

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

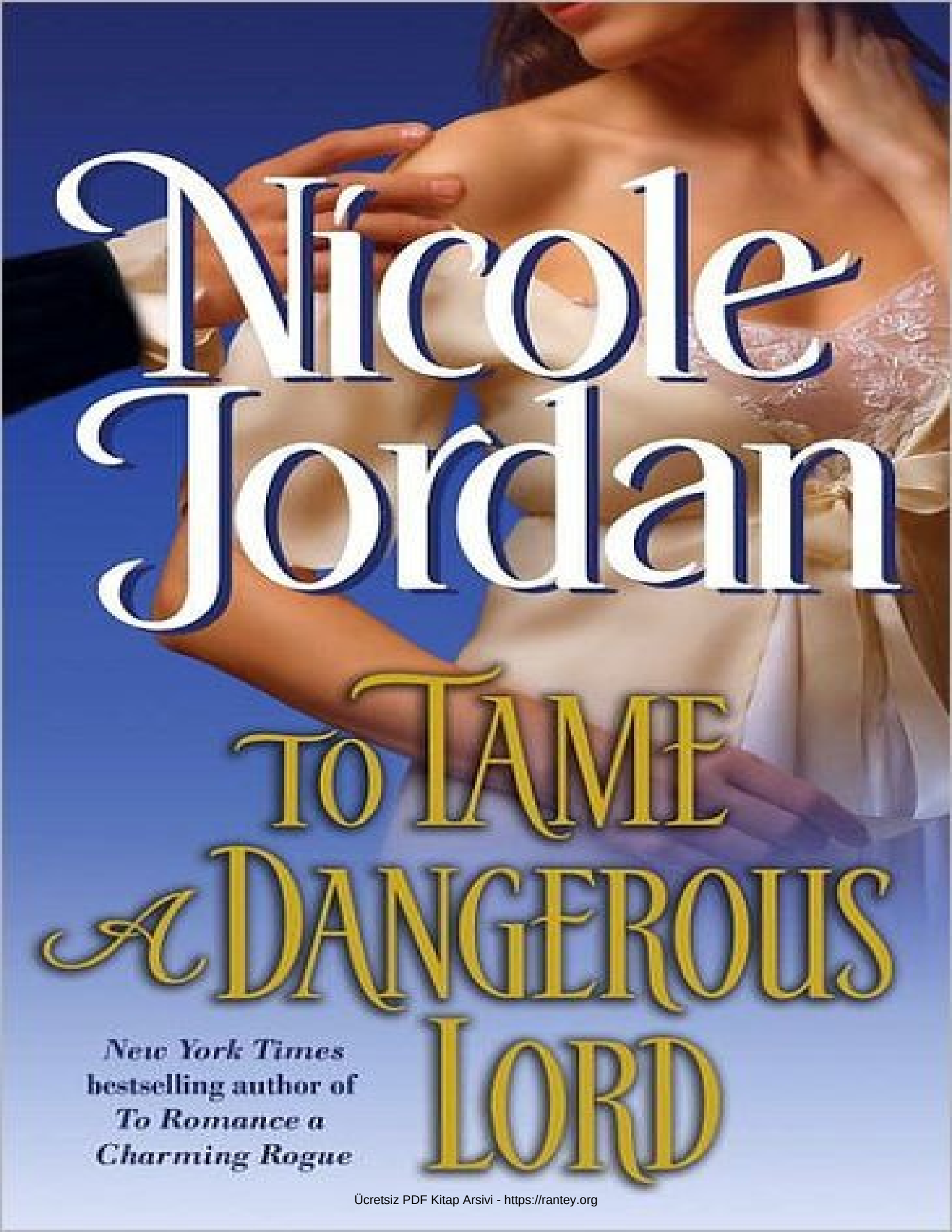
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene featuring a man in a tuxedo and a woman in a white dress. The man is holding the woman, and they are both looking at each other. The background is a soft blue.

Nicole Jordan

TO TAME A DANGEROUS LORD

New York Times
bestselling author of
To Romance a
Charming Rogue

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"Umarım beni affedersin," diye ekledi aniden, ona , "eğer senden beni öpmeni istersem." Sonra kollarını onun boynuna dolayarak yüzünü kaldırdı ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Kraliyet için çalıştığı onlarca yıl boyunca Rayne nadiren bu kadar hazırlıksız yakalanmıştı. Ama kızın dolgun dudaklarının Rayne'in dudaklarına değmesi tam bir sürprizdi ve Rayne'in içinde saf bir zevk yarattı.

Vücudu gibi ağzı da olgun ve sıcaktı, bu yüzden bir kez daha tamamen içgüdüsel olarak tepki verdi: İstemsiz bir açlıkla öpücüğüne karşılık verdi.

Tadı son derece tahrik edici ve beklenmedik derecede tatlıydı. Rayne hiç düşünmeden, dudaklarını diliyle ayırarak zevki artırdı.

İlk başta, sanki adamın hareketinin yeniliğinden kendisi de ürkmüş gibi, tepki olarak kaskatı kesildiYine de, belki de başka türlü yapamayacak kadar sersemlemiş olduğu için onun keşfine açıldı.

Eğer bu mahrem anı bölen hırçın erkek sesi olmasaydı, onu bir süre daha öpmeye devam edebilirdi.

"Bunun ne anlamı var!"

TO TAME
A DANGEROUS
LORD
A Novr.i

Nicole
Jordan

BALLANTINE BOOKS • NEW YORK

Tehlikeli Bir Lordu Evcilleştirmek bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Ballantine Books Mass Market Original

Copyright © 2010 by Anne Bushyhead

Büyüleyici Prenses'ten alıntıdır copyright© 2012 by Anne Bushyhead Tüm

hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayınlanmıştır.

BALLANTINE ve kolofon Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bu kitap Nicole Jordan'ın *Princess Charming* adlı kitabından bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-345-51920-7

www.ballantinebooks.com

v3.0_r1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmi Birinci Bölüm

Sonsöz

Adanmışlık

Bu Yazarın Diğer Kitapları
Büyüleyici Prenses'ten alıntı

Birinci Bölüm

Keşke bana öğüt vermek için hâlâ burada olsaydın anne. Bir erkeğin öpücüğünün bu kadar heyecan verici olabileceği ya da basit bir kucaklaşmanın bir kadının hislerini paramparça edebileceği konusunda beni hiç uyarmadın. Bu çok şaşırtıcı bir keşifti!

Londra yakınlarında; Eylül 1817

Madeline Ellis, hanın yatak odasının penceresinden aşağıdaki loş ahıra bakarken, "Ne kadar da şanssızım," diye mırıldandı. "Önce sahne, şimdi de Lord Ackerby."

İçinde bulunduğu kötü durum karşısında kalbi sıkışyordu. Onu Londra'ya götüren posta arabasının öğleden sonra şiddetli yağmur fırtınasının ortasında tekerleğinin patlaması ve gideceği yere bir saat kala yolda kalması yeterince can sıkıcıydı, bu da yetersiz parasını bir handa bir gecelik konaklama için harcamak anlamına geliyordu. Ama şimdi çapkın Baron Ackerby bir şekilde onun izini bulmuştu.

Madeline, baronun seyahat şezlongunun Drake'in taş döşeli avlusuna varışının yarattığı kargaşayla uyandığında yatağına henüz uzanmıştı. Lamba ışığında lord hazretlerinin zarif giyimli figürünü görebiliyor, içeriyi sorgularken ekibini değiştirmesi için emir veren buyurgan sesini duyabiliyordu.

Bakışları yukarı doğru kaydıığında, Madeline görünmemek için pencere perdesinin arkasına eğildi.

"Bu çıldırmanın da ötesinde," dedi dişlerini sıkarak.

Lord Ackerby yıllardır onu metresi yapmak istediğini ima etmekle yetinmişti, ama son zamanlarda istenmeyen girişimleri başlamıştı.

İğrenç bir şekilde aleni hale geldi ve ondan kaçmak boşuna bir egzersiz olduğunu kanıtlıyordu.

Madeline, ısrarcı çapkının onu burada bulacağı düşüncesiyle irkildi. Ackerby'nin onu itaate zorlamak için ırzına geçmeye çalışacak kadar ahlaksız olduğuna inanamıyordu ama öyle olsa bile geceliği ve çıplak ayaklarıyla fazlasıyla savunmasızdı. Ne yazık ki yanında sabahlığı yoktu, çünkü sandığı hâlâ posta arabasının arkasına bağlıydı. Pelerini de tekerlek kazasından sonra bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yolda ilerlediği için nemli ve rutubetliydi. Muhtemelen çamurlu yarım çizmelerini giyecek zamanı da olmamıştı. Şüphesiz baron, hancıya onun tarifine uygun bir kadının -orta kahverengi saçlı, orta boylu, sade giyimli- bugün buradan geçip geçmediğini soracaktı. Ve onu üst kattaki yatak odasına yönlendirecekti; çürük kapı mandalı pek de caydırıcı olmayacaktı. *Tanrı korusun.*

Madeline kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. İşvereninin son ölümü ve erkek kardeşinin zamansız ayrılışıyla birlikte, kendisinden başka güvenebileceği kimse kalmamıştı. O *yüzden burada bir yarım akıllı gibi donup kalmak yerine harekete geçsen iyi olur*, diye kendi kendini azarlardı. Üstelik o, güçlü ve kendine biri olmayı öğrenmiş bir asker kızıydı.

Madeline karanlıkta retikülünü ararken, "Beni savunmasız sanıyor *anne*, ama aksini ," diye ekledi.

Rahmetli Fransız annesiyle konuşmak ve ondan sözsüz öğütler almak gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı. Jacqueline Ellis, Madeline'in on üç yaşında olduğu kış ölümcül bir ague hastalığına yakalanmış, kocası ve iki çocuğunun üzüntüsünden çoktan mezara girmişti. Bu onun hayatının en üzücü günüydü. Ama merhum annesiyle hayali sohbetler yapmak, sanki *annesini* hâlâ yanındaymış gibi hissetmesini sağlıyordu.

Madeline'in daha da üzülmesine neden olan şey, babasının beş yıl sonra savaşta ölmüş olmasıydı. Ve geriye kalan tek ailesi, genç kızı

Kardeş Gerard, çocukluk aşkıyla gizlice İskoçya'ya kaçarak bu hafta bölgeyi terk etmişti.

Madeline küçük, tek atımlık tabancasını nişangâhında bulduğunda kendini biraz daha iyi hissetti. Yine de burada yırtıcı bir kuş tarafından avlanan çaresiz bir fare gibi beklemekten hoşlanmıyordu.

"Asker kızı ol ya da olma, şartlar aleyhine olduğunda geri çekilmek utanılacak bir şey değildir," diye hatırlattı Madeline kendine. Babam böyle bir durumda kaçmanın korkaklık olmadığını, sadece akıllıca olduğunu söylerdi.

Tabancanın dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatak odasının kapısını açtı ve dışarı baktı. Bir duvar aplikinin loş ışığında koridorun boş olduğunu gördü.

Odasından çıkıp kapıyı sessizce kapattı ve hanın arka tarafına doğru ilerleyerek koridordan aşağı süzüldü. Köşeyi dönüp saklanacak bir yer ararken aşağıdaki içki salonundan gelen kahkahaları ve şamatalı erkek arkadaşlığını duyabiliyordu.

Yatak odasından ziyade bir salona açıldığı belli olan açık bir kapı görünce rahatladı. Izgarada hoş bir ateş çtırdarken, kısık yanan bir lamba odanın yakın tarafını aydınlatıyordu.

Arkasındaki merdivende uğursuz bir ayak sesi duyan Madeline salondan içeri süzüldü ve kapının arkasında savunma pozisyonu aldı.

Ne yazık ki Baron Ackerby'nin ısrarı ancak üç hafta önce, uzun süredir sürdürdüğü leydi refakatçiliği görevinin, huysuz ama değerli bir asilzade olan yaşlı işverenin vefatıyla sona ermesiyle daha da cesaretlenmişti. Madeline şu anda bir iş bulma kurumunda iş aramak için Londra'ya gidiyordu, çünkü artık kendi geçimini sağlayacak bir iş bulması daha da zorunluydu. Gerçek aşkı savunurken, kardeşinin İskoçya'ya kaçmasına yardım etmiş ve kalan tüm birikimini ona vermişti.

Madeline böylesine savunmasız bir durumda, neredeyse beş parasız ve Chelmsford, Essex civarındaki her şeye ve herkese hükmettiğini düşünen güçlü, zengin bir lordun merhametine kalmış olmaktan nefret ediyordu.

Baron Ackerby'nin onu esas olarak kendisine her zaman direndiği için istediğine ikna olmuştu. Onu yenmek için değilse, neden biraz sade görünümlü ve açık sözlü bir kız kurusunun peşine d şs nd  ki?

Görünüşe göre Madeline'in inatçı meydan okuması, Ackerby'nin onu metres edinme konusundaki kararlılığını daha da artırmıştı. Yine de Madeline, işvereni mezara konduktan iki saat sonra aşağılayıcı teklifini açıkça dile getiren Ackerby'nin küstahlığına inanamıyordu!

Madeline'in soyu da ona karşı bir kozdu. Topluluklarındaki Fransız göçmenler genellikle fakirdi ve soyluların ve eşrafın kaprislerine karşı çok az savunmaları vardı. Madeline sadece yarı Fransızdı - babası İngiliz ordusunda yüzbaşı ve General Lord Wellington'ın emrinde çalışan parlak bir istihbarat ıydı - ama öyle bile olsa, şimdi ona sahip olmaya kararlı şehvet düşkünü bir soyluya karşı çok az koruması vardı.

Salonda yalınayak ve az giyinmiş bir halde duran Madeline titredi. Belki de  ş memek  in  trafına bir yorgan sarması gerekiyordu. Tabancasını hazır tutarken bile kendini savunmasız hissediyordu. Bu güçsüzlük hissinden *nefret* ediyordu. Baronun kendisini takip ettiği  in hancıya nasıl bir mazeret sunacağını merak ederken kalbinin çok hızlı attığını hissedebiliyordu-

Tam o sırada ensesindeki tüyler diken diken oldu. Belli ki salonun boş olduğu konusunda yanılmıştı, çünkü arkasında tehditkâr bir varlık hissetti.

Bir adamın güçlü parmakları aniden bileğini bir kelepçe gibi sardığında kalbi neredeyse duracaktı. Nefes nefese kalan Madeline onunla yüzleşmek  in döndü ama hemen ardından adam tabancasını aldı ve onu kendine doğru çekti.  elikten kollar vücudunun  trafını sararak onu hareketsiz tutarken çarpmanın etkisiyle sarsıldı.

Sersemlemiş bir halde kuzguni saçlı esirine baktı. Uzun boylu, güçlü yapılı ve tehlikeyi açıkça biriydi. Ama onu asıl etkileyen fiziksel erkeksi g zelliğiydi.

Güçlü, keskin yüz hatları, kanatlı siyah kaşlar ve koyu saçaklı mavi gözler.

O anda ölümcül bir bakışla onu sabitleyen gözler.

Aman Tanrım, anne... ben ne yaptım? Madeline kendi sorusunu sessizce yanıtlamadan önce merak etti.

Belli ki meşhur kızartma tavaından ateşe atlamıştı.

Sertçe yutkundu, çılgık atmanın kendisine bir faydası olup olmayacağını merak ediyordu.

Haviland Kontu Rayne Kenyon, İngiliz İstihbaratı'ndaki şanlı kariyeri boyunca çok şey görmüştü ama her gün sadece gecelik giymiş ve tabanca sallayan bir kadınla karşılaşmıyordu.

Davetsiz misafiri daha sıkı tutarken Rayne, onun son zamanlarda hayatının ne kadar sıkıcı olduğundan yakındığını düşündü.

Kendisi silahsızken silah tehdidini pek hoş karşılamazdı. Ayrıca, ona tabanca doğrultan son kadın, kanına susamış bir Fransız casusuydu. nedenle, bir akrabasının gelmesini beklediği özel salona bu açık saçık giyimli davetsiz misafir girdiğinde, son derece eğitilmiş reflekslerinin yanı sıra hayatta kalma içgüdüleri de devreye girmişti.

Ama şimdi onu etkisiz hale getirdiğine göre, farklı bir dizi dürtü hızla kontrolü ele geçirdi. Duyuları onun vücudunun gür sıcaklığını, teninin tatlı kokusunu, geniş gri gözlerindeki ışıltılı şoku kaydetti.

Lanet olsun, diye düşündü Rayne alaycı bir ifadeyle ve dürtülerini bastırdı. Suikast olabilecek yabancı bir kadına şehvet duymak çok aptalcaydı. Gerçi şu anda kimsenin onu öldürmek istemesi mümkün değildi. Casusluk yaptığı günler çoktan sona ermişti.

Ve o kadar ürkmüş görünüyordu ki, asıl amacının ona suikast düzenlemek olduğundan şüphelendi.

"Özür dilerim," diye kekeledi, sesi titriyordu ve nefesi kesilmişti. "Bu salonun dolu olduğunu fark etmemiştim."

Tabancasını incelerken bir kolunu kızın beline dolamış olmasına rağmen, elini biraz gevşetti.

Rayne onun silahı özlemle incelediğini görünce başını salladı ve tabancayı yanına indirdi. "Bu bende kalsın, lütfen."

"Onu *senin* üzerinde kullanmazdım." " zaman neden taşıyordun?"

Koridordaki ayak seslerini duyunca kaskatı kesildi. "Lütfen," diye fısıldadı aceleyle, omzunun üzerinden kapıya doğru bakarak. "Beni ele vermeyin."

Koridorda her kim varsa onun için endişelendiği belliydi.

"Umarım beni affedersin," diye ekledi aniden, ona dönerek, "eğer senden beni öpmeni istersem." Sonra kollarını onun boynuna dolayarak yüzünü kaldırdı ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Kraliyet için çalıştığı onlarca yıl boyunca Rayne nadiren bu kadar hazırlıksız yakalanmıştı. Ama kızın dolgun dudaklarının Rayne'in dudaklarına değmesi tam bir sürprizdi ve Rayne'in içinde saf bir zevk dalgası yarattı.

Vücudu gibi ağzı da olgun ve sıcaktı, bu yüzden bir kez daha tamamen içgüdüsel olarak tepki verdi: İstemsiz bir açlıkla öpücüğüne karşılık verdi.

Tadı son derece tahrik edici ve beklenmedik derecede tatlıydı. Rayne hiç düşünmeden, dudaklarını diliyle ayırarak zevki artırdı.

İlk başta, sanki adamın hareketinin yeniliğinden kendisi de ürkmüş gibi, tepki olarak kaskatı kesildi. Yine de, belki de başka türlü yapamayacak kadar sersemlemiş olduğu için onun keşfine açıldı.

Eğer bu mahrem anı bölen hırçın erkek sesi olmasaydı, onu bir süre daha öpmeye devam edebilirdi.

"Bunun ne anlamı var!"

Rayne'in üzüntüsüne rağmen, kollarındaki kadın bir sarsıntı geçirdi ve ağzını geri çekti. Yeni gelenle yüzleşmek için döndüğünde yüzü kızarmış ve titriyordu ama bu şartlar altında soğukkanlılıkla, "Lord Ackerby, sizi buraya getiren nedir?" dediğinde sergilediği duruş takdire şayandı.

Belli ki kendisini yoğun bakışlarla süzen uzun boylu, kumral saçlı beyefendiyi .

"Tabii ki sen Madeline. İş aramak için Chelmsford'dan ayrıldığını duydum ve seni Londra'ya kendim götürmeyi düşündüm."

"Çok nazıksınız lordum, ama yardımınıza ihtiyacım yok."

"Kesinlikle öyle. Şu anda hiçbir geliriniz ve ulaşım aracınız ."

Çenesi hafif bir meydan okuma açısıyla kalktı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve gördüğünüz gibi, şu anda meşgulüm. Sanırım siz bile bir randevuyu bölmenin terbiyesizlik olduğunu fark etmişsinizdir."

Asilzade şaşırmış görünüyordu, sonra gözleri şüpheyile kısıldı. "Buraya sevgilinizle buluşmak için geldiğinize inanmamı mı istiyorsunuz?"

"İstediginize inanabilirsiniz lordum," diye yanıtladı tatlı tatlı.

Rayne'in, kendisini takip eden kişiyi engellemek için onunla ilişki kuruyormuş gibi davrandığını anlaması biraz zaman almıştı. Şimdilik bu maskaralığı sürdürmeye ve onun sevgilisi rolünü oynamaya karar vererek, kolunu onun beline doladı ve onu kendine yaklaştırdı.

"Ackerby, değil mi? Hanımefendinin isteklerine kulak vermelisin. Size eşlik etmek gibi bir arzusu yok."

Yüzü kararan asilzade bakışlarını Rayne'e çevirdi. "Sen de kimsin be?"

"Ben Haviland."

"Haviland Kontu mu?" diye sordu adam tanıdığı belli olan bir ifadeyle.

"Evet."

Rayne'in meşhur unvanı Ackerby'yi duraksattı. Belli ki savunmasız, işsiz bir kadının peşine düşmek başka bir şeydi. Hem kendisine hem de ona bakabileceği aşikâr olan zengin bir konta meydan okumak ise bambaşka bir şeydi.

Ackerby sonunda, "Karışmaya hakkınız yok, efendim," diye karşılık verdi. Madeline yumuşak bir sesle, "Ama var," diye karşı çıktı. "Bu işe karışan *sizsiniz*.

benim üzerimde hak iddia edemezsiniz, lordum."

Ackerby'nin sesi uzlaşmacı bir hal aldı. "Senin için çok uzun bir yoldan geldim Madeline. Senin iyiliğin için endişeleniyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi kuru bir hal almıştı. "Beni takip etmenizin başlıca nedeninin benim iyiliğim olduğunu sanmıyorum. Ama sana defalarca söyledim, teklifinle ilgilenmiyorum. Belki şimdi nedenini anlamışsınızdır. Benim zaten bir koruyucum var."

Rayne, kızın kendi başının çaresine bakmaktan daha fazlasını yaptığını gözlemledi ama yine müdahale etme zamanının geldiğini düşündü. "Sana yardım etmek zorunda kalmadan önce gitmeni öneririm, Ackerby."

Asilzade açıkça kovulduğuna inanmıyordu ve aynı zamanda öfkeliydi. Bakışları önce Rayne'e, sonra da kadına yöneldi.

"Benden son sözümü duymadın," diye uyardı Ackerby onu, sonra da topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıktı.

Nefesini tutuyordu ama uzun bir süre sonra rahatlayarak ürperdi.

"Beni ele vermediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı ve başını çevirerek Rayne'e baktı. "Gerçekten, seni rahatsız etmek istememiştim."

"Zahmet olmadı," diye cevap verdi hafifçe. "Sevgilin rolünü oynamak gururumu okşadı diyebilirim."

Yanakları ısınarak pembeleşti. "Genelde tanımadığım insanları öpmem - ya da bu konuda başka birini." Kadının dikkati adamın hâlâ yanında tuttuğu silaha kaydı. "Tabancamı geri alabilir miyim, lütfen?"

"Bu, onu nasıl kullanmak istediğinize bağlı. Aniden ortaya çıktığınızda yarattığınız tehditten duyduğum rahatsızlığı anlayacaksınız."

Ağzı buruştu. "Benim için hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında değildin. Sadece bana saldırmaya kalkışırsa diye silahlandım. Baron Ackerby'nin şahsım üzerinde pek de onurlu olmayan emelleri var."

"Ben de öyle anladım," dedi Rayne. "Onu vurur muydun?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum ama hazırlıklı olmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Anladığım kadarıyla size yatağında bir pozisyon teklif etti ve siz de reddettiniz?"

Kadın burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle reddettim. Hiçbir erkeğin metresi olmayacağım. Özellikle de kibirli tavırlarıyla beni yarı deli eden birinin. Kibri, reddimi kabul etmesine izin vermeyecektir. Ama belli ki onu hafife almışım. Beni Londra'ya kadar takip etmesini beklemiyordum." Endişeyle tekrar kapıya baktı. "Davetsiz gelmemin bir sakıncası yoksa bir süre daha burada bekleyeceğim sanırım."

"Hiç de değil, ama bir yabancıyla yalnız kalmaktan hoşlanmayacağınızı sanıyorum."

Bu onun düşünceli bakışlarını Rayne'e geri getirdi. "Şansımı seninle deneyeceğim. Bir beyefendiye benziyorsun."

Rayne onun saygısına karşılık verirken bir yandan da onun hakkında kendi sonuçlarını çıkarıyordu. İyi konuşuyordu, anlaşıldığı kadarıyla bir hanımefendiydi. Duruşu da kibarlığı çağırıyordu.

Baronun onu neden yatağında istediğini anlıyordu. Güzel bir kadın değildi; aslında oldukça sade, kare şeklinde, biraz erkeksi yüz hatları ve solgun bir teni vardı. Saçları da faremsi, sıradan bir kahverengiydi ve yüzünün gerisinde, kullanışlı bir örgü şeklinde toplanmıştı. Ama vücudu tamamen başka bir konuydu. Pratik ve hoş olmayan geceliğinin kıvrımları tarafından gizlenmiş olgun kıvrımlarını hissetmişti.

Son derece çekici bulduğu gür bir kucak dolusuydu-

"Artık beni bırakabilirsin," dedi nefes nefese, Rayne'in şehvet dolu düşüncelerini bölerek ve ona kolunun hâlâ belinde olduğunu hatırlatarak.

Garip bir şekilde onu bırakmak istemedi ama yine de bıraktı. "En azından bana tam adını söyle." Kadın tereddüt edince ekledi: "Kimi kurtardığımı bilmek isterim."

Ağzı kıvrıldı. "Beni tam olarak sen *kurtarmadın*. Sanırım daha büyük bir övgüyü hak edebilirim."

"Anlıyorum. Tehlike geçtiği için nankörlük ."

Kızın anlamlı gri gözlerinde eğlence parıldadı ve Rayne kendini anlaşılmaz bir şekilde merak içinde buldu. Napolyon'un iki yıl önce Waterloo'daki nihai yenilgisinden bu yana, heyecan ve tehlike dolu günleri sona ermişti. Dünyaya hükmetmeye kararlı bir Fransız zorbasını engellemek için casuslara duyulan ihtiyaç geçmişte kalmıştı. Rayne kariyerini, muzaffer güçlerin Avrupa'yı paylaştığı ve Boney'nin toprak taleplerini yeniden dağıttığı Viyana Kongresi'ne kadar mümkün olduğunca uzatmış olsa da, önceki yıl babasının vefatıyla kontluk kendisine miras kaldığında İngiltere'ye dönmek zorunda kalmıştı.

Şu anki hayatının uysallığından ve bir gelin bulma zorunluluğundan son derece sıkılmıştı. Geçtiğimiz bitmek bilmeyen haftayı, büyükannesi yaşlı Kontes Haviland'a iyilik olsun diye Brighton'daki bir ev partisinde geçirmişti. Orada Leydi Haviland'a eşlik etmiş ve partinin sonunda Londra'ya dönerken ona eşlik etmeyi planlamıştı ama uzaktan kuzeni Freddie Lunsford'un umutsuz çağrısı yüzünden erkenden kaçmak onu rahatlatmıştı. Rayne şimdi Freddie'yi bekliyordu ama bu özel hanımefendi de rahat bir nefes aldırıyordu.

Yine de tabancasını geri vermemek için hiçbir mazereti yoktu. Silahı ona uzattığında, kadın rahatlamış bir ifadeyle ondan uzaklaştı. "Teşekkür ederim. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim Lord Haviland."

"Henüz gitmene gerek yok," dedi Rayne, arkasını dönmeye başladığında koluna bir el koyarak. "Ackerby gibi bir sınır tanımaz hâlâ sana saldırmak için bekliyor olabilir."

"Şimdiye kadar hanı terk etmiştir... Umarım." Ancak sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. Kollarını ince giysili bedenine dolayarak titredi.

"Üşümüştün," diye not etti. "Gel ateşin yanında dur."

Görünüşe bakılırsa kadın onun önerisindeki bilgeliği fark etmişti, çünkü bir anlık tereddütten sonra başını salladı.

Rayne onun dirseğinden tutarak salona, ocağa doğru yönlendirdi. Yolda, kanepenin ucuna serdiği pelerinli paltosunu aldı ve onun omuzlarına örttü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Madeline bir kez daha, kumaşın derinliklerine sokuldu ve sonra ellerini alevlere doğru uzattı.

Paltosu kaymaya başladığında Rayne onu yakaladı ve önünde durmak için hareket etti. Uzanarak yakalarını göğsüne doğru kapatmaya başladı. Ama sonra kadın ona baktı ve Rayne'in fedakâr hareketi durdu.

Rayne, ateş ışığının tenine altın bir parlaklık verdiğini ve saçlarının bal rengi parlaklığını ortaya çıkardığını gördü. Ama Rayne'in en çok dikkatini çeken şey ağzıydı. Kırmızı ve olgun, onu çağırıyordu.

Rayne içinden geçen ilkel hislerin farkına vararak tamamen hareketsiz kaldı: sahiplenme, açlık, şehvet. Aralarında aniden cinsel bir farkındalık oluşmuştu.

Onun da bunu hissettiğini biliyordu. Vücudundaki gerginlik, gerçekten hissedebildiği yeni, keskin kenarlı bir gerginlikle geri dönmüştü.

Madeline yine titredi ama soğuktan değil, diye şüphelendi. Dudakları sözsüz bir nefes alışla aralandığında, Rayne bir centilmen olduğunu iddia etmesine rağmen dayanamadı.

bir öpücük daha almak için başını eğdi.

Ağızlarının ilk güçlü temasında kadın hafif bir soluk verirken, adamın nefesi de kadının baştan çıkarıcı tadı ve hissi karşısında hızlandı. Dudakları onunkilerin altında titriyordu... yumuşak, esnek, bereketli, ipek gibi bir dokusu vardı ama baştan çıkarıcılığına katılamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu.

Bu nedenle, ağzının eğimini değiştirdi ve teslim olması için ısrarla ikna ederek ağzını daha derinlemesine aldı.

Kızın dili bu kez neredeyse isteyerek onunla buluştuğunda bir zafer ölçüsü hissetti. Çenesini kavramak için bir elini kaldıran Rayne, başını daha da eğdi ve onu daha iyi içine çekebilmek için baskıyı derinleştirdi.

Dilleri birbirine karışıp çiftleşirken nefesi yumuşayarak bir iç çekişe dönüştü. Verdiği yanıtın kışkırtıcı vaadi, Rayne'in kasıklarında ısı ve ihtiyaç uyandırdı. Geceliğinin altında çıplak olduğunu bilmek de yardımcı olmadı. Onu öpmeye devam ettikçe açlığının arttığını hissedebiliyordu. Geceliğini çıkarmaya ve o çok kadınsı vücudunun olgun kıvrımlarını keşfetmeye hazır ve fazlasıyla hazır hissetti.

Kafasının içinde bağırان bir uyarı sesi duyan Rayne, onu daha yakına çekme isteğiyle savaştı. Yine de eli boğazına gitti ve geceliğinin yüksek yakasının üzerindeki ince teni okşadı. Nabzının çılgınca attığını fark etti ve inlediğinde, yumuşak ses sadece arzusunu keskinleştirdi. Şu anki en büyük arzusu onun dolgun göğüslerini avuçlamak ve zevkini daha da ateşlemektir ama o kadar ileri gitmesine izin vermedi. Bunun yerine hayal gücünün gelişmesine izin verdi.

Kendini onun göğüslerinin tatlı tümseklerini açarken hayal edebiliyordu. Zirve yapmış meme uçlarını ağzına alıp emerken tadını çıkarıyordu. Ellerini sırtından aşağıya, yuvarlak kalçalarına doğru okşadığını. Geceliğinin eteklerini kaldırıp parmaklarını ayrılmış kalçalarının arasında kaydırdığını.

Sıcak, ıslak ve onun için hazır olacağını biliyordu.

Rayne'i kaldırıp onun sıcaklığına dalmayı, bacaklarını kalçalarının etrafına kilitleyerek onu içine almayı hayal ederken şiddetli bir ihtiyaç ok gibi Rayne' içine saplandı.

Onun yerine, tüm duyuları kollarındaki canlı kadına odaklanmış bir şekilde, ağzını talep ederken onu kucaklamaya karar verdi. Tıpkı onun gibi, o da aralarında akan güçlü tenselliğin içinde kaybolmuştu.

Kendi isteğiyle daha da yaklaştı, göğüslerini Rayne'in göğsüne yasladı, karnını Rayne'in ereksiyonuna dayadı. Rayne'e doğru eğildiğinde, adamın elleri kalçalarına gitti ve onu tuttu.

Esnek vücudunu daha da sıkılaştırdı, yumuşaklığını çok daha sert olan gövdesine göre şekillendirdi. Onu yakalamak, ırzına geçmek, içine gömülmek istiyordu-

Sonunda kontrolünü kaybetme tehlikesinin farkına varan Rayne, kararlılıkla ihtiyacını zincirledi ve kendini durmaya zorladı. Tutkulu kucaklaşmayı keserek başını kaldırdı. Gözlerinin kapalı olduğunu gördü ve geri çekildiğinde Madeline zayıfça sallanıyordu.

Onu desteklemek için omuzlarından tuttu ve gözleri irkilerek açıldı. Sersemlemiş, hatta sarsılmış görünüyordu.

Ona bakarken, sanki oradaki yanmayı hissediyormuş gibi parmaklarını dudaklarına . "Beni neden tekrar öptün?" diye fısıldadı, sesi sadece boğuk bir tınıdan ibaretti.

Ona baktı, çizdiği çekici resme hayran kaldı - yanakları kızarmış, güzel gözleri şok edici bir uyarılmayla irileşmiş, dudakları şişmiş ve nemli ve düzensiz nefeslerini yerleştirmek için ayrılmıştı.

Belindeki şiddetli ağrı gerçekten de arttı.

Sessiz bir yemin mırıldanan Rayne kendini silkeledi. En son ne zaman sadece bir öpücüğün onu bu kadar güçlü etkilediğini ya da sahiplenici erkek içgüdülerinin bu kadar keskin bir şekilde harekete geçtiğini hatırlayamıyordu.

Ve onun sorusu kolaylıkla cevaplayabileceği bir soru değildi. Onu neden öpmüştü? Savunmasız bir kadının durumundan faydalanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama onuru o an için aklından çıkmıştı.

"Ya kendimi kaptırdığımı, sevgilin rolünü oynadığımı söylersem?" diye sordu, sesi istediğinden daha kalındı.

Sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Sonra gözleri kısıldı. "Ama sen benim sevgilim *değilsin*."

Kadının şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştığını fark etti, omuzlarını dikleştirip tabancasını sıkıca kavradığında rahatsız olmuştu ama tabancayı doğrudan ona doğrultmamıştı.

Rayne'in ağzı istemsizce kıvrıldı. Tetiği çekmeye karar verirse bu onun işine yarayacaktı, çünkü öfkeli erkeklik dürtüleri en az baronununkiler kadar şehvetliydi.

"Korkmana gerek yok," dedi, sesini hafif tutmaya çalışarak. "Sana bir daha dokunmayacağım. Eğer dokunursam, beni vurmak için iznim var."

Söylediklerinde ciddiymi, diye düşündü Rayne. Yine de kendini baştan çıkarıcı şeylerden uzak tutmanın daha akıllıca olacağına karar vererek kanepeye çekildi ve pantolonundaki şişkinliği gizlemek için bir bacağına diğerinin üzerinden geçirerek oraya yerleşti.

"Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Rayne Kenyon, Haviland Kontu."

Tanıdığını belli eden bir hareket yaptı. "Kenyon?" diye tekrarladı sanki soyadına şaşırmış gibi.

"Beni tanıyor musun?"

"Hayır... ama babamı tanıdığınıza inanıyorum. Yüzbaşı David Ellis." Başlama sırası Rayne'deydi. "*Siz onun kızı Madeline misiniz?*" "Evet."

Rayne bakakaldı. Yüzbaşı David Ellis'in bir zamanlar hayatını kurtarmış olan arkadaşı ve casus arkadaşı olduğunu öğrenmesi olaylara tamamen farklı bir bakış açısı kazandırmıştı.

Artık onu asla öpmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

İkinci Bölüm

Böyle bir yerden yardım gelmesini hiç beklemiyordum anne ve kesinlikle minnettarım. Ama Lord Haviland'ın oldukça sinir bozucu olabileceğini keşfediyorum.

Madeline hâlâ yarı sersemlemiş bir halde Lord Haviland'a şaşkınlıkla bakıyordu. Yine de zihnini onun kimliğine odaklamakta zorlanıyordu, çünkü duyularıyla birlikte zekâsını da kaçırmıştı. Dudakları zonkluyor, vücudunun her yerinde sıcaklık yayılıyordu.

Ne yazık ki Haviland'ın şehvetli saldırısı onu büyülemişti. Hayatında ilk kez, usta bir aşık tarafından öpülmenin keyfini anlamıştı. Bu sert ve güzel asilzade tarafından iyice sarsılmış, ayak parmaklarına kadar sarsılmıştı.

Yine de Madeline, içindeki kargaşanın tek kaynağının bu olmadığını biliyordu. Bir erkeğe karşı böyle bir *tutku* hissetmeyi hiç hayal etmemişti. Gerçekten de, bu kadar tahrik olmuş ve büyülenmiş olmasını şok edici buluyordu.

Öyle bile olsa, bu burada dili tutulmuş bir ay dana gibi durmak için bir mazeret olamaz, diye kendi kendini azarladı.

Aklını başına toplamaya çalışan Madeline boğazını temizledi. "Kont rütbesi aldığınızı fark etmemiştim," dedi sonunda, soğukkanlı görünmeye çalışarak.

"Unvanı geçen yıl aldım." Haviland durakladı, onu incelerken yüz hatları yumuşadı. "Babanızın vefatına çok üzüldüm. O iyi bir adam ve iyi bir dosttu."

En azından rahmetli babasından bahsetmesi aklını o muhteşem, kalp durduran öpücükten uzaklaştırdı. Madeline boğazındaki ani yumruya rağmen kısa bir gülümsemeyi başardı. Babası onun idolüydü ve zamansız ölümüne çok üzülmüştü.

"Belli ki siz de onun için iyi bir dosttunuz Lord Haviland. Son mektubuyla birlikte eşyalarını da bize gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Onunla ilgili bu son hatıralara değer veriyorum."

"En azından bunu yapabildim. Baban bir keresinde hayatımı kurtarmıştı, biliyor muydun?"

"Hayır, bundan hiç bahsetmedi."

Haviland gülümsedi. "O yapmazdı. David Ellis hiçbir zaman kendini yücelten biri olmadı. Ancak sizden ve kardeşinizden sık sık övgüyle bahsederdi."

"Sizden de bahsetti. Size büyük saygı duyuyordu."

Madeline, Rayne Kenyon'ı birbirine sıkı sıkıya bağlı göçmen topluluğundaki başka kaynaklardan da duymuştu. Gerçekten de, ülkesine hizmet ederken sayısız hayat kurtardığı için neredeyse bir efsaneydi. Ama Dışişleri Bakanlığı'nın diplomatik biriminde çalışmıştı, orduda değil. Babası doğrudan Wellington'a rapor veriyordu ve esas olarak düşman birliklerinin hareketleri ve ikmal nakliyatıyla meşguldü. Haviland ise siyasi entrikalara karışan ajanlardan oluşan bir ağı kontrol ediyordu; sırlar, ihanetler, kalleslikler ve açgözlülükle dolu karanlık bir dünya. Onunki Fransız gücüne karşı verilen savaşta tehlikeli bir işti.

Yine de iltifatını duymazdan geldi ve yüzündeki ifade hüznü bir hal aldı. "Az önce sana karşı davranışımдан pişmanlık duyuyorum. Yüzbaşı Ellis'in kızı olduğunu bilseydim seni asla öpmezdim."

Haviland'ın kimliğini bilmemesine sevinmişti, çünkü o zaman onun sarsıcı öpücüğünü kaçırabilirdi. Bir daha böyle büyümlü bir şey yaşayabileceğinden şüpheliydi. Madeline farkında olmadan kendini onun ağzına bakarken buldu; onu nefessiz bırakan, dizlerinin bağını çözen ve yasak tutkuya teslim olmaya fazlasıyla istekli hale getiren o hınzır, şehvetli ağza.

Hatırlayınca yutkundu. "Şey... yardımınıza geldiğiniz için teşekkür ederim, Lord Haviland. Ama artık gitmeliyim."

"O kadar çabuk değil, Bayan Ellis," diye karşılık verdi, koltuktan kalkarak. "Önce nasıl böyle bir duruma düştüğünüzü bilmek istiyorum."

Adamın uzun boyu biraz göz korkutucuydu, diye düşündü Madeline, adam ona yaklaşırken geri çekilme dürtüsüne direnerek. Sahip olduğu tüm içgüdüleri onun tehlikeli olduğunu haykırıyordu. Yine de kendini bu kadar savunmasız hissettiği için kızgındı. "Benim işlerime daha fazla karışmana gerek yok."

"Ama istiyorum. Babanın benim için yaptıklarından sonra sana karşı biraz sorumluluk hissediyorum."

Onun bu iması Madeline'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Benden kesinlikle sen sorumlu değilsin."

"O zaman müsaade edin. Meraktan çatlıyorum. Gel, sen hikayeni anlatırken biz de oturalım."

Birden çıplak ayaklarının ve yetersiz kıyafetlerinin yeniden farkına vararak duraksadı. "Bir beyefendiyle görüşme yapacak kadar şık giyinmedim," diyerek pardösüsünü daha sıkı sarındı.

Haviland ona bir sırıtış fırlattı. "Bu kadar güzel öpüştükten sonra, sanırım her zamanki adab-ı muaşeret kurallarından vazgeçebiliriz, değil mi?"

Adamın mavi gözlerindeki mizah parıltısı hoşuna gitmişti ama orada gördüğü kararlılık hoşuna gitmemişti, sanki adam daha fazla itiraz etmesine izin vermeyecek gibiydi. Yine de açıklama yapana kadar gitmesine izin vermeyeceğinden şüphelenen Madeline, Haviland diğer tarafa yerleşirken kanepenin uzak ucuna oturdu.

Onun acımasını istemediği için ayrıntılara girmede, sadece son zamanlardaki en önemli olayları anlattı.

"Üç hafta öncesine kadar hayatımı yaşlı bir asilzadenin refakatçisi olarak kazanıyordum, ancak işverenim bana bir karakter referansı yazamadan vefat etti. Ve iş ararken şahsen başvurmak daha iyidir. Bir iş bulma kurumunu ziyaret etmek istedim.

Londra'ya varır varmaz ajansı aradım, ama sonra sahne bozuldu ve beni gece burada mahsur bıraktı."

"Bu da Lord Ackerby'nin size yetişmesini sağladı," diye sözlerini tamamladı Haviland.

"Evet." Madeline burnunu kırıştırdı. "Büyük bir üzüntüyle."

Yine aynı meraklı ifadeyle onu inceliyordu. "Tehlikeli olabilecek bir durumu hafife alıyor gibi görünüyorsun."

Alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Lord hazretleriyle baş edemeseydim tehlikeli olurdu. Ama silahlıydım ve babam sayesinde mükemmel bir nişancı sayılırım." Hâlâ elinde tuttuğu dolu tabancayı hatırlayan Madeline, silahı dikkatlice kanepenin üzerine koydu. "Son zamanlarda şansımın son derece kötü gittiğini kabul ediyorum ama umarım bu uzun sürmez."

"Kardeşinden ne haber?" Haviland sordu. "Şimdiye kadar seni koruyacak yaşa gelmedi mi?"

Adamın ses tonundaki sertleşme onu şaşırttı. "Yaş olarak, sanırım öyle. Gerard şu anda yirmi yaşında, benden dört yaş küçük. Ama şu anda daha önemli meselelerle meşgul."

"Kız kardeşi zor durumdayken korumaktan daha önemli ne olabilir?"

Madeline, ağabeyinin iki gün önce Lynette Dubonet ile kaçarak evlenmesi hakkında ne kadar konuşması gerektiğini düşünüyordu. Bu onun paylaşabileceği bir sır değildi, özellikle de kızın ailesi -Vicomte ve Vicomtesse de Vasse- henüz bu evlilikten haberdar olmadıkları için. Aristokrat göçmenler, tek çocuklarının, başlıca serveti mütevazı bir çiftlikten ibaret olan unvansız bir İngilizle evlenmesine şiddetle karşıydılar. Ama Gerard Lynette'e deliler gibi aşıktı ve Madeline kardeşinin mutluluğunu dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Bu nedenle, örs üzerinde evlenebilmeleri için İskoçya'daki Gretna Green'e gitmelerini finanse etmeye yardım etmişti.

Madeline Haviland'ın sorusuna, "Gerard şu anda seyahatte," diye yanıt verdi. "Ve kendisini savunmak gerekirse, Lord Ackerby'nin

Londra'ya gitmek için Chelmsford'dan ayrıldığımda beni takip edeceğini söyledi. İkimiz de yapmadık. Ancak kibar bir iş bulma konusunda kardeşime bağımlı değilim."

"Ne tür bir iş arıyorsunuz?"

Yeterince kolay cevap verdi. "Yoldaş olarak başka bir görevi tercih ederdim... Gerçi geçen yıl Leydi Talwin'e daha çok hemşirelik yaptım. Sık sık acı çekiyordu, bu yüzden sorumluluğumun çoğu ilaçlarını alması ve havasız hasta odasına temiz hava girmesi için onu ikna etmekten ibaretti. Umutsuzluğa kapılmasına izin vermeyi reddettim. Bir hanımefendi ve hizmetçisi için normal olandan çok daha fazla tartıştık. Ama tartışmalarımız, bozulan sağlığını olmasa da moralini düzeltiyor gibiydi."

Madeline sevgili, huysuz soylu kadının anısına gülümsedi. Yaşlı Leydi Talwin'i özlüyordu ve kendi mizacına ve zihnine bu kadar uygun başka bir işveren bulabileceğinden şüpheliydi.

Haviland'ın kalın kaşları alçalmış, yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı. "Almayı düşündüğünüz başka pozisyonlar var mı?"

Merakla ona baktı, ısrarına hayret etti. "Belki bir mürebbiye uygun olur. Çocuklar konusunda oldukça becerikliyimdir. *Annem* öldükten sonra on üç yaşından itibaren kardeşimi ben büyüttüm, çünkü babam yılın büyük bir bölümünde uzakta oluyordu." Dudakları kuru bir mizahla büküldü. "Ama bazı işverenler için kabul edilebilir olmayabilirim. Aklımdan geçenleri söylememle tanınırım. Leydi Talwin benim sivri dilimi takdir ederdi, çünkü 'aklını keskin tuttuğunu' söylerdi. Ancak tüm işverenler evlerinde, özellikle de soylu evlerinde, açık sözlü astlar bulundurmaya kabul etmezler."

"Peki şu anda evlilikle ilgili bir beklentiniz yok mu?"

Haviland'a boş gözlerle baktı, sorusunun açıklığı karşısında irkilmişti. "Anlayamadım?"

"Evlenebilir ve mali sorunlarınızı çözebilirsiniz."

"Bu benim makul bir beklentim olduğunu varsayıyor. Ama beyefendilerin beş parasız evlenmemiş kadınlara evlenme teklif etme gibi bir alışkanlıkları yoktur."

Kaşları birbirine çatıldı. "O zaman beş parasız mısın? Babanın sana bakacağını sanırdım."

Madeline koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu konuşmanın yönü oldukça kişisel bir hal aldı, değil mi lordum?"

Haviland onun sivri sözleri karşısında biraz alaycı bir şekilde gülümsedi. "Beni bağışlayın, Bayan Ellis. Son bir düzine yıldır kibar ortamlarda çoğu yaşıtımdan daha az zaman geçirdim. Sosyal davranışlarım pek iyi değil. Aslında sadece sizin iyiliğiniz için endişeleniyorum. Ama içiniz rahat olsun, Ackerby için daha fazla endişelenmenize gerek yok. Drake'teki işimi bitirir bitirmez sizi Londra'ya sağ salım götüreceğim."

Özür dileyince Madeline'in direnci azalmaya başlamıştı ama adam onu Londra'ya götüreceğini sakın bir dille açıklayınca Madeline'in kaşları havaya kalktı. "Beni götüreceksiniz mi?"

"Evet. Arabam ahırda."

"Sizinle Londra'ya gelemem Lord Haviland. Babama yakın olmanıza rağmen bana tamamen yabancısınız."

"Hayır," diye karşılık verdi Haviland kolayca. "Şimdiye kadar hiç tanışmamış olsak da, kesinlikle yabancı değiliz. Şimdi gelin." Sesi hafifledi, emir vermekten çok çekici ve ikna edici bir hal aldı. "Birkaç dakika önce beni koruyucunuz olarak kabul ettiniz. Bu rolü bir süre daha yerine getirmeme izin vermelisin."

Madeline kendi cüretkârlığını hatırlayarak kızardı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Sadece Baron Ackerby'nin hevesini kırmak istemişim."

"Takdire şayan bir şekilde yaptın. Ama ben o zamparayla aynı ligde değilim. Bana güvenebilirsiniz, Bayan Ellis. Teklifimde uygunsuz bir şey yok. Size yardım etmem konusunda da bir sorun yok. Babanız hayatımı kurtardı. Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var."

Madeline, Lord Haviland'ın onun iyiliği için sorumluluk alma konusunda gerçekten ciddi olduğunu anladığında suskunluğu geri döndü.

Kadın alışılmadık bir şekilde sessiz kaldığında, adam yüksek sesle düşünür gibi devam etti. "Sizi iş bulana kadar benimle kalmaya davet ediyorum. Birkaç evim var... Londra'da bir şehir evi, bir

Kent'te bir aile evi, Chiswick yakınlarında bir kır villası ve başka mülkler de var. Ancak bekâr bir hanımefendi bir bekârla birlikte yaşayamayacağı için bu mümkün değil. Ancak Londra'da kibar kadınlara uygun sakın bir otel var," diye ekledi Haviland Madeline cevap vermeden önce.

"Korkarım bir otele param yetmez. Ucuz bir pansiyonda oda tutmak istiyorum."

"Konaklamanızı fınanse etmekten mutluluk duyarım."

Madeline başını sertçe salladı. "kabul etmeyeceğim Lord Haviland."

"Bu hiç de hayırseverlik değil. Bunu bir arkadaşına olan yükümlülüğümü gecikmeli olarak yerine getirmem olarak düşünün."

"Lord Haviland," dedi giderek artan bir öfkeyle. "Ben her zaman kendi başımın çaresine baktım, şimdi de öyle yapacağım."

"Belki öyledir ama bunlar alışılmadık durumlar."

dikleştiren Madeline, sanki duymakta zorlanıyormuş gibi yavaşça telaffuz etti. "Sizi temin ederim, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Buna inanmakta güçlük çekmiyorum ama sizi kendi halinize bırakırsam vicdanım bana rahat vermez."

"İçinizin rahat olması benim için çok önemli değil."

Haviland gülümsedi ve başını ona doğru eğdi. "Kendi iyiliğiniz için fazla bağımsız olduğunuzu söyleyen oldu mu hiç Bayan Ellis?"

Bağımsızdı çünkü öyle olmak zorundaydı, ancak bunu söylemesi için ona zaman tanımadı.

"Kendi kendine konusundaki kararlılığınızı takdir ediyorum, ancak ben yardım etmeye fazlasıyla istekliyken yardımımı reddetmek aptallık olur."

Beklenmedik bir şekilde Madeline ne diyeceğini şaşırmıştı. Belki de Haviland'ın yardım teklifini geri çevirerek aptallık ediyordu. Doğrusu, onun nezaketi boğazına istenmeyen bir yumru daha getirdi. Başkalarına bakmaya tamamen alışkındı, birinin ona yardım etmesine değil.

Onunla ilgileniyordu, özellikle de yakın bir yabancıyla. Ve ondan yayılan güce güvenmeyi şiddetle arzuluyordu.

Ancak, cazibesine rağmen kabul edemedi. Sadece uygunsuz olduğu için değil, aynı zamanda ona borçlu kalmak istemediği için. "Teşekkür ederim ama cömertliğinizi kabul edemem."

"Londra'ya tek başına gitmene izin vermeyeceğim." Sonra Haviland aniden konuyu tekrar değiştirdi. "Peki ya öğretmenlik?"

Madeline gözlerini kırıştırdı. "Ne olmuş ona?"

"Chiswick'teki en yakın komşularım yeni evlenmiş üç kibar kız kardeş. Genç yönelik akademilerinde öğretmenlik yapacak uygun kişiler arıyorlar. Bu sizin için ideal bir çözüm olabilir. Hatta sizi bu gece en büyük kız kardeş Arabella, Leydi Danvers ile kalmaya götürebilirim. Az önce onu ve Danvers'ı Brighton'daki bir ev partisinde gördüm, ama Chiswick'teki evlerine dönmek için benden önce ayrıldılar. Ondan önce de birkaç haftalığına düğün gezisine çıkmışlardı ve yükümlülüklerini yerine getirmeleri gerekiyordu."

"Böyle bir şey yapmanıza izin vermem mümkün değil."

Bu onu duraksattı. "Öğretmenlik yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, de öyle demiyorum. Öğretmenliği çok seviyor olabilirim. Ama onun kapısına davetsiz bir şekilde gidemem."

"Elbette yapabilirsiniz. Size kefil olacağım, bu yüzden geri çevrilme konusunda endişelenmenize gerek yok. Ergen kızlara nasıl hanımefendi olunacağını öğretebilirseniz, Leydi Danvers'a iyilik yapmış olacağınıza söz veriyorum." Devam eden itirazını engellemek için bir elini kaldırdı. "Tartışmaya davet etmiyorum, Bayan Ellis."

Madeline'in omurgası tekrar sertleşti. "Her zaman bu kadar zorba mısın?"

"Hep böyle inatçı mısın?"

"Evet!"

Gülümsemesi dudaklarından güzel gözlerine geçti. "En azından beni adil bir şekilde uyardın. Gerçekten de aklından geçeni söylüyorsun."

Gölmekten kendini alamadı - gerçi bir asilzadenin kendisine kaba davranmasını neden eğlenceli bulsun ki, hayal bile edemiyordu.

Haviland onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibi, onu daha fazla dürttü. "En azından benim fikrimi düşünün, Bayan Ellis. Babanıza olan borcunu içtenlikle ödemek istiyorum ve bu bana küçük bir ölçüde izin verecek. Ayrıca, daha önce benim bir beyefendi olduğumu söylerken haklıydınız ve bunu kolayca önleyebilecekken sizi bir bağlayıcının merhametine bırakmak hiç de beyefendice olmazdı."

Madeline kendi kendine tartışmaya devam edince, kışkırtıcı bir şekilde ekledi: "Gururunun kurtarmak için reddetmeyeceğine emin misin? Size kazançlı bir iş bulmaya yardım etmek hayırseverlik değildir."

Madeline, gururun onun en büyük kusurlarından biri olduğunu kabul etti. *Annem* sık sık onun bu kusurundan yakınırdu. Ve itiraf etmek gerekirse, hayırseverliği kabul etme ihtiyacı konusunda huysuzdu. *Annesinin* bu durumda ne yapacağını merak ederek alt dudağını ısırdu.

"Yani anlaştık mı?" Haviland onun yüz ifadesini izleyerek sordu.

Madeline elini şakağına götürdü. Bu adamın hayatına yön verme hızından dolayı başı dönüyordu. Yine de onu Leydi Danvers'la tanıştırsa ve öğretmenlik pozisyonu için bir görüşme ayarlasa... bu o kadar da kötü olmazdı-

Başka bir erkek sesi düşüncelerini böldüğünde irkildi.

"Diyorum ki, eski , meşgul olduğunu fark etmemiştim."

Yeni gelenin beklenmedik gelişiyile Madeline ayağı fırladı ve bu sırada Haviland'ın paltosu bir omzundan kayarak geceliğini ortaya çıkardı.

Salona yeni girmiş olan sarı saçlı, oldukça iri yarı beyefendi aniden durup ona hayranlıkla baktı. "Böyle kötü bir gecede seni rahatlatacak istekli bir kadın bulmayı sana bırakıyorum, Rayne," dedi ses tonunda bir parça kıskançlıkla.

Haviland kalkıp sarışın adamla sert bir şekilde konuşurken, Madeline elbisesini düzelterek açıkta kalan yerini kapatırken pembeleşti. "Kötü niyetli yanılgılarını bir kenara bırak, cawker. Bayan Ellis bir hanımefendi. Siz onu sadece talihsiz koşullar altında buldunuz."

Madeline'e hitap ederken sesi yumuşadı. "Özür dilerim Bayan Ellis. Bu zavallı adam benim uzaktan kuzenim, Saygıdeğer Bay Freddie Lunsford."

Bay Lunsford onu bir süre daha şüpheyle süzdükten sonra kibar bir selam verdi ve yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Beni bağışlayın Bayan Ellis. Sık sık aynı anda iki ayağımı birden yerim. Ama olayları nasıl yanlış yorumlamış olabileceğimi görebilirsiniz."

Madeline onun ses tonuna bakarak samimi görüldüğüne karar verdi. Bu yüzden hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, gerçekten Bay Lunsford, çok iyi anlıyorum. Lord Haviland'la görüşmenize izinsiz girdiğim için sizden af dilemem gerekiyor."

Ancak tabancasını koltuğun üzerinden aldığı anda Lunsford'un mavi gözleri büyüdü ve Haviland'ın sırtışını bastırma sırası ona geldi. "Bayan Ellis'i kışkırtmamanın akıllıca olduğunu öğreneceksin, Freddie."

Lunsford yutkundu ve "Kimseyi vurmak istemiyorsunuz, değil mi hanımefendi?" diye sorarken sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Madeline Haviland'a baskıcı bir bakış attıktan sonra tatlı bir sesle, "Umarım ateş etme ihtiyacı geçmiştir, Bay Lunsford," dedi.

Akrabasıyla tekrar konuştuğunda Haviland'ın gözlerinde hâlâ bir eğlence parıltısı vardı. "Senin durumunu konuşmak istediğimizi biliyorum Freddie, ama korkarım planlarımız değişmek zorunda kalacak. Bu gece Bayan Ellis'i Chiswick'e götürmem gerekiyor ve çok geç kalmasam iyi olur."

"Ama zaman giderek daralıyor, Rayne," diye itiraz etti Lunsford, daha Madeline plana itiraz edemedi.

Haviland elini kaldırdı. "Özür dilerim eski dostum, ama Bayan Ellis'in durumu daha acil olduğu için şu anda sizin durumunuzdan öncelikli. Birkaç saat içinde buraya dönebilirim ya da arabanızla bizi takip edip geceyi Riverwood'da geçirebilirsiniz."

bana hikayeni anlatman için yeterli zamanı sağlayacaktır. Her halükarda ben harekete geçene kadar sabah olacak, yani aslında hiç zaman kaybetmeyeceğiz. Ayrıca, bir hanımefendinin huzurunda şikâyetlerinizi dile getirmek istemediğinize eminim."

Freddie konuşmak için ağzını açtı, sonra Madeline'in önünde çok fazla şey söylememenin daha iyi olacağını düşündü ve teslimiyetle içini çekti. "Pekâlâ, sizi takip edeceğim. Ama bir hafta içinde teslim edemezsem, kazım iyice pişmiş olacak."

"Anlıyorum. Ama iş o noktaya gelmeyecek, sana söz veriyorum. Kazınız tamamen güvende olacak."

Haviland Madeline'e döndü. "Siz odanıza dönüp giyinin Bayan Ellis, ben de hancıyla atışınızı yapayım."

Bir kaşını kaldırdı. "Hayırseverlik konusundaki hislerimi oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum."

"Ben de tartışmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Arabama koyacak bavulunuz var mı?"

Madeline inanamayarak Haviland'a baktı ama Haviland ona eşit bir şekilde baktı.

"Yanınıza alacağınız herhangi bir bavulunuz var mı?" diye tekrarladı, kaçınılmaz olarak istediğini elde etmiş bir adamın soğukkanlılığıyla.

"Sadece bir bando kutusu. Bildiğim kadarıyla sandığım hala sahnede idi."

"Hancıya bagajınızı almasını ve Chiswick'e teslim edilmesini ayarlamasını söyleyeceğim."

"Lord Haviland-" diye söze başladı ama adamın derin sesi ipeksi bir tonla araya girdi.

"Size odanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz, Bayan Ellis?"

Belli ki tek bir amacı vardı ve ona peşinden sürükleniyormuş hissi veriyordu. Bu durum aşırı derecede sinir bozucuydu.... Ama yine de, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, Lord Haviland'ın yanına gitmek en iyi alternatif gibi görünüyordu. Onun yanında kendini yabancı bir handa tek başına mahsur kalmaktan daha güvende hissediyordu, yine de bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Madeline kararını vermeden önce kuzenine baktı. Cana yakın Bay Lunsford yeterince zararsız görünüyordu. Aslında, sevimli tavırları ona biraz kardeşi Gerard'ı hatırlatıyordu. Bay Lunsford'un onları Chiswick'e kadar takip edeceğini bilmek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Yine de Lord Haviland'la arabasında yalnız kalma ihtimalinden hoşlanmıyordu. Bu kadar yakın olmak ona Lord Haviland'ın yıkıcı öpücüklerini hatırlatacaktı. Öte yandan, Lord Haviland babasının güvenilir bir arkadaşıydı, dolayısıyla ona da güvenebilirdi.

Madeline kendini kuzeninin çektiği iç çekişin aynısını çekerken buldu. "Hayır, lordum, bir refakatçiye ihtiyacım yok."

Haviland gülümsedi, yavaş, büyüleyici, onaylayıcı bir gülümsemeyle bu, kadının nefesini kesmişti. "Güzel. Sizi burada bekleyeceğiz ve giyinir giyinmez yola çıkacağız."

Madeline kendini nefes vermeye zorlayarak Haviland'a başıyla selam verdi ve akrabasına kibar bir reverans yaptıktan sonra aceleyle kapıya yöneldi.

Salondan çıkarken duyduğu son şey, Bay Lunsford'un yarı eğlenmiş bir sesle yakınması oldu. "Sanırım beyaz şövalyeyi oynamaktan kendini alamıyorsun, Rayne, ama tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda sıkıntılı bir genç kıızı kurtarman mı gerekiyor?"

Haviland'ın yanıtı da benzer şekilde eğlenerek geldi. "Hayır, kendime engel olamıyorum ve bu zorunluluğum için minnettar olmalısın, çünkü bundan faydalanacaksın."

"Oh, öyleyim, öyleyim...."

Madeline koridordan yatak odasına doğru hızla ilerlerken Lord Haviland'a da minnettar olduğuna karar verdi. Yine de kaderini Haviland'ın damgasını taşıyan bir asilzadenin -kendisini bunaltıcı ve neredeyse karşı konulmaz bulunduğu tehlikeli bir lordun- ellerine bırakarak gerçekten de kızartma tavaından alevlerin içine atladığından endişelenmeden edemiyordu.

Rayne, planlarındaki değişiklik için hayal kırıklığına uğramış Freddie'den bir kez daha özür diledikten sonra zilin ipini çekti ve hancı onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturmaya başladı. Faturaları ödedi, Bayan Ellis'in bavulunun Chiswick yakınlarındaki Riverwood'a götürülmesini ve kendi arabasının hazırlanmasını ayarladı, sonra da dedikodu yapma isteğini bastırmak için han sahibine yüklü bir ödeme yaptı. Sonunda Rayne, Freddie'nin kederli hikâyesini dinlemek için kanepeye yerleşti.

Alçak akrabası hakkında öğrendikleri onu şaşırtmamıştı: Freddie, ne yazık ki, Solange Sauville adında Fransız bir dulla ateşli bir ilişki yaşamış ve şimdi ona aptalca yazdığı aşk mektuplarıyla şantaj yapıyordu.

"İki bin pound istiyor, şeytan alsın onu," diye yakındı Freddie. "Eğer parayı bulamazsam babama gitmekle tehdit . Beni kurtarmalısın, Rayne. Sadece üç aylık ödeneğim kesilmekle kalmayacak, *Yorkshire*'ın vahşî doğasına sürgün edileceğim."

Rayne, Freddie'nin babasını tanıdığı için bunun boş bir tehdit olmadığından şüpheleniyordu. Eğer Lord Wainwright oğlunun Fransız kadınla yaptığı hovardaca kaçamakları öğrenirse, şüphesiz onu tek kuruşsuz bırakırdı.

Böylece Freddie ona mektup yazıp yardım istediğinde Rayne, büyükannesine eşlik ettiği Brighton'daki ev partisinden kendi isteğiyle ayrılmıştı.

Eaton'daki ilk okul günlerinden beri Freddie'yi zorbalardan ve erkeklerin birbirlerine yaptıkları sinsi korumuştı. Bu, Oxford'da ve yetişkinliklerinde de devam eden bir alışkanlıktı - kısmen Rayne'in gençliğinden beri aşırı koruyucu bir yapısı olduğu için, ama aynı zamanda Freddie'nin rahmetli annesinin ailesiyle olan bağı nedeniyle kendini buna mecbur hissettiği için. Gerçekte Freddie büyüleyici, iyi huylu, son derece sadık ve aşırı zeki olmasa da çoğu zaman eğlenceli biriydi. Dahası, neşeli iyimserliği Rayne'in kariyerinde çok sık gördüğü karanlık ve ölüme karşı mükemmel bir panzehirdi.

Ancak Freddie'ye onu dul kadının şantaj girişiminden kurtarma niyetinde olduğuna dair güvence zamanı ancak bulabilmişti ki Madeline Ellis kapıda yeniden belirdi. Rayne, giyinmek için çok az zaman harcadığından şüpheleniyordu.

Ancak kadının sıkıcı kıyafetini görünce kaşları çatıldı. Solgun tenine hiçbir şey katmayan sade kahverengi bir pelerin ve siyah bir başlık giymişti; siyah eldivenli ellerinde ise ona ödünç verdiği paltosuna ek olarak küçük bir bando kutusu vardı.

Açıklanamaz bir şekilde, Rayne, kesinlikle sorumlu olmamasına rağmen, zor zamanlar geçirdiği için bir miktar suçluluk hissetmekten kendini alamıyordu. Ama koruyucu damarı onun durumunda kendini güçlü bir şekilde ortaya koymuştu. Onur da, bir zamanlar hayatını kurtarmış olan askerin kızını terk etmesine izin vermezdi. En azından onu dünyanın Baron Ackerbys'lerinden korumaya niyetliydi.

"Hazırım Lord Haviland," diye mırıldandı biraz soluk soluğa. "O halde yola koyulmalıyız," diye cevap verdi Lord Haviland, onunla birlikte ayağa kalkarak.
Freddie.

Rayne, kendisine iade ettiği paltoyu giydikten sonra Bayan Ellis'i bekleyen arabasına kadar eşlik etti. Bayan Ellis soğuk ve sisli geceye adımını attığında titremeye başladı ve Rayne onu bekleyen arabasına götürmek için sırtına elini koyduğunda bunun olası nedenini anladı.

"Pelerininiz sıırıslıkılam olmuş," diye yorum yaptı, ses tonunda onaylamama vardı.

"Evet. Bu öğleden sonra bir yağmur fırtınasına yakalandım."

Rayne hemen arabacısına seslenerek bando kutusunu yerleştirmesini ve ona bir araba kucağı bornozu vermesini istedi, sonra da onu içeri aldı. Rayne, onları takip edeceğinden emin olmak için Freddie'yle kısaca konuştuktan sonra onun karşısındaki koltuğa yerleşti.

İçerideki lambanın ışığında kadının ve başlığını çıkardığını ve yün battaniyeyi omuzlarına sardığını gördü.

Araba hareket etmeye başladığında "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Çok nazıksınız."

"Bana teşekkür edip durmanıza gerek yok, Bayan Ellis," dedi Rayne, niyetinden daha sert bir şekilde, onun minnettarlığından hoşlanmadığı kadar bunu kabul etmek zorunda kalmaktan da hoşlanmıyordu.

"Pekala, yapmayacağım" demeden önce neredeyse fark edilmeyecek kadar .

Rayne ona karşılık verirken, onun tam olarak başı dertte bir genç kız olmadığını hatırladı. Madeline Ellis uysal, itaatkâr bir hanımefendi değildi. Gerçekten de alıngan ve cesurdu ve görünüşe bakılırsa santimiyle babasının kızıydı.

bu kadar ağırbaşlı ve alçakgönüllü görünmesinin neredeyse eğlenceli olduğuna karar verdi.

"Neden siyah giyindin?" diye sordu, iyi yaylanan araba hafifçe sallanan bir ritme yerleşirken, uygunsuz bombazin elbisesi hakkında.

"Merhum işverenimin şerefine yas tutuyorum," diye cevap verdi.

Kıyafetinin bir mürebbiyeye ya da bir refakatçiye uygun olduğunu düşündü. Ayrıca saçlarını sarmal bir örgüyle yüzünden sıkıca geriye doğru toplamış, yüz hatlarının köşeli hatlarını yumuşatacak bukleler kullanmamıştı. Bu sert etki oldukça yakışıksızdı ama iri gri gözleri onu tamamen sade olmaktan kurtarıyordu. Ve dolgun, kırmızı olgun dudakları günahın ta kendisiydi.

Rayne o şehvetli dudakların tadını ve onun ateşli yanıtını hatırlayarak rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. Dış görünüşüne bakılırsa bu kadar renksiz görünen bir yaratığın böylesine tutkulu bir doğaya sahip olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Yine de ona verdiği şehvet dolu fiziksel tepkiden pişmanlık duydu. Zihnini dağıtmak isteyen Rayne, bir saatlik yolculuğu onun hakkında daha fazla şey öğrenmekle geçirebileceğine karar verdi.

"Anladığım kadarıyla annen Fransız'dı?"

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büktü. "Evet. *Annemin* ailesi Devrim'den kaçmış ve Essex'te göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı Chelmsford yakınlarına yerleşmiş. Babamla ordudan izne geldiğinde orada tanışmışlar ve iki hafta sonra da evlenmişler. Bu ilk görüşte aşk gibi bir şeydi ama babam görev yerine dönmek zorunda olduğu için acele etmek de gerekliydi."

"Babanın bir çiftliği olduğunu sanıyordum."

"Vardı... rahmetli amcasından kardeşime kalan bir miras. Ama ne çok büyük ne de çok kârlı. Babam öldüğünde on sekiz yaşına kadar orada yaşadım ama Gerard'ın geçimini ve okul masraflarını karşılamak için dışarıda bir iş aramaya karar verdim. Leydi Talwin'in malikanesi de sadece üç mil uzaktaydı."

"Artık çiftliğinize dönüp yaşayamaz mısınız?"

"Yapabilirdim, ama Gerard-" Sanki söyleyeceklerini yeniden düşünüyormuş gibi aniden durakladı.

"Neyi var?" Rayne dürttü.

Bayan Ellis omuz silkti. "Onun görmesi gereken kendi geleceği var. Ve ben kendi hayatımı kazanabilecek durumdayken ona yük olmak istemiyorum."

"Ah, evet," dedi Rayne hafifçe. "Övündüğünüz bağımsızlığınız." Rayne ona sakinleştirici bir bakış attıktan sonra ekledi: "Bir hanımefendinin dünyada kendi yolunu çizmesi kolay değildir, bu yüzden evliliğin sizin için tercih edilebilir bir alternatif olduğunu düşündüm."

Gözlerindeki o eğlendirici parıltı geri döndü. "Sizin gibi bir bekârın benim evlilik olasılığımı bu kadar ilgilenmesi ne kadar da tuhaf, Lord Haviland."

Aslına bakılırsa, büyükannesine yuva kurup varisler yetiştireceğine dair söz verdiğinden beri, son zamanlarda evlilik konusunu sıkça düşünmeye başlamıştı. "Senin yaşındaki kadınların çoğu evliliğe ilgi duyar," diye cevap verdi Rayne, konuşmanın odağını kendisinde tutarak.

"olarak bulunduğum pozisyonda, uygun beyefendilerle tanışma fırsatım çok az oldu. En azından kocam olmasını isteyeceğim biriyle. Ve eğer sizi tavsiye edecek ne rütbeniz ne de servetiniz varsa iyi bir evlilik kolay kolay yapılmaz. Hele bir de güzelliğiniz yoksa bu daha da zordur."

Görünüşü ve serveti konusunda da pragmatik bir tutum sergiliyor gibiydi. Bayan Ellis eldivenli elini pelüş kadife koltukların üzerinde hayranlıkla gezdirdi. "İtiraf etmeliyim ki böyle bir lükse alışık değilim. Leydi Talwin'in arabası neredeyse bir antikaydı, çünkü son yıllarında evden nadiren çıkardı."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Zengin bir aileye sahip olmanın avantajlarından biri de bu. Büyükanнем bir mirasyediydi."

Kaşları çatıldı. "Sorabilir miyim, zengin bir asilzadenin oğlu nasıl oldu da Dışişlerinde hizmet etmeye başladı?"

"Sanırım ailemin yüz karası olduğumu söyleyebilirsiniz."

Genç bir hırsız tutuklanmaktan ve muhtemelen asılmaktan kurtardığı, hayatını tamamen değiştiren çocukluk olayından bahsetmeyi ihmal etti. Sonuç olarak Rayne, alt sınıflar ve Londra'nın sefalet ve suç unsurları da dahil olmak üzere, güveçleri hakkında eşsiz bir eğitim almış ve böylece daha sonra seçtiği mesleğinde kendisine iyi hizmet eden her türlü beceriyi geliştirmişti.

"Ailen mesleğini onaylıyor muydu?" diye sordu o sustuğunda.

Rayne'in ağzı mizahla buruştu. "Hiç de değil. Casusluk pek de onurlu bir meslek değildir."

"Biliyorum. Babam bir o cer olmasına rağmen ancak bir beyefendi olarak kabul edilirdi."

"Ailem benim dünyayı gezdiğimi, yaban yulaflarımı ektiğimi düşünmeyi tercih ederdi. Özellikle büyükanнем İngiltere'den sık sık ayrılmamı bu şekilde açıklıyordu."

"O zaman neden böyle bir kariyer seçtiniz?"

"Gerçek şu ki," diye yanıtladı dürüstçe, "dünyada bir fark yaratmak istedim."

Başını salladı. "Babamın düşüncesi tam olarak buydu." Madeline'in bakışları onun yüzünü aradı. "Peki ya şimdi? Kendini bir davaya adanmış onca yıldan sonra bunu özleyeceğini düşünmüştüm."

Rayne, onun kendisini neden bu kadar zor durumda bulduğunu anlamış gibi görünmesine şaşırdı. Savaşın sona ermesinden pişmanlık duymuyordu. Aksine, ölümün, yıkımın ve aldatmacanın sonunu görmekten son derece memnundu. Yine de bir casus şefi olarak hayat kurtarmak, adaletsizlikleri düzeltmek, zayıfları savunmak ve cesur maceralar yaşamak gibi tatmin edici hayatını özlüyordu.

Yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünde, Napolyon Bonapart'a karşı verdiği acı ve kanlı mücadeleyi kazanmak gibi tek bir amaç uğruna hareket etmişti ve günlerinin boşluğunu dolduracak uygun bir yedek bulamamıştı. Sivil hayata döndüğünde karşılaştığı keskin değişikliklere de hâlâ tam olarak alışamamıştı. Ton'un anlamsız sosyal beklentilerine de uyum sağlayamamıştı.

"Gerçekten de özlüyorum," dedi sonunda, "ama ailevi yükümlülüklerim şimdilik öncelikli. Kendi babam geçen yıl, dileyebileceğimden çok daha erken öldü. Kontluğun bana miras kalmasını hiç istemedim ama tek erkek evlat olduğum için kaderim buydu."

Gülümsedi. "Sanırım sizin gibi düşünen çok az beyefendi vardır."

"Belki de öyledir," diye nazıkçe kabul etti.

"Erkek olarak doğmayı tercih ederdim," dedi oldukça hüzünlü bir şekilde. "Çocukken savaşa gidip kötülük ve zorbalıkla isterdim. Ancak büyüdüğümde savaşın ne kadar korkunç olabileceğini anladım." Sesi sessizleşti. "Babam yaşadıklarından nadiren bahsederdi ama gözlerindeki perili bakış...."

Rayne yumuşak bir sesle, "Baban inanılmaz derecede cesur bir adamdı," dedi.

"Hayatını nasıl kurtardı?"

"Seyahat ettiğimiz bölgede bir keşif grubunun olduğuna dair istihbarat almıştı ve bu yüzden pusuya düştüğümüzde normalden daha tetikteydi. Saldırıya uğradığımızda, tam düşman askerlerinden biri bana ateş ederken atımı ürkütüp bir tarafa çekti. Kurşun başım ya da göğsüm yerine zararsız bir şekilde arkamdaki ağaca saplandı."

"Kurtulduğuna sevindim," dedi sessizce.

Rayne'in düşünceleri geçmişinden geleceğine doğru kayarken, o sessizliğe gömüldü, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı.

Yeni unvanına karşı görevini yerine getirmek için evlenmeyi ama daha çok inatçı büyükannesini yatıştırmak için evlenmeyi planlıyordu, çünkü aile koltuğu miras kalmıştı ve bir varis çıkaramazsa Rayne'in amcasına geçecekti.

Bekârlığından ya da özgürlüğünden vazgeçmeye pek hevesli değildi ama yaşlanan büyükannesine büyük bir sevgi besliyordu. Yaşlı Haviland Kontesi Mary Kenyon, annesi doğum sırasında öldükten sonra onu neredeyse kendi çocuğu gibi büyütmişti. Ölüm döşeginde olduğunu iddia etmiş ve ciddi şekilde abarttığı kalp rahatsızlığından ölmeden önce evlenip unvana bir varis bırakması için ondan söz almıştı.

Rayne manipüle edildiğinin farkındaydı ama bu büyükannesinin ondan istediği tek önemli şeydi. Ve üç buçuk yaşındayken artık durulma zamanıydı.

Ve böylece özenle bir gelin aramaya karar vermişti. Aslında, çok sayıda olası adayla görüşmüştü, ancak şu ana kadar kendisine hitap eden birini bulamamıştı.

Bir mantık evliliği yapmaya fazlasıyla istekliydi. Aslında daha samimi bir şey istemiyordu, çünkü aşkla yaşadığı talihsiz deneyim onu bu duygudan tamamen uzaklaştırmıştı.

Bu düşünceyi aniden kesen Rayne, aralarındaki sessizliğin uzadığının farkında olarak arkadaşına baktı.

Yine de hiç rahatsız edici değildi. Aslında, Rayne dilini tutmayı bilen bir kadını çok takdir ediyordu.

Konuşmadaki bir boşluğu doldurmak için gevezelik edip duruyordu. Madeline Ellis'in tüm açık sözlü olma iddiasına rağmen, keskin zekâlı ve son derece mantıklı görünüyordu. Düşünecek olursanız, ona bir zamanlar sahip olduğu, aynı zamanda aklından geçenleri söylemeye meyilli olan ve şiddetle ihtiyaç duyduğunda onu disipline etmekten çekinmeyen favori mürebbiyesini hatırlatıyordu.

Ama hiçbir zaman eski mürebbiyesiyle Madeline Ellis'le yattığı gibi yatmayı düşünmemişti.

Onun esnekliğini ve kadınsı sıcaklığını hatırlayan Rayne, kasıklarındaki baskıyı hafifletmek için pozisyonunu değiştirdi. Güzel bir kadın olmayabilirdi ama yemyeşil vücudu ve öpülesi ağzı hiç kuşkusuz kanını kaynatmıştı.

Kadının çekiciliğinin onun karakterinin dışında olduğunu kabul ediyordu. Çoğu erkek gibi o da güzel kadınlara ilgi duyuyordu. Kıtadan döndüğünden bu yana geçen bir yıl içinde, fiziksel ihtiyaçlarını demimonde arasındaki geçici ilişkilerle gidermiş, hiçbir zaman tek bir Cyprian'a birkaç aydan fazla sık sık gitmemişti. Daha samimi olma riskini göze alamazdı, çünkü samimiyet ihaneti davet ederdi.

Belki de Bayan Ellis'in bu akşam kiraladığı salona sığındığında, zar zor giyindiği göz önüne alındığında, yanlılıkla bir ışık eteği olduğunu düşündüğü için affedilebilirdi. Şimdi daha iyi biliyordu, ama ne yazık ki, ona sahip olma dürtüsü hâlâ belini büküyordu.

Onu istiyordu. Onun kendisine yasak olduğunu düşünürsek, tehlikeli bir duyguydu bu. Ona yardım etmesi ve onu koruması gerekirken, bir zamanlar hayatını kurtarmış olan arkadaşının evde kalmış kızını arzulamaya hakkı yoktu.

Ona bir daha dokunmayacaktı, diye kendi kendine söz verdi Rayne, cinsel arzularını zorla bastırarak.

Öyle bile olsa, cazibesi orada olacaktı. Bu da geceyi kendi evinde geçirmesine izin vermek yerine Danvers Hall'da ağırlamak için bir başka mükemmel nedendi.

Belki onu büyükannesinin Londra'daki evinde kalmaya götürebilirdi ama Leydi Haviland'ın bir hizmetçiyi evine misafir olarak kabul etmeyeceğini biliyordu -üst sınıf bir hizmetçi bile olsa

ya da eski uygunsuz kariyerinin hatırlatılmasından hoşlanmazdı. Büyük olasılıkla ablası da istemezdi. Küçük kız kardeşi de şu anda Kent'teydi ve Chiswick'ten çok uzaktaydı.

Araba dönüş yapmak için yavaşlayana kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Pencereden dışarı bakan Rayne, Danvers malikânesinin girişini koruyan büyük taş sütunları tanıdı.

"Neredeyse ," diye gözlemledi.

Bayan Ellis irkilerek doğruldu ve arabanın sallanma hareketi yüzünden dik duruşunu bozduğu için utanmış görünüyordu. Şapkasına uzanarak onu taktı ve kurdelelerini bağlamaya başladı.

"Sanırım Chiswick'teki evinize 'Riverwood' diyordunuz?" dedi pencereden karanlık geceye bakarak.

"Evet. Arazi, Danvers Hall gibi Thames Nehri'ne bakıyor. Kendime ait bir yer istediğim için bu mahalleye geçtiğimiz yıl geldim. Büyükannem yılın büyük bölümünde Kent'teki Haviland Park'ta kalıyor ve kız kardeşlerim de yakınlarda yaşıyor. Bu benim zevkime göre çok fazla aile demek."

"Kız kardeşlerin mi var?"

"Aslında iki tane, biri daha yaşlı, diğeri daha genç. Her ikisinin de yaşları dört ile on iki arasında değişen iki oğlu var. Yeğenlerimden hoşlanıyorum ama henüz çok küçükler ve anneleri benim etkimden korkuyor."

Bayan Ellis bir kaşını kaldırdı ve cevap verirken ses tonundaki espriyi duyabiliyordu. "O zaman çok mu tehlikelisiniz? Yoksa kız kardeşleriniz sadece oğullarının üzerine titremeye mi meyilli?"

"İkincisi."

"Ağabeyim babama tapardı," diye itiraf etti. "Eğer yeğenlerin de Gerard gibiyse, onlar da sana tapıyorlar."

Rayne çocukların kendisine son derece düşkün görüldüğünü inkâr edemezdi ve o da onların sevgisine karşılık veriyordu. Yeğenleri bugünlerde ne yazık ki sıkıcı olan hayatındaki en parlak noktalardan biriydi.

Araba nihayet Danvers Hall malikânesinin önünde durduğunda, Rayne Bayan Ellis'i indirdi ve ön giriş merdivenlerine kadar ona eşlik etti. Bone'sini takmış ama nemli pelerinini taşıymıştı ve siyah bombazine elbisesi gecenin soğuk havasına karşı pek bir koruma sağlamıyor gibiydi. Rayne onu tekrar paltosuna sarma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Yakında yeterince sıcak ve korunaklı olacaktı.

Ancak kapıyı çaldıktan sonra, gecelik ve sabahlık giymiş yaşlı bir uşağın kapıyı açması ve yeni gelenleri incelemek için mumunu havaya kaldırması biraz zaman aldı. Belli ki ev halkı gece için çoktan istirahate çekilmişti.

"Lord Haviland," diye selamladı Rayne'i uşak, onları geniş giriş salonuna kabul etmeden önce.

"İyi akşamlar, Simpkin. İzin verirsiniz Lord ve Leydi Danvers ile konuşmak istiyorum."

"Ne yazık ki şu anda Londra'da değiller. Ancak yarın sabah dönmeleri bekleniyor."

"O zaman sizden bir ricam olacak. Bu Bayan Madeline Ellis, bir aile dostumuz. Bu gece için kalacak yere ihtiyacı var ama doğal olarak benimle kalamaz. Bu yüzden Bayan Ellis'i bu gece için misafir ederseniz minnettar olurum."

Simpkin bu alışılmadık istek karşısında gözünü bile kırpmadan, "Elbette lordum," diye cevap verdi. "Danvers Hall'a hoş geldiniz Bayan Ellis," diye ekledi kibar bir selamla. "Size odanızı için Bayan Simpkin'i çağıracağım. Pelerininizi ve şapkanızı alabilir miyim?"

Ancak Bayan Ellis üzgün bir ifadeyle giysilerini tutmaya devam etti. Acil bir ses tonuyla, "Sizinle konuşmak istiyorum, Lordum," dedi.

Rayne onu kısa bir mesafe kenara çekerek buna mecbur kaldığında, Madeline şaşkınlıkla ona baktı. "Beni burada öylece bırakacak değilsin ya?" diye fısıldadı dehşet içinde.

"Kalmakla ilgili bir itirazınız mı var?"

"Elbette bir itirazım var! Hiç tanımadığım insanlara, onlar evlerinde bile değilken kendimi dayatamam."

"Burada kalırsanız adaba daha iyi hizmet edeceğinizi biliyorsunuz. Ve Danvers Hall'da geniş misafir odaları var." "Asıl mesele bu değil."

"Benimle eve gelmek ister misin?"

Tereddüt etti. Belirgin bir isteksizlikle "Hayır," dedi.

"O zaman sabah görüşürüz. Leydi Danvers döner dönmez, onun akademisindeki gelecekteki işinizi düzenleyeceğiz."

Madeline orada öylece durup öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle ona bakınca Rayne gülümseyerek onu rahatlatmak istedi. "Sizi tamamen terk etmiyorum Bayan Ellis. Ben sadece yan evde yaşıyorum, kuş uçuşu yarım mil ötede. Eğer korumama ihtiyaç duyarsanız, beni getirmesi için bir uşak gönderebilirsiniz. Ama bir savaş kahramanının kızının kurtarılmaya ihtiyacı olacağından şüpheliyim."

Adamın kasıtlı meydan okuması karşısında, babasını ona karşı kullandığını ve aynı nefeste cesaretini sorguladığını fark ederek bakışları daraldı.

Rayne'in beklediği gibi bir anda omurgası dikleşti. Sonra Madeline bıkkınlıkla başını salladı ve dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "İstedığınızı elde etmek için her zaman ikna edici mantığınızı mı kullanırsınız Lord Haviland?"

"Sık sık. Ama Bay ve Bayan Simpkin size iyi bakacaktır. Değil mi Simpkin?" diye sordu daha yüksek bir sesle. "Elbette yapacağız lordum."

"İşte, gördünüz mü Bayan Ellis? Simpkin, benim için endişelenme. Ben kendim çıkarım."

Dönüp giderken Madeline'in nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydu ama araştırmak için durmadı. Bunun yerine Rayne, Madeline'in hayatının akışını değiştirmek için devreye girerek doğru kararı verdiğiinden emin bir şekilde arabasına döndü.

Riverwood'a gitmek çok kısa sürdü ama vardığında Freddie Lunsford çoktan onu bekliyordu. Freddie, Rayne'in çeşitli evlerinde her zaman uysal davranmış ve içkisini özgürce içmişti, bu yüzden akrabasını çalışma odasında, bir kanepeye yayılmış, cömert bir bardak konyaya somurtkan bir şekilde bakarken bulmak şaşırtıcı değildi.

"Neden suratın asık?" Rayne kendi bardağını doldururken sordu. "Sana yardım edeceğimi söyledim."

Freddie zar zor başını kaldırdı. "Bu asık bir surat değil. Bu umutsuzluğun derinlikleri. Tüm geleceğin bir şantajcıya ödemek için iki bin sterlin bulmaya bağlı olsaydı sen de umutsuzluğa kapılırdın."

"Dul Sauville'e ödeme yapmayacaksın." "Hayır mı?"

"Hayır. Onun yerine mektuplarınızı geri alacağız, böylece onları yakabilirsiniz. Aksi takdirde şantajının sonu gelmeyecek. Kanınızı kurutmaya devam edecek."

İfadesi donuklaşan Freddie dik oturdu. "Mektuplarımı geri almayı nasıl başaracaksınız?"

"Bir plan düşünecek zamanım olmadı, ama düşüneceğim. Endişelenmeyi bırak ve Madam Sauville ile ilgilenmem için beni yalnız bırak."

"Vay canına, Rayne, sen bir Korintlisin. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

Daha neşeli görünen Freddie pahalı likörü uzun bir yudumda içti, sonra da etkisiyle ürperdi.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, eski dostum. Sadece o engerek yılanının taleplerini öğrendiğimden beri aklım başımda değil. Sen de Brighton'da büyükannenin emriyle kibar genç kızlara kur yapıyordun. Ve sonunda sana haber başardığımda ve benimle buluşmayı kabul ettiğinde, seni Sir Galahad'ı oynarken buldum."

Freddie yine ürperdi. Kadehini doldurmak için ayağa kalkarak Rayne'e delici bir bakış attı. "Kendini evde kalmış bir kızla evlendirmene pek inanamıyorum. Yakında bir eşe ayak bağı olacağın düşünülmürse, bunun isteyeceğin son şey olduğunu sanıyorum."

Rayne tüm samimiyetiyle, "Tam tersine, bu eğlenceyi dört gözle bekliyorum," dedi.

Sonunda hayatında biraz heyecan olduğu için mutluydu. Son zamanlarda huzursuz ve gergin bir haldeydi ama bir akşam içinde başa çıkması gereken iki beklenmedik sorunla karşılaşmıştı.

İçinden bir beklenti kıvılcımı yükseldi. Harekete geçtikçe büyüyordu ve Freddie'nin ikilemini çözmek ve Bayan Madeline Ellis'in refahını sağlamak, huzursuz enerjisini dizginlemek ve hayatındaki boşluğu doldurmak için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Dahası, gelin arayışını bir süreliğine ertelemesine ve evlenip yuva kurmak ve bir varis sahibi olmak için çok sevdiği özgürlüğünden vazgeçmeye yemin ettiğini unutmamasına izin verecekti.

Üçüncü Bölüm

Durumumdan dolayı nadiren üzüldüğümü biliyorsun anne, ama Lord Haviland'ın bir gelin aradığını öğrenince keşke ona verecek daha çok şeyim olsaydı diye düşündüm.

Madeline ertesi sabah isteksizce uyandı, lezzetli bir rüyanın kalıntılarıyla sarmalanmıştı. Gece boyunca Rayne Haviland'ın öpücükleriyle büyülenmişti. Bu keyifli fanteziyi geride bırakmak istemeyerek parmaklarını dudaklarına götürdü ve onun dokunuşundaki baş döndürücü duygusallığı, kaynayan ateşi, ateşli şefkati hatırladı....

Madeline gözlerini günün soğuk ışığına açtığında güzel duygular aniden patladı.

Ancak çevresini tanıması bir an aldı: Danvers Malikânesi'ndeki lüks bir misafir yatak odası. Lord Haviland dün gece onu orada belirsiz bir şekilde terk etmişti. Ama görünüşe göre bilinçaltı, günahkâr öpücüklerinin tadını çıkarmak için onu affetmişti.

Sonuçsuz hayallere daldığı için kendine kızan Madeline içini çekti ve kışkırtıcı anıları silkeledi, sonra yıkanıp giyinmek için ayağa kalktı. Haviland'ın kendisini öptüğünü hayal etmekle aptallık etmişti. Dün akşam Haviland onu sadece bir ışık eteği sanmış ve saf bir erkek şehvetiyle hareket ederek onun müsait olduğu varsayımından cesurca yararlanmıştı.

Ve sen de arsız bir şevkle karşılık verdin, her ahlaksız gibi tutkuyla onun kucaklamasına karşılık verdin.

Madeline kötü davranışını kabullenerek kızardı ama yine de bir daha asla böyle büyüleyici bir şey yaşayamayacağını bildiği için hüznlenmekten kendini alamadı. Haviland bunun bir daha asla olmayacağına söz vermişti ve sözünün eri bir adamdı... Madeline'in büyük pişmanlığına rağmen.

İçinden bir azarlama mırıldanarak iç çamaşırlarını giydi ve ardından elbisesine uzandı. Keşke çirkin siyah bombazinden başka bir şey giyseym diye düşündü.

Madeline vicdan azabıyla bu düşünceyi hemen bastırdı.

"Biliyorum *anne*. Bazı zavallıların giyecek sadece paçavraları varken, ben güzel kıyafetlerim olmadığından yakınmamalıyım."

Lord Haviland hakkında kötü düşünmemeliydi, her ne kadar onun otoriter ve kontrolü ele alan tavrı biraz sinir bozucu olsa da. Ve gerçekten de onu kurtararak gösterdiği cömertlik için minnettardı. Dün akşam onun yardımına ihtiyacı vardı. Ve onun sayesinde umutları yeşermişti.

Mesleğini refakatçilikten genç bayanlar akademisinde öğretmenliğe çevirme olasılığı ciddi bir cazibe oluşturunuyordu. Madeline, artık huysuz ve yaşlı bir hanımefendinin emrinde olmamanın hoş olacağını kabul etti.

Yine de Haviland'ın ona eşlik etmek için kendi acil işlerini ertelemiş olması onu şaşırtmıştı. Asilzadelerle olan sınırlı deneyimine dayanarak, bu tür hakkında oldukça düşük bir fikre sahipti. İngiliz aristokrasisinin üyeleri genellikle tembel, hiçbir şeyi umursamayan kişilerdi.

"Ama Haviland'dan etkilendiğimi itiraf etmeliyim, *anne*. Lord Ackerby ile kıyaslandığında daha farklı olamazdı."

Haviland sadece daha onurlu olmakla kalmamış, hayatı boyunca çalışmıştı - tehlikeli bir meslekte, daha az değil - asil soyu ve ailesinin zenginliği göz önüne alındığında kesinlikle buna ihtiyacı olmamasına rağmen. Çalıştığı için de onu küçümsüyor gibi görünmüyordu. Kendini ona karşı borçlu hissetmek istemese de, bir an önce bir iş bulması şarttı, böylece ona bel bağlamak kalmayacaktı.

Ona destek olacak bir erkek kardeş. Gerard evlilik hayatına evde kalmış bir kız kardeşin yükünden kurtulmuş olarak başlamalıdır.

Madeline küçük kardeşini düşününce bir şefkat dalgası hissetti. Sevgilisiyle evlenmek Gerard'ın mutluluk için en iyi fırsattı ve onu bu şanstı mahrum bırakamazdı. Onun için beslediği büyük umutların bir nedeni de kendisini ona karşı sorumlu hissetmesiydi. Annesiz -ve her yılın çoğunda babasız- büyüyen Gerard'la sadece birbirlerine sahiptiler.

Annelerinin bu kadar genç yaşta ölmüş olması Madeline'in en derin üzüntüsüydü. Ama üzüntüleri daha da artmıştı çünkü daha sonra babaları kederinden kendini işine vermişti.

Anne ve babaları çok aşıktı ve şimdi Gerard da çok mutluydu. Madeline yardım edemedi ama kardeşini biraz kısılandı. Her zaman seveceği birini, değer vereceği ve birlikte yaşlanacağı bir kocayı, ona özlemine çektiği çocukları verecek şefkatli bir sevgiliyi istemişti.

En çılgın rüyalarında bile tutku ve romantizme hayal etmişti. Oysa hiç sevgilisi bile olmamıştı. Sorun şu ki, oldukça sade görünüşü ve çeyizinin olmayışı, münzevi işverenin talepleriyle birleşince, uygun bir talibin ilgisini çekmeyi başaramamıştı - her ne kadar yeterince sinir bozucu olsa da, şehvet düşkünü komşusu Baron Ackerby'nin istenmeyen ilgisini uyandırmayı başarmıştı.

Yine de aşkı özlüyordu. Bazen bu his o kadar güçlüydü ki fiziksel bir ağrıya dönüşüyordu.

Madeline kahverengi saçlarını basit bir düğümle toplarken, hayatında nelerin eksik olduğunu düşünmenin bir faydası olmadığını kendine sertçe hatırlattı. Üstelik şu anda daha önemli endişeleri vardı. Danvers Malikânesi'nin kahyası ve kahya eşi Bayan Simpkin her zaman nazik davranmışlardı ama Madeline, sahipleri olmadan soylu bir malikânede kalmaktan son derece rahatsız hissediyordu.

Giyinmeyi bitirir bitirmez Lord Haviland'a uğramak niyetindeydi. Belki de bavulu şimdiye kadar gelmiştir ve

Bugün ilerleyen saatlerde Leydi Danvers ile bir görüşme yapacaksa, bir öğretmene daha uygun bir kıyafet değiştirmesi gerekiyordu.

"Aksi takdirde benim yaşlı bir karga olduğumu düşünecek, *Maman* ve eğer beni akademisinde işe almasını istiyorsam onu etkilemem gerekecek."

Madeline tuvalet masasının üzerindeki küçük oval aynada kendini incelerken kaşlarını çattı, daha çekici olma arzusunun büyük ölçüde başka bir nedene dayandığının farkındaydı.

Leydi Danvers'ı olduğu kadar Lord Haviland'ı da etkilemek istiyordu.

Bu son derece saçmaydı. Onun gibi bir adamın ona karşı romantik bir ilgisi olamazdı ve kadının da ona karşı romantik ilgi beslemesi söz konusu olamazdı, çünkü hayal kırıklığına mahkûm olurdu.

Gerçekte ise Haviland kolayca sevebileceği biriydi. Nezaketi, keskin zekâsı, espri anlayışı ve daha da ötesi onur duygusu, Haviland'ın yıkıcı öpücükleri kadar hayranlık uyandırıyor. Onunla tekrar karşılaşma düşüncesi midesinde keleklerin uçuşmasına neden oldu.

Madeline derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Gün ışığında Haviland Kontu'nun dün gece onu bulduğu kadar büyüleyici olmayacağı kesindi.

Öyle olsa bile, duygusal dengesini yeniden kazanacak ve her zamanki pratik sağduyusunu geri kazanacak zamanı olduğu için onunla daha iyi başa çıkabilirdi.

Madeline bu umutlu düşünceyle Bay ve Bayan Simpkin'i aramak için aynadan uzaklaştı.

Freddie Lunsford kahvaltı tabağını büfenin üzerine yığarken, "Hâlâ endişeleniyorum," diye yakındı, "içinde bulunduğum çıkmazın aciliyetini hafife alıyorsun, Rayne. Bayan Sauville'i engellemek ve suçlarımı babama anlatmasını önlemek için çok az zamanım kaldı."

"Aciliyeti gayet iyi anlıyorum," diye cevap verdi Rayne dalgınca, dikkati daha çok sabah gazetelerini incelemeye odaklanmıştı.

Freddie kahvaltı masasında onun yanına oturdu ama ikna olmuş görünmüyordu. "Mektuplarımı zamanında nasıl geri getirebilirsin ki?"

Rayne başını kaldırıp sabırsız kuzenine baktı. Kafasında şekillenmeye başlayan planın ayrıntılarını paylaşarak Freddie'nin korkularını daha iyi giderebileceğine karar veren Rayne, gazetesini katlayıp bir kenara koydu. "Salı akşamı ünlü suarelerinden birine katılarak Dul Sauvville'in Londra'daki evine girmeyi planlıyorum."

"Ama Salı gününe dört gün var."

"Ve son teslim tarihi Çarşamba. Size söz veriyorum, mektuplar o tarihten önce güvenle elinizde olacak."

"Bunu nasıl başaracaksın?" Freddie bir dolusu rafadan yumurtayı ağzına atıp ardından bir ısırık çiroz alarak sordu. Belli ki yaklaşan felaket tehdidi iştahını fazla kaçırmamıştı.

"Bayan Sauvville'in mektuplarınızı mücevher kutusunda sakladığını iddia ettiğini söylemişsiniz."

"Evet, yatak odasında."

"Bu yüzden ben yatak odasında mücevher kutusunu ararken onun meşgul olduğunu göreceğim."

Freddie kaşlarını çatı. "Onun odasına fark edilmeden girip sonra da mektuplarımla vals yaparak çıkmak kolay olmayacak. Bunu tam olarak nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Neden ayrıntıları bana bırakmıyorsunuz-"

Rayne, majesteleri Bramsley'in kahvaltı salonunun açık kapısında belirlediğini fark edince cevabını aniden kesti. Seçkin hizmetkârın hemen arkasında Bayan Madeline Ellis duruyordu.

Rayne onu tekrar görmekten duyduğu beklenmedik hemen etkilendi ama bu duygusunu bastırmayı başardı. Ne kadarını duyduğunu merak ederek, Bramsley onu anons ederken kibarca ayağa kalktı.

Freddie de ayağa fırladı ve yutkunmayı bitirip, "Bayan Ellis, burada ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı.

Rayne akrabasına sakinleştirici bir bakış gönderdi. "İçeri gelmez misiniz, Bayan Ellis?"

O tereddüt etti üzerinde ve Eşik, Belli ki farkında o onun gelişiyile sohbet anında kesilmişti.

"Kahvaltı mı?" Rayne sordu.

"Hayır, henüz değil," diye cevap verdi. "Danvers personelini sadece benim için yemek hazırlama zahmetine sokmaktan hoşlanmıyorum."

"O zaman bize katılacak mısınız?"

İki beyefendiye bakarak yavaşça başını salladı. "Evet, teşekkür ederim Lord Haviland. Sanırım edeceğim."

Rayne onu soluna, Freddie'nin karşısına oturturken, "Bramsley, lütfen Bayan Ellis'e servis yap," dedi ve ardından masanın yerine geçti.

Freddie aceleyle peçetesiyle ağzını sildi ve tekrar yerine oturdu; özür dilemek için çırpınırken açık teninden utandığı anlaşıyordu. "İçtenlikle özür dilerim Bayan Ellis. Sizinle tanıştıktan sonra ikinci kez ayaklarımı çiğniyorum. Benim bir budala olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Nazikçe gülümsedi. "Belki de çekici bir klişe. Ama doğrusu Bay Lunsford, lafını esirgemeyen bir beyefendiyle karşılaşmak çok hoş. Aslında bana küçük kardeşim Gerard'ı hatırlatıyorsunuz. O da ayaklardan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Freddie sırttı ve rahatlamış görünüyordu. "Danvers Hall'dan buraya kadar yürüdünüz mü?" diye sordu majordomo ona kahve doldurup büfeden seçmesi için çeşitli tabaklar getirirken.

"Çok uzak değildi, sadece yarım mil. Yürümeyi severim ve Danvers'ın hizmetçisi bana iki malikâne arasındaki patikaya nasıl ulaşabileceğimi tavsiye etti. Sonbahar renklerinin ortaya çıkmaya başlamasıyla birlikte nehrin manzarası çok güzel."

Sonra doğrudan Rayne'le konuşarak sesini Bramsley'in duyamayacağı kadar alçalttı. "Sizinle ciddi bir meselem var lordum."

Rayne tabağı servis edilir edilmez majordomonu kovdu. Bramsley uzun yıllardır onun yanındaydı ve ona güvenebilirdi, ama Bayan Ellis onunla tartışmak istiyorsa görüşmenin bir anlamı yoktu.

Rayne'in beklediği gibi, hizmetçiye görev vermeden önce onun gitmesini bekledi. "Bay Lunsford özür dileme konusunda ustalaşmış gibi görünüyor. Ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz lordum."

"Oh?" Kahve fincanının üzerinden onu izledi. "Size bir özür borçlu muyum, Bayan Ellis?"

"Biliyorsun, beni Danvers Hall'da terk ettiğin için. Kabul ediyorum, sosyal terbiyenizin eksik olduğunu söylediniz, ama siz bile bir ev sahibesine hiçbir uyarıda bulunmadan dayatmada bulunmanın son derece görgüsüzce olduğunu fark etmelisiniz."

Sesi hafif, ifadesi oldukça hoştu ama yine de Freddie Lunsford'un kaşları havaya kalktı. Haviland Kontu'nun azarlandığını görmeye alışık değildi.

Kontun kendisi de öyle.

Rayne rahat bir ses cevap vermeden önce bir yudum kahve içti: "Şimdiye kadar Leydi Danvers benden medeni davranışlar beklememesi gerektiğini öğrenmiştir. Suçu her zaman benim kapıma atabilirsiniz."

Bayan Ellis'in cevabı hazırды. "Ama akademisinde öğretmenlik yapacaksam benden yüksek standartlar bekleyecektir. En başından itibaren layık olduğumu kanıtlamam gerekecek. O yüzden neden daha onunla tanışmadan sizin firmanızla lekelenmek istemediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Gerçekten de anlıyorum. Ama itibarınızı korumaya çalıştığım için beni takdir etmeyecek misiniz?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Elbette yapacağım. Ama zeki bir casusluk ustası olarak senden daha iyisini beklerdim. Benim ikilemimden kurtulmanın yolunu düşünecek kadar zekisiniz."

"Kendimi savunmam gerekirse, anlık bir karar vermek zorunda kaldım." "Oldukça zayıf bir savunma, öyle değil mi?" diye cevap verdi.

samimi bakışları. "Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Lord Haviland."

Rayne, Bayan Ellis'in onu bilerek mi yemlediğini merak ediyordu. En azından parlak gözleri onu savunmaya geçirmekten zevk aldığını gösteriyordu.

"Sizi affetmeye çalışacağım lordum. Ama doğal olarak bu sabah Salon'da kalamazdım. Leydi Danvers eve geldikten sonra bana eşlik eder ve tanışma faslını gerçekleştirirseniz çok memnun olurum. O zamana kadar, kendimi size adamak istiyorum. Ne de olsa kendinizi benden sorumlu tuttunuz."

Rayne başını eğdi. "Ben de öyle yaptım," diye kabul etti giderek artan bir eğlenceyle. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim." Bayan Ellis bir çöreğe yağ sürerken Freddie'ye döndü. "Sanırım bu kez size bir özür borçlu olan benim, Bay Lunsford. Dün akşamki planlarınızı bozmak ya da bu sabah Lord Haviland'la yaptığınız konuşmayı bölmek istememiştim. Lütfen devam etmekten çekinmeyin. Sanırım belirli bir hanımefendinin odasında bazı mektupları aramaktan bahsediyordunuz?"

Freddie neredeyse yumurtalarını yutacaktı, Rayne ise gülmemek için kendini zor tuttu. Artık Bayan Ellis'in kışkırtıcılık yapmak istediğinden emindi, belki de dün gece onu terk etmesinin intikamını almak istiyordu. Belli ki Freddie'nin mektuplarını geri çalma planına kulak misafiri olmuş ve kendi sonuçlarını çıkarmıştı.

Freddie dehşet ona bakınca Bayan Ellis anlayışla gülümsedi. "Dün akşam bir çıkmazda olduğunuz çok açıktı, Bay Lunsford."

"Öyle de denebilir," diye cevap verdi asık suratla. "Bunun bir gönül meselesi olduğunu varsayıyorum?" "Şey... tam olarak değil."

"O zaman neydi?"

Freddie daha fazla batağa saplanmadan Rayne araya girdi. "Sana onu saklamanı öneririm, eski dostum. Her zaman kendi iyiliğin için fazla gevşek dudaklı olmuştundur."

Ancak Bayan Ellis, Rayne'in önerisini görmezden geldi. "Kesinlikle burnumu sokmak istemem Bay Lunsford, ama yardımcı olabileceğim bir yol var mı? Lord Haviland'a benim için bir iş görüşmesi ayarladığı için borcumu ödemek isterim, her ne kadar onun zorba yöntemlerinden hoşlanmasam da."

"Şey," diye cevapladı Freddie, "mesele şu ki... bu özel kadın - ona hanımefendi diyemem - birkaç ay önce ona yazdığım birkaç mektubu elinde tutuyor. Ve onları geri alamazsam babam kellemi uçuracak. Bir erkeğin güzel bir yüz tarafından, özellikle de güzel bir *Fransız* tarafından nasıl baştan çıkarılabileceğini asla anlayamaz - yaşlı morina kafası," diye mırıldandı.

Bayan Ellis Freddie'ye alaycı bir sitem bakışı gönderdi. "'Morina kafası' mı? Babanı bu şekilde saygısızca etiketlemek istemezsin herhalde?"

Freddie kaşlarını çattı, sonra gözlerini ona dikti. "Siz şu yönetici kadınlardan biri değilsiniz, değil mi Bayan Ellis?"

Boğazından sıcak bir kahkaha yükseldi. "Kardeşim öyle olduğumu söylerdi, çünkü uzun yıllar boyunca işlerimizi yürütmek bana düştü. Eğer teselli olacaksa, içinde bulunduğunuz durumu anlayabiliyorum Bay Lunsford. Gerard'ın başı hep böyle belalara girer... ve ben çoğu zaman onu kurtarmayı başarmışımdır."

Freddie Rayne'e döndü. "Vay canına, ondan hoşlandım!"

"Ben de sizden hoşlanıyorum, efendim," dedi Bayan Ellis iyi niyetle. "Ve size elimden geldiğince yardım etmeye hazırım."

Yüzü . "Alabileceğim her yardımı alacak kadar çaresizim.
."

Rayne yine araya girdi, onu şantajcı bir Fransız dulla karanlık işlere bulaştırmak istemiyordu. "Yardımaınıza gerek kalmayacak, Bayan Ellis."

Adamın sert tonu kadının kaşlarının yukarı doğru kalkmasına neden oldu. "Yani burnumu ait olmadığı bir yere sokmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Rayne'in ağızı kıvrıldı. "Zekânız takdire şayan."

"Pekâlâ, ama fikrinizi değiştirirseniz...."

Fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu Rayne ama Madeline Ellis'in keskin zekâsı onu şaşırtmıştı. Freddie dün akşam durumuyla ilgili çok az şey söylemişti ama Madeline onun içinde bulunduğu çıkmazı çok az çabayla çözmüştü. Rayne'in en iyi kadın ajanlarından bazıları onun gibi dikkatli gözlem gücüne sahipti. Yine de yardım teklifiyle basit bir nezaketle hareket ediyor gibi görünüyordu.

Freddie onun daha az sert bir azarlamayı hak ettiğini düşünmüş olacak ki hemen ekledi: "Teşekkür ederim Bayan Ellis, ama Haviland şüphesiz haklı. Kendi başına son derece iyi idare edebilir. Beni aptallığımdan kurtaracak yeteneklerine büyük inancım var. Zaten bu yüzden ona başvurdum."

Canlı bakışları Rayne'i incelemek için kaydı. "Lord Haviland insanları kurtarmayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor. Sanırım bu, dün akşam bana yardım etmeye neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor?"

"Oh, evet," diye cevapladı Freddie. "Her türlü kimsesiz ve başıboş insanı kurtardığı bilinir. Bir kahraman olmaktan kendini alamaz."

"Öyle mi?" Işıltılı gri gözleri dans ediyordu. "Ne kadar büyüleyici."

Rayne, Madeline ve Freddie'nin onu azarlamaktan zevk aldıklarını açıkça görebiliyordu.

"Gerçekten de," diye devam etti Freddie. "Her zaman Rayne'in yanlış yüzyılda doğduğunu düşünmüşümdür. Kral Arthur'un Yuvarlak Masa'sında takdire şayan bir şövalye olabilirdi."

"Onu beyaz bir binerken hayal edebiliyorum," diye kabul etti.

Rayne kuzeninin iddiasına karşı çıkamazdı. Küçüklüğünden beri her zaman yanlışları düzeltmeye, zayıf ve savunmasız olanları savunmaya kendini adanmıştı. Adaletsizliği görmeye ve bu konuda hiçbir şey yapmamaya dayanamazdı. Şüphesiz şimdi onu bu kadar huzursuz eden de buydu. Hayatta yeni bir misyon arıyordu elbette ama şu ana kadar zamanını ya da yeteneklerini meşgul edecek tatmin edici bir şey bulamamıştı.

Freddie adil olmaya çalıştığını belli eden bir ifadeyle, "Yine de yiğitliği gösterişten ibaret değil," dedi. "Hayatını sayısız kez tehlikeye attı."

Bayan Ellis hemen ayıldı ve Rayne'e alaycı bir bakış fırlattı. "Anlıyorum. Sizinle oyun oynamamalıydım lordum."

Pişman görünmektense onun kendisine gülmesini tercih ederdi. "Ben bir aziz sayılmam."

"Öyle olduğunuzu hiç düşünmemiştim. Ama yine de takdir edilmelisiniz, alay edilmemelisiniz."

"Dua edin, bir dahaki sefere benim görgüsüzlüğümü sorun etmek istediğinizde bunu hatırlayın. Şimdi kahvaltınızı yapın, Bayan Ellis. Yumurtalarınız soğuyor."

Verdiği emir onun açısından bir kışkırtmaydı ve istediği yanıtı aldı. Gri gözleri bir kez daha mizahla ışıldamadan önce parladı.

"Evet, lordum," diye mırıldandı uysalca ve sonra şaşırtıcı bir şekilde kendisine söyleneni yaptı.

Rayne kendi kahvaltısını hazırlarken Madeline'in itaatkârlığının onun gerçek doğasını gizleyen bir rol olduğunu biliyordu. Madeline Ellis küstah, sivri dilli ve tonun sosyal düzenindeki yerini bilmek söz konusu olduğunda korkusuzdu. Yine de onun canlı ruhunun kendisine çekici geldiğini kabul etmek zorundaydı.

Gerçekten de Madeline'de çekici bulduğu pek çok şey vardı. Gözleri sabah ışığında daha da güzeldi, berrak, derin ve parlaktı. Ve ağzı... Rayne kendini bir çöreği ısıtırken o günahkâr ağzı izlerken buldu.

Yine de dün akşam onun tadına baktığı için pişmanlık duyuyordu. Onu öpmenin ne kadar zevkli olabileceğini bilmeseydi, şu anda bu istenmeyen cinsel düşüncelere sahip olmazdı.

Doğrusu, duyduğu şehvet onu şaşırtmıştı. Ateş ışığının parıltısı artık kaybolmuştu ama Madeline'i yatağa atma hayalleri devam ediyordu. Rayne'in bakışları bir an için onun dolgun göğüslerine kaydı. O çirkin siyah elbiseyi çıkarıp Madeline'in tatlı vücudunu sarmaladığını hayal edebiliyordu.

Daha yumuşak ve davetkar bir şeyle, belki gl rengi bir ipekle. Ya da o olağanüstü gözlerin derinliklerini ortaya çıkarmak için koyu bir lavanta....

Rayne belinin yeni bir ağrıyla kıpırdadığını hissetti. Gelecekte kendisini ve vücudunun yasak dürtülerini ciddi bir şekilde kontrol altında tutması .

Yine de Madeline'in hayatındaki varlığından memnundu. Her ne kadar dn akşam onu rahmetli babasına karşı duyduğu yükümlülük duygusuyla kurtarmış olsa da, şimdi ona kendi iyiliği için yardım etmeye kararlıydı - çünkü ne zaman Madeline yanında olsa sıkıntısı sihirli bir şekilde yok oluyordu. Bu nedenle, Leydi Danvers Arabella'yı onu ğretmen olarak işe almaya ikna etmek için en iyi ikna gücünü kullanmayı planlıyordu.

Madeline'in mahallede kalmasını istiyordu, böylece onun uysal varoluşunu canlandırmaya devam edecekti.

Madeline akademide işe alınmayı çok istediğinden, o sabah nihayet mülakata girme fırsatı bulduğunda sinirlerinin fena halde gerilmiş olması son derece doğaldı. Neyse ki bavulu Riverwood'a ulaşmıştı da lacivert spremden daha uygun bir elbise giyebildi.

Madeline'in ısrarları zerine Lord Haviland, Leydi Danvers'a bir mektup yazarak randevu talep etti, ardından da resmi bir ziyarette bulunmak için onu arabasıyla Danvers Malikânesi'ne götürdü; bu, iki malikâne arasındaki kırlarda dolaşmaktan çok daha uygun bir yaklaşımdı.

Leydi Danvers onları salonda kabul ettikten sonra Madeline'i şaşırtıcı bir sıcaklıkla karşılamakla kalmadı, aynı zamanda onu bu gece misafir ettiği için teşekkür etmekten de kaçındı. Madeline kısa süre sonra Haviland'ın bu konuda da haklı olduğunu fark etti. Leydi Danvers aktif olarak ğretmen arıyordu ve Madeline'in bir pozisyonla ilgilenmesinden memnuniyet duyduğunu ifade etti.

Kontes de onunla aynı yaşlarda görünüyordu ama oldukça güzeldi; uzun boylu ve zarifti, soluk kırmızımsı altın rengi sarı saçları vardı, tam anlamıyla bir . Ve yine de bu konuda oldukça tutkulu görünüyordu.

Freemantle Genç Bayanlar Akademisi'nin öncülünü tartışırken.

"Ben ve iki kız kardeşim birkaç yıl önce hamimiz Leydi Freemantle'ın yardımıyla akademiye kurduk," diye açıkladı Leydi Danvers. "Ama biz tipik bir yatılı okuldan çok bir bitirme okuluyuz. Zengin işçi sınıfının kızlarına Beau Monde'un misafir odalarına ve balo salonlarına nasıl uyum sağlayacaklarını öğretiyoruz."

"Hangi konularda eğitim veriyor?" Madeline merakla sordu.

"Öğrencilerimizin çoğu özel mürebbiyeler tarafından eğitildi, bu nedenle bize genellikle tipik konularda yetkin oluyorlar, ancak bir hanımefendiden beklenen cila ve zarafetten yoksun oluyorlar. Bu nedenle, okuldan ayrılmadan önceki son yıllarda onlara davranış, görgü, konuşma, sohbet ve ayrıca binicilik ve sürüş, dans, okçuluk ve müzikal gösterilerin nasıl kolaylıkla yapılacağı gibi kibar beceriler konusunda eğitim veriyoruz. Amacımız onlara, kibar bir aileye gelin gittiklerinde karşılaşılabilecekleri kültür ve zarafeti göstermektir."

Madeline, Leydi Danvers'ın tarif ettiği müfredatın beklediğinden oldukça farklı olduğunu fark ederek kaşlarını çattı. Ama Leydi Danvers devam ederken hiçbir yorum yapmadı.

"Geçmişte kız kardeşlerim ve ben genellikle günde en az bir ders veriyorduk, ancak bu yıl üçümüz de evlendiğimiz için eğitim programımızı gözden geçirmemiz gerekti. Üstelik"- kontes kendi kendine usulca gülümsedi-"aile yolunda ilerliyorum ve önümüzdeki bahar bebek doğduktan sonra akademimize ayıracak daha da az zamanım olmasını bekliyorum. Okulun günlük işlerini yürüten bir müdiremiz var. Ve yakın zamanda sınıfların çoğunu denetlemesi için tam zamanlı bir öğretmen daha işe aldım, ayrıca yakın bir arkadaşım da sık sık orada ders veriyor. Ancak yirmi yedi öğrencimiz varken, sizin niteliklerinize sahip birinin eğitiminizi tamamlamasına ihtiyacımız var, Bayan Ellis."

Madeline konuşma zamanının geldiğine karar verdi. "Niteliklerimin sizin akademiniz için ihtiyaç duyduklarınızla eşleştiğinden emin değilim, Leydi

Danvers. Büyürken mükemmel bir mürebbiyeye sahip olma ayrıcalığına sahiptim, bu nedenle resim, nakış, tarih, coğrafya ve hatta bir çiftliğimiz olduğu ve defterleri ben tuttuğum için az da olsa muhasebe gibi konularda bilgiliyim. Ancak müzikten hiç anlamam, kültür ve incelik bilgim de son derece eksiktir. Kesinlikle sizin elit çevrenizde hiç bulunmadım. Haute ton'a en yakın olduğum kişi rahmetli işverenim Leydi Talwin'di ve o da son yıllarında hasta yatağına mahkûmdu."

Leydi Danvers gülümsedi. "Bayan Ellis, sanırım benim sosyal niteliklerim hakkında yanlış bir izleniminiz var. Geçtiğimiz yıla kadar kız kardeşlerim ve ben bir aile skandalı bulutu altında yaşıyorduk, bu yüzden ton tarafından tamamen dışlandık. Neredeyse beş parasız olduğumuzdan, geçimimizi sağlamak için çalışmak zorundaydık. Neyse ki akademi bize geçim kaynağı ve bir ölçüde bağımsızlık sağladı da istemediğimiz sürece evlenmek zorunda kalmadık."

"Anlıyorum," dedi Madeline, kontesin eski mütevazı durumuyla ilgili itirafları karşısında şaşırılmış ve rahatlamıştı. Ve onun bağımsızlık arzusu karşısında da. Madeline'in kendisi de kibar hanımefendilerin yüzleşmek zorunda kaldıkları sınırlamalardan her zaman şikâyetçi olmuştu ve hiçbir zaman sadece hayatta kalmak için evlenmek istememişti.

"Belli ki iyi konuşuyorsunuz ve bildirildiğine göre son derece terbiyelisiniz," diye ekledi Leydi Danvers, karşılarındaki kanatlı koltukta oturan Lord Haviland'a canlı bir bakış atarak. Aralarındaki söze dökülmeyen iletişim Madeline'in, Haviland'ın görüşme talebinde bulunduğu mesajında onun görgü kurallarına uyma konusundaki ısrarından bahsettiğini tahmin etmesine neden oldu. "Eğer hasta işvereninizle iyi anlaştıysanız, öğrencilerimizle de başa çıkabilirsiniz."

"Sorumluluklarımın ne olmasını bekliyorsunuz?"

"Haviland akıcı Fransızca konuştuğunuzu söylüyor, bu nedenle özel yeteneklerinizden en iyi şekilde yararlanmak istiyorum. Öncelikli göreviniz Fransızca ve dolayısıyla İngilizce öğretmek olacaktır. göre yabancı dil öğrenmek, öğrencilerimizin hayattaki başarıları için önem taşıyan İngilizce konuşma ve dilbilgisini geliştiriyor. Ve

Bir öğretmen olarak, süreci ne kadar eğlenceli hale getirebilirseniz, eğitiminiz o kadar kolay yerleşecektir. Uzmanlık alanınız aslında size kızlarımız arasında belli bir çekicilik kazandıracaktır, Bayan Ellis. Fransız modasına çok meraklılar, bu yüzden bir şekilde Paris'ten bir avuç dergi temin edebilirsiniz - bizim *La Belle Ensemble*'ımıza eşdeğer - size tapacaklarına şüphe yok."

Kontesin alaycı ses tonuyla eğlenen Madeline sonunda gülümseyerek karşılık verdi. "Sanırım bunu yapabilirim, Leydi Danvers, çünkü göçmen topluluğunda çok sayıda bağlantım var, bunların çoğu Devrim onları topraklarından ve unvanlarından mahrum bırakmadan önce kendi ülkelerinde aristokrattı."

"Böylesi daha iyi," diye cevap verdi Leydi Danvers. "Pekâlâ o zaman. Size akademimizde bir iş teklif etmek istiyorum Bayan Ellis - başlangıç olarak günde bir ders. İşiniz şimdilik geçici olsa da size cömert bir maaş vaat edebilirim. Haviland size kefil olacaktır, ancak son işvereniniz size bir karakter referansı sağlamadığı için, geçmişinizi daha kapsamlı bir şekilde araştırmamın akıllıca olacağını anladığınızdan eminim. Eski komşularınızın veya diğer tanıdıklarınızın bir listesini önerebilirseniz, hemen onlara yazacağım. Sizinle ilgili ilk içgüdülerimi teyit etme fırsatı bulduğumda pozisyonu kalıcı hale getireceğiz. Ve tabii ki siz de öğretmenliği devam ettirecek kadar sevdiğinizden emin olmak isteyeceksiniz."

Madeline bunun gerçekten de akıllıca ve adil olduğunu düşündü. İki düzineden fazla genç kadının hayatını şekillendirmekten sorumlu olacaktı ve Leydi Danvers'ın öğretmenlerinin yüksek nitelikli olmalarını sağlama sorumluluğu vardı.

Ancak Madeline öğretmenliği iyi bir şekilde kabul edeceğinden emindi. Uzun yıllar bir leydinin refakatçisi olarak hizmet ettikten sonra, akademide çalışmanın ona sağlayacağı zihinsel uyarım ve sosyal etkileşim için can atıyordu. Ve itaatkâr gibi davranma konusundaki eksiklikleri de büyük bir dezavantaj olmayacaktı. Aslında, öğretmenlik ona açık olan birkaç kibar meslek arasında en uygunuydu.

"Teşekkür leydim," dedi içtenlikle. "Teklifinizi kabul etmeyi çok ."

"Mükemmel. Ama lütfen bana Arabella de. Eğer kabul ederseniz, yarın sizi akademiye ziyarete götüreceğim. Cumartesi günleri derslerimiz sadece yarım gün, dolayısıyla sizi öğretmen ve öğrenci arkadaşlarınızla tanıştırmak için uygun bir zaman olacak. Bunu öğleden sonra yapardım ama bu akşam burada bir balo düzenliyorum ve hazırlanmak için zamana ihtiyacım var."

"Bu tamamen kabul edilebilir," dedi Madeline, yeni işverenin yoğun programından zaman ayırıp, planlaması gereken bir balo varken görüşmeyi yapmasını daha da takdir ederek.

"Oh, ve biz işinizle ilgili tüm ayrıntıları halledene ve kendinize uygun bir konaklama yeri bulana kadar burada, Danvers Hall'da kalmalısınız."

Madeline, kontesin bu olağanüstü konukseverlik reddetmeye başladı ama Lord Haviland birkaç dakika sonra ilk kez konuştu.

"Buradaki konaklamanızı maaşınızın bir parçası olarak sayabilirsiniz, Bayan Ellis," diye belirtti, sanki onun aklından geçenleri tam olarak biliyormuş gibi. "Ve görevinize bu kadar kısa sürede başlayarak hanımefendiye bir iyilik yapmış olacaksınız."

"Gerçekten de öyle olacak," diye kabul etti kontes.

Nankör görünmek istemeyen Madeline cevabını değiştirdi. "Çok cömertsiniz, Leydi Danvers."

"Arabella, lütfen... ve umarım sana Madeline diyebilirim."

"Evet, elbette... Arabella."

"Ah," dedi Arabella birden, "bunu düşünmeliydim. Bu akşamki balomuza katılmalısın Madeline. Müdiremiz ve diğer öğretmenlerimizle o zaman tanışabilirsin - en küçük kız kardeşim Lily hariç, o şu anda Akdeniz'de seyahat ediyor. Ama ortanca kız kardeşim Roslyn düğün yolculuğundan yeni döndü ve orada olacak. Aslında Roslyn *sizi* görmek için sabırsızlanacaktır, Lord Haviland." Arabella yine doğrudan ona baktı, bu kez

açık bir eğlenceyle. "Bu kur yapma işi oldukça garip olabiliyor, değil mi lordum?"

"Gerçekten de," diye cevap verdi kuru bir sesle.

Madeline, aralarındaki alttan alta esen rüzgârları anlayamadan, onun konunun değişmesinden rahatsız olmuş gibi koltuğunda kaydığını görünce şaşırdı.

Nedenini çok iyi bilmesine rağmen kendisi de rahatsızdı. Arabella'nın balo daveti, iş teklifinden çok daha az hoş karşılanmıştı. Madeline'in bu akşamki şenliğe katılmak gibi bir arzusu yoktu. Her ne kadar üst düzey bir hizmetçi olarak görülmeye alışkın olsa da, sosyete de kendi ayakları üzerinde durabileceğini biliyordu. Yine de bir balo için uygun kıyafeti yoktu. Dahası, dans etmeyi hiç iyi öğrenememişti ve eksikliklerinin reklamını yapmak istemiyordu.

"Çok cömertsin Arabella, ama reddetmek zorundayım. Toplum içine çıkmaya pek hazır değilim."

"Pekâlâ, nasıl isterseniz. Ama sen de geleceksin Haviland, değil mi?" diye sordu kontes.

Tereddüt ettiği belliydi. "Şu anda yanımda kalan bir misafirim var Leydi Danvers ve Lunsford'u kendi haline bırakmak istemem."

"Bay Frederick Lunsford? Onu da ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

"O halde onun adına kabul ediyorum." Haviland sanki tatsız bir göreve hazırlanır gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu bir fırsat olarak görmeliyim."

"Evet. Roslyn bu fırsatı iyi değerlendirecektir." Arabella Madeline'e dönerek açıklama yapmaya çalıştı. "Haviland'ın isteği üzerine, ben ve kız kardeşlerim ona uygun bir gelin bulmak için bir araya geldik, ancak asıl sorumlu Roslyn. Ona birkaç eş adayı önerdik ama şu ana kadar hiç kimse ona uygun görünmüyor."

Madeline dehşetini gizlemek için hafifçe gülümsemeyi başardı, ki bu çok saçmaydı. Tanrı aşkına, bunu öğrenmek onu neden dehşete düşürsündü ki?

Loring kardeşler Haviland Kontu'gelin ararken yardım mı ediyorlardı?

Çünkü sen de aptalca bir şekilde ona ilgi duymaya başladın, diye düşündüm.

Elbette Haviland'a bağlanma konusunda pek umudu yoktu ama kısa bir an için Haviland'ın kendisini müstakbel gelini olarak görmesinin ne kadar harika olacağını hayal etti. Bu geceki baloda ona kur yapmanın. Onun tarafından öpülmek ve onun büyüleyici tutkusuyla sarmalanmak....

Eğer bir hayalperest olsaydı, kendini böyle imkânsız fantezilere kaptırabilirdi. Neyse ki Madeline'in aptalca düşünceleri üzerinde duracak zamanı yoktu çünkü Arabella ayağa kalkmıştı.

"Şimdi müsaadenizle bu akşam için hazırlıklara başlamam gerekiyor. Kocamın Londra'da kız kardeşi Eleanor'un yaklaşan düğünü ile ilgili bir işi vardı, bu yüzden buraya, salona dönmekte geciktik. Haviland, lütfen kendini evinde gibi hisset," diye ekledi Haviland ve Madeline kibarca ayağa kalkarken. "Hazır olduğunuzda Madeline, Bayan Simpkin odalarınıza yerleşmenize yardımcı olacak. Eğer fikrinizi değiştirirseniz bu akşamki baloya da hoş geldiniz."

Madeline Arabella'ya tekrar teşekkür etmeye başladı ama Haviland ondan önce konuştu. "Onu katılmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

Adamın henüz gitmeye niyetli olmadığını anlayan Madeline ona dikkatle baktı. Şu anda onunla yalnız kalmak istemiyordu, çünkü onun "ikna" sına karşı koyamayacağından şüpheleniyordu di cult.

Temkinliliği haklıydı. Arabella gider gitmez konuyu tekrar ele aldı. "Neden baloya katılmak istemiyorsun?"

Madeline dürüstlükte karar kıldı. "Bir kere gösterişli etkinliklerden hoşlanmıyorum, özellikle de beni eksik bulabilecek yabancılar tarafından yakından inceleneceğimi ve yargılanacağımı bildiğim zaman. Ayrıca balo elbisem de yok."

"Sanırım Leydi Danvers size kendininkilerden birini ödünç vermeye hazırdır."

Madeline ona sitem dolu bir bakış attı. "Bu basitçe yapılmaz. Ve öyle olsa bile, biz aynı boyutta değiliz."

Adamın erkeksi bakışlarının kendisini değerlendirdiğini hissetti. Arabella kadar uzun ya da ince değildi ve kesinlikle daha dolgundu ama adamın esrarengiz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadı.

Haviland'ın beklenmedik önerisi, "Her zaman elbiseni değiştirebilirsin," oldu.

"Bu kadar kısa sürede olmaz."

"Bir bedel karşılığında, bu yapılabilir."

"Karşılamayacağım bir fiyat."

"Sana avans verebilirim. İlk maaşınızdan bana geri ödeyebilirsiniz."

Madeline ona dik dik baktı. "Sizden maddi destek kabul etmeyeceğimi biliyorsunuz Lord Haviland."

"Ah, evet, gururun yine başını kaldırıyor."

Bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Belki de sadaka kabul etme konusunda biraz aşırı duyarlıydı ama yine de duyguları gayet doğaldı. Elbette Haviland gibi varlıklı ve mavi kanlı bir adam onun başka bir hanımefendinin elbisesini ödünç almaktan neden utandığını anlayamazdı.

Bununla birlikte, onun tepkisinin yalnızca umursamaz ve duyarsız olmasından kaynaklandığından kuşkuluydu. Büyük olasılıkla, kendisi de toplumu pek önemsemediği için sosyal aşağılık kavramını pek anlamamıştı.

"Mesele sadece gurur değil," diye ısrar etti Madeline. "Yeni işverenimin ödünç verdiği bir elbiseyi kesip biçmek için kabul edecek değilim."

"Nasıl giyinmiş olursanız olun, bu geceye katılırsanız çok memnun olurum."

Ses tonu aniden yumuşamıştı ve Madeline'e tembel bir gülümseme verdiğinde, Haviland'ın cazibesini bir silah olarak kullanmaya çalıştığından emin olmasına rağmen, hesaplanamayan bir zevk dalgası Madeline'in içini ısıttı. Haviland'ın gözlerinin etrafındaki küçük gülme çizgilerine de dikkat etmeden edemedi. Bu çizgiler dün akşam loş ışıktaki daha az görünür olmuştu.

"Burada söz konusu olan sizin istekleriniz *değil* lordum," diye karşılık verdi, ses tonu onun itirazına kayıtsız kalma çabası nedeniyle hak ettiğinden daha huysuzdu.

"Biliyorum, ama kendi iyiliğiniz için katılmalısınız - öğretmen arkadaşlarınızla ve burada yaşamayı planladığınıza göre yeni komşularınızla tanışmak için. Ve bunu bir iyilik olarak kabul ediyorum. Bu gece bir müttefike ihtiyacım var."

"Bir müttefik mi?"

"yeni katılan kızlardan hiç hoşlanmam ama gelin arayışında olduğum söylentisi yayıldığından beri onların akınına uğramayı bekliyorum."

Haviland, balo sırasında peşine düşecekleri kesin olan evlenmeye hazır genç kızlara karşı onu korumasını mı istiyordu?

Madeline'in hazır bir cevabı yoktu. "Yakında evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, istediğinden daha zayıf bir sesle.

"Eğer büyükannemin dediği olursa, yaparım." Belli belirsiz gülümsemesi alaycıydı. "Ülkemin bana ihtiyacı varken, kendi deyimiyle 'aşağılık davranışlarıma' boyun eğdi. Ama aile soyunu devam ettirmeye büyük önem veriyor ve benden bir varis bekliyor."

Madeline bu ifşanın uyandırdığı derin duyguyu açıklamakta zorlanacaktı. Haviland'ın evlilik olasılığı konusunda endişelenmesi için hiçbir neden yoktu, diğer adayları kıskanması için de hiçbir neden yoktu. Yine de bir an için dili tutulmuş bir halde durup onu düşündü.

Kendi seçeceği bir gelin bulmakta hiç zorlanmayacağını biliyordu. Büyüleyici cazibesiyle, tonun en göz kamaştırıcı güzelleri onun peşine düşecekti. Ondaki tehlike iması, o kolay, baştan çıkarıcı gülümsemeyle birleştiğinde, kadınların kalbini kazanacağından emindi. Her kadının en gizli rüyalarının nesnesi olacaktı... ya da *en* azından gizli rüyalarının. Ve Haviland şu anda yaptığı gibi canlı mavi gözleriyle ona dikkatle baktığında, erimek istiyordu.

Madeline, ona karşı bir aşk beslediğini düşünmenin ne kadar içler acısı olduğunu . Onun emirlerini yerine getirmek gibi bir arzusu yoktu.

herhangi bir aptal romantik.

Yine *de* kendisine karşı gösterdiği cömertlik için ona minnet borçluydu. Ve belki de bu akşamki baloda gerçekten de bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Dahası, öğretmen arkadaşlarıyla ve yakın gelecekte komşuları olacak soylularla tanışmayı çok istiyordu.

"Peki baloya katılacak mısınız, Bayan Ellis?"

Madeline, sahip olduğu en güzel elbise olan lavanta rengi krep gece elbisesiyle idare edebileceğine karar verdi.

"Evet," diye kabul etti, kabul ettiğine pişman olmayacağını ya da Haviland'a karşı duyduğu saçma çekimin kendi ortamının dışında olacağı bir etkinlikte daha da artmayacağını umuyordu.

"Mükemmel," dedi hızlıca, sanki onun nasıl karar vereceğini başından beri biliyormuş gibi, belli ki ikna gücüne güveniyordu. "Bu akşam sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Bu arada, bavulunuzu buraya, salona teslim ettireceğim. Ama benden başka bir isteğiniz olursa Riverwood'a mesaj göndermekten çekinmeyin."

Kısa bir selam verip gitti ve Madeline'i derin bir hayal kırıklığı hissederek arkasından bakakaldı. Haviland çok yakında evlenmeyi planlıyordu ve Madeline onun gelin adayı değildi.

Elini şakağına götürdü ve aptallığına hayret etti. Böyle bir umudun varlığından bile haberdar değilken nasıl olur da umutları kırabilirdi? Kontesi için isteyeceği sosyetik kızlara hiç benzemiyordu.

Madeline umutsuzluğunu kabul ederek dudağını sertçe ısırıldı. Sade görünüşünden pişmanlık duymasına nadiren izin vermişti. Aslında, her zaman beynin ve karakterin dış görünüşten daha önemli olduğuna inanmıştı. Ama şimdi yakışıklı ve çekici Rayne Haviland'la tanıştığında, birden kendini Leydi Danvers gibi güzel, şık ve başarılı olmayı dilerken buldu.

Büyük bir çeyizin de zararı olmazdı. Güzellik ve servet onu Haviland'ın olası gelinler listesine sokabilirdi.

Misafir odasının kapısına doğru dönen Madeline bu saçma düşüncüyü bastırmaya çalıştı. Kadere pembe gözlüklerle bakacak biri değildi. Pragmatik, pratik, mantıklı ve soğukkanlıydı. Duygularını iyi disipline eder, onları asla incitemeyecekleri derinlere hapsedirdi.

Eğer kocaları, çocukları ve aşklarıyla tatmin edici bir hayat süren kendi yaşındaki diğer kadınları kıskandığını hissettiyse, bu kıskançlığı anında bastırırdı. Sahip olamadığı şeylere özlem duymanın bir faydası yoktu. Bu onu sadece acıttırdı.

Lord Haviland'ın ardından özlem duymak sadece acıya yol açabilirdi. Çok iyi biliyordu ki Lord Haviland onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ama yine de, geçici lojmanına yerleşmek niyetiyle kendini salondan çıkmaya zorlarken özlemini tam olarak bastıramıyordu.

Dördüncü Bölüm

Bu kadar çok güzelin Lord Haviland'ın dikkatini çekmeye çalışmasını izlemek büyüleyici, Anne. Ben asla böyle utanmazca davranmazdım ama yine de bana da Arden Düşesine baktığı gibi bakmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

Danvers Hall'daki balo salonu sayısız avizenin ışıklarıyla parlarken, yüzden fazla davetlinin abartılı kıyafetleri ışıltılı ihtişamı daha da artırdı.

Yine de Madeline için balo korktuğu kadar rahatsız ediciydi. Bu görkemli kalabalığın içinde kendini yabancı hissetmekle kalmamış, Lord Haviland'ın birbiri ardına güzellerle dans ettiğini görmek de cesaretini kırmıştı.

Son yarım saat boyunca varlığını ona belli etmeden onu izlemişti. Her ne kadar saksıdaki palmyelerle Haviland'ın görüş alanından büyük ölçüde gizlenmiş olsa da, Madeline kendi kendine kesin bir şekilde saklanmadığını söyledi. Sadece Haviland'ın kendisini diğer kadınlara kıyasla çok sönük görmesini istemiyordu. Yüksek belli, puf kollu lavanta krepinden elbisesi bir kır balosu için yeterince uygundu ama bunun gibi mavi kanlı bir davet için uygun değildi.

Belki de Danvers Hall, Londra'nın zengin Mayfair semtinden sadece yarım düzine mil uzakta olduğu için, sosyetenin kaymak tabakası bu gece burada gibi görünüyordu. Haviland, özel dikim siyah ceket, özenle bağlanmış beyaz kravatı, gümüş işlemeli yeleği ve beyaz saten diz pantolonu içinde günah kadar yakışıklı görünüyordu.

Gerçekten de, sert erkeksi güzelliği her kadının başını döndürüyordu. Balo salonunun diğer ucundan bile muazzam karizması açıkça görülüyordu. Ve gülümsemesi neredeyse nazik olmasına rağmen, dans partnerlerinin her biriyle cazibesini konuşturuyor gibi görünüyordu. Madeline onun, cazibesinin tehlikeli yanıyla masum genç kızları korkutmamak için kendini tuttuğundan şüpheleniyordu.

Kuzu postuna bürünmüş *bir kurt*, *Maman*, diye düşündü Haviland bir başka yaltaklanan bayanı refakatçisinin yanına götürürken. Madeline, Haviland'ın güçlü, kurnaz, hatta bazı durumlarda ölümcül olduğundan şüpheleniyordu; eski mesleğinde öyle olması gerekirdi.

Aynı zamanda heyecan verici, kışkırtıcı ve büyüleyiciydi. Belli ki odadaki neredeyse her kadın da böyle düşünüyordu.

Çeşitli güzellerin utanmadan kendilerini ona atmaları Madeline'in dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Daha da kötüsü, kendisi de Lord Hazretleri'nin cazibesine karşı bağışık değildi. Muhtemelen Essex'te biraz korunaklı bir hayat sürdüğü için. Kesinlikle şimdiye kadar onun gibi bir adamla hiç karşılaşmamıştı.

Madeline çenesini sıkarak Haviland'a duyduğu fiziksel çekime hayıflandı. Tüm o bekâr hanımların onun kontesi olmak için can atıyor olması, ona duyduğu aşkı bastırmak için bir başka nedendi. Haviland'ın peşinden koşmaya kararlı, hoppa sosyete kızları gibi davranmak istemiyordu.

Tam o sırada Haviland, Arabella'nın artık Arden Düşesi olan kız kardeşi Roslyn ile bir quadrille'e başladı. Düşes nadir bulunan bir güzellikteydi.

-Uzun boylu, ince yapılı, son derece zarif yüz hatları ve soluk altın sarısı saçları vardı. Danvers'ın hizmetçisi Bayan Simpkin'e göre aynı zamanda çok zeki ve iyi eğitimliydi.

Güzel düşes Haviland Kontu'yla dans ederken Madeline içine dolan kıskançlık duygusunu kontrol edemedi. Sanki eski arkadaşlarmış gibi birlikte gülüyorlardı... ya da daha da samimi bir şey. Yine de öğleden sonra Bayan Simpkin'den öğrendiğine göre, Roslyn dükle olan yeni evliliğinde çok mutluydu ve derin bir aşk yaşıyordu.

Düşesin Haviland için göz kamaştırıcı bir eş ayarlayacağına şüphe yoktu. *Ama sen, diye* hatırlattı Madeline kendine, *adaylar listesinde olmayacaksın.*

Vicdanı aptallığı için onu azarlarken bile kalbi bu düşünceye battı. Kendisi için üzölmeye başlamayacaktı!

Doğrusu, kendisini şimdiki şirkete göre yetersiz ya da aşağı görmüyordu. Yine de Madeline, bu tür doğal duygulardan kaçınmanın bir kült olduğunu kabul ediyordu. Tam da olduğu gibi görünüyordu - yaşamak için çalışmak zorunda olan bir kız kurusu, görkemli konuklar arasında pejmürde kibarlığı göze çarpıyordu.

Sadece zenginlik ve soy açısından değil, eğilim olarak da bu dünyaya yabancıydı. Her zaman toplumun gösterişine ve emirlerine karşı çıkmıştı. Sosyeteye karıştığı nadir durumlarda da kendini sık sık dilini ısırırken bulurdu. Dahası, ona göre balolar anlamsız bir zaman kaybıydı. Yapacak hiçbir şeyi ve onu meşgul edecek hiçbir görevi olmadığı için kendini biraz işe yaramaz hissediyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, burada olması için hiçbir neden yoktu. Haviland'ın istediğı gibi onun korumasına ihtiyacı olmadığı açıktı. Tüm fetihlerini kendi başına gayet iyi idare ediyordu. Arabella da şu anda onu öğretmen arkadaşlarıyla tanıştıramayacak kadar meşgul görünüyordu.

Madeline balo salonundan çıkmak niyetiyle giriş kapısına doğru ki, dost canlısı bir erkek sesi onu selamladı.

Bay Freddie Lunsford her zaman aklına gelen ilk düşünceyi ağzından kaçırıyor gibi görünse de, onu görünce morali yükseldi. "Bayan Ellis, burada ne halt ediyorsunuz, palmiyelerin arkasına mı saklanıyorsunuz? Rayne ve ben ikimiz de sizi arıyorduk."

"Balolardan pek hoşlanmam," diye açık yüreklilikle cevap verirken, Kont'un onu aradığı iddiası karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Buna inanamadı, çünkü eğer öyle olsaydı, lord hazretleri onu kolayca bulabilirdi.

Freddie onun yanında durmak için hareket ederken kravatını hafifçe çekiştirerek, "Ben de pek umursamıyorum," diye onayladı. "Çok sıcak ve sıkıcı. İnsan baloda en iyi davranışını sergilemek zorunda. Ve ben o kadar düz tabanlıyım ki piste her çıktığımda bir hanımefendinin ayak parmaklarını tehlikeye atıyorum. Dans etmesem daha iyi ve dans edemedikten sonra balonun ne eğlencesi var?"

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı. "Ancak Haviland eğleniyor gibi görünüyor," demekten kendini alamadı Madeline, düşesle dans eden Haviland'a bakarak.

"Hayır, onun keyfi sadece rol yapmaktan ibaret," diye açıkladı Freddie. "Balolardan tamamen uzak durmayı tercih ederdi, tüm o açgözlü gençler onun iyiliği için savaşıırken. Ama evlenerek büyükannesini sırtından atmaya daha hevesli."

Madeline, "O ve Arden Düşesi'nin iyi gibi görünüyor," diye dürtüklendi.

"Tabii ki. Geçen yılın çoğunda komşuydular. Ve Arden'la evlenmeye karar vermeden önce ona kur yaptı. Hatta onun için neredeyse düello yapacaktı."

Madeline açıklanamaz bir baskının göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Haviland, Roslyn Loring'i Arden Dükü'ne mi kaptırmıştı? "Ne zamandı bu?" diye sordu, sesinde içler acısı bir zayıflık vardı.

"Neden, geçen yaz... ancak birkaç ay önce. Sanırım Rayne de ona evlenme teklif etmiş, ya da söylentilere göre öyle. Ama belli ki boşa gitmiş."

Madeline, Haviland'ın hâlâ güzel düşesin özlemine çekip çekmediğini merak ediyordu. Muhtemelen öyleydi, eğer ona karşı evlenme teklif edecek kadar güçlü duygular besliyorsa.

"En azından sonunda büyükannesinin onayladığı bir şey yapıyor," diye ekledi Freddie. "Casusluk kariyeri aile defterinde bir lekeydi, bilmiyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum." Madeline kasıtlı olarak yönlendirici bir yorum yapmadan önce duraksadı. "Haviland büyükannesinin ondan evlenmesini ve bir varis bırakmasını beklediğini söyledi."

"Oh, evet. Haviland'ın dul kontesi onun unvanını devam ettirmesini şiddetle istiyor. Ve muhtemelen istediği olacak. Son nefesine yaklaştığı konusunda ısrar edip duruyor. Bana sorarsanız, bu saf ve basit bir şantaj."

"Lord Haviland gerçekten evlenmek istemiyor mu?"

"Tam olarak değil. Kaçınmak istediği evlilik prangaları değil, ton zincirleri. Toplumun yüzeyselliğinden nefret ediyor. Ama büyükannesi tıpkı babam gibi yüksek tabakadan biri, sadece bir kuşak büyük ve iyi bir evlilik yaparsa Rayne'den düzgün bir asilzade yaratabileceğine inanıyor. Benim fikrimi sorarsanız, Leydi Haviland fena halde yanılıyor. Rayne sırf büyükannesini memnun etmek için tüm karakterini değiştirmez, evlilik konusunda onun isteklerine boyun eğse bile."

Freddie Madeline'e cevap verecek zaman bırakmadı. Bunun yerine yüzünü buruşturdu ve başka bir şikâyetle başladı. "Ama onun yerinde olmak istemezdim. Onun yerinde olsaydım, topuklarımın üzerinde sürünür, özgürlüğümün son anlarını yaşamaya çalışırdım. Ama Rayne öyle değil. Mesela bu gece buraya gelmesine hiç gerek yoktu. Leydi Beldon'ın Brighton'da verdiği bir ev partisinde olduğu için büyükannesinin peşini bırakmasına birkaç gün vardı. Leydi Haviland, Lord Danvers'in anne tarafından teyzesi olan Leydi Beldon'ın yakın arkadaşıdır."

Madeline kaşlarını çatarak bu karmaşık ilişkiyi anlamaya çalışırken Freddie sahte bir ürperti geçirdi. "Evliliğin bu kadar havada kalması son derece ürkütücü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Loring kardeşlerin üçü de yakın zamanda evlendi. Danvers'in küçük kız kardeşi Leydi Eleanor da geçtiğimiz hafta Vikont Wrexham ile nişanlandı. Şimdi sırada büyük olasılıkla Rayne var."

Madeline moralinin yeniden bozulduğunu hissetti. "Aklında gelin olarak düşündüğü biri var mı?" diye sordu, cevabı gerçekten bilmek istememesine rağmen.

Freddie başını salladığında kadın anlaşılmaz bir şekilde rahatlamıştı. "Şimdiye kadar sadece kendi tipindeki genç bayanları aradı."

büyükannesi kabul edilebilir bulurdu. Ama bence daha uzaklara bakması gerekiyor ve ben de ona daha bugün bunu söyledim."

Freddie aniden Madeline'e delici bir bakış attı ama Madeline hâlâ Haviland'ın yakında evlenecek olması gibi iç karartıcı bir ihtimal üzerinde düşünüyor ve büyükannesinin ne tür kadınları onaylayacağını merak ediyordu.

Elbette rekabet etmek için gerekli güzelliğe ve servete sahip değildi. Bir beyefendinin kızı olmasına rağmen özellikle zarif ya da hanımefendi de değildi. Annesi çok genç yaşta ölmüştü ve babası ona bir kızdan çok bir oğul gibi davranmıştı. Bu nedenle, genç hanımların izin verdiği uysal eğlencelerden daha çok ilgisini çeken, ancak balo salonunda ona pek yararı olmayan bir dizi erkeksi beceri öğrenmişti.

Madeline bu düşüncenin neden cesaretini kırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha üç gün öncesine kadar hayatından memnundu. Haviland'ın evlilik olasılıklarıyla ilgili tüm bu konuşmalar, kararlılıkla bastırıldığı gizli özlemlerini açığa çıkarmıştı.

Madeline memnuniyetsizliğini gizlemek ve dağıtmak için konuşmayı Freddie'nin durumuna çevirdi. "Görünüşe göre şantaj konusunda kendi tarikat deneyiminizi yaşıyorsunuz, Bay Lunsford."

Yüzü asıldı. "Evet, Solange Sauville. Edebiyat çevrelerinde belli bir saygınlığı olan Fransız bir dul. Yanlışlıkla güzelliğinin gözümü kamaştırmasına izin verdim. Babam bu kadar alçaldığımı bilse dehşete düşerdi, sadece ahlaksızlığa göz yummadığı için değil, aynı zamanda özellikle Fransızlardan hoşlanmadığı için."

Madeline'in ağzı hafifçe kıvrıldı; bu İngiliz aristokrasisi arasında yaygın bir duyguydu, kral ve kraliçeleriyle birlikte sayısız soylunun kafasını sadece mavi kanları yüzünden kesen bir halkı küçümsemek. "Aslında ben de yarı Fransızım."

"En azından sende belli olmuyor," dedi Freddie açıkça. "Madam Sauville Fransız gibi görünüyor ve öyle konuşuyor. Ben asla

onunla ilişkiye girdim, bunu artık biliyorum. Ama babam dersimi aldığıma asla inanmayacak."

"Kendinizi nasıl kurtaracağınızı henüz bilmiyor musunuz?"

"Salı akşamı Rayne, mektuplarımı geri çalmak için *La Sauville*'in Londra'daki suaresine katılacak."

Madeline ona şaşkın bir bakış attı. "Mektupların onun yatak odasında olduğunu söylediğinizi duydum."

"Öyle iddia etti. Rayne her halükârda onları orada bulmayı umuyor."

"O zaman I merak ediyorum Eğer I olabilir
olmak . kullanım sonra Hepsi." o dedi
Düşünceli bir şekilde.

Freddie'nin kaşları kalktı. "Nasıl yani, Bayan Ellis?"

Bakışları onun üzerinde sabitlendi. "Belki de Lord Haviland'a salı akşamki suareye kadar eşlik edebilirim; onun misafiri ya da belki bir aile dostu olarak. Ben onun odalarını ararken o da Bayan Sauville'i meşgul edebilir. Kadın olduğum için fark edilmem daha az olası."

Freddie yüz ifadesi önce bir süre ona baktı. "Fikriniz çok zekice Bayan Ellis. Rayne şüphesiz kendisine yardım edecek bir kadın kullanabilir. Bir kılık değiştirme ustası olabilir ama o bile yabancı bir kadının yatak odasına aitmiş gibi görünemez. Ve eğer yarı Fransızsanız, Madam Sauville'in seçkin toplantısına kolayca uyum sağlayabilirsiniz, çünkü her zamanki konuklarının çoğu göçmendir." Freddie durakladı. "Yine de Rayne seni yanında götürmek istemeyebilir. Her şeyi kendi bildiği gibi yapmayı sever."

"Bana izin vermesini istemelisiniz," dedi Madeline. "Size elimden geldiğince yardımcı olmayı çok isterim."

Freddie gülümseyerek, "Vay canına, çok iyi birisiniz Bayan Ellis," diye haykırdı.

Madeline kendini onun gülümsemesine karşılık verirken buldu ama Freddie'nin bir sonraki sözü onu şaşırttı.

"Rayne'e yardım etmeyi başarırsanız, çabalarınız için ödüllendirilmelisiniz."

"Ödüllendirildi mi?" diye ihtiyatla tekrarladı.

"Bilirsiniz... parasal bir ücret."

Tanrı biliyordu ki, tüm birikimini kardeşinin kaçıışı için harcadığından beri mali durumu çok kötüydü. Ama Bay Lunsford'un parasını almaya niyeti yoktu.

"Ben ödül istemiyorum," diye cevap verdi Madeline. "Sadece babanın intikamını engellemeye yardım etmek ve Haviland'a beni kurtarmaya geldiği için küçük de olsa borcumu ödemek istiyorum."

Freddie şaşkın şaşkın baktı ama sonra omuz silkti. "Nasıl , Bayan Ellis. *Ben* sadece mektuplarımı o şeytandan geri almak istiyorum."

Sonra selam verdi ve sabahkinden çok daha neşeli görünerek, ama Madeline'i kalabalık balo salonunda yine yapayalnız bırakarak, gösterişli adımlarla uzaklaştı.

Arden Düşesi ile dörtlü dansını bitiren Lord Haviland'a bir kez daha baktı. İçini yeni bir kıskançlık dalgası kapladı ve kalbinin yakınlarında açıklanamaz bir acı hissetti.

Burada kalmamın bir anlamı yok anne, sırf mutsuz diye, diye düşündü Madeline, geri çekilmek için balo salonunun kapısına doğru dönerek.

Belki de yatak odasına çekilirdi ya da daha iyisi, bu devasa malikânede özel olarak melankoli nöbeti geçirebileceği hoş bir köşe bulurdu.

* * *

"Geçen ay gösterdiğim adaylardan hiçbirinin ilginizi çekmediğini biliyorum," dedi Arden Düşesi Roslyn, dörtlü dansları sona ererken Rayne'e, "ama bu akşam için büyük umutlarım var. Burada tanışmanız gereken en az yedi genç hanım var."

"Üç tanesiyle dans ettim," diye onayladı Rayne. "Ama hiçbiri senin zevkine uymuyor mu?"

Rayne özür dileyen bir gülümseme takındı. "Korkarım ki hayır, majesteleri.

Ama benim adıma gösterdiğiniz çabaları takdir ediyorum."

Düşes de ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İleride tanıştığımızda daha iyi olabilirler, ama değilse de umutsuzluğa kapılmanıza gerek yok. Sizin için ideal gelini bulmaya kararlıyım."

Rayne, Roslyn'in kendisini ideal bir eş olarak görebileceğini düşündü, onu kenarlara doğru yönlendirirken. İyi yetiştirilmiş, zarif ve sosyal incelikler konusunda son derece bilgili bir kadındı. Böyle balolar için takdire şayan bir ev sahibesi olabilirdi ve büyükannesini de memnun edebilirdi. Ama Roslyn geçen yaz onun teklifini dükü lehine reddetmişti.

Evliliğinde aşk istediğini iddia etmişti ve Rayne ona asla aşk vermeyecekti. Fiziksel olarak ondan etkilenmişti, elbette - hangi kırmızı kanlı erkek etkilenmezdi ki? Ama Roslyn'e karşı hayranlık ve saygıdan daha derin duygular beslemiyordu, oysa Arden ona aşıktı.

Ne yazık ki, Rayne'in yaz boyunca düşündüğü diğer tüm olasılıklardan çok daha üstündü. Hayatının geri kalanını şu ana kadar görüştüğü uygun, yavan genç bayanlardan herhangi biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyordu. Onu etkilemek için gösterdikleri yaltaklanma çabaları, onları okullarına geri göndermek istemesine neden oluyordu; orada birkaç yıl daha geçirip kızlıktan kadınlığa geçebilirlerdi.

Rayne Roslyn'i yeni kocasına teslim etti ve eski rakibiyle bir süre sohbet etti. Şaşırtıcı bir şekilde, aralarında süregelen bir düşmanlık yoktu. Arden Dükü Drew Moncrief'i keskin zekâsı ve ironik mizah anlayışı nedeniyle oldukça seviyordu. Bu ve aristokrat tavırları onu güzel gelini Roslyn için mükemmel bir eş yapıyordu.

Keskin zekâdan bahsetmişken... Rayne kalabalık balo salonuna göz gezdirerek Madeline Ellis'i aradı. Yatak odasına kadar gidip baloya katılması için onu fiziksel olarak zorlaması gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu. Bu tür şenliklerden Madeline kadar hoşlanmıyordu ama onun yerel sosyeteye girişine yardımcı olmak ve yeni komşuları olacak soylularla tanıştırmak istiyordu.

Madeline'i görmeyi kendi iyiliği için de dört gözle bekliyordu. Onun arkadaşlığı bu sıkıcı ilişkiyi canlandıracaktı, Rayne hoş bir beklenti dalgası hissettiğini biliyordu.

Tam o sırada Freddie Lunsford kalabalığın arasından, halinden son derece memnun görünüyordu.

"Neden ay parçası gibi sırtıyorsun?" Freddie ona ulaştığında Rayne sordu.

"Bayan Ellis. Tam bir oyunbazdır. Bir adamı nasıl rahatlatacağını bilir."

Rayne başını eğdi ve kuzenini nasıl kazandığını merak etti. "Daha bu sabah ona yönetici kadın diyordun."

"Oh, öyle ama nazik bir şekilde. Ona Dul Sauvville'in şantaj girişiminden bahsettim."

Rayne onun anladığını düşündü. "Ayrıntıları senden gizledi, değil mi?"

"Şey, evet. Bayan Ellis oldukça zekidir."

"Gerçekten de öyle," diye kuru bir sesle onayladı Rayne, kendine rağmen eğlenerek. "Mektuplarımı geri alman için sana yardım etmeye gönüllü oldu."

"Öyle mi?"

"Dulların ininde gezinmek için bir dişiye ihtiyacınız olduğunu söyledi ve ben de aynı fikirdeyim."

Rayne kaşlarını çatarak başını salladı. "Hatırlayacaksınız, bu sabah yardım teklif etmişti ve ben reddetmiştim."

"Evet, ama bu kadın olmanın avantajları olduğunu söylemesinden önceydi. Madam Sauvville'in yatak odasına fark edilmeden girme olasılığı senden daha yüksek. Yardım etmesine izin vermelisin, Rayne. Ayrıca, para işine yarayabilir."

"Fonlar?"

"Katılırsa ona bir ödül teklif ettim. Bir centilmen olarak şu anda bunu yapamam."

Rayne kesin bir kızgınlık hissetti. "Sana Bayan Sauvville'le benim ilgilenmeme izin vermeni söylemişim, Freddie."

Kuzeni inatla, "Biliyorum ama Bayan Ellis'in iyi bir noktaya değindiğini düşündüm," dedi.

"Yine de, bir şeyler ters giderse onu riske atmak istemiyorum."

Bu argüman en azından Freddie'nin tereddüt etmesine neden oldu. "Belki de haklısındır."

Rayne elbette haklı olduğunu söylemekten kaçındı. Freddie tamamen akılsız değildi, sadece düşüncesizdi. Son on yılını, genellikle ölüm kalım meseleleriyle ilgili çeşitli eylemlerin olası sonuçlarını analiz ederek geçirmiş olan Rayne'in aksine, çoğu zaman olayları enine boyuna düşünmekte başarısız oluyordu.

Freddie yumuşak, kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Sanırım Bayan Ellis'in beni kolayca etkilemesine izin verdim, ama onun kolay bir yolu var.... Bir erkekle konuştuğunda kulağa son derece mantıklı, herhangi bir erkek kadar makul geliyor."

"," diye kabul etti Rayne.

Freddie neredeyse kendi kendine, "Onu seçememeniz ne yazık," diye ekledi.

"Onu ne için seçtin?"

Başını eğerek düşünceli bir şekilde Rayne'e baktı. "Gelinin için. Evlenmek zorunda olduğunuza göre, Bayan Ellis sizin için iyi bir seçim olabilir."

"Pardon?" Rayne'in bakışları kuzeninin üzerinde keskinleşti. "Kafan mı güzel Freddie?"

"Hiç de değil. Bayan Ellis rahat bir tiptir ve ayrıca cesurdur-" Başını sallayarak sözünü kesti. "Boş ver. Aptalca bir fikirdi."

Rayne kıpırdamadan durmuş, akrabasının hazırlıksız önerisinin onda uyandırdığı duyguları gizlemeye çalışıyordu. Bunların başında şaşkınlık geliyordu, hemen ardından da entrika. "Hayır, bu konudaki düşüncelerinizi duymak istiyorum."

Freddie'nin yüz ifadesi . "Sadece güleceksin." "Sizi temin ederim, gülmeyeceğim."

"Doğrusu, Bayan Ellis kontesiniz olmak için fazla sade. Öte yandan... görünüşünün olmaması bir avantaj olabilir. Onunla evlenmeye ve mali çözmeye istekli olduğunuz için muhtemelen minnettar olacaktır. Bu yaşta çok fazla teklif alacağı benzemiyor. Evli olmayanlar seçilemez, biliyorsunuz."

Rayne'in cevap verme şansı yoktu çünkü Freddie'nin konuya ısındığı belliydi. "Zevklerini evlilik yatağının dışında ararsan muhtemelen ihmal edilmekten şikâyet etmeyecektir. Ayrıca kadınsı kalçalarıyla kolayca çocuk doğurabilir ve böylece büyükannenizi memnun etmek için ihtiyacınız olan varisi size verebilir."

Rayne kuzeninin Madeline Ellis hakkında böylesine samimi gözlemlerde bulunmasından hoşlanmasa da, onunla evlenme fikrinden kesinlikle etkilenmişti.

"Üstelik," diyordu Freddie, "romantik birine de benzemiyor, yani sana olan aşkından deliye dönecek diye endişelenmene gerek yok."

Rayne sessizce bunun onun lehine önemli bir nokta olduğunu kabul etti, çünkü evliliğinde aşkın hiçbir rol oynamayacağına kararlıydı. Bir eşle duygusal bağ kurmasına izin vermiyordu ve ondan da bunu istemiyordu.

"Bayan Ellis şimdi nerede?"

Freddie'nin kaşları havaya kalktı. "Fikrimi ciddi olarak değerlendirebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Olabilir. Onu nerede bulabilirim?"

Freddie balo salonunun uzak ucunu işaret etti. "Biraz önce şu palmyelerin oraya gizlenmişti ama şimdi onu göremiyorum."

Balo salonundan kaçmış mıydı? Rayne merak etti. Eğer öyleyse, onu aramaya gidecekti. "Bir teklif kesinlikle düşünmeye değer ama önce onunla konuşmak isterim."

Rayne avuç içi sırasına doğru döndü ve Freddie'nin inanmaz bir şaşkınlıkla ona bakmasına izin verdi.

Rayne, Madeline Ellis'i aramak için balo salonunun enine boyuna dolaşırken, kuzeninin onunla evlenmenin avantajlarını oldukça doğru bir şekilde sıraladığına karar verdi. Aralarında gerçekleşecek bir evlilik birçok hedefe ulaşmasını sağlayacaktı: Unvanına karşı görevini ve büyükannesine verdiği sözü yerine getirecek, ayrıca hayatını kurtardığı için Madeline'in merhum babasına karşı hissettiği kişisel yükümlülüğü de yerine getirecekti. Kontes olarak Madeline artık geçimini sağlamak için didinmek zorunda kalmayacak ya da Baron Ackerby gibi çapkınlara karşı savunmasız olmayacaktı. Ve doğal olarak, küçük erkek kardeşi için maddi destek sağlayacaktı.

Elbette, büyükannesinin standartlarına bakılırsa, Madeline onun için ideal bir eş değildi. Örneğin Roslyn Loring gibi elit çevrelerde asla hareket edemezdi. Yine de bir eşte aradığı nitelikler büyükannesinin onun için istediklerinden farklıydı.

Rayne, Madeline'in sade görünüşünün ille de bir dezavantaj olmadığı konusunda hemfikir, çünkü güzelliğe çoğu zaman zalimlik ya da siliklik eşlik ediyordu. Zekâ ve akla dış görünüşten çok daha fazla değer veriyordu ve bu özellikler Madeline'de bolca vardı. Ve Madeline ona meydan okuyacak kadar enerjikti.

Rayne, belki de *bu* fikrin ona bu kadar uygun gelmesinin başlıca nedeninin *bu* olduğunu fark etti. Çünkü kendisine meydan okuyacak bir kadın arıyordu. Madeline, canlandırıcı derecede açık sözlü tavrı ve kışkırtıcı zekâsıyla onu diken üstünde tutacaktı. Aşırı gururuna ve huysuz bağımsızlığına rağmen -hatta bunlar yüzünden- onunla tartışmaktan hoşlanıyordu.

Rayne'e göre onun lehine olan bir diğer nokta da, geçmişteki mesleğini bildiği için ona karşı oldukça dürüst olabilmesiydi. Onun yanında lafı dolandırmasına ya da olduğu kişi dışında bir şeymiş gibi davranmasına gerek kalmayacaktı.

Madeline'in içten sıcaklığı onu da cezbetmişti ve hatta Madeline'in inatçı bir şekilde kendi kendine yetmesi de hoşuna gitmişti. Kısacası, Madeline Ellis'i

Şimdiye kadar karşılaştığı diğer dalkavuk gelin adaylarının hepsinden daha ilginç ve çekiciydi ve onun arkadaşlığından çok daha fazla keyif alıyordu. Dahası, onunla yatağa girme konusunda kurduğu erkek fantezileri, diğer gelin adayları için kurduklarından kesinlikle daha ateşliydi.

Madeline'i nikâh yataklarına götürme düşüncesi Rayne'in belinde belirgin bir zevk dalgası uyandırdı. Onun güzel gözlerini yumuşak ve tutkuyla bulanık görmek istiyordu. Onunla sevişmesini dünyevi bir şevkle karşılayacağından ya da şu anda eksik olan becerilerini ona öğrettiğinde ateşli bir aşık olacağından hiç şüphesi yoktu.

Yine de ilişkileri tamamen fiziksel olacaktı, bunu görecekti. Madeline'e aşık olma tehlikesi çok azdı, çünkü Madeline bir zamanlar ona ihanet etmiş olan çekici femme fatale'den çok uzaktı.

İhanetin insanı temkinli yapmasının bir yolu vardı, kalbinin sökölüp alınması ise Rayne'i aşktan uzak durmaya kararlı hale getirmişti. Yine de artık daha yaşlı ve akıllıydı ve bu acıyı tekrar çekmeye niyeti yoktu.

Doğrusu, Madeline'in Camille Juzet gibi güzel olmamasına sevinmişti, çünkü kanatlarda bekleyen başka bir sevgilisi olma ihtimali daha azdı.

On yıl önce, İngiliz İstihbaratı'ndaki kariyerinin ilk yıllarında Rayne, ailesini tehlikeden kurtarmak ve hepsini Fransa'dan İngiltere'ye güvenli bir şekilde getirmek için servetine ve ilişkilerine ihtiyaç duyan çekici bir Fransız aristokrata aşık olmuştu. Camille onun baştan çıkarmasını kendi çıkarları için kullanmış ve daha sonra üzülmeye başka bir adama aşık olduğunu, ailesini korumak için Rayne'i kullanmaktan başka çaresi olmadığını itiraf etmişti.

Rayne, toy bir genç gibi kandırılmasına izin verdiği için artık fazla öfke ya da acı hissetmediğini kabul ediyordu. Ama aptallığını tekrarlamak ya da kalbini tekrar riske atmak gibi bir arzusu yoktu. Bu nedenle, büyükannesi evlenmesi ve bir varis doğurması için baskı yaptığında tereddüt etmemişti. O tamamen istekliydi bir birliktelik yapmak için.

Hayat boyu zincire vurulacağı kadını seştiği sũrece kibar bir gelinle rahatlık.

Ama o prangaları Madeline Ellis'le birlikte takmak ister misin?

Rayne onunla evlendiğini hayal etmeye şalıştı ve bu fikri, ağrıyan bir dişi yoklayan bir dil gibi zihninde sınıadı. şimdiye kadarki en iyi alternatif kesinlikle oydu. Ve eğer onda karar kılarısa, gelin aramaktan hemen vazgeçebilirdi.

Ama bu geri dũnũlmez kararlarla yaşayabilir misiniz?

Yapabileceğine karar veren Rayne, Madeline Ellis'i bulup ona evlenme teklif etmek niyetiyle balo salonundan ayrıldı.

Beşinci Bölüm

*Hangisi daha şok edici bilmiyorum anne. Haviland'ın beni takip etmesi.
... ya da onun baştan çıkarıcılığına teslim olma arzum.*

Madeline melankoli nöbetinden kurtulmak için alışılmadık bir yere sığındı: çocuk kreşi.

En büyük oda, küçük masalara ve raflardaki genç okuyucular için kitap ve ilk kitapların dağınıklığına bakılırsa, açıkça öğretim için kullanılıyordu, yandaki yatak odaları ise bir yetişkin içindi - muhtemelen bir dadı, mürebbiye veya bakıcı. Odaların hepsi yeni yenilenmişti ve birinde yeni bir ahşap beşik vardı, Madeline Arabella'nın gelecek baharda ilk çocuğunu beklediğini söylediğini hatırladı.

Okul odasına dönen Madeline mumunu masanın üzerine koydu ve pencereye giderek temiz hava almak için pencereyi açtı. Oda oldukça soğuktu ama kullanılmadığı için de havasızdı.

Yine de bu kreş, annesinin hâlâ hayatta olduğu kendi çocukluğuna dair özlem dolu anılarını canlandırdı. Birlikte o kadar güzel zamanlar geçirmişlerdi ki... *Annesi* ona ve Gerard'a okumayı, hesap yapmayı ve babasının görev yaptığı son ülkeleri dünya üzerinde bulmayı öğretmişti.

Ancak şimdi hem anne hem de babası ölmüş, erkek kardeşi evlenmiş ve onsuz yepyeni bir hayata başlamıştı. Artık kendi geleceğini tek başına çizmek zorundaydı.

Madeline minderli pencere koltuğuna çökerek ay ışığının aydınlattığı geceye baktı. Thames Nehri aşağıda, teraslı evlerin ötesindeydi.

bahçeler olduğunu biliyordu. iftlikleri Chelmer Nehri üzerinde olduğu için kokular ona evini de hatırlatıyordu. Ancak, ağağıdaki balo salonundaki müzisyenlerin hafif müzik tınlarını duyabiliyordu, bu da evdekinden çarpıcı bir Şekilde farklıydı.

Madeline baloya katılmanın bir hata olduğunu düşündü, çünkü balo onu sadece keyifsiz hissettirmiŐti. Burada, ağağıdaki eğlenceden uzakta, hayatının en güzel döneminin geçip gitmekte olduğu gerçeğini görmezden gelebileceği bir yerde olması daha iyiydi. Asla o ışıltılı dünyanın, güzel ve zengin kibarlığıyla Beau Monde'un bir parçası olamayacaktı.

Aslında yle olmak da istemiyordu. Modaya uygun, pahalı elbiseleri ve Şık saçlarıyla apkın genç hanımları kıskanmak da istemiyordu.

Yine de onlardan biri olsaydı, Haviland ona farklı bir gözle bakabilirdi. Giyecek güzel elbiseleri ve saçlarını farklı Şekilde toplayacak bir hizmetçisi olsaydı-

Madeline öfkeyle kendi kendini azarladı. İçinde bulunduğu zor koşullar üzerinde durmanın beyhude olduğunu biliyordu.

Tıpkı böyle bir kreşi doldurmak için kendi çocuklarını zlemenin bir anlamı olmadığı gibi, çünkü sevmeden asla evlenmeyecekti ve sevdiği ve karşılığında onu seven bir koca bulmak hayatının bu noktasında pek olası görünmüyordu.

"Biliyorum *anne*, eğer dilekler at olsaydı, dilencilerin binecek binekleri olurdu. Ve ben atım olmadan da gayet memnun olabilirim."

"Demek kendini sakladığın yer burası."

Madeline, Haviland'ın derin erkek sesiyle irkildi. Ayağa fırlayarak Haviland'la yüzleşmek için döndü ve gördüğü manzara karşısında hızlı bir nefes aldı.

Onun uzun boylu, kaslı formunu tüm resmi ihtişamıyla görünce, okul odasının çok daha küçük grndğğn düşündü. Kendi lambasını taşıyordu ve altın ıŐıltısında, bronzlaŐmış yüz hatları ve kuzguni saçlarıyla keskin bir tezat oluŐturan bozulmamıŐ beyaz kravatıyla Şaşırtıcı yakışıklı görünüyordu.

Etrafına bir göz attı, sonra odaya doğru ilerlerken mavi bakışlarını ona sabitledi. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Rahmetli annesiyle düzenli olarak konuştuğunu itiraf etmek istemediği için yüzü kızardı. "Bazen düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum," diye mırıldandı, gerçeğin bir varyasyonu ile uzlaşarak.

Açıklamasını kabul etmiş görünüyordu ya da azından daha fazla üstüne gitmedi. Haviland lambasını onun mumuyla aynı masanın üzerine bıraktıktan sonra kadının önüne geldi.

Madeline ona bakarken birden nefesinin kesildiğini hissetti.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Bayan Ellis. Size özellikle beni açgözlü sosyete kızlarının elinden kurtarma vermiştim ama siz beni onların merhametine terk ettiniz."

Ses tonu hafif, hatta alaycıydı ama yine de aynı şekilde karşılık veremedi.

Adamın yakınlığı aklı başından gitmişti.

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünmüyordu," dedi sonunda.

"Ama öyleydin." Başını okul sıralarına doğru eğdi. "O zaman Kreş mi? Saklanmak için ilginç bir yer seçmişsin."

Muhtemelen hedefe çok yaklaşmış olduğu için, bu sıradan söz onu iğnelemişti. "*Saklanmıyorum.*"

"Hayır mı? O zaman neden buradasınız? Son moda kıyafetler giymediğiniz için mi?" Adamın ölçülü bakışları lavanta rengi elbisesini yavaşça taradı. "Bana gayet uygun görünüyorsunuz."

Madeline'in nefesi onun bakışları karşısında tamamen kesildi ama kendini cevap vermeye zorladı. "Sana söyledim, balolar pek umurumda değil."

"Ben de öyle. Genel olarak toplumun süslerinden ve gösterişlerinden hoşlanmıyorum. Kıta'da onlarca yıl süren çatışmalardan sonra bu kadar çok boş zevk anlamsız geliyor. Haute Ton'un iyi sakinlerinin Kanal'ın hemen ötesinde meydana gelen kanlı katliama duyarsız kalması beni her zaman şaşırtmıştır."

Madeline, Haviland'ın ne kadar çok savaş ve ölüm görmüş olabileceğini hatırlayınca bir sempati dalgası hissetti. "Doğru. Ve ben meşgul olmaya alışkınım."

"Ben de öyle. Ama siz bu evde bir hizmetçi değilsiniz Bayan Ellis. Siz bir misafirsiniz ve bu nedenle bu gece eğlenmeye hakkınız var."

"Biliyorum."

Cevap vermedi ama sanki yüz ifadesinde bir şey arıyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

Aralarındaki zaman uzadıkça Madeline rahatsız başladı. Haviland'ın onu bulmayı nasıl başardığını merak ediyordu. Ama sonra hatırladı; ne de olsa o usta bir casustu.

"Neden buradasınız lordum? Müstakbel eşinize kur yapıyor olmalıydınız."

Tereddüt etti, sonra sahte bir yüz buruşturması yaptı. "Bana hatırlatmak zorunda mısınız?"

"Bu akşamı araştırmanızı ilerletmek için kullanmayı planladığınızı söyleyen sizdiniz."

"Biraz dinlenmeyi hak ettiğimi düşünmüştüm. Ama bir vals için senden el isteyortadan kayboldun."

Bu onu şaşırttı. "Benimle vals yapmak mı istediniz?"

"Bu sizi neden şaşırttı? Bu gece dans ettiğim genç hanımların hepsinden çok daha ilginç bir partner olurdunuz."

Madeline ona ihtiyatla baktı. "Ben vals yapmam lordum."

Yüz ifadesi merakla değişti. "Neden?"

"Hiç öğrenemedim."

"Eğitiminiz fena halde eksik o zaman."

Gözlemi sinirlerine dokunmuştu. "Şüphesiz, ama vals yapmayı öğrenmek için ne zaman fırsatım oldu ki?" diye sordu. "İki yıl önce Kıta'dan ithal edildiğinden beri refakatçi olarak çalışıyorum ve bir dans ustası tutacak durumda değilim."

Madeline sesinin ne kadar asabi çıktığını fark ederek tonunu yumuşattı ve alaycı bir gülümseme takındı. "Ayrıca, Leydi Talwin valsini hedonizmin kaba bir gösterisi olarak görüyordu."

Haviland başını eğerek onu düşündü. "Her zaman whist oynayabilirsiniz. Dans etmek için iki kart odası var."

Başını iki yana salladı. "Bu tavsiye edilmez. Whistte çok iyiyimdir."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı ama verdiği yanıt onun iddiasını sorgular gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Övünmüyorum. Leydi Talwin ve ben hayali paralar için çok el oynadık ve elimden geleni yapmadığım zaman bundan nefret ederdi. Burada oynayacak olsaydım kesinlikle kazanırdım ve Leydi Danvers'ın misafirlerini dolandırmak istemem. Bana gösterdiği nezaketin karşılığını bu şekilde ödeyemem."

"," diye kabul etti, dudakları seğiriyordu. "Pekâlâ o zaman. Kağıt oynayamadığınıza göre, size nasıl vals yapılacağını göstermeme izin verin."

"Burada mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Daha iyi bir zaman olabilir mi? Dinleyin. Müziğimiz bile var."

Madeline, kısmen açık pencereden gerçekten de bir valsın nağmeli seslerinin süzüldüğünü fark etti.

"Gel," diye mırıldandı Haviland. "Sana göstereyim."

Adam bir adım daha yaklaştığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Eldivenli ellerine uzandığında, dokunuşundan korkmuş gibi kaskatı kesildi.

Yine de *ondan* kesinlikle korkmuyordu, diye sessizce yemin etti Madeline, sağ elini omzuna, sol elini de onun sıcak ve büyük elinin içine koymasına izin vererek. Ona vereceği *tepkiden* korkuyordu.

Haviland'ın onun üzerindeki güçlü etkisi karşısında dehşete kapılmıştı. Adam ona sadece dokundu ve kadın düşünme gücünü kaybetti. Haviland sol avucunu beline koyup onu kendine doğru çekerken vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

Yine de garip bir şekilde, ona doğru dans adımlarını öğretmek için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine onu hafifçe kucakladı ve gözlerini ona dikti.

Madeline olduğu yerde donmuş, kalbi göğsünde sıkışarak bekledi. Sanki onun safir gözlerinin derinliklerinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

fiziksel varlığı duyularını bastırırken, sıcaklığı onu sarmaladı.

Bakışları onun dudaklarına kayd, geçen akşam ona böylesine zevk veren o sert, şehvetli dudaklara.... Tanrım, Haviland onu handa daha dün akşam mı öpmüştü?

Madeline'in içinde şiddetli bir özlem yükseldi, dudaklarına yaptığı çarpıcı saldırıyı tekrarlamasını arzuluyordu. Bu duygu öylesine yoğundu ki, parmakları adamın omzuna kıvrıldı ve ceketinin üst kısmını kavradı.

"Hayır," diye fısıldadı kendi ihtiyacını protesto ederek. "Yapamam...."

Kontrolünü kaybetmemek için umutsuz bir çaba göstererek adamın kucağından geri çekildi. "Vals ya da başka bir dans öğrenmek umurumda değil lordum."

Onun bu hareketi neyse ki adamın onu serbest bırakmasını sağladı ve üzerindeki büyüü bozdu. Ama ondan uzaklaştığında Madeline pencere kenarındaki koltuğun tam arkasında olduğunu unuttu. Etekleri ahşap panele değdiğinde dizlerinin bağı çözüldü ve minderin üzerine yığıldı.

Bu etki onu sarstı ama Haviland'ın bakışlarının ona yaptığı kadar değil.

Derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Nabızı atmayı henüz bırakmamıştı ama düzensiz bir sesle, "Sizinle konuşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum Lord Haviland. Size Freddie Lunsford'un kayıp mektuplarını sormak istiyordum."

Ona uzun uzun baktıktan sonra pencere kenarındaki koltuğa, yanına oturmak için ilerledi. "Olabileceğinden şüphelenmiştim."

Madeline gerildi ama ayağa kalkıp odanın öbür ucuna kaçma dürtüsüne direndi. O kadar da zayıf biri değildi.

"Lütfen devam edin, Bayan Ellis. Tüm dikkatim üzerimde." Ses tonu ironi yaptığını açıkça gösteriyordu. Onu dinlemeye hiç de hevesli değildi.

Madeline yine de devam etti. "Freddie'nin mektuplarını geri almak için yardım teklif etmek istiyorum. "Freddie'nin mektuplarını

Sen?"

Haviland kuru bir sesle, "Ne yazık ki ," diye cevap verdi.

"O halde Salı akşamı Bayan Sauville'in suaresine size eşlik etmeme izin verir misiniz?"

"Söylesene, bunun ne faydası olacak?"

"Çok açık olmalı. Bir kadın olarak, dul bir kadının evinde gizlice dolaşıp yatak odalarına girerek sizden daha az fark edilirim."

"Olabilir, ama senin bu işe karışmanı istemiyorum." "Neden olmasın?"

"Bir kere, yakalanırsanız kendinizi hırsızlıkla suçlanırken bulabilir ve hapse girebilirsiniz."

Madeline, Haviland'ın onu korkutup kaçırmaya çalıştığını tahmin etti. Haviland'ın onun hapse gönderilmesine asla izin vermeyeceğinden emindi. "O halde yakalanmamaya dikkat edeceğim. Yakalansam bile, sen müdahale etmek için orada olacaksın."

"Daha sonra dul kadının misafirlerinden biri tarafından tanınabilirsiniz, bunu düşündünüz mü? Eğer öyleyse, öğretmenlik kariyeriniz zarar görebilir."

Bu olası sonucu hiç düşünmemişti. Öğretmenlerin ihtiyatlı davranması gerekirdi ve Freemantle Akademisi'nde sadece geçici bir pozisyona sahip olduğu için özellikle dikkat etmesi gerekiyordu. Yine de öğrencilerinin ilgisini daha etkili bir şekilde çekebilmek için onlara yeni yöntemlerle Fransızca öğretmekle görevlendirilmişti.

Madeline yüksek sesle, "Ama katılmak için meşru bir nedenim var," diye düşündü. "Leydi Danvers'ın büyük olasılıkla destekleyeceği bir neden. Freddie, Madam Sauville'in sürgündeki hemşerilerinden bazılarının salonunda hazır bulunacağını söyledi. Arabella'nın da belirttiği gibi, annemin yakınlarından bazılarıyla tanışmak, onlarla Fransa ve Paris hakkında röportaj yapmak ve öğrencilerim için Fransız modasını öğrenmek istediğimi iddia edebilirim."

Bu öneri Haviland'ı kısa bir süreliğine de olsa duraksattı. "Belki yapabilirsin, ama konumuz bu değil."

"Yani yalnız gitmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Şu anda planım bu."

"Daha önce hiç Bayan Sauville'in suarelerinden birine katıldınız mı? Tam da kuzeninize şantaj yapmaya çalıştığı sırada aniden ortaya çıkarsanız şüphelenmez mi?"

"İlişkimizin farkında olmayabilir."

"Ama ya öyleyse? Onu uyarmak ve mektupları saklaması için ona zaman vermek istemezsiniz."

"Ona zaman vermeyeceğim." Madeline itiraz etmek için ağzını açtığı anda Haviland uzanıp parmaklarını Madeline'in dudaklarına bastırdı. "Güven bana, Bayan Sauville ile başa çıkabilirim. Ve eğer yardıma ihtiyacım olduğuna karar veririm, bu tür konularda uzman olan birçok kişiyi çağırabilirim."

Fiziksel temas karşısında geri çekildi. Adamın bu samimi hareketinden korkmasını beklediğini bilmesine rağmen, kendisine bu kadar küstahça dokunmasına izin verme riskini göze alamadı.

Madeline kuru bir sesle, "Hiç şüphem yok," dedi. "Önceki mesleğinizden dolayı muhtemelen pek çok karanlık karakter tanıyorsunuzdur."

"Evet, ."

"Öyle bile olsa, benim orada bulunmam sizin için iyi bir mazeret oluşturacaktır, Bayan Sauville'in kolayca kabul edebileceği bir mazeret. Yardım etmeme neden izin vermediğinizi anlamıyorum."

"Çünkü seni hiçbir şekilde tehlikeye atmak istemiyorum. Baban hâlâ hayatta olsaydı kellemini alırdı."

"Babamın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Seni korumamı isterdi."

Madeline'in çenesi yukarı kalktı. "Bana kırılğan, çaresiz bir kadınmışım gibi davranılmasından hoşlanmıyorum Lord Haviland. Ben porselenden yapılmadım."

"Bunu bir an bile düşünmedim."

Şüpheli bir of çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bu beklenmedik bir şekilde Haviland'ın ona bakmasına neden oldu

koynunda.

Bakışları bir iki kalp atışı kadar orada kaldıktan sonra tekrar kızın yüzüne döndü. "Bana eşlik etme konusunda neden bu kadar ısrarcısın?"

Madeline bir an sessiz kaldı, Haviland'la daha eşit şartlarda olmayı ne kadar çok istediğini belli etmek istemiyordu. Onun her zaman kendisiyle ilgilenmesi oldukça aşağılayıcıydı. Değişiklik olsun diye ona yardım etmek istiyordu.

"Çünkü kendi yolumu kazanmayı severim. Siz de Leydi Danvers'ın yanında bir öğretmenlik pozisyonu bulmama yardım ederek bana cömert bir hizmette bulundunuz. Bu iyiliğinizi geri ödemek isterim."

"Bu işe karışmazsan bana hizmet etmiş olursun." Yasaklayıcı bir el kaldırdı. "Freddie'nin mektupları hakkında bu kadar yeter, aşkım. Seninle konuşmak istediğim başka bir konu var."

Haviland'ın onu dinlemeyi bile reddetmesi Madeline'i ama itirazını yuttu. O kadar kolay pes etmeyecekti ama şimdilik Haviland'ın kendi bildiğini okumasına izin vermenin daha akıllıca olacağını düşündü. "Pekâlâ, ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Seninle evlenmek istiyorum."

Madeline şaşkınlıkla ona baktı. Şüphesiz onu doğru duymamıştı.

"Benimle evlenme onurunu bana bahşeder misiniz, Bayan Ellis?" Haviland daha açık konuştu.

Aklından bir düzine karmakarışık düşünce geçerken, bir duygu cümbüşü onu kapladı -inançsızlık, kafa karışıklığı, sevinç, şüphe....

Gözlerini kısmıştı. "Beni kızartıyor musunuz Lord Haviland?"

"Kesinlikle hayır."

"Ciddi olamazsın," diye ısrar etti, sesinin tonu yükselmişti. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Seni temin ederim, ben tamamen ciddiym Madeline. Seni karım ve kontesim olarak görmek istiyorum."

Gerçekten şaka yapmadığını fark etti, şaşkınlıktan dili . O onu şok edemezdi onu daha fazla eğer o olsaydı

aniden ona gümüş bir tepside ayı sundu.

Konuşmak için araladı ama söyleyecek bir şeyi olmadığını fark edince tekrar kapattı. Sanki nefesi kesilmiş hissediyordu.

Haviland kuru bir sesle, "Lütfen heyecanınızı dizginleyin," dedi.

Bunun üzerine Madeline onun yüzünü dikkatle inceledi. Rüya mı görüyordu? Daha birkaç dakika önce Haviland'ın kendisine asla ikinci kez bakmayacağı gerçeğinden yakınıyordu ve şimdi *evlenme mi* teklif ediyordu?

Sertçe yutkundu, aklını başına toplamaya çabaladı. "Teklifinizin son derece zorlama olduğunu kabul etmelisiniz," diye geveledi sonunda.

"Hiç de abartılı değil. Bana bir varis verecek iyi yetiştirilmiş bir eşe ihtiyacım var. Senin de seni destekleyecek ve koruyacak birine ihtiyacın var. Evlenerek tabiri caizse bir taşla iki kuş vurabiliriz."

Kalbi sıkıştı. Demek motivasyonu buydu. Şaşırtıcı teklifinin ona karşı hissettiği artan bağlılıkla ilgisi olmadığını anlamalıydı.

Madeline dikkati dağılmış bir şekilde, "Kuşları öldürmekten hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "Bir insan neden masum yaratıklara zarar vermek ister ki?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunun lafın gelişi olduğunu biliyorsun. Ve sorumdan kaçıyorsun. Benimle evlenir misin, Madeline?"

Onun sorusunu daha da geçiştirerek kendi sorusuyla karşılık verdi. "Neden *benim* için teklifte bulundun ki? İngiltere'deki kadın nüfusunun yarısından birini seçebilirsin."

"Kadın nüfusunun yarısını istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Neden?"

"Bir eşte olmasını istediğim birçok özelliğe sahipsin." "Tek bir tane söyle."

"Birkaç isim sayabilirim. Öncelikle senin yanında kendimi rahat hissediyorum."

Bu NEŞE Madeline vardı anlık olarak deneyimli oldu hızla çözülüyor. "Konfor, evlilik için yetersiz bir temeldir."

"Bu iyi bir başlangıç. Şimdiye kadar düşündüğüm hiçbir genç için aynı şeyi söyleyemem. Ve sen de

Beni pohpohluyor ya da etkilemeye çalışıyor. İnanın bana, bunu son derece ferahlatıcı buluyorum."

Neyse ki Madeline yaşadığı ilk şoku atlatmaya çalışıyordu. Haviland gerekçesini açıkladıkça Madeline'in kabul etme eğilimi azalıyordu.

"Benim niteliklerimden etkilendiğinizi sanmıyorum," dedi açıkça. "Siz sadece babama karşı bir yükümlülüğünüzü yerine getirmeyi teklif ediyorsunuz. Ama iş bulmama yardım ederek zaten borcunuzu -eğer gerçekten bir borç ödediniz."

Haviland duraksadı. "Babanıza karşı hâlâ bir yükümlülük hissettiğim doğru. O benim hayatımı kurtardı ve bu asla ödeyemeyeceğim bir borç. Ama böylesine ciddi bir kararı tek başına zorunlulukların belirlemesine asla izin vermem."

"bir suçluluk duygusuyla evlenme teklif eden biriyle evlenmeyeceğim."

"Ve yersiz bir gurur duygusu yüzünden reddetmemelisiniz."

Madeline konuyu kabul ederek alt dudağını ısırды. "Gururumun yersiz olduğundan şüpheliyim," dedi inatçı bir tavırla. "Beni bir hayırseverlik nesnesi olarak görüyorsunuz."

"Beni kasten yanlış anlıyorsunuz."

"Sanırım seni çok iyi anlıyorum. Beni damızlık olarak istiyorsun."

Yüzünde belli belirsiz bir kızgınlık ifadesi vardı. "Sen benim *kontesim* olacaksın Madeline, hem de çocuklarımın annesi. Bu unvanın getirdiği tüm zenginlik ve ayrıcalık avantajlarıyla birlikte."

Haviland Kontu'nu reddetmekle ne kadar akıllıca davrandığını aniden sorgulayarak, iyi bir noktaya değindiğini kabul etti. Bu, hayallerinin erkeğinden aldığı ilk teklifti. Neden hemen kabul etmiyordu ki?

Çünkü aşk hakkında hiçbir şey söylememişti, diye hatırlattı Madeline kendine. Sadece bir varis istiyordu. Ve teklifini de

Kadınlık gururunu gerçekten de inciten tarafsız ve iş bilir bir tavır.

Öte yandan, Haviland ona özlemini çektiği çocukları verebilirdi. Böylesine cazip bir teklifi geri çevirebilir miydi? Sadece birkaç gün önce çocuk sahibi olma şansı onu mest ederdi şüphesiz, ama şimdi, anlaşılmaz bir şekilde, geleceği için üreme uğruna sevgisiz bir birliktelikten daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasını istediğim için deli miyim anne?

Belki de Haviland'ı elinin tersiyle itmemelidir. Belki de onun kışkırtıcı teklifini düşünmek için kendine daha fazla zaman tanımalıydı....

Madeline başını sallayarak asi düşüncelerini toparladı. Yeryüzüne sağlam bir şekilde inmişti ve orada kalmaya niyetliydi.

"Ben hiçbir zaman bir unvan peşinde koşmadım, Lord Haviland. Ve boş bir hayata da ihtiyacım yok. Aslında, muhtemelen bundan nefret ederdim. Hayatımı kazanmak için çalışmaya alışkınım."

"Ben de öyle. Bu da bize uyacağını düşündüğüm bir başka neden."

"Ancak uymamamız için pek çok neden var. Sık sık anlaşmazlığa düşebiliriz."

"Bu beni ilgilendirmiyor. Bazı erkekler itaatkâr ve söz dinleyen bir eş ister ama ben onlardan biri değilim." Ona yumuşak, ikna edici bir gülümseme gönderdi. "Bunu bir pazarlık olarak düşün. Maddi güvence karşılığında bana çocuk vereceksin."

Madeline, kaşlarının çatılmasının hissettiği tüm dehşeti barındırdığından . "Bu kesinlikle evliliğe soğukkanlı bir bakış açısı."

Haviland geniş omuzlarını silkti. "Basit bir menfaat birliği yapmış . Bu her zaman yapılır."

"Belki *senin* ailede, ama benim ailemde değil." Madeline onun cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. "Size bir varis vermesi için istediğiniz kadar kadın seçebilirsiniz lordum. Aslında, çoktan seçtiğinizi duydum. Freddie Lunsford bana geçtiğimiz yaz Roslyn Loring'le evlenmek istediğinizi söyledi."

Haviland hafifçe yüzünü buruşturarak, "Freddie'nin dili gevşektir," dedi.

"Doğru, ama sadece ona kur yaptığınızı ve bunun *dedikodu* olduğunu söyledi.

ona evlenme teklif etmişsin.

Ettin mi?" "Evet."

"Ama teklifinizi reddetti? Neden?"

"Çünkü aramızda aşk yoktu. Aslında o Arden'a deliler gibi aşıktı." Haviland'ın bakışları Madeline'i incelerken birden dikkat kesildi. "Bu senin ona karşı sahip olduğun bir avantaj. Başka bir adama deliler gibi aşık değilsin, değil mi?"

Ses tonu şaşırtıcı derecede sertti, neredeyse bir talep gibiydi ve Madeline şaşırdı. Yine de sakın bir şekilde cevap verdi. "Hayır, değilim."

"O zaman bunda bir sorun görmüyorum."

Gözlerini tavana doğru kaldırdı. "*Sorun* şu ki lordum, ben de sevgisiz bir evlilik yapmak istemiyorum."

Adam cevap vermeyince, kadın başını kaldırıp ona baktı. "Hâlâ benimle gerçekten evlenmek istediğine inanmıyorum. Eğer bu hayırseverlik değilse, o zaman sadece dürtüyle hareket ediyorsun demektir."

"Belki de. İçgüdülerimi takip ediyorum ve içgüdülerim son yıllarda bana iyi hizmet etti."

"Bu örnekte yanılıyorlar. Hadi, itiraf et. Sen benimle evlenmek istiyorsun."

Ağzı kıvrıldı. "Teklifimi kabul ederseniz bana büyük bir iyilik yapmış olacağınızı kabul ediyorum. Gelin arayışımı durdurabilirim ve daha fazla sönük sosyete kızına katlanmak zorunda kalmam."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Ah, şimdi meselenin özüne geliyoruz."

"Şaka yapıyordum."

"Ama yapmıyorum."

"Neden benimle evlenmek istemediğini söyle," diye meydan okudu.

Madeline ürperdi. Haviland'la evlenmek istemediğinden *değil*. Tam tersine. Haviland ona yapabileceği bir gelecek sunuyordu.

sadece en çılgın rüyalarında hayal edebilirdi. Yine de onu kabul ederek büyük bir risk almış olacaktı. O kadar dengesiz bir eşleşme -sade, beş parasız bir kız kurusu, aşka ilgi duymayan yakışıklı, karizmatik bir lordla evleniyordu- muhtemelen onun için mutsuzluğa ve hatta kalp acısına yol açacaktı.

Haviland'a çoktan aşık olmuştu. Tutkusunu ateşleyen ve ona onun kadar ilham veren bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Dünyadaki herhangi bir koca ona özgürce teklif edilse, hiç şüphesiz onu seçerdi. Kahraman, şefkatli, zeki, cömert, çekici.... İlk andan itibaren onun aklını ve hislerini çelmişti.

Ve sorun da burada yatıyordu. Ona aşık olmaya çok yatkındı ve bu tutkusu karşılıksız kalacaktı.

Haviland onun titrediğini görmüş olmalıydı ki, düşüncelerini toparlamasını beklerken pencereyi kapatıp kilitlemek için arkasına uzandı. Madeline, kalbine sızan ürpertinin çocuk odasına dolan gece havasıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, onun bu düşüncesine minnettardı.

Ancak konuştuğunda tepkisini hafif tutmaya çalıştı. "Evliliğimde aşk isteyecek kadar idealistim."

İfadesi esrarengiz, ses tonu soğuk bir hal aldı. "Benim tecrübelerime göre aşk çok abartılıyor."

Madeline onun yüzüne baktığında duygularını doğru okuduğunu anladı. Belli ki aşk gibi ağdalı duygular onun umurunda değildi. Ama o önemsiyordu. Hararetle.

Kabul etmek gerekir ki, anne babasının bildiği o muhteşem aşkı bulmayı hiç beklemiyordu. Ve kaybı konusunda metanetli olmaya hazırды. Yine de Haviland'la şimdi evlenirse, gerçek aşka dair tüm umutlarını tüketmiş olacaktı ve hayallerini henüz yok etmeye cesaret edemiyordu.

Ancak Madeline'in en derin özlemlerini ve korkularını ona açmaya hiç niyeti yoktu.

"Henüz hiçbir hatamdan bahsetmediniz," dedi onun yerine. "Başlangıç olarak çok fazla açık sözlüyüm."

Bu tartışmaya hazır görünüyordu. "Açık sözlülükle başa çıkabilirim. Doğrusu, açık sözlülüğünüzü dürüstlüğünüz kadar ferahlatıcı buluyorum."

Haviland'ın yanında aklından geçenleri söylemekte her zaman kendini özgür hissetmişti çünkü onun kendisine asla iki kez bakmayacağını düşünmüştü. Ancak şimdi kendini oldukça mahcup hissediyordu.

"Ama ben sizin gibi biri için fazla sadeyim lordum. Bana teklif etmeden önce Arden Düşesi'ne evlenme teklif etmiş olmanız da beni haklı çıkarıyor. Siz bir erkeksiniz. Karınızda güzellik istiyorsunuz."

"Şart değil. Onunki gibi bir güzellik kıskançlık ve çekişmeye neden olabilir. Ben sadakati her zaman güzelliğe tercih ederim."

Madeline, adamın sözlerini küçümsemek için söylediğini düşünmese de yüzünü buruşturdu. Bakışlarını kaçırarak, "Sadakat istiyorsan, bir köpek satın almalısın," diye mırıldandı.

Beklediği gibi gülmedi ya da gülümsemedi bile. Bunun yerine, şaşırtıcı bir şekilde, Haviland bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Kadını çekiciliğine pek güvenmiyorsun, değil mi?"

Onun düşüncelerini biliyor gibi görünmesi sinir bozucuydu. "Kendimi kandırmak için bir neden göremiyorum."

Haviland'ın bakışları yumuşadı. "Büyüleyici bir güzel sayılmayabilirsin Madeline, ama hiç de sade değilsin. Ruhunun canlılığı, fiziksel kusurlarını telafi edebilir."

Sadece onu rahatlatmaya çalışırken sözlerinin bu kadar can yakması çok saçmaydı. Ve gerçeklerden daha azını söylememiştir. O hiçbir zaman güzel olmamıştı ve olmayacaktı.

Madeline üzüntüsünü gizleyerek, hiç de dikkatsiz hissetmemesine rağmen umursamaz bir karşılık verdi. "*Şimdi* kim sahte dalkavukluk teklif ediyor?"

Cevabında bir ciddiyet vardı. "Size yalanlar sunarak sizi aşağılamak istemem. Özellikle de benden daha fazla hoş karşılamayacağınızı bile bile."

İçini çekti. "Bu tartışmayı sürdürmenin bir anlamı yok Lord Haviland. Uygun yanıtın öncelikle nazik teklifiniz için teşekkür etmek olduğunu anlıyorum ama reddetmek zorundayım."

Bu onu duraksattı. "Bunu düşünmeyecek misin bile?"

"Hayır." Umutlanmasına izin vermeyecekti, çünkü sadece acımasızca hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Yine de bu konuyu düşünmenizi istiyorum. Kararınızı hemen şimdi vermenize gerek yok. Teklifim bir süre için açık kalacak."

"Seni benden daha çok cezbeden başka bir aday bulana kadar," diye mırıldandı, ses tonundaki acılığı tutamadı.

Haviland'ın bakışları dikkatle onun üzerinde sabitlendi. "Bilmeni isterim *ki* beni baştan çıkar."

"*Gerçekten mi?*" Ses tonu sadece şüpheci değil, aynı zamanda alaycıydı. "Evet, gerçekten," dedi sakince. "Bir şeyi gözden geçiriyorsunuz. başlıca avantajlar."

"Ne avantajı?"

"Harika bir vücudun var."

Birdenbire onu kalp oldu atlama gibi kızgın. Madeline'in bakışları istemsizce onunkilere kilitlendi. "Nasıl bilebilirsin ki?"

"Seni geceliğinle görmüştüm, hatırladın mı?"

"Geceliğim çok fazla şey görebilmeniz için fazla gizleyici." "Başka şekilde ifade edeyim. Sizi geceliğinizin içinde *hissettim*."

Madeline bu iltifatın hakkını verip veremeyeceğini bilmiyordu ama Haviland'ın samimi *göründüğünü* de inkâr edemezdi. "Aklım için takdir edilmeyi tercih ederim," diye mırıldandı sonunda.

Onu büyülemekte asla başarısız olmayan o güzel, tembel gülümsemesiyle gülümsedi. "Ben de senin aklını takdir ediyorum, inan bana."

Yine de onun kendisini istediği konusunda kendini kandıramazdı. Madeline, baştan çıkarıcı gülümsemeye karşı koymaya kararlı bir şekilde omurgasını sertleştirdi.

"Sorunu anlıyorum Lord Haviland," dedi havalı bir şekilde. "Zengin ve yakışıklı bir kontu reddedeceğime inanamazsınız. Kadınların ayaklarınıza kapanmasına alışkınsınız. Ama benim bayılmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Öyle olsaydınız çok şaşırdım. Ve bana adımla hitap etmelisin... Rayne."

Adam eldivenli eline uzandığında kadın gerildi. "Seninle bu kadar yakın olmak istemiyorum."

"Ama istiyorum. Ve genellikle elde ederim, tatlı Madeline."

Gözleri kakhahayla ve adını koyamadığı başka bir şeyle yumuşamıştı. Neredeyse... arzu gibi görünüyordu.

Yanılıyor olmalıydı. Ya da belki de gerçektir ve adam onun savunmasını zayıflatmak için bu bakışı üretmişti. Eğer öyleyse, *son derece* etkiliydi.

Eldivenli elini dudaklarına götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurduğunda daha da etkili oldu. İnce çocuk derisinden bile sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Seni çok özel bir kadın olarak görüyorum," diye mırıldandı, "ve seni çok istiyorum."

Madeline umutsuzca elini istedi ama o gücü kendinde bulamadı; adam en ufak bir dokunuşla onun iradesini elinden almıştı. Ve diğer kolunu omuzlarına doladığında, zaten hızla atan nabızı çılgına döndü.

"Beni istemiyorsunuz Lord Haviland," diye suçladı yüksek, soluk soluğa bir sesle. "Siz sadece teklifinizi kabul etmem için beni ikna etmeye çalışıyorsunuz."

"Elbette seni ikna etmeye çalışıyorum." Elini bırakarak uzandı ve parmaklarının tersiyle yanağını hafifçe okşadı. "Seni istemeye gelince... Sanırım bu konuda da ikna etmem gerekecek."

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama boşuna. Haviland başını eğdi, ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek dudaklarını ısıttı. Kadın beklentiyle nefesini içine çektiğinde, Haviland bundan sonuna kadar yararlandı ve kadının ağzına sahip oldu.

Madeline onun öpücüğünün büyüleyici hissiyle titredi... sıcak, baştan çıkarıcı sürtünme, dilinin yavaşça itilmesi. Dili Madeline'inkine karışıp okşarken, arzu Madeline'in içinde parıldadı.

Adamın sarhoş edici ağzı tam da planladığı gibi onu tahrik ediyordu. Adamın başarısından ürken kadın son bir kez daha direnmeye çalıştı ve avucunu adamın göğsüne bastırarak kumaşın zengin katmanlarının sert kasları hissetti.

Beklenmedik bir şekilde, onun protestosu Haviland'ın öpücüğünü kesmesine ve başını kaldırmasına neden oldu.

Sarsılmış bir sesle, "Beni öpmen," diye mırıldandı, "kadınları telaşlandırmakta ne kadar uzman olduğunu kanıtlayacak sadece."

"Seni muyum, tatlım?" "Öyle olduğunu

biliyorsun... şeytan seni alsın."

"Ama daha yeni başladım."

Sesi alaycıydı ama gözleri ateşliydi. "Lord

Haviland... beni baştan çıkaramazsınız-"

"Yapabilirim, aşkım." Eli ensesine kayd, parmakları hassas teninde gezindi. "Şimdi sus ve seni düzgünce öpmeme izin ver."

Eğildi ve bu kez daha güçlü bir şekilde dudaklarını aldı, daha da derine inebilmek için başını eğdi. Madeline nefes almayı tamamen unutmuştu, çünkü içini yakıcı bir sıcaklık kaplamıştı. Adamın tadı onu içine çekerken sıcak ve baş döndürücüydü, ağzı ikna ediyor, alay ediyor, sahipleniyordu.

Yıkıcı öpücüğü sonsuza kadar devam etti. Baş zevkle dönen Madeline, adamın iki kolunun da kendisini sardığını ve karşılığında kendisinin de ona sarıldığını hayal meyal fark ediyordu. Parmakları, içinde uyandırdığı harika hislerde boğulmasını engellemek için adamın güçlü omuzlarını kavradı.

Adamın elbisesinin arkasındaki kancaları çözdüğünün daha da az farkındaydı, ta ki adam ona son bir kalp çalma öpücüğü verip başını kaldırana kadar.

"Ah, benim tatlı Madeline'im, senin hoş cazibenden nasıl şüphe edebilirsin?"

Gözlerini açtı, sersemlemişti, nefes nefese kalmıştı.

"Çok güzel gözlerin var," diye boğuk bir sesle, ona bakarak.

Adamın bakışları daha aşağılara, yüzünün üzerinde gezinirken, kendi gözlerinin de ihtirastan ağırlaşmış ve kararmış olduğunu fark etti.

"Ve en tatlı dudaklara sahiptin...."

Dudaklarını ısırabilmek için başını eğdi. "Ve göğüslerin..."

Korsesinin lavanta rengi krepini omuzlarından aşağı kaydırды, böylece iç çamaşırları ortaya çıktı. Kadın onun bu küstah hareketine itiraz edemedi, adam elbisesinin mütevazı yakasıyla uğraştı ve korsesinin kenarını aşağı çekti, böylece göğüslerinin tümsekleri serbest kalarak çıplak meme uçlarını ortaya çıkardı.

Adamın ateşli bakışları onu seyrederken teni oldukça yanıyordu.

"Göğüslerin muhteşem," diye fısıldadıktan sonra Elim bakışlarını takip ediyor.

Adamın parmaklarının boğazından aşağıya indiğini ve olgun bir şişliğin üzerinden geçtiğini hissetti ve adamın niyetini anladığında utanç verici bir heyecan kapladı içini.

Sonra onun dolgunluğunu avuçladı, dokunuşu bariz bir şekilde sahiplenici, şok edici derecede samimiydi. İçinden geçen keskin hisle nefesi kesildi. Başparmağı meme ucunun üzerinde kavurucu daireler çizerek onu karıncalanma hissi veren bir ereksiyona doğru itti. Sonra onu kolunun üzerinde geriye doğru eğerek, gergin tepeyi ağzına almak için başını tekrar indirdi.

Adam çakıllı ucunu diliyle okşarken Madeline inledi ve ona doğru eğildi, yaladı, okşadı, alay etti. O

Vücutundaki her sinir ucunda kıvılcımlar çıkıyor, kadınsı merkezinde, kalçalarının arasında sıcak korlar tutuşturuyordu.

Bir süre sonra bir göğsünü bırakıp diğeriyle ilgilenmeye başladı, önce etine sıcak, açık öpücükler kondurdu, sonra meme ucuna sahip çıktı. Dili ve dudakları hassas tomurcuğu yumuşakça aşındırdı, dönüşümlü olarak emdi ve yatıştırdı.

Erotik ağzının şefkatli, acımasız baştan çıkarıcılığı kısa sürede Madeline'in ihtiyaçla titremesine neden oldu. Artık adamın içinde uyandırdığı acıyla savaşıyordu. Bunun yerine kendini onun okşamalarının ateşli zevkine bıraktı, zayıf bir şekilde onun arayan ağzına doğru gerildi, elleri saçlarına yapıştı, umutsuzca içinde çok şiddetli bir şekilde kabaran özlemi hafifletmeye çalışırken başını daha yakına çekti....

Haviland beklenmedik bir şekilde, ağzı kızın göğsünde sıcakken durakladı. Onu emmeyi bırakmadan önce uzun bir kalp atışı geçti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altından. "peşindeyim ben?"

Madeline o kadar kötü titriyordu ki, koluyla onu desteklemeye devam etmek zorunda kaldı.

Ateşli duyuları adamın hınzırca ilgisini durdurduğunu algılamakta güçlük çekiyordu ama birdenbire pencere kenarındaki koltuğa yayılmış, giysileri utanç verici bir kargaşa içinde, çıplak göğüsleri düzensiz nefes alış verişleriyle birlikte inip kalkarak onun için ahlaksızca sergilendiğini fark etmekte zorlanmadı.

Neredeyse kendi kendine, "Cazibene kendimi kaptırdım," diye eklemekten önce bile yanakları ateş gibi kızarmıştı.

Sanki kendini kontrol etmek zorunda kaldığı için gerçekten pişmanmış gibi, sesi pişmanlık doluydu. "Bir centilmen olduğumu unutmadan ve seni burada ve şimdi almadan önce dursam iyi olacak."

Açıklanamaz bir şekilde, Madeline'in üzerine bir hayal kırıklığı seli çöktü - bu da onu kendine karşı öfkeli bıraktı. Haviland'ın sevişmeyi daha ileri götürmemesinden nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdi ki?

Sarsılarak doğruldu ve korsesini kurcaladı. Göğüslerini örttükten sonra, kendine çeki düzen vermek için elbisesini omuzlarından yukarı sıyırdı. Ama pencere kenarındaki koltuktan kalkmak üzereyken Haviland onu durdurmak için elini koluna koydu.

"İzin verin giyinmenize yardım edeyim."

Adam elbisesinin arkasına ondan daha kolay ulaşabildiği için Madeline, adam onu çevirip kancaları yeniden bağlarken huzursuzca bekledi. Ama adam işini bitirir bitirmez Madeline ayağa fırladı ve aralarına daha güvenli bir mesafe koyarak uzaklaştı. Odanın yarısına kadar orada durdu, zorlukla nefes alıyordu, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu ve bir nebze olsun soğukkanlılığını geri kazanmaya çalışıyordu.

Neyse ki Haviland onu takip etmedi. Onun yerine pencere kenarındaki koltuğunda oturmaya devam etti.

Adam sustuğunda Madeline arkasına dönüp baktığında onun pantolonunun önünü düzelttiğini gördü. Saten kumaşı kasıklarındaki şişkinliğin üzerinde düzeltirken, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Onun kendisini izlediğini fark ettiğinde yüzündeki yarım gülümseme kesinlikle pişmanlık doluydu. "Üzerimdeki etkinden şüphe ettiysen, sevgilim, kanıtını aldın."

Belli ki onu tahrik etmişti, yüzünün daha da ısındığını fark etti.

"Peki, teklifimi kabul etmeye hazır mısın?" diye sordu rahatça. Şaka mı yapıyordu? Madeline merak etti, ona bakmak için tamamen döndü.

Gerçekten onun bu kadar kolay teslim olmasını mı bekliyordu? Haviland'ın

onunla evlenmeyi kabul etmesi için onu ayartmaya çalıştı, onun kendisine olan zayıflığından yararlandı, ama kadın o kadar da saf değildi.

"Özlenmeden önce baloya dönseniz iyi olur lordum," dedi kısık bir sesle.

"Benim adım Rayne."

"Rayne, o zaman. Lütfen gider misin?" "Evet, bir şartla."

Ona ihtiyatla baktı. "Ne durumu?"

"En azından evlenme teklifimi değerlendirmeyi kabul ettiğinizi."

İçini isyankâr bir meydan okuma dalgası kapladı. Haviland açıkça bir manipölasyon ustasıydı ve istediğini elde etmeye kararlıydı. Haviland'ın kazanana kadar onu baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğinden şüpheleniyordu... tabii Haviland boyun eğiyormuş gibi görünmezse.

Madeline kızgınlığını gizlemeye çalışarak başını eğdi ve düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Teklifinizi *düşünmeye* istekli olabilirim. En azından elimden geldiğince reddetmeyeceğim. Ama benim de bir şartım var. Salı akşamı Bayan Sauville'in suaresinde size eşlik etmeme ve Freddie'nin mektuplarını almanıza yardım etmeme izin vereceksiniz."

Haviland'ın bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Freddie haklıydı. Sen yönetici bir kadınsın."

"Ben bunu asla inkâr etmedim," diye tatlı bir şekilde belirtti.

Adamın ağzını eğlence kaplamıştı. "Sen de babanın kızıydın Madeline. Sıkı bir pazarlık yapıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum Lord Haviland. Ama bana *Bayan Ellis* diye hitap edebilirsiniz."

Adam hala onun katılmasına izin vermekte isteksiz görünüyordu, bu yüzden kadın kendi koşullarını özetledi. "Salı akşamı beni yanına alacaksın ve oynamam için bana bir rol vereceksin. Kim bilir? Belki de senden iyi bir suç ortağı olurum. Hiç değilse, siz mektupları odasında ararken ben de Bayan Sauville'i meşgul edebilirim. Karşılığında da evlilik teklifinizi ciddi bir şekilde düşüneceğim."

"Çok iyi," diye cevap verdi sonunda.

"O halde şartlar üzerinde anlaştık mı?"

"Evet." Haviland ayağa kalktı ve yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. "Ama pazarlığımızı mühürlemek için bir öpücük daha istiyorum."

"Hayır!" Madeline ellerini kaldırarak haykırdı ve o durana kadar geri çekildi. "Kesinlikle olmaz." Ona dokunmasına izin veremezdi.

onu tekrar. Dudakları hâlâ onun öpücüklerinin ateşini hissediyordu; göğüsleri hâlâ onun arsız okşamalarının verdiği hisle zonkluyordu.

"Lord Haviland, lütfen *gider* misiniz?" diye daha da ısrarla tekrarladı. "Size hayran olan sosyete kızları dikkatinizi çekmek için can atıyor olacak."

Ağzı kıvrıldı. "Haklı olduğunuza şüphe yok."

Adam şimdilik zaferinden memnun görünüyordu, diye düşündü Madeline rahatlayarak. Adam lambasını almak için masaya gitmeden önce son bir kez bakışlarını Madeline'in üzerinde gezdirdi. Sonra kapıya doğru döndü.

Nefesini tuttu ve adam gidene kadar onun zarif, kaslı vücudunu izledi. İçini yeniden dehşet kaplayan Madeline parmaklarını kaldırıp ağrıyan dudaklarına dokundu. Haviland'ın baştan çıkarması onu tahrik etmiş ve sersemletmişti. Daha da kötüsü, sonunda teklifini kabul edebileceğine inanmasına izin vererek onun şehvetli saldırısının devam etmesini kolaylaştırmıştı.

Şüphesiz bu meseleyi çözümsüz bırakmakla akılsızlık etmişti. Mektupların geri alınmasına yardım etmesi için ona baskı yapması da muhtemelen akıllıca değildi. Haviland'la ne kadar az uğraşırsa o kadar iyiydi, çünkü onun söz konusu olduğu yerde iradesi olmadığı açıktı.

Madeline, okşamaları ne kadar büyüleyici olursa olsun, kendini ona teslim edemeyeceği konusunda kendini uyardı. Tüm içgüdüleri ve duyguları ne kadar güçlü bir şekilde karşı çıkarsa çıksın, ona duyduğu özleme teslim olamazdı.

Teslim olmak kalbini incinmeye karşı çok savunmasız bırakacaktı.

Şu anda bile, midesinde bir batma hissiyle, kararının çok geç olabileceğini fark etti, çünkü ona çoktan aşık olduğundan çok korkuyordu.

Altıncı Bölüm

Haviland'la birlikte olmak bile heyecan verici Maman, bu da teklifini reddetme kararlılığım için kötü bir işaret.

Madeline sonraki birkaç gün boyunca kendi kendine defalarca "Aşık değilsin," dedi. "Hiç tanımadığın bir adama böylesine aniden aşık olmak imkânsız."

Bu gerçekten mümkün, canım, annem tartışmakta ısrar etti. Babanla tanıştıktan sonraki birkaç gün içinde ben de öyle yaptım.

Madeline annesinin muhalif sesini duymazdan gelmeye çalıştı. Haviland'a karşı hisleri ne olursa olsun, onun şok edici evlilik teklifini geri çevirmesinin akıllıca olacağından emindi.

Yine de bu, uyanık olduğu saatlerde onun teklifi düşünmeyi bırakabileceği ya da kalbinin gizli özlemlerini tamamen bastırabileceği anlamına gelmiyordu. Uyuduğunda, onunla meşguliyeti daha da kötüleşiyor, büyük bir hayal kırıklığına uğruyordu. Eğer Haviland daha önce de rüyalarını doldurmuşsa, balo gecesindeki erotik okşamaları onunla ilgili canlı rüyalarını daha da güçlü hale getirmişti.

Ancak Madeline, en çılgın fantezileri dışında, onun kendisine göre bir koca olmadığını biliyordu. Tek istediği soğuk kalpli, sözleşmeye dayalı bir ittifakken olmazdı.

Öte yandan, kocasının bir konuda haklı olduğunu da kabul ediyordu: Böylesine muazzam, hayat değiştiren bir karar dikkatle düşünülmeli ve tamamen elden reddedilmemeliydi.

Neyse ki, dikkatini dağıtacak yakın bir geleceği vardı. Madeline yeni işine konsantre olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Durumu tamamen düzelene kadar geçici olarak kaldığı Danvers Hall'da kendine bir düzen kurdu ve Freemantle Genç Bayanlar Akademisi'nde öğretmen olarak görevlerini öğrendi.

Arabella Cumartesi sabahı Madeline'i arazide ve binalarda bir tura çıkardığında çok nazikti. Önce akademinin günlük işlerini yürüten zarif kız kurusu Bayan Jane Caruthers ve en yeni öğretmen, hayat dolu yaşlı bir dul olan Bayan Penelope Melford ile tanışmak için o ce'de durdular.

Her iki bayan da Madeline'i rahatlatarak şekilde dostça ve misafirperverdi ve Arabella diğer yarı zamanlı öğretmenin de onu kadrosunda görmekten memnun olacağına söz verdi.

Arabella, "İyi arkadaşım Tess Blanchard şu anda bir ev partisinde," dedi, "ama döndüğünde sizi tanıştırma zevkine erişeceğim. Tess'i seveceğinize eminim."

Arabella, binayı gezerlerken okulun tasarımını anlatmaya devam etti. "Akademimiz aslında öğrencilerimizi yüksek sosyete karşılaştıkları çeşitli deneyimlere hazırlamak için eski bir kır malikânesinden dönüştürüldü. Derslerin çoğu burada ana malikanede yapılıyor, ancak Mayfair konutlarını temsil eden, büyük bir misafir odası ve balo salonuyla tamamlanmış daha küçük, daha resmi bir var. Ayrıca açık hava becerilerini uygulamak için kendi ahırımız ve parkımız ile tam zamanlı olarak burada kalan öğrencilerin barınması için bir yatakhane var. Londra'ya tiyatro ve operalara gidebilecek kadar yakın olduğumuz için de şanslıyız, böylece genç hanımlarımız otantik ortamlarda sosyal nezaketlerini geliştirebiliyorlar."

"Kız kardeşin Lily'nin düğün yolculuğuna çıktığını söylememiş miydin?" Madeline sordu.

"Evet, kendisi birkaç hafta daha burada olmayacak, bu nedenle Lily'nin açık hava aktivitelerini öğretme görevini Penelope Melford üstlendi. Roslyn'in rolünü öncelikle sen üstleneceksin Madeline. Sanırım geçen akşamki baloda sana minnettarlığını ifade etmişti. Roslyn aramızdaki gerçek bilgin, ancak ona baktığınızda bunu anlayamazsınız. Öğrencilerini terk etmekten nefret ederdi ama Arden'in sorumlulukları

Hükümetle olan ilişkileri yılın büyük bir bölümünde Londra'da kalmasını gerektirdiği için Roslyn normal görevlerini istediği gibi sürdüremeyecek."

Madeline gördüğü her şeyden çok etkilenmişti ve ana malikâneye döndüklerinde öğrenciler kahvaltılarını bitirmiş ve Bayan Melford'un sohbet dersine başlamışlardı.

Dul kadının doğal bir çekiciliği vardı ve bu da onun dersini son derece keyifli kılıyordu. Bu nedenle, dersin sonunda Madeline, Arabella onu tanıştırdığında aynı hoş tavrı takınmaya çalıştı.

Genç bayanlar Madeline'in Fransız kökenleri ortaya çıkana kadar sadece kibar bir ilgi gösterdiler ve sonra konuştuğu her kelimeye hevesle dikkat ettiler, hevesle onu sorularla doldurdular - bu sadece onun resepsiyonu için iyi bir şey değil, aynı zamanda Pazartesi sabahı başlayacak olan kendi derslerine nasıl yaklaşabileceği konusunda ona bazı fikirler verdi.

Danvers Hall'a döndükten sonra Madeline öğleden sonrasını Fransızca dilbilgisi ve kelime dağarcığı dersini hazırlamaya ayırdı; bu, elindeki kaynakların yetersizliğinden yakınmasına neden olan bir alıştırmaydı.

Pazar günü köy kilisesindeki ayine katıldı ve daha sonra Bayan Caruthers ve Bayan Melford ile Madeline'in derslerinin önemini ve etkinliğini nasıl artırabileceklerini tartıştıkları bir öğle yemeği davetini kabul etti.

"Görüyorsunuz, Bayan Ellis," açıkladı Jane Caruthers, "yabancı bir dilin doğru telaffuzunu öğrenmenin genç hanımlarımıza kendi ana dillerine daha iyi hakim olmalarını sağlayacağına ve İngilizceyi doğru aksanla konuşmanın toplumda çok daha ileri gitmelerine yardımcı olacağına ya da en azından otomatik olarak alt sınıflardan geliyormuş gibi etiketlenmelerini önleyeceğine inanıyoruz."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Madeline, Arabella'nın teorisini kabul ederek, "ve tamamen katılıyorum. Ama öğrencilerimizin şu anda kullandıklarından daha iyi bir Fransızca başlangıç kitabı bulmayı umuyorum."

Bayan Caruthers başıyla onayladı. "Mükemmel bir fikir. Londra'daki Hatchard's kitapçısını deneyebilirsiniz. Her yerde en geniş kitap seçkisine sahipler. Ve tabii ki öğrencilerimiz adına yapacağınız tüm alışverişleri akademi finanse edecektir."

Madeline öğretmen arkadaşlarını tanımaktan büyük keyif alıyordu ama Lord ve Leydi Danvers o sabah Londra'ya gittikleri için günün geri kalanını kendine ayırmıştı. Tek başına çay içmeden önce Madeline kardeşine beklenmedik talih değişikliğini ve yeni işini anlatmak için bir mektup yazmaya başladı.

Yine de mesleği ne olursa olsun, Haviland Kontu aklından hiç çıkmıyordu. Madeline bütün hafta sonu boyunca ne ondan ne de Freddie Lunsford'dan bir iz görmediği için rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı bilemiyordu.

Ancak yemekten kısa bir süre sonra Haviland'dan, Salı akşamı Bayan Sauville'in salonuna birlikte gitme konusunda anlaştıklarını teyit eden kısa bir mektup aldı. Haberci beklerken Madeline Kont'a hızlı bir cevap yazarak Fransızca dersleri için kaynak araştırması yapmak üzere Hatchard'ın kitapçısını önceden ziyaret edip edemeyeceklerini sordu.

Madeline yaklaşan Londra seyahatini heyecanla beklemekten kendini alamıyordu. Şimdiye kadar bir taşra çiftliğinde büyümüş ve uzun yıllar bir leydinin refakatçisi olarak hizmet etmiş, son derece uysal bir hayat yaşamıştı. Şantajcı bir dulun burnunun dibinden mektup , şimdiye kadar yaşadığı en heyecan verici macera olabilirdi. Dahası, bu macerayı Haviland'ın saygınlığına sahip eski bir casusluk şefiyle paylaşmak büyük olasılıkla büyüleyici olacaktı.

Londra'ya gitmenin getirdiği yenilik, en azından yarın ilk dersini verme olasılığı karşısında duyduğu gerginliği hafifletmeye yardımcı olmuştu. Belki de bu yüzden, Madeline akademideki sınavı başarıyla geçtikten sonra, öğretmenlik dünyasına girişinin bu kadar iyi gittiğini fark etti.

Ancak, her iki kayıp beyefendi de Pazartesi öğleden sonra Danvers Hall'a onu çağırdığında, sinirleri tüm gücüyle geri döndü. Madeline

Lord Haviland, bir sonraki dersine hazırlanmak için Paris haritasını incelediği kütüphaneye girdiğinde yüreğinin nasıl hopladığına üzüldü.

Yine de onun görüntüsüyle sarhoş olmaktan kendini alıkoyamıyor ya da onun hayatına yeniden girmesine kadar sadece zaman geçirdiği hissini yok edemiyordu.

Üzücü bir karasevda vakasından muzdaribim, Maman, diye içten içe hayıflandı Madeline, beyleri şöminenin yanındaki kanatlı sandalyelere oturmaya davet ederken ve Simpkin'den seçkin konukları için içecek bir şeyler getirmesini isterken.

Aptallığını yenme konusundaki kararlılığına rağmen, Freddie Lunsford'un Londra'da olduğunu söyleyerek son birkaç gündür onu ihmal ettiği için özür dilemesini yarım kulakla dinledi.

Haviland da aynı bahaneyi öne sürdüğünde, kendini onun ağzına bakarken buldu, onun tadını hatırladı ve güçlü, becerikli ellerine baktı, Danvers'ların çocuk odasındaki gece tenine şehvetli dokunuşlarını hatırladı. O akşam onu ne kadar etkilemiş ve büyülemişti-

"Bayan Ellis," diye araya girdi Freddie, "bugün ders vermeye başlamadınız mı?"

"Evet," diye Haviland. "İlk Fransızca dersin nasıl geçti?"

Madeline kızarak serseri düşüncelerini şimdiki zamana geri döndürdü. "Başarılı görünüyordu. Kelime dersimi Fransız modası etrafında şekillendirdim ve genç hanımlarıma Paris'teymişiz gibi davranarak çeşitli modacıları ve modacıları ziyaret ettirdim. Yarın çevremizi tarihi mekanlarla genişletmek istiyorum."

Haviland bir kaşını kaldırdı. "Paris'e gittiniz mi?"

"Hayır, ama annemin yurttaşlarının çoğu Napolyon'un yenilgisinden sonra kraliyetçiler yeniden iktidara geldiğinde oraya geri döndü, bu yüzden şehrin tadını aktaracak kadar hikaye ve tasvir duyduğumu düşünüyorum. Bildiğiniz gibi, İngiliz aristokrasisinin büyük bir kısmı savaşın bitiminden sonra Paris'e akın etti. Sonuç olarak, İngiliz moda dergilerimiz

kesin bir Fransız etkisi var. Öğrencilerimizin doğru dilbilgisi ve telaffuza olan ilgisini artırmak için bundan yararlanmayı planlıyorum."

Tam o sırada elinde büyük bir çay tepsisiyle Simpkin içeri girdi. Simpkin Madeline'i tekrar ziyaretçileriyle baş başa bıraktığında, Madeline aklındaki en önemli konuya döndü.

"Dün mektubunuzu alınca rahatladığımı itiraf etmeliyim, Lord Haviland. Size eşlik etmeme izin verme konusunda fikrinizi değiştireceğinizden korkuyordum."

"Hayır, fikirlerinizin iyi olduğuna karar verdim. Madam Sauville'in toplantısına katılmak ve öğrencilerinize daha iyi eğitim verebilmek için hemşerileriyle sohbet etmek konusunda meşru bir menfaatiniz var. Ve benim size eşlik etmem, onun şüphelerini uyandırmadan katılmam için bana makul bir mazeret sağlıyor." Haviland'ın ağzında yarım bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, bir pazarlık yaptık Bayan Ellis. Ben üzerime düşeni yapacağım ve sizden de aynısını bekliyorum."

Madeline onun teklifini değerlendireceğine dair verdiği sözü hatırlayarak burnunu kırıştırdı. "Tamamen niyetliyim."

Freddie şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyordu ama Haviland onu görmezden geldi ve Londra'ya yaptığı son seyahatin başlıca nedeninin planlarını uygulamaya koymak olduğunu anlatmaya başladı. "Salı akşamının programını teyit etmek için Bayan Sauville'in bir arkadaşıyla tesadüfen buluşmayı başardım. Saat yedide bir şiir dinletisi ve ardından da bir akşam yemeği planlamış."

"Davetiye olmadan mı katılacağız?"

"Evet, ona önceden haber vermemek için. Herhangi bir nedenle mektupları geri almayı planladığımdan şüphelenirse, mektupları başka bir saklanma yerine taşınması için ona zaman tanımak istemiyorum."

Onun öngörüsünden etkilenen Madeline bir sonraki sorusunu dile getirdi. "Yarın ne zaman hazır olmalıyım?"

"Saat üçte sizi Londra'ya götürmek için arayacağım. Bu bize bahsettiğiniz kitapçıyı ziyaret etmek için yeterli zamanı sağlayacaktır. Yolculuğumuz sırasında planın ayrıntılarını tartışacağız."

O zamana kadar yetinmek zorunda olduğunu anlayan Madeline yavaşça başını salladı, tam o sırada Freddie sesini yükseltti:

"Başarırsanız sizin için büyük bir ödül olacak Bayan Ellis."

"Bir ödül gerekli olmayacak," diye cevap verdi.

Madeline, Haviland'ın cömertliğini bir nebze olsun geri ödeme fırsatının ve kuzenini şantaj komplosundan kurtarmaya yardım etmenin verdiği memnuniyetin yeterli bir ödül olacağını biliyordu. Ayrıca sıkıcı olduğunu kabul ettiği varoluşuna canlılık getirme şansı da öyle.

Karşı konulmaz Lord Haviland ile bu kadar uzun süre yalnız kalmaktan duyduğu endişeye rağmen, yarın saat üçü sabırsızlıkla bekleyecekti.

Rayne ertesi gün öğleden sonra tam vaktinde geldi ve Madeline'i arabasına bindirirken dakikliği için iltifat etti.

"Gecikirsem beni almadan gidebileceğinizden korktum," diye cevap verdi ve rahat koltuklara yaslandı.

Araç hareket ederken, "Evlilikte uyumlu olmamızın bir başka nedeni de bu," diye belirtti. "İkimiz de çabukluğa değer veriyoruz."

Kadının alaycı bir gülümsemeyi ısırdığını gördü. "Bu fırsatı kendi davanız için kullanmanızı bekliyordum lordum. Sadece açılış salvosu olarak değil."

"Benim adım Rayne, hatırladın mı?"

"Çok iyi... Rayne. Bir eşte aradığınız özellikler oldukça ilginç. Eğer çabukluğa bu kadar önem veriyorsanız, bir sekreter tutmanız daha iyi olur. Programınızı dakikası dakikasına takip isteyebilirsiniz."

"Lordlar Kamarası'ndaki işlerimi yürütmek için zaten bir sekreterim var.

Ne yazık ki bana bir çocuk veremiyor."

Madeline'den yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Bir varis ararken bu gerçekten de bir dezavantaj."

Rayne onu ilgiyle inceledi. "Peki ya sen tatlım? Teklifim sırasında çocuklar hakkındaki fikrini sormayı ihmal ettim."

Bakışları belirsizleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendi çocuklarını istiyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet, çocuk istiyorum. Tabii doğru kocayı bulursam."

"Öyle olacağından şüpheleniyordum," dedi ciddi bir ifadeyle, "bir hastaya refakat edecek kadar sabırlı olduğunuza ve ergenlik çağındaki kızlara öğretmenlik yapmayı bu kadar kolay benimsediğinize göre."

Madeline sanki konuşmalarının rahatsız olmuş gibi koltuğunda kıpırdandı. "Londra'ya giderken planının ayrıntılarını benimle paylaşacağını söylememiş miydin?"

Rayne'in ağzı, onun oyalama taktiğini anladığında kıvrıldı. Yine de ona uydu. "Temel plan basit. Salona vardıktan sonra mümkün olan en kısa sürede üst kata, Madam Sauville'in odasına çıkacağım ve mektupları arayacağım."

"Hâlâ onun odasına fark edilmeden girmenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Belki, ama seni bu işin dışında tutmak istiyorum."

Madeline ona şaşkınlıkla baktı. "Kadın olduğum için mi beni kullanmak istemiyorsun?"

"Şart değil," diye yanıtladı Rayne. Elindeki görev için yetenekli ve uygunlarsa kadın ajanları istihdam etmekte bir sakınca görmüyordu. Tanıdıklarının hepsi casusluk konusunda uzmandı. Gerektiğinde soğuk ve ölümcül olabiliyorlardı ve kendi başlarının çaresine bakabiliyorlardı. "Sivilleri kullanmaktan hoşlanmıyorum."

"Siviller mi?"

"Amatörler."

Madeline yüzünü buruşturdu. "Yeterince cesur olmadığımдан korkuyorsunuz."

"Hayır." Durum hiç de öyle değildi. Herhangi on kadın için yeterince cesurdu. "Cesaretini sorgulamıyorum, aşkım. Hatta Baron Ackerby ile başa çıkma şeklini takdir ettim. Ama bu görev için gerekli eğitime ya da deneyime sahip değilsin."

Madeline'in yüz ifadesinde bir parça şüphencilik vardı. "Babamı çok iyi tanıdığınız için aşırı korumacı davranmıyor musunuz?"

Bu kısmen doğrudu. Onu güvende tutmak istiyordu, daha çok da ona karşı sorumlu hissettiği için. Rayne, "Babanın seni riske atmamı onaylayacağını iddia edemezsin," diye karşı çıktı.

Onun karşılığı tatlı bir ruh haliydi. "Bence yapardı. Babam çocuklarına kendi başlarının çaresine bakmayı öğretti. Korunmaya ihtiyacımız olsaydı daha çok hayal kırıklığına uğrardı. Ayrıca, tehlike o kadar da büyük değil, değil mi?"

Rayne, Madeline'in hayatının tehlikede olmayacağını kabul etti. Eğer öyle olsaydı, Madeline'in kendisine eşlik etmesine asla izin vermezdi. Zamanında birkaç ajandan fazlasını kaybetmişti, önleyemeyeceği ölümler, ama yine de suçluluk duyuyordu. Ve David Ellis'in kızına zarar gelmesine izin verirse suçluluk duygusu bin kat artacaktı. "Sana söyledim, hırsız sanılma riskini göze almak istemiyorum."

"Yine de, gerçekten yardım etmek isterim. Sizin gibi birinin hayatında anlamlı bir fark yaratmak için çok az fırsatım oldu."

Rayne bu yalvaran bakışlara karşı koymakta zorlandı, özellikle de Madeline daha yumuşak bir sesle "Bana hiçbir rol vermeyecek misin?" diye eklediğinde.

"Senin önemli bir rolün *olacak*, aşkım. Bayan Sauville'i her zaman gözünün önünde tutacaksın. Eğer onun misafirlerinden ayrılıp salondan çıkmaya çalıştığını görürsen, dikkatini dağıtacaksın. Aynı şey hizmetçileri arasındaki şüpheli hareketler için de geçerli. Ve eğer üst kattaki dairelerini aramak için daha fazla zamana ihtiyacım olursa, bir tür kargaşa yaratmak zorunda kalabilirsiniz."

"Ne tür bir rahatsızlık?"

Hafifçe omuz silkti. "Duruma göre değişir. Baygınlık geçirip dūřebilir, konuklardan birinin üzerine şarap dökebilir ya da bir mumu devirebilirsiniz.... En etkili yola karar vermek için aklınıza gvenmeniz ve sonra doğaçlama yapmanız gerekecek."

Madeline'in yüz hatlarında hem merak hem de hayal kırıklığı vardı. "Yani ben sadece gerektiğinde dikkat dağıtıcı bir unsur olarak mı hizmet edeceğim?"

"Evet. Başka bir şey yok."

"," dedi isteksizce.

Rayne düz bir bakışla onu sabitledi. "Emirlerime harfiyen uyacağına söz vermeni istiyorum tatlım. Aksi takdirde her şeyi iptal edeceğiz."

Madeline, güzel gözlerine bir eğlence girmeden önce tereddüt etti. "Elbette yapacağım, efendim."

Rayne'in bakışları keskinleşince masum bir ifadeye büründü. "Size 'lordum' diye hitap etmeme izin vermiyorsunuz. 'Efendim'i tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

Kahkaha ve kızgınlık içinde savaştı. "Sadece Rayne yeterli."

Arabanın kapısının yan cebinden deri bir kese çıkararak Madeline'e katlanmış bir kâğıt uzattı. "Freddie hafızasından dul kadının evinin bir kat planını çıkardı. Misafir odası dışında bir yere gitmen gerekirse diye bu planı incelemeni istiyorum."

"Her operasyon için bu kadar hazırlık yapıyor musunuz?" diye merakla sordu.

"Az ya da çok. Hayatınız en küçük ayrıntıya bağlı olduğunda, dikkatli planlamanın bilgeliğini ğrenirsiniz. Ancak her zaman en iyi planlarınızı altüst edebilecek, basit şanssızlıklar da dahil olmak üzere bilinmeyen faktörler vardır, bu nedenle sorun çıkması durumunda beklenmedik durumlar geliştirirsiniz. şimdi kendini dul kadının yatak odasından başlayarak düzeni öğrenmeye ver, aşkım."

"Freddie'nin o oda hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendiğini sormayacağım," diye mırıldandı Madeline, dikkatini

Çizim.

Rayne birkaç dakika boyunca kızın konsantrasyon içinde kaşlarını çatmasını izledi. Tatlı alt dudakıyla ilgilenmeye başladığında, balo gecesi aynı şeyi onun ağzına yaptığını hatırladı. Doğrusu, o gece neredeyse kontrolünü kaybetmişti. Sadece Madeline'i öpmeyi planlamış olsa da, kollarındaki canlı kadına karşı koyamamıştı; gözleri gümüş bir duman gibi yumuşak ve pusluydu, muhteşem göğüsleri onun zevki için meydandaydı. O gergin meme uçlarını kopardığını, parmaklarının arasında yuvarladığını, ağzına götürdüğünü, onu doyasya tatmaya aç olduğunu hatırlıyordu....

Madeline'i en yakın yatak odasına götürme ve ikna etme dürtüsüne bir şekilde karşı koymuştu ama kıl payı kurtulmuştu. Şu anda bile Madeline'in önünde vahşi ve ahlaksızca yayıldığı görüntüsü Rayne'in koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden oluyordu.

Ancak Madeline'in onun tutkusuna verdiği karşılık, Madeline'i nikâh yatağına alma arzusunu daha da artırmış, Madeline'in teklifine verdiği tepki ise onunla evlenme kararını doğrulamıştı.

Kuşkusuz, Rayne onun kendisini böylesine inançla reddetmesine biraz şaşırmıştı. Yine de düşündükten sonra, teklifini kabul etmediği için oldukça memnundu. Meydan okumaya değer veriyordu ve Madeline uğruna çabalamaya değer bir meydan okuma olacaktı.

Bu arada, tatmin edilmemiş ihtiyaçlarının acısını çekmek zorunda kalacaktı. Bu operasyonda onunla birlikte çalışmasını istememesinin bir başka nedeni de buydu. O çok fazla dikkat dağıtıcıydı.

Yine de Madeline'in yanında olmasından memnundu. Bir öğleden sonrayı ve akşamı birlikte geçirmek ona, Madeline'in direncini daha fazla artırmadan ona kur yapma fırsatı vermişti. Ona Londra'daki evini gösterebilir ve kontesi olarak elde edebileceği avantajların ve zevklerin tadına bakmasını sağlayabilirdi. Tanrı biliyordu ki Madeline şimdiye kadar hayatında çok az zevk almıştı.

Rayne, mektupları güvenli bir şekilde ele geçirdiklerinde, tüm dikkatini onu karısı olmaya ikna etmeye verebileceğini düşündü.

* * *

Rayne iki saat sonra, o öğleden sonra Madeline'i izlemenin başlı başına bir zevk olduğuna karar verdi. Önce ona Hatchard's'a kadar eşlik etti; Madeline burada incelemesi için çok çeşitli kitaplar bulduğu için mest olmuş görünüyordu. Rayne'in daha da hoşuna giden şey, dükkân sahibinin stokta mükemmel bir Fransızca ilk kitabı bulundurmasıydı ve yayıncıya yazıp Freemantle Akademisi için üç düzine kopya sipariş etmeyi kabul etti.

Madeline kitapçıdan çıktıktan sonra iç çekti. "Aralarından seçim yapabileceğin bu kadar çok kitaba sahip olmak ne kadar harika olurdu. İnsan yıllarca her gün farklı bir kitap okuyabilir ve yine de sonuna gelemez."

Rayne ona, "Benim de kendime ait güzel bir kütüphanem var," diye bilgi verdi. "Hepsini okuyabilirsiniz."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Evlilik planlarınızı ilerletmek için mi böyle bir ikramı önüme koyuyorsunuz?"

Rayne gülümsedi. "Kısmen."

"Teklifiniz gerçekten cazip, ancak yeni pozisyonumdan kazanacağım maaşla ödünç kitap veren bir kütüphaneye abone olabilirim."

"O zaman bakalım.... sizi etkilemek için daha iyi bir yol bulabilecek miyim?"

Ona kur yapma planına devam eden Rayne, Madeline'e yakındaki bir çay dükkanına kadar eşlik etti ve Madeline'in itirazlarına rağmen ona üç farklı tatta buzlu içecek ve bir tane de kendisi için aldı.

İşlek caddeye bakan pencerenin yanındaki masaya oturduklarında, "Bu gerçekten çökmekte olan şey," diye mırıldandı. "Yıllardır buz tatmamıştım ve şimdi bol miktarda buzum var."

Rayne, Madeline'in tatlılardan aldığı zevkin, vitrinin önünden geçenleri izlemekten aldığı zevkle aynı olduğunu fark etti. Madeline Ellis'in kız kurusu dış görünüşünün altında elle tutulur bir yaşam açlığı vardı.

Rayne ayağa kalkıp ona elini uzatmadan önce, kızın son kaşık dolusu dondurmayı da bitirmesini bekledi.

"Gel, gitmeliyiz. Suareye geç kalmak istemiyorum."

Madeline onun kalkmasına yardım ederken şaşkın görünüyordu. "Başlamadan önce bir saatten fazla vaktimiz olduğunu sanıyordum."

"Doğrudan oraya gitmeyeceğiz. Önce birkaç aksesuar toplamak için Londra'daki evime uğramamız gerekiyor."

"Ne aksesuarı?"

"Öncelikle pelerininizi değiştirmek ve elbisenizi biraz süslemek istiyorum."

"Elbisemin nesi var?" Madeline çenesini gururla kaldırarak sordu.

Bakışları kahverengi pelerininin altına giydiği lavanta rengi krep elbiseye kaydı. Rayne ses tonunu yumuşak tutarak, "Bunda yanlış bir şey yok," dedi. "Ama Madam Sauville'in konukları tarafından hoş karşılanabilmeniz için iyi görünmeniz gerekir. Oradaki aristokratlar iyi giyinmeye çok önem verirler -sanırım Devrim'den önce bildikleri ya da sürgün edilip toprakları ve servetleri ellerinden alınmasaydı bilecekleri ihtişama tutundukları için. Ayrıca, kendi kıyafetlerimi de gizli bir mektup paketi taşımaya daha uygun olacak şekilde değiştirmem gerekiyor."

"Oh," dedi Madeline, görünüşe göre yatışmıştı.

Rayne'e kendi isteğiyle arabasına kadar eşlik etti ve Bedford Bulvarı'ndaki evine giderken Rayne'in meslek seçimi hakkında yorum yaptı.

"Bir kontluğun varisinin İngiliz İstihbaratı için ajanlık yapması ilginç. İlk etapta casusluğa nasıl bulaştınız?"

Rayne'in ağzı hatırlamak için kıvrıldı. "Çalınan bir somun ekmeğin kariyerime ilham verdiğine inanabiliyor musun?"

"Gerçekten mi? *Bu* hikayeyi duymak isterim."

Madeline'in casusluğa nasıl başladığını bilmesinde bir sakınca karar vererek ona gerçeği anlattı.

"Çocukken çok fazla huzursuz enerjim vardı ve bunun için taşrada, Haviland Park'ta uygun çıkışlar bulabiliyordum. Ancak ailem sezon için Londra'ya geldiğinde, sık sık öğretmenlerimden kaçır ve şehrin Mayfair'den uzak bölgelerinde dolaşarak saatler geçirirdim. On bir yaşındayken bir gün, bir somun ekmek çaldığı için bir fırıncı tarafından yakalanan, benimle aynı yaşlarda, pejmürde bir delikanlıya rastladım. Hırsız muhtemelen asılacak ya da hayatını hapisanede heba edecekti ve ben bu küçük bir suç için bunu adil bulmadığım için bir şaşırtmaca yarattım ve fırıncıdan kaçmasına yardım ettim. Ondan sonra çok hızlı arkadaş olduk."

Madeline'in gözleri daha fazla ayrıntı için onu dürttüğünde parlak ve hevesliydi. "Ailenin yeni tanıştığın kişiden olmadığını tahmin ediyorum."

Rayne alaycı bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. "Ailem zamanımı nasıl geçirdiğimi pek umursamazdı ama böyle ayak takımıyla ilişki kurduğumu bilselerdi dehşete düşerlerdi. Hırsız arkadaşım Londra güveçlerinden geliyordu. Evi ya da ailesi olmadığı için ara sokaklarda yaşıyor, hayatta kalmak için bir şeyler arıyordu. İçinde bulunduğu durum beni dehşete düşürmüştü, bu yüzden ona yiyecek ve düzgün bir barınak için para verdim, ancak yeterince yiyeceği olduğu için minnettar olsa da, medeni bir ortama hapsolmayı reddetti. Uzun süre sokaklarda yaşadıktan sonra, vahşi bir tilki gibi biraz vahşileşmişti."

"Peki bu nasıl casus olmanıza yol açtı?"

"Merakımı ve macera özlemimi gidermek için yeni arkadaşım beni Londra'nın kirli ama büyüleyici yeraltı dünyasıyla tanıştırdı ve bana kendi yaşam tarzı için çok önemli olan bazı benzersiz beceriler öğretti - hırsızlık yapmak ve fark edilmeden bir yerlere girip çıkmak gibi. Ben de karşılığında ona bir beyefendi gibi davranmayı öğrettim... düzgün konuşmayı, okumayı, ata binmeyi, ateş etmeyi ve çit çevirmeyi. O zamanlar bunun büyük bir eğlence olduğunu düşünmüştüm ama yıllar sonra becerilerimizi iyi bir şekilde kullandık. İkimiz de Dışişleri Bakanlığı'na katıldık ve sonra rütbelerimizi yükselttik."

"Yani bir yabancıнын hayatını kurtardın ve karşılığında o da seninkini değiştirdi," dedi Madeline usulca, hayranlığı gözlerinden okunuyordu.

"Her zaman minnettar olacağım bir kader," diye kabul etti Rayne. "Aksi takdirde, Freddie'nin düzenli olarak düştüğü durumlara ya da daha kötüsüne düşerek, çok fazla boş vakti olan, umursamaz bir züppe olabilirdim."

"Bunun mümkün olabileceğinden şüpheliyim," diye mırıldandı Madeline. "Senin parlak zırlı bir şövalye olman gerekiyordu."

Belki de öyledir, diye sessizce kabul etti Rayne. Will Stokes'la yaşadığı deneyim, Londra'da yaşayanların çoğunu etkileyen yürek parçalayıcı sefalet ve yoksullukla ve soylu olmayan kökenleri nedeniyle maruz kaldıkları haksızlıklarla ilk karşılaşmasıydı. Bu, ayrıcalıklı üst sınıfın  yesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkına varmasını sağlamıştı. Ama daha on bir yaşındayken bile, ihtiya ı olanlara yardım etmenin görevi olduğunu fark etmişti.

Madeline'in gözlemine karşılık olarak Rayne sadece omuz silkti.

"Arkadaşına ne oldu?" diye sordu, sonra onun sevecen gülümsemesini fark edince ekledi: "Bu kadar eğlenceli olan ne?"

"İronik olan şu ki, şimdi Bow Street için *hırsız-takipçi* olarak  alışıyor." "O bir Koşucu mu?"

"Evet, hem de çok iyi bir fırıncı, çünkü bu işin tüm inceliklerini biliyor. Daha da eğlencelisi, bir fırıncının kızıyla evlendi ve benim en küçük yeğenlerime benzer yaşta iki oğlu var."

Madeline yolculuğın geri kalanında bu bilgiyi sessizlik içinde sindirdi. Bedford Bulvarı'evine vardıklarında, giriş holünde uşak, sekreter, uşak ve uşak gibi davranan başyardımcısı Walters tarafından karşılandıklarında dilini tuttu.

Rayne ona geniş evin içinde eşlik ederken Madeline gözlerini dört açmış, meraklı bir şekilde gördüğü her şeyi  z ms yor, zenginlik gösterisinden çok erkeklerin rahatlığı için tasarlanmış mobilyalarla süslü odaların önünden geçiyordu.

Ancak adam onu hizmetçilerin merdivenlerinden aşağı indirdiğinde kaşları kalktı. Mutfakların ötesinde şarap mahzenine açılan bir kapı vardı,

Bunun ötesinde ise Drury Lane'deki başrol oyuncularının kullandığı kısmen depoya, kısmen de soyunma odasına benzeyen geniş bir oda vardı.

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Madeline, "ama sanırım casusların farklı roller oynarken kılık değiştirmeleri gerekiyor."

"Ara sıra," diye yanıtladı Rayne. "Bu oda artık nadiren kullanılıyor. Şimdi çoğunlukla bir zamanlar ihtiyaç duyduğum ev sahipliği yapıyor."

Beklendiği gibi, Walters onun emirlerini tam olarak yerine getirmişti.

Rayne odanın bir tarafını işaret ederek, "Bu geceki rolünüz için gerekli malzemeler şu masanın üzerinde," dedi.

Madeline'in önüne serilen eşyaları incelemesini izledi - narin gümüş dantelden bir şal, beyaz devekuşu tüyleri olan bir bandeau ve saçları için bir çift gümüş tarak.

Arkasına geçen Rayne, şalını takabilmesi için pelerinini çıkarmasına yardım etti, ardından saçlarını ve başlıklarını istediği gibi düzenleyebilmesi için onu bir tuvalet masasına oturttu.

"Kılık değiştirmeyi nasıl öğrendin?" Madeline, o çalışırken oval bir el aynasında kendine bakarak sordu.

"Çeşitli tiyatrocular bana orada burada bir şeyler öğretti."

Söz konusu aktrislerden birinin eski bir metresi olduğunu eklememiştir.

Yaklaşan görevlerini hatırlatan Rayne, Madeline'e hedefleri hakkında bazı arka plan bilgileri verdi, böylece onu ne beklemesi gerektiğine daha iyi hazırladı. "Madam Sauville alışlagelmiş anlamda bir fahişe sayılmaz, çünkü mallarını açıkça satmaz. Ama hükümetten ve başka yerlerden birçok önemli ismin metresi olmuştur. Şantaj planlarını Freddie üzerinde denemeye tenezzül etmesine ve Freddie'nin ondan uzak duracak kadar mantıklı olmamasına şaşırdım. Abartılı yaşam tarzını desteklemek için paraya ihtiyacı olmalı."

"Onun özel odalarını ararken yakalanırsanız ne yapacaksınız?" Madeline sordu.

"Yakalanmayacağım."

Tereddüt etti ama onun iddiasını sorgulamadı. "Aramaya başlayacağınız yer onun yatak odası ?"

"Evet. 'Mektuplarıyla yattım' diye övündüğünde Freddie'yi kandırması olma ihtimali her zaman var ama büyük ihtimalle onunla alay ederken doğru söylüyordu. Freddie'nin babasının gazabından korkmasını sağlamak için yaptığı tuhaflığın kulağa daha da skandal gibi gelmesini istedi."

"Freddie'ye mektupların mücevher kutusunda olduğunu söylediğini sanıyordum."

Rayne kendi kendine gülümsedi, Madeline'in hatırlama gücünden etkilenmişti. "Bunu da o yaptı. Büyük olasılıkla çantayı yatak odasında saklıyor."

"Peki mücevher kutusunu kilitli bulursanız ne yapacaksınız?"

"Kilidi açacağım." Rayne dikkatini önündeki tuvalet masasının üzerinde duran küçük deri çantaya yöneltti. "O çantada çeşitli boyutlarda metal kazmalar ve mil üzerinde dönen özel anahtarlar var. Kendiniz görebilirsiniz."

Meraklanmış görünen Madeline incelemek için çantayı açtı. "Mektupları bulduğunuzda ne olacak?"

"Onlara el koyacağım ve yerine sahtelerini koyacağım."

"Sahte mi? Neden?"

"Daha fazlasını aramak için geri dönmek zorunda kalmam durumunda Bayan Sauville'in onların gittiğini bilmesini istemiyorum."

"Bu mümkün mü?"

"Belki de değildir. Freddie hiçbirinin eksik olmadığından emin olmak için hepsini inceleyene kadar bilemeyeceğim." Rayne yine tuvalet masasını işaret etti ve bu kez yeni sahte mektuplarla dolu saten bir keseyi gösterdi. "Bu sefer oldukça zararsız mektuplar yazmış, güzel Fransız dul kadına olan tutkusundan hiç bahsetmemiş. Eğer La Sauville bunları babasına göstermek zorunda hissederse, alay konusu olacaktır."

Saten keseyi eline alan Madeline, sanki boyutlarını tahmin ediyormuş gibi içindeki mektup yığınınına baktı. "Freddie'nin bu kadar üretken olması büyük talihsizlik," dedi eğlenerek.

"Doğru, ama kendini aşık sanıyordu."

Madeline onun ses tonundaki alaycı tonu fark etmişti. "Onun aşık olabileceğine inanmıyor musun?"

Rayne esprisiz bir kahkaha attı. "Yetenekli olduğundan şüpheleniyorum ama Sauvville'in cazibesine kapılmakla aptallık etti."

Madeline bir süre Rayne'in yüzünü inceledikten sonra konuya geri döndü. "Bu kadar çok mektubu belli etmeden nasıl içeri sokup çıkaracaksınız?"

"Astarında yuvalar bulunan özel bir ceketim var." "İlginç."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bunu nasıl
"Onun odasına gizlice giren ben olsaydım mektupları ben mi taşıyacaktım?"

Rayne bakışlarının Madeline'in o olgun ağzına kaydığını fark etti. "Onları retikülünüze koyar ya da eteklerinizin altına saklarsınız."

Bakışları onunkilere doğru fırladı. "Gerçekten mi?"

"Elinizde tuttuğunuz kese, çorap jartiyerimize takılan özel bir klips aracılığıyla kalçanıza bağlanabilir."

Madeline başını ona doğru eğdi, etkileyici gözleri aniden yeniden dans etmeye başladı. "Mektupları geri çalmak için daha uygun olacağımı *söylemiştim*," diye belirtti. "Cüssen yüzünden bu kadar çok mektubu ceketinin içinde saklamakta zorlanabilirsin, oysa ben onları eteklerimin altına kolayca gizleyebilirim."

Rayne ona sıırttı. "Şansımı deneyeceğim, aşkım. Ancak seni teselli edecekse bu gece keseyi takabilirsin. Tespit edilmemek için mektupları sana vermem gerekme ihtimali her zaman var."

"Belki de ."

Adam tarakları ve tüylü saç bandını saçına yerleştirmeyi bitirdiğinde Madeline'in ısıltılı gözleri eğlenmeye devam etti. Aynada adamın el emeğini görünce Madeline şaşkınlıkla mırıldandı: "Sanki bir edebiyat salonuna aйтmışım gibi görünüyorum." Hayranlıkla ona baktı. "Bu işte gerçekten çok iyisin, değil mi?"

Rayne, "Bu uzun bir süre benim mesleğimdi," diyerek iltifatını geri çevirdi.

Onun övgüsünün aklını başından almasına izin vermeyecekti. Bu geceki görevi sadece işti ve duygularını işine karıştırmaması gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Rayne kendine yaptığı bu hatırlatmayla mektupları Madeline'den aldı ve geri çekildi, Madeline'in o öpülesi ağzını bir daha istemeye kalkışmadan önce özel ceketini almak niyetindeydi.

Yedinci Bölüm

Doğanın gücüne karşı koymak zordur, Maman. Onun baştan , tüm duyularıma yıldırım çarpması gibi.

Haviland'la geçirdiği böylesine güzel bir öğleden sonra Madeline onun aşk ve evlilik hakkındaki duygularını yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü; ta ki Haviland'ın kuzeninin başarısızlıkları hakkındaki küçümseyici sözleri kuşkularını doğrulayana kadar.

Ancak Madeline, geceye giderken onun evlilik teklifini düşünmek için çok az fırsat bulabilmişti, çünkü tüm sinirleri sinir bozucu bir şekilde gergindi. Haviland ise karşısındaki koltukta kayıtsızca uzanmış, son derece rahat görünüyordu.

Yine de neden sakın olmasın ki? Madeline kendine hatırlattı. O cesurdu, korkusuzdu, tehlike ve ölümle yüzleşmeye alışkındı. Oysa bitki bahçesinde otlamak için çitleri çiğneyen serseri bir inekten daha tehlikeli bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Baron Ackerby'yi saymazsa tabii-

Haviland onun endişeli düşüncelerini bölerek, "Gereksiz yere endişeleniyorsun," dedi.

Onun düşündüklerine ve hissettiklerine bu kadar uyum sağlamış gibi görünmesi rahatsız ediciydi.

"Birazcık bile gergin değil misin?" Madeline sordu.

Yarım gülümsemesi kalbinin, önündeki akşamla ilgili endişesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde çarpmasına neden oldu. "Tehlikeyle yeterince karşılaşmak insanı korkuya karşı dirençli hale getirebilir."

"Sen hiç korkmaz mısın?" dedi şaşkınlıkla.

"Kesinlikle öyleyim ama bunu kontrol etmeyi öğrendim. Bu bir eğitim ve irade meselesi. Derin bir nefes al canım ve rahatlamaya çalış. Telaşlı görünerek Dul Sauville'i uyarmak istemezsin."

Elbette haklıydı, diye kabul etti Madeline. Dul kadını alt etmek için mantıklı bir stratejileri vardı ve ilk planın ters gitmesi durumunda, boş saten keseyi çorabının jartiyerine bağlamak da dahil olmak üzere birkaç olasılık hazırlamışlardı.

Yine de Madeline, araba beş dakika sonra durduğunda kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı.

Suareye varmışlardı.

En azından planlarının ilk kısmı plana uygun gitmişti. Madeline içeri girdiğinde salonda birbirine karışmış otuz kadar kibar misafir gördü. Çoğu erkekti ama kalabalığın arasında az sayıda kadın da vardı. Rayne, Bayan Sauville'in sosyetenin kıyısında yaşadığını söylemişti, bu yüzden şairler, sanatçılar ve politikacılardan oluşan entelektüel toplantılar düzenlemek ona önemli olduğu hissini veriyordu.

Dul kadın egzotik bir güzelliğe sahipti; kuzguni saçları ve süt beyazı teniyle sadece akıllıca kozmetik kullandığını ima ediyordu. Olgun vücudu, kıvrımlarına yapışması ve cömert göğüslerini çekici bir avantajla sergilemesi için nemlendirildiği belli olan dekolte bir elbise giymişti.

Rayne onu ev sahibesiyle tanıştırap beklenmedik davetleri için özür dilerken Madeline, *Freddie'nin böyle bir femme fatale'e aşık olmasına şaşmamalı*, diye düşündü.

Bayan Sauville, Lord Haviland'ın salonunu ziyaret etmesine şaşırmış ama memnun olmuş görünüyordu.

"*Mais non*, hiç de rahatsız edici değil, lordum," diye haykırdı biraz soluksuz bir sesle, Fransız kökenli olduğunu belli eden aksanıyla. "Beni fazlasıyla onurlandırdınız."

Ancak, Madeline'i hesapçı bir gözle inceleyerek, arkadaşına karşı kesinlikle daha az misafirperverdi.

Rayne'in ona ödünç verdiği en güzel elbisesini ve şık aksesuarlarını giymesine rağmen kendini rüküş hissediyordu.

Neyse ki dul kadın, Bayan Ellis'in rahmetli annesinin hemşerilerinden bazılarıyla tanışmak ve Fransızca dersleri için malzeme toplamak istediği için katılma nedenlerini kabul etmiş görünüyordu.

"Ama elbette lordum," diye mırıldandı Bayan Sauville. "Küçük arkadaşınızı şiir okumasından hemen sonra konuklarıma tanıtmaktan memnuniyet duyarım. Ve sunum sırasında yanımda oturmalısınız, ısrar ediyorum."

Haviland'ı kolundan tutarak, odadaki diğer herkesi görmezden gelerek sandalyelerin ön sırasına doğru yönlendirdi. Dul kadın onu aşağıya çektiğinde Madeline de onu takip etti ve Rayne'in diğer tarafına oturdu. Sadece yardımcı bir rol oynamak için orada olduğunu bilmesine rağmen, güzel Fransız kadın tarafından rakipsiz olarak görülmek ona garip bir şekilde acı veriyordu.

Madeline, Rayne'in rolünü sonuna kadar oynadığını gözlemledi. Dul kadının tüm dikkatini üzerinde toplamış, kadın kalplerini hızlandıran o büyüleyici, erkeksi gülümsemesiyle ona gülümsüyordu.

Bu manzara Madeline'in dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Kısıktığından *değil*, dedi kendi kendine kararlılıkla. Sadece, eğer çekici dul kadın okuma süresince ona bağlı kalırsa, tüm planları tehlikeye girecekti.

Ev sahibesinin salonuna gelmeleriyle ilgili şüphelerini gidermeye kararlı olan Rayne, Dul Sauville'i pohpohlayıp büyülerken can sıkıntısını iyi gizledi. Kariyerinde amaçlarına ulaşmak için baştan çıkarma yöntemini kullanma konusunda bolca pratik yapmıştı; bu, eski ticaretinin araçlarından biriydi ve bu konuda oldukça yetenekliydi.

Rayne, güzel Madam Sauville'in de aynı derecede yetenekli olduğunu kabul etti ve giydiği narin ipek şalın "yanlışlıkla" sandalyelerinin arasından yere kaymasına izin verdi. Sahte bir mırıltı çıkararak

dehşete kapılarak elini kalbine ve adamın dikkatini göğsündeki pürüzsüz çıplak tene çekti.

"Comment gauche de moi. Lütfen bana yardım eder misiniz, lordum?" yalvardı, sürmeli uzun kirpiklerinin arasından cilveli bir şekilde ona bakıyordu.

Rayne de aynı şekilde sahte bir kibarlıkla karşılık verdi. "Benim için zevktir, madam."

Adam şalı omuzlarına örterken, kadın başını yana eğerek adamın göğüs dekoltesini baştan çıkarıcı bir şekilde görmesini sağladı. Hatta bir an için parmaklarını onunkilerin üzerine bastırmayı başarak elini göğsüne yaklaştırmaya teşvik etti.

Ama bu, Rayne'in kurallarını çok iyi bildiği bir düelloydu. Ona boyun eğerek hafifçe eğildi, sıcak nefesinin çıplak boynunu okşamasına izin verdi ve ondan narin bir ürperti uyandırdı.

"Böyle bir güzelliği saklamak utanç verici," diye mırıldandı, ancak kadının sürdüğü kokunun tiksindirici ağırlığı karşısında yüzünü buruşturmak zorunda kaldı.

Dul kadın küçük bir kahkaha attı ve yavaşça ona gülümsedi. Bu kurnazca hareket baştan çıkarmak ve tahrik etmek içindi ama Rayne bunu son derece itici buldu.

Gerçek şu ki, güzel ve baştan çıkarıcı kadınlara güvenmiyordu. Bu acı dersi yıllar önce Camille Juzet ile öğrenmişti. Sonuç olarak, bu Fransız kadının onu cezbetmeye yönelik bariz çabası, içgüdülerini vahşice alarma geçirdi.

Rayne'in ağzı, bu duyguyu fark ettiğinde alaycı bir şekilde kıvrıldı. *Bu* güzel kadının arkadaşlığından çok az zevk alsa bile, en azından oyunun zorluğundan ve bir kez daha değerli bir rakiple zekâlarını yarışırma şansından zevk almalıydı.

Bu nedenle, Madam Sauville ona boğuk bir teşekkür mırıltısı sunduğunda, Rayne hoşnutsuzluğunu gizledi ve ona gülümseyerek akşam için anlaştığı şairler hakkında yorum yapmasını istedi.

Bir saat sonra, okumanın bitiminde, konukların hepsi sandalyelerinden kalktı ve kaynaşmaya başladı. Ancak dul kadın hâlâ ona yapışmıştı. Rayne onun sinir bozucu sahipleniciliğinden nasıl kurtulacağını düşünüyordu ki Madeline ona uygun bir mazeret sunmak için konuştu.

"Çok susadım Lord Haviland. Bana biraz içecek getirme nezaketinde bulunur musunuz?"

Madeline'in masum bakışlarıyla karşılaştığında gözleri takdirle parladı. "Elbette, Bayan Ellis."

Ancak dul kadın hemen itiraz etti. "Bu tür işleri yapacak hizmetçilerim var, Matmazel Ellis. Ayrıca, kısa bir süre sonra açık büfe akşam yemeği servis edilecek."

"Lord Haviland'ın bunu umursayacağını sanmıyorum," dedi Madeline havalı bir sesle, onun önüne geçerek. "Ve bu bana sizinle yalnız konuşma fırsatı verecek, Madam Sauville. Himaye ettiğiniz modacı hakkında bilgi edinmeyi çok isterim, böylece öğrencilerime anlatabilirim. Elbiseniz çok güzel ve çok zevkli bir moda anlayışı var. Ayrıca beni konuklarınızla tanıştıracığınıza söz vermiştiniz, değil mi?"

Madeline kolunu ev sahibesinin koluna dolayarak dul kadını bilinçli bir şekilde Rayne'den uzaklaştırdı. "Şairlerinizle de tanışmak isterim. Kardeşim bir ya da iki kez şiir yazmayı denedi ama korkarım çabaları oldukça üzücüydü...."

Madeline'in sesi kesilince Rayne'in ağzı kıvrıldı. Mektupları aramak için salondan çıkarken, dul kadının dikkatini dağıtmak için ona ihtiyacı olduğunu itiraf etti.

Zaman ilerledikçe Madeline, Madam Sauville'in bu istenmeyen bağlılık karşısında giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu ama entrikacı Fransız kadının yanından ayrılmayı reddediyordu. Yine de bir gözü şöminenin üzerindeki saatteydi ve Rayne'in acele etmesini dilerken endişesini gizlemeye çalışıyordu.

Sonunda adam hem kendisi hem de Madam Sauville için şarap kadehleriyle salona döndüğünde Madeline biraz daha rahat nefes aldı.

Ancak Rayne onun şaşkın bakışlarına karşılık mektupları bulduğunu belirtmek için hafifçe başını salladığında rahatlamaya başlayabildi.

"Geciktiğim için özür dilerim, madam," dedi Rayne yumuşak bir sesle. "Eski bir tanıdığımle konuşmak için geciktim."

Madeline o kadar rahatlamıştı ki, adamın dikkatini tekrar dul kadını etkilemeye vermesine neredeyse aldırmıyordu.

Üçü birlikte akşam yemeği yediler ama Rayne hemen ardından suareden ayrılmak istediklerini söyleyince dul kadın son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu kadar erken ayrılmak zorunda mısınız, Lordum?"

"Maalesef öyle. Bayan Ellis'yarın okulda bir dersi olduğu için onu bu gece Chiswick'e götürmem gerekiyor ve önümüzde uzun bir yol var."

Bayan Sauville, konta bir kez daha gülümsemeden önce Madeline'e kızgın bir bakış . "Umarım istediğiniz zaman beni ziyaret edersiniz Lord Haviland. Hoş karşılanırsınız."

Rayne başıyla selam vererek dul kadının uzattığı ele bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, madam. Dört gözle bekliyorum."

Böyle söyleyerek Madeline'in koluna ve onu salonun kapısına ve bekleyen arabasına doğru yönlendirdi.

Madeline, Rayne karşı koltuğa yerleşene kadar konuşmak için bekledi. "Anladığım kadarıyla mektupları bulmuşsun?"

Araba evden uzaklaşırken, "Evet ama beklediğimden uzun sürdü," diye cevap verdi. "Gerçekten de iç çamaşırlarının arasına gizlenmiş mücevher kutusunda kilitliydiler." Madeline, arabanın içindeki lambanın loş ışığında onu inceleyen adamın yüz ifadesinin onaylayıcı olduğunu düşündü. "Ben araştırmamı sürdürürken dul kadını meşgul etmekte son derece başarılı oldun."

Onun övgüsü karşısında kızardı. "Sadece bittiği için rahatladım. Korkarım casusluk için biçilmiş kaftan değilim. Gittiğin süre boyunca sinirlerim altüst oldu."

Rayne'in gülümsediğini gördü. "Sana güvenim tamdı, aşkım."

"İşte bu duyduğum en büyük yalanlardan biri," diye karşılık verdi Madeline gülerek. "Sana yardım edebileceğime hiç inanmadın. Bu gece sana eşlik etmemi bile istemedin."

"Doğru, ama cesaretinden şüphe etmedim. Senin için endişelendim, ki bu şüphe etmekle aynı şey değildir."

Kendi gülümsemesine engel olamadı. "Takası öğrendiğinde Madam Sauville'in yüzünü görmek isterdim."

Rayne'in sesi kuru bir hal aldı. "Güven bana, bunu yaptığında onun öfkesinin menzilinde olmak istemezsin. Muhtemelen gözlerini oymaya çalışacaktır."

"Sanırım haklısınız."

"Şimdi umalım da hepsini kurtarmış olalım," dedi, Londra sokaklarından gizlenmelerini sağlamak için arabanın pencerelerindeki perdeleri çekerken.

Madeline, Rayne'in paltosunu silkerek çıkarışını ve astarın içine gizlenmiş mektupları dikkatlice çıkarışını izledi, sonra her birini kısaca inceledi.

"Freddie'nin bunları kendisinin okuması gerekecek ama anlattıklarına bakılırsa, sanırım hepsi bu kadar."

Rayne eğilerek ayaklarının dibindeki büyük deri çantayı açtı. Mektupları güvenli bir şekilde içine yerleştirdikten sonra, Walters'ın daha önce paketlediği Madeline'in kahverengi pelerinini çıkardı.

"Eve varmadan önce gece kıyafetlerinizi çıkarmak isteyeceksiniz."

Madeline garip bir şekilde gecenin bitmesini istemiyordu güzel gümüş şalı ve ona uygun aksesuarları kendi sıkıcı peleriniyle değiştirmeye daha da isteksizdi. Yine de Danvers Hall'a Rayne'in tüylü bandanası ve saç taraklarıyla dönmek de istemiyordu.

Ancak bandanayı çıkarmak için uzandığında, başlığı yerinde tutan saç tokalarını bulmakta zorlandı.

Onun ırpınışını gören Rayne, "Gel otur aşkım, böylece seni güzelleştirmeye yardım edebilirim," dedi.

Bir an tereddüt etti, sonra itaat etti.

Parmakları iğneleri ararken, "Henüz kep takmadığın için rahatladığımı itiraf etmeliyim," mırıldandı. "Saçlarınız kapalı tutulamayacak kadar güzel."

Madeline oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, adamın ona yine sahte iltifatlar sunduğundan emindi. şapkadan söz edilmesi de onu rahatsız etmişti. Henüz kız kurusu olduğunu simgeleyen dantel şapkaları takmamıştı, çünkü bu geçen yıllarının, aşk ve evliliğē dair azalan umutlarının çok kesin bir itirafı olurdu.

Neyse ki Rayne konuyu kapattı ve sessizlik içinde çalışmaya devam etti. Madeline yine de onun nazik dokunuşunun farkındaydı. Omurgasını sertleştirerek bu baştan çıkarıcı etkiye karşı kendini destekledi ama arabanın sallanması görevini daha da kült hale getirdi.

Saındaki bandanayı ve tarakları çıkarması ve Danvers personeli tarafından görülmeye uygun olduğunu söylemesi birkaç dakika sürdü.

Rayne onu inceleyerek, " yarayacaksın," dedi.

Madeline ondan uzaklaşırken, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

Sanki onun savunmaya geçmesinin nedenini anlamış gibi hafifçe gülümsedi. "Henüz işimiz bitmedi, aşkım. şalını alayım."

kollarını uzattığında, adam giysiyi omuzlarından kaldırdı ve taraklar ve bandeau ile birlikte çantanın içine soktu.

Eklenen kumaş katmanı olmadan, Madeline neden aniden aşırı sıcak olduğunu açıklamakta zorlandı. Ateşini bu kadar derinden etkileyen şeyin Rayne'in yakınlığı ve ona düşünceli bir şekilde bakması olduğuna şüphe yoktu.

Kendi koltuğuna dönmeye başladığında ise, adam koluna hafifçe dokunarak onu durdurdu. "Mektup kesesi hâlâ jartiyerine bağlı, hatırladın mı?"

Nefes nefese bir sesle, "Kendi başıma çıkarabilirim," dedi.

"Yazık," diye yumuşak bir cevap verdi.

Madeline aşağı uzanarak eteklerinin altından çorap jartiyerini bağlayan klipsi aradı. Keseyi alıp çantasına yerleştirdi ve elbisesini tekrar düzeltti. Ama o zaman bile Rayne eski yerine dönmesine izin vermedi.

Bunun yerine, onu squab'lara doğru geri çekti ve kendisine bakmasını sağladı.

Madeline nefesini tuttu, adamın onu teslim olmaya teşvik etmek için zorunlu yakınlıklarından yararlanmaya karar verip vermediğini ve bunu yapmak için güçlü erkeksi çekiciliğini ve yıkıcı cazibesini kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu.

Kadının şüphesi adamın bir sonraki sözleriyle doğrulanmış oldu.

"Daha işimiz bitmedi tatlım," diye mırıldandı Rayne. "Evlilik teklifimi neden ciddiye alman gerektiğini sana göstermek istiyorum."

Madeline zayıf bir sesle başını salladı. "Bunu ciddi bir şekilde değerlendirmeyi zaten kabul ettim."

"Ama bunu gerçekten kastettiğinden şüpheliyim."

Elini kaldırıp bir parmağını dudaklarının üzerinde şehvetli bir okşayışla gezdirdi ve kadının içinde bir sıcaklık kıvılcımının dalgalanmasına neden oldu. Sonra ona doğru eğildi, o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Madeline onun kendisini öpmek istediğini anladığında hava aniden elektrik akımlarıyla doldu. Hızla atan kalp atışlarını durdurmaya ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam başını son bir mesafe kadar indirdiğinde kıpırdayacak gibi görünmüyordu.

Acele etmeden alt dudağını yalayarak onu kendisine açtı. Sonra dilini içeri kaydırды, sıcak, yavaş bir vuruşla onun iradesini daha da çaldı. Ağzı yavaşça onunkinin üzerinde hareket ederek, onu uzun süren bir titizlikle öptü - ta ki kadın sonunda ellerini göğsüne bastıracak gücü bulana kadar.

Titrek bir sesle, "Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye yakındı. "Savunmamı düşürmeye kararlısınız."

Ona, kadınların kalbini kazanmakta çok etkili olan kolay gülümsemesini gösterdi. "Kesinlikle öyleyim. Ve seni uyarıyorum, sevgili Madeline. Ben kolay pes edecek bir adam değilim."

Kesinlikle herhangi bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Rayne'in ne kadar tehlikeli olduğunu zaten biliyordu. Tanrım, güzel yüzü onunkine bu kadar yakinken, baştan çıkarıcı ağzı sadece bir nefes uzağındayken ölümcüldü. Vücudu hâlâ onun öpücüklerinin artçı şoklarıyla titrerken ve hain hisleri onu teslim olmaya çağırırken onun yakınlığı daha da tehlikeliydi.

Yine de onun niyetini bozmak için bir çaba daha gösterdi. "Senin şövalyeliğe büyük önem veren bir beyaz şövalye olduğunu sanıyordum. Beni baştan çıkarmaya çalışman de şövalyece değil."

"Ah, ama ben senin için en iyisini istiyorum, sevgilim. İçindeki tüm o gizli tutkuyu ortaya çıkarmak "

Madeline yutkundu. "Ne gizli tutkusu?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Hissettiğin açlık şu anda özgür olmak için patlıyor. Tehlike bir afrodizyak olabileceği için bu beklenen bir şey."

Doğruydu, diye kabul etti Madeline. Onun güçlü öpücükleri gecenin heyecanıyla 'in vücudu Rayne'e duyduğu arzuyla uğuldamaya başlamıştı. Rayne bir başka tembel gülümsemeyle gözlerini kamaştırmadan önce bile duygularının baş döndürücü bir şekilde kabardığının farkındaydı. "İzin ver sana karım olarak tanıyacağın tutkunun tadına baktırayım, aşkım."

Onun aşkı *değildi*. Bu sadece lafın gelişi... savunmasını yerle bir etmeden önce onu boyun eğmesi için manipüle etme girişimiydi. Ama Rayne'in ona baştan çıkarıcı bakışları kalbinin daha fazla çarpmasına neden oluyordu. Ve onun kendisini tekrar öpmesini istediğini inkâr edemezdi - hararetle.

Adam onun dile getirilmemiş arzusunu yerine getirdiğinde, Madeline donakaldı ve adamın dudakları onunkileri almak için hareket ettiğinde kendini darbeye hazırladı. Onu dehşete düşürdü,

Bu okşayış bir öncekinden daha da güçlüydü. Adamın ağzı bu kez güçlü bir şekilde kadınıninkini kaptı; cesur, sıcak, yiyip bitirici.

Adamın şefkatli saldırısı durmaksızın devam ederken nefesi kesildi ve kanı ısındı. Adamın parmak uçlarının iç uyluğu boyunca hissedene kadar zaman kavramı yoktu....

Madeline, Rayne'in elbisesinin eteklerini kaldırdığını ve altındaki elbiseyi çıkardığını fark ettiğinde nefesi boğazında düğümlendi.

Büyüleyici sersemlikten kendini sıyıran Madeline, adamın elini tutup ağzını onunkinden ayırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

Bakışları onunkilerle kilitlendi. "Balo gecesi kaldığımız yerden devam etmek istiyorum Madeline. Sana zevk hakkında göstereceğim daha çok şey var."

Ses tonundaki kışkırtıcı vaat, gözlerindeki karanlık arzu parıltısıyla birleşince Madeline'in protestosu ölü doğdu.

Rayne oturduğu yerden kalkıp önünde diz çökerek jartiyerini ve çoraplarını indirdiğinde de sesini çıkaramadı. Rayne'in böyle bir cürette bulunmasına izin vermesi inanılmazdı ama yine de ona doğru eğilip sağ dizinin iç kısmındaki hassas çıplak teni öptüğünde ya da dudakları yukarı doğru ilerleyip yol boyunca açıkta kalan her santimi okşadığında onu durdurmadı.

Klipsin Madeline'in uyluğunun iç kısmında bıraktığı izi yatıştırmak için yolculuğuna ara verdi, usulca dişledi, diliyle şefkatle okşadı. Bu erotik hareket karşısında Madeline hafif, boğuk bir sesle inledi ama Rayne maksatlı hareketlerine hiç ara vermedi. Yaptığı şey çok çirkindi, skandaldı, ahlaksızcaydı, yine de Madeline karşı koyamayacak kadar baygın hissederek koltuk minderlerine yaslandı.

Eteklerini beline kadar itip tüm kadınsı sırlarını ortaya çıkardığında, kalçaları istemsizce açıldı.

Rayne, ona doğru eğilip arzusunun kokusunu içine çekerken boğuk bir onay sesi mırıldandı.

Sonra, sanki kendi bedenini ondan daha iyi tanıyormuş gibi, hatasız bir şekilde kadın tepesindeki koyu renkli buklelerin altında gizlenen en hassas kadınsı etini buldu ve dilinin yavaş, narin turlarıyla onu kızdırmaya başladı.

Bu şok Madeline'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Soluk soluğa bir iniltiyle Rayne'in kuzguni saçlarını parmaklarıyla kavradı ama Rayne'i uzaklaştırmak mı yoksa onun büyülü ağzını yerinde tutmak mı istediğini bilemedi.

Kızın pişmanlığına rağmen, adam boğuk bir fısıltıyla "Kıpırdama aşkım. Bırak da seni tatmin etmenin tadını çıkarayım."

Titreyen Madeline itaat etti. Adam, arabanın ritmik sallanışıyla uyumlu bir şekilde cinsel organının gergin çıkıntısının üzerinde hafif fırça darbeleri atmaya devam ettiğinde daha da geriye çekildi. Ve adam diliyle onun mahrem kıvrımlarının derinliklerine indiğinde, içinde uyandırdığı inanılmaz sıcaklık karşısında yumuşak bir çığlık attı. Merkezinde alçaktan başlayan parlak his parlaması, tüm vücudunda yakıcı bir ihtiyaca dönüşüyordu.

Rayne onu teşvik ederek kalçalarını daha da araladı ve ellerini çıplak kalçalarıyla doldurdu. Sonra daha iyi erişebilmek için onu kaldırarak yakıcı okşamalarını artırdı, dilinin düz kısmıyla onu nazıkçe aşındırdı, sonra sıcak, ıslak dudaklarından öpücüklerle onu yatıştırdı.

Madeline artık neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, onun altında çaresizce yükseliyor, onu ele geçiren kötü ağza karşı zorlanıyor, Rayne'in içindeki şiddetli acıyı dindirmesini arzuluyordu. İhtiyaç arttıkça artıyordu... sonunda onu ürperten bir sıcaklıkla dolduran ve tüm vücudunu sarsan bir patlamayla patlayana kadar.

Bu sersemletici güç Madeline'in nefesini kesik kesik solumasına ve uzuvlarının harika bir güçsüzlükle titremesine neden oldu.

Rayne hiç konuşmadan değiştirdi ve elbisesini çıplak kalçalarını örtecek şekilde aşağı çekti, sonra sanki ona hayatında tattığı en sarsıcı zevki tattırmamış gibi, eskisi gibi rahat bir şekilde yerine oturdu.

Madeline uzun bir süre koltuğa yayılmış, kemiksiz, durgun ve ona verdiği tepkinin yoğunluğundan korkmuş bir halde yattı. Yine de adamın, saçının bir tutamını nemli şakağından uzaklaştırırken onu izlediğini biliyordu.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Rayne sordu, sesi hem meraklı hem de şefkatliydi.

Gözlerini sıkıca kapadı ve dehşet içinde inledi. "Bir sorun mu var tatlım?"

Evet, gerçekten. Yine tüm sağduyusunu bir kenara bırakmasına neden olmuştu.

"Sanırım benim sorunum sensin," diye oturmaya çabalarken.

Gülümsemesi son derece şehvetliydi. "Ve şu anda, sen *Benimkini*. Seni çok istiyorum Madeline."

"Sadece kendi istediğin olsun istiyorsun."

"O da var. Ama üzerimde güçlü bir etkiniz var." Adam kadının elini tuttu ve pantolonunun önünü, şişkin kasıklarını şekilde aşağı indirdi. "Sadece seni öperken bile bu kadar tahrik olmam olağanüstü. Ve senin zevk çılgınlıklarını duymak acımı daha da artırıyor."

Onu böylesine tahrik etmiş olduğunu bilmek onu hem heyecanlandırmış hem de telaşlandırmıştı.

Madeline titreyen elini çekerek sesini eşit tutmaya çalıştı. "Asıl dikkat çekici olan beni dinlemeyi reddetmen. Seninle evlenmek gibi bir arzum yok."

"Arzunuz ne olursa olsun, az önce bana uygun olanın çok ötesinde ödün verdiğinizi düşünüyorum, bu yüzden teklifimi kabul etmeniz iyi olur."

"*Ben... seninle uzlaştım mı?*" Kadın boğuk bir kahkaha attı. "Beni zorlayamazsınız Lord Haviland."

"Tabii ki hayır." Parmağını çenesinin altına yerleştiren Rayne, o parlak mavi bakışlarıyla onu sabitlerken kendisine bakmasını sağladı. "Ama ben

seni karım olarak almak niyetindeyim, tatlım. Bu yüzden nazikçe teslim olup bizi uzun bir kur yapma zahmetinden kurtarabilirsin."

Kadın ürperdi. Rayne istediği şeyin peşinden giden bir adamdı ve bu durumda *onu* istiyordu. Ama bu ona boyun eğmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi başını salladı. "Henüz beni reddetme iznin yok. Bu gece bana eşlik etmene izin vererek anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim, bu yüzden cevabını düşünmek için bana en az bir hafta borçlusun."

Madeline uzun bir süre durakladı ve ona nasıl bu kadar uzun süre karşı koyabileceğini merak etti. Ama gerçekten de aralarındaki anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi adildi. "Pekâlâ, bir hafta."

Yine de cevabı hayır olacaktı, ancak Madeline titreyerek yemin etti, reddetmesi onu pişmanlık ve üzüntüyle doldursa bile. Rayne'e karşı duygusal olarak çok savunmasızdı. Eğer evlenirlerse, kalbini kesinlikle Rayne'e kaptıracaktı ve Rayne de ona asla karşılık vermeyecekti.

Madeline ona bakmadan yanındaki koltuktan pelerinini kaptı. Ve tek güvencesi aralarına büyük bir mesafe koymak olduğundan, otobüste karşı koltuğun en uzak köşesine doğru ilerledi.

"Sizin tarafınızda kaldığım için teşekkür ederim Lord Haviland," diye mırıldandı pelerinini giymeye çabalarken.

"Nasıl istersen, aşkım," dedi kolayca. "Bu gece meramımı anlattığım için memnunum."

Madeline dehşet içinde Rayne'in ne demek istediğini anladığını düşündü. Rayne'in ona heyecanı ve tutkuyu tattığına göre artık sadece daha fazlasını istiyordu.

Şu andan itibaren ondan çok ama çok uzak durma kararlılığına rağmen, sıkıcı pelerininin kancalarını takmayı bitirip normal sıkıcı hayatına devam etmeye hazırlanırken, bu geceden sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağına dair içini kemiren bir inanç vardı.

Sekizinci Bölüm

İki asilzadenin benim için düelloya tutuşması ironinin doruk noktası, Maman, sade, beş parasız bir kız kurusu için. Buna pek inanamıyorum.

Madeline, Rayne'in arabasında geçirdiği samimi anları unutma çabasında başarısız olmuştu çünkü Çarşamba sabahı akademide erken saatlerde görevi yoktu ve bu yüzden kaotik düşünceleriyle baş başa birkaç saat geçirecekti.

İstenmeyen anılarından kurtulmak ve bitmek bilmeyen enerjisinin bir kısmını harcamak için Madeline malikânenin arka tarafındaki resmi bahçelere kaçtı ve Danvers Hall'daki odaların yarısı için taze çiçekler kesmeye başladı.

Freddie Lunsford çakıllı yolda ona doğru yürürken selam verdiğinde işini henüz bitirmemişti.

"Size de günaydın Bayan Ellis," dedi Freddie neşeyle. "Simpkin sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Bahçe makaslarını ayaklarının dibindeki çiçek dolu sepete bırakan Madeline, eldivenlerini çıkarırken gülümseyerek onu selamlamak için döndü. "Size de günaydın Bay Lunsford."

"Dersiniz başlamadan önce sizi yakalayabilmek umuduyla erken aradım." "Dersim aslında bu sabahın ilerleyen saatlerine kadar planlanmamıştı. Benim öğrenciler ve ben öğle yemeğini birlikte yemeyi planlıyoruz, böylece Paris'te bir otelde yemek yiyoruz."

"Anlıyorum. Her , size bunu vermek istedim."

Freddie'nin uzattığı kâğıdı kabul eden Madeline, Freddie'nin kendisine bir banka poliçesi verdiğini anladı ama meblağın büyüklüğü karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüz pound, Leydi Talwin'in refakatçisi olarak kazandığı yıllık maaşın iki katıydı.

"Bu sana söz verdiğim ödöl," diye açıkladı, kız şaşkın bakışlarını onunkilere çevirdiğinde.

"Ama size söyledim, ödöl istemiyorum."

"Israr ediyorum, Bayan Blanchard. Beni büyük bir felaketten kurtardınız ve size gereken minnettarlığı göstermeliyim."

"Teşekkürün yeterince minnettarlıktır," diye başladı Madeline, taslağı ona geri vermeye . Ama Freddie geri çekildi ve sırtarak ellerini kaldırdı.

"Rayne beni muhtemelen konusunda uyardı ama bunu hak ettiğini kabul ediyor. Kabul edene kadar peşini bırakmayacağım ve takviyeye ihtiyacım olursa onu çağıracağım."

az olduğunu fark eden Madeline, gülerek yenilgisini kabul etti. "Peki o zaman, teşekkür ederim. Bunu kardeşime göndereceğim çünkü şu anda paraya ihtiyacı var."

Freddie her zamanki patavatsız tavrıyla, "Siz de öyle," dedi, bakışları onun sıradan gri sabahlığını ve siyah spencer'ını tarıyordu. "Kendinize güzel bir ya da iki elbise almalısınız Bayan Ellis."

Madeline onun gardırobunu açıkça kınaması karşısında yüzünün kızardığını hissetti ama tartışmak yerine taslağı eteğinin cebine soktu ve konuyu değiştirdi.

"Peki, Bayan Sauville'in şantaj girişimi tamamen sona erdi mi?"

Freddie yüzünü buruşturdu. "Tanrım, umarım öyle olur... ya da en azından birkaç gün içinde her şeyin biteceğine inanıyorum. Bu sabah ona mektup yazıp haraç taleplerini ödemeyeceğimi ve o mektuplarımı tekrar okuması gerektiğini söyleyeceğim." Tekrar sırttı. "Üzerimdeki etkisinin gizemli bir şekilde ortadan kalktığını fark ettiğinde büyük bir şok yaşayacak."

Madeline de gülümseyerek, "Sanırım öyle," diye karşılık verdi.

"Ve şimdi, sizden ayrılıyorum, Bayan Ellis. Riverwood'da beni bekleyen muazzam bir kahvaltı var ve Rayne

seni çağırana kadar yemek yememe izin vermedi. Yemin ederim, açlıktan . Geçen hafta boyunca bir lokmayı bile zar zor yutabildim - bize katılmak ister misiniz Bayan Ellis?" Freddie kendi monoloğunu yarıda keserek sordu.

Şu anda Rayne'le yüzleşmekten kaçınmak isteyen Madeline aceleyle reddetti. "Teşekkür ederim ama kahvaltımı çoktan yaptım."

"Pekala o zaman.... Ama bana yaptığınız iyiliğin karşılığını ödemek istiyorsam, sadece istemeniz yeterli."

"Yapacağım, Bay Lunsford," diye güvence verdi, ancak bir şantajcıdan kurtarılmaya ihtiyaç duyacağını hayal bile edemiyordu.

Freddie cesur bir selamla şapkasını ona doğru eğdi, sonra dönerek uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda yüksek sesle ıslık çalıyordu.

Madeline hâlâ kendi kendine gülümseyerek bahçe işlerine geri döndü. Yine de kısa bir süre sonra Simpkin'in ona başka bir ziyaretçisi olduğunu, bu kez Lord Ackerby olduğunu ve onun için "evde" olup olmadığını bildirmek için ortaya çıktığında şaşırdı.

Madeline, asil düşmanı ve eski komşusundan bahsedildiğinde midesinin sıkıştığını hissetti.

Kesinlikle evde olmadığını söyleyemeden, kumral saçlı baronun bahçe yolunda ilerlediğini gördü. Uzaktan bile olsa Ackerby'nin uzun boylu, iyi giyimli halini otoriter duruşundan tanıdı. Belli ki kendisini kabul edeceğine güvenmemişti ve bu yüzden uşağı bahçedeki yerine kadar takip ederek ona başka seçenek bırakmamaya karar verdi.

Yaşlı Simpkin bu kasıtlı görgü kuralı ihlali karşısında kaşlarını çatı ama Madeline kendi yüzündeki hoşnutsuzluğu gizledi. "Teşekkür , Simpkin. Lord Hazretleriyle yalnız konuşacağım."

"Nasıl isterseniz, Bayan Ellis."

İstenmeyen ziyaretçisini buraya neyin getirdiğini merak eden Madeline, Ackerby'ye tam da bu soruyu sormadan önce uşağın gitmesini bekledi.

"Neden sen, tabii ki canım," diye karşılık verdi rahat bir ses tonuyla. "Buraya indiğinizi öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Dokuz canlı bir kedi gibisin."

Kadın ona kibirli bir bakışla baktı. "Chelmsford'dan buraya kadar kedileri tartışmak için mi geldiniz lordum?"

"Hayır, son birkaç gündür kaldığım Londra'dan geldim." Ackerby teraslarla çevrili lüks bahçelere baktı. "Gördüğüm kadarıyla Haviland size güzel bir yer ayarlamış."

Madeline, Rayne'in metresi olduğu yönündeki saldırgan ima karşısında kaskatı kesildi. "Çok yanıyorsunuz efendim ve Lord Haviland'ı kendi şehvet düşkünü güdülerinizle itham ederek ona hakaret ediyorsunuz. O sadece rahmetli babamın bir arkadaşıdır ve bu yüzden Chiswick'te Leydi Danvers'in sahibi olduğu genç bayanlar akademisinde iş bulmama yardım ederek bana bir iyilik yaptı."

Ackerby şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu beni rahatlattı o zaman," dedi sanki ona inanmıyormuş gibi.

Adamın dağılmış yüzündeki sırtışı silmeyi arzuluyordu. "Aklınızın durumu benim için pek önemli değil Lord Ackerby."

Sanki bir başka kabadayı yanıtını savuşturmak istercesine elini kaldırdı. "Seninle tartışmak istemiyorum, canım."

Madeline dudaklarını birbirine bastırarak öfkesine hakim olmaya çalıştı. "O zaman ne istiyorsun?"

"Tazminat, sadece bu."

"Tazminat mı?" diye . "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşin bir hırsız ve alçak Madeline. Benden değerli bir yadigâr çaldı ve onu derhal geri istiyorum."

"Pardon?" dedi, gözlerini dikerek. Gerard zaman zaman hem dostlarına hem de düşmanlarına eşek şakaları yapan bir haylaz olabiliyordu, ama gerçek bir zararı . Ve kesinlikle zengin komşularından bu kadar değerli bir nesne çalmazdı.

Yine de şaka yaptığına dair bir işaret bulma umuduyla baronun yüzüne baktığında, ifadesi tamamen ciddiyetini koruyordu.

"Bu saçma suçlamanızı açıklayacağınıza inanıyorum," dedi sonunda.

"Bunda saçma bir şey yok. Kardeşiniz geçen gün kasabadan ayrıldı. Senden kısa bir süre önce. Seni gördüğümün ertesi günü de Vasse Kolyesi'nin kayıp olduğunu fark ettim."

Madeline, Gerard'ın yeni gelini Lynette'in anne ve babası olan Vikont ve Vikontes de Vasse'ye ait olan paha biçilmez elmas ve yakut kolyeyi duymuştu.

"Gerard'ın onu çaldığı fikrine nereden kapıldın?"

"Suç ortaklarından biri itiraf etti," diye yanıtladı Ackerby. "Mücevherlerin gittiğini fark edince doğal olarak tüm hizmetçilerimi sorguladım. Baskı altında bir oda hizmetçisi, kardeşinizin evime girebilmek için onu baştan çıkardığını, böylece kasamın yerini tespit edip kilidi kırarak kolyeyi çalabileceğini söyledi."

"Buna inanmıyorum," dedi Madeline kesin bir ifadeyle. Gerard Lynette'e deliler gibi aşıktı. Bir hizmetçiyle oynaşacak son kişi o olurdu.

"Bulmalısın. Kardeşini nerede bulabilirim?"

Madeline cevap vermeyi reddetti. Barona Gerard'ın sevgilisiyle İskoçya'ya kaçtığını söyleyebilirdi ama bu henüz herkesin bildiği bir şey değildi ve kardeşinin sırrını ona ihtiyacı olduğu sürece saklamaya niyetliydi. "Şu anda nerede olduğundan emin değilim."

Ki bu çoğunlukla doğrudu. Gerard ve Lynette İskoçya'dan döndükten sonra Kent'te, Fransız kuzenlerinden birinin yazlığına sığınmayı ve orada Lynette'in ailesine mektup yazıp onlara *bir oldubitti* sunmayı planlamışlardı. Ama Madeline yeni evlilerin oraya vardıklarını bilmiyordu. Bilseydi bile, Baron Ackerby'ye yerlerini söylemezdi ki onları orada takip edebilsin.

"O zaman onu bulmanı öneririm," dedi Ackerby sertçe, doğruluğunu değerlendirmek için yüzüne bakarak. "Onu arama zahmetine beni sokarsa Ellis için daha zor olur." Durakladı. "Eğer geri dönerse

Mücevherleri derhal bana teslim ederse, hoşgörölü olmaya razı olabilirim. Asılmak yerine sadece hapis cezasıyla karşı karşıya kalacak."

Baronun tehdidini düşünürken Madeline'in içini üzüntü kapladı. Haklı olması mümkün müydü? Gerard gerçekten de kolyeyi almış ve sonra da asilzadenin intikamından kaçmak için saklanmış olabilir miydi? Mücevherler bir servet değerinideydi ama Gerard onları daha çok manevi değerleri için istemiş olabilirdi, çünkü mücevherler aslında Fransız Devrimi'nden kaçarken başlarını kaybetmemek için Vikont ve Vikontes'ten çalınmıştı.

Madeline ürperdi. Böyle bir şövalyelik tam da ikiyüzlü ağabeyinin savunacağı bir şeye benziyordu. Gerard'ın zihninde adalet, kolyeyi çalmak ve gerçek sahibinin ailesine iade etmek için iyi bir neden gibi görünebilirdi.

Yine de sadık bir görüntü sergilemeye kararlıydı ve Ackerby'ye küçümseyerek bakarken bir ses sesi çıkardı. "Onun suçlu olduğuna dair elinizde gerçek bir kanıt yok lordum. Sadece bir oda hizmetçisinin iddiası var, ki siz de bunun baskı altında elde edildiğini söylemişsiniz."

"Kolyeyi kardeşinizin elinde bulduğumda ihtiyacım olan tüm kanıtı elde etmiş olacağım. Size söz veriyorum, Ellis'i yorulmadan arayacağım ve onu bulduğumda işlediği suçtan dolayı asılacak."

Kardeşinin asıldığı düşüncesi Madeline'in içinde dehşete dönüştü. Kolye Gerard'ın elindeyse, onu almaktaki amacı ne kadar asil olursa olsun, geri vermek zorundaydı. Bu da onu barondan önce bulması ve yaptıklarının delilik olduğuna ikna etmesi gerektiği anlamına geliyordu-

Madeline içten içe irkildi ve artık baronun iddialarını kesin bir dille yalanlamadığını fark etti. Ackerby bir çapkın olabilirdi ama bunca yolu asılsız suçlamalar yapmak için gelmiş olamazdı. İfadesindeki inatçı inanç da iddiasını doğruluyor ve Madeline'in içini ürpertiyordu.

Kadın sessizce nasıl cevap vereceğini düşünürken, baronun yüz hatlarında sinsi bir ifade belirdi. "Bahse girerim yeni arkadaşlarınızın"- bir elini Salonu'na doğru salladı-" sizin

Kardeşim adi bir suçlu. Bu sana hiç yakışmayacak Madeline, hatta öğretmenlik görevine bile mal olabilir."

"Ve sanırım onlara söylemek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Özveriniz. Kardeşinin iyiliğı için fedakarlık yapmaya hazır mısınız?"

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz Lord Ackerby," diye verdi Madeline, onun kaçamak cevaplarından bıkmıştı.

"O zaman daha açık konuşayım. Sizin tarafınızdan verilecek bazı tavizler karşılığında kardeşinizin suçunu görmezden gelmeye hazırım."

Onun hangi tavizleri kastettiğini *çok* iyi biliyordu. Ackerby'nin onu burada, Danvers Hall'da avlamaktaki gerçek amacını anladığında Madeline'in tüyleri diken diken oldu. *Hâlâ onu yatağına almaya kararlıydı!* Daha da emin olmak gerekirse, onu fethetmeye, kendisini reddetmeye devam etmesine misilleme olarak onu kendi iradesine boyun eğdirmeye kararlıydı ve bu sefer onun üzerinde kozu vardı.

Dişlerini sıktı. Freddie'nin vicdansız bir dul tarafından şantajla uğradığında neler hissettiğini şimdi anlıyordu. Ackerby, Gerard'ın asılmasına asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Ama onun zorbalıklarına da boyun eğmeyecekti. "Sana daha önce de söyledim, metresin olmayacağım."

"Kardeşini kurtarmak için bile mi?"

"Suçlu olduğundan bile emin olamazsınız!"

"Oh, o suçlu. Ve eninde sonunda bunu kanıtlayacağım. Bu arada, yeni işvereninizi kardeşinizin yanlışlarından haberdar etmemi istemezsiniz."

"Dua et, devam et ve en kötüsünü yap," diye blöf yaptı.

Ackerby dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki aralarındaki soğukluktan hoşnut değildi. Adamın teni giderek artan bir öfkeyle kızarıırken Madeline belki de durumu yanlış idare ettiğine karar verdi. Gerard tamamen masum olsa bile, Ackerby onun itibarına zarar verebilirdi.

suçlamalarını halka açıklayarak. Ailesi skandalla lekелendiđi için akademideki yeni pozisyonunu kaybetmek istemiyordu.

Rayne'in Gerard'ın bir hırsız olabileceğini öğrenmesini de istemiyordu. Rayne açlığın acımasız tahribatından kurtulmak için bir somun ekmeğin çalınmasını anlayabilir, hatta buna göz yumabilirdi ama değerli bir aile yadigârının çalınmasına asla göz .

Her halükârda, Baron Ackerby'nin doğrudan yetkililere gitmesini önlemek için onunla zaman kazanması gerekiyordu. Sonra da Gerard'ın gerçekten suçlu olduğundan emin olmalıydı. Eğer öyleyse, kardeşinin aklını başına getirmeli ve çalınan malla birlikte bulunup tutuklanmadan önce malı iade etmesini sağlamalıydı.

Madeline sıkılı çenesini açarak kendini daha uzlaşmacı bir ton benimsemeye zorladı. "Şüphelerinizi burada, Chiswick'te kimseyle paylaşmanız için bir neden yok lordum. Gerard hakkında yanılıyor olabilirsiniz ve eğer öyleyse, yanlış suçlamalarda bulunmak *sizi* kötü etkileyecektir. Ve eğer kolye gerçekten de kardeşimdeyse, size söz veriyorum, onu geri vermeye ikna edeceğim."

"Korkarım bu yeterince iyi değil."

Ackerby'nin gözlerindeki parıltı, onu kıvrandırmaktan zevk aldığını açıkça gösteriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, sonra geri atar gibi oldu. "Belki bir uzlaşmaya varabiliriz, hayatım."

"Ne tür bir uzlaşma?" diye sordu ihtiyatla. "Bir öpücükle yetineceğim."

Madeline onun bu küstahlığı karşısında yeniden öfke ve kızgınlığa kapıldı. Ackerby, tıpkı yaşlı işverenin ölümünden bir ay sonra utanmazca metresi olmasını teklif ettiğinde yaptığı gibi, yine onun savunmasızlığından yararlanıyordu.

Bakışları adamın dudaklarına kayan Madeline, şehvet düşkünü baronu öpme düşüncesiyle ürperdi. Adam ona doğru bir adım attığında, kendini savunması gerekirse bahçe makasının elinin altında olduğunu hatırlayarak gerildi.

Yine de onu ciddi bir dezavantajla karşı karşıya bırakmıştı ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu.

"Bakalım seni doğru anlamış mıyım?" dedi tiksintisini gizlemeye . "Seni şimdi öpersem, kardeşimle konuşup kolyeyi sana geri vermesi için onu ikna etmem için bana zaman tanıyacak mısın - kolyenin onda olduğunu varsayarsak? Ve bu arada kayıp kolye ya da Gerard'ın onun kaybolmasındaki olası rolü hakkında kimseye bir şey söylemeyecek misin?"

"Evet. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Bir pazarlığımız var mı?"

Kardeşini ne kadar severse sevsin, evet demeye cesaret edebileceğinden emin değildi. Madeline orada kapana kısılmış gibi dururken sessiz bir yemin mırıldandı. Gerard'ı kendi aptallığından kurtarmaya niyetliydi ama iflah olmaz kardeşini bulduğunda, onu bu savunulamaz duruma soktuğu için boğazını sıkacaktı.

Ancak Madeline tereddüt edince baron aralarındaki mesafeyi kapatıp Madeline'in omuzlarını kavradı ve belli ki Madeline'in sessizliğini onay olarak algıladı. Baron başını eğip Madeline'in dudaklarına yapışmadan önce Madeline'in ellerini kaldıracak zamanı bile olmamıştı.

Öpücüğü tahmin ettiği kadar iğrençti. Sonra Ackerby dilini zorla Madeline'in ağzının içine sokarak durumu daha da kötüleştirdi. Madeline onu serbest bırakmak için ellerini adamın göğsüne bastırırken öğürmemeye çalıştı ama adamın sol kolu onu kucaklamak ve daha da yaklaştırmak için beline dolandı.

Adamın sağ eli omzundan kalkıp göğsünü okşamaya başladığında Madeline'canına etmişti. Tamamen tiksinişmiş bir halde, onu uzaklaştırmak için mücadele ederken sessiz bir protesto çığlığı attı.

Aynı anda, kulağa küfür gibi gelen sert bir erkek hırıltısı duydu. Madeline'in irkilmesine neden olan baron aniden onu serbest bırakarak geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Dengesini yeniden sağladığında Rayne'in Ackerby'yi ceketinin yakasından tutup kendisinden uzaklaştırdığını fark etti.

O daha tek kelime edemeden Rayne diğer adamın etrafında döndü ve yumruğunu geri çekerek baronun göğsüne güçlü bir darbe indirdi ve baron kararlı bir gümbürtüyle yere uçtu.

Madeline, Rayne' yüzündeki öfkeyi görünce telaşlandı; Rayne yere düşmüş adamın peşinden atılmıştı ve Ackerby'yi ayağa kaldırıp tekrar yumruklamaya kararlıydı.

Madeline bu kez daha yüksek sesle bir çığlık daha atarak Rayne'in kolunu kavradı ve canını kurtarmak için ona tutundu.

"Dur, lütfen ona bir daha vurma!" diye haykırdı nefes nefese, ikisini ayrı tutmaya çalışarak.

"Neden olmasın?"

"Onu öldürebilirsin."

"Benim niyetim *de tam olarak* bu."

Ölümçül bir bakışla, Madeline'in onu engelleme çabalarına rağmen bir adım daha ilerledi.

"*Lütfen* Rayne," diye tekrarladı daha ısrarla.

Ackerby'nin o iğrenç öpücüğü kesmesine çok sevinmişti. Ama Rayne'in koruyucu öfkesinin kendi adına harekete geçmesi onu duygulandırmış olsa da, Ackerby'nin onu neden öptüğünü açıklayamazdı, hele de ağabeyinin muhtemelen suç teşkil eden eylemlerini ifşa etmeden, ki bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Ayrıca Rayne, Ackerby'nin metresi olması için ona şantaj yapmaya çalıştığını öğrenirse daha da öfkelenebilirdi. Baronun aşağılayıcı hakaretleri yüzünden cezalandırıldığını görmek onu tatmin edecek olsa da, bu yüzden *ölmeyi* hak etmiyordu.

Ancak Ackerby, şahsına bu hakareten dolayı açıkça öfkelenmişti. Gül ağaçlarının arasına yayılmış, morarmış çenesini tutuyor ve öfke dolu gözlerle Rayne'e bakıyordu.

"Bana vurmaya nasıl cüret edersin, seni ... seni ... ahmak. Derhal bir özür bekliyorum!"

"Uzun süre bekleyeceksin," diye homurdandı Rayne. "Bayan Ellis'e onu hırpaladığınız için bir özür borçlusunuz."

"Şeytan biliyor!" Rayne sözünü kesmeden önce Ackerby başladı. "Ya ondan af dileyeceksin ya da ikinci adamının adını vereceksin."

"O zaman ikincilerimi ben belirleyeceğim," diye .

"Tabanca mı kılıç mı?"

"Tabancalar. Size bir kurşun sıkmak benim için bir zevk olacak."

"Kadınlara karşı uygun davranış konusunda sana bir ders vermek benim için bir zevk olacak."

Madeline şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde orada dururken çenesinin düştüğünü hissetti. Rayne az önce baronu düelloya davet etmiş ve baron da kabul etmişti!

"Hayır!" diye haykırdı yüksek ve zayıf bir sesle. Ama iki soylu da onu dinlemiyordu.

"Yarın şafakta mı?" Rayne talep etti.

"Anlaştık," diye karşılık verdi Ackerby.

"Burada mı Londra'da mı?"

"Londra. Beni daha az rahatsız eder. Her zamanki yerde buluşabiliriz."

Rayne sert bir şekilde başını salladı. "İkincim silahlarla ilgili ayrıntıları tamamlamak için sizinkini arayacak."

Baron birdenbire kendini neyin içine soktuğunu fark etmiş gibi duraksadı.

Madeline başını kaldırıp rakibine bakarken hâlâ ölümcül görünen Rayne'e baktı. Baron da öyle düşünmüş olmalıydı ama itibarını kaybetmeden geri adım atamazdı.

Ackerby ayağa kalkmaya çalışırken, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Londra'daki evim Portman Meydanı Yedi Numara'da bulunuyor."

Madeline'in tahminine göre, belli ki bir kez daha düşünmüştü, ama kabulünü geri çekemeyecek kadar öfkeli ya da gururluydu.

Yine de ondan tekrar düşünmesini isteyecek kadar gururlu değildi. Ackerby'yi paha biçilmez kolyeyi iade etmeye ikna etmeden önce kardeşine karşı harekete geçmemesi için öfkesini yatıştırması gerekiyordu.

"Lord Ackerby," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Bu yanlış anlaşılma için son derece üzgünüm, ama kesinlikle bir düelloya istemezsiniz, değil mi?"

Baron ceketinin arkasındaki kiri silerken ona sadece vahşı bir bakış attı. "Size iyi günler Bayan Ellis. Bu iş bittiğinde benden haber alacaksınız, sizi *temin ederim*."

Başka bir şey söylemeden, çiçek tarhına şapkasını kaptığı gibi oradan uzaklaştı.

Tamamen dehşete düşen Madeline, Rayne'e dönüp sıkıntısını dile getirmeden önce gözden kaybolana kadar ona baktı. "Onu dışarı çağırmak da ne demek? *Delirdin* mi sen?"

"Hiç de değil. Birinin o zamparaya terbiye vermesinin zamanı geldi." Rayne'in çenesindeki bir kas sıkıştı. "Freddie bana Ackerby'nin Salon'a geldiğini gördüğünü söylediğinde en kötüsünden şüphelendim ve hemen geldim. İyi ki de gelmişim."

Madeline aklının bir köşesinde Rayne'in bahçelere Salon'dan değil, Riverwood'a açılan bir yan kapıdan girdiğini fark etti. etrafındaki uzun yolu kullanmak yerine iki malikâneyi ayıran araziden geçmesi neden bu kadar çabuk geldiğini açıklıyordu.

"Bu konuda *şanslı* bir şey yoktu," diye haykırdı. "Eğer yüzleşmeniz ikinizden birinin ölümüyle sonuçlanacaksa, hayır." Derin bir nefes aldı, soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. "Beyaz şövalyeyi oynamana ihtiyacım yoktu Rayne. Ackerby'yi kendim halledebilirdim."

"İyi iş " alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Madeline kendi cevabını ısırarak geri aldı. Rayne'in baronun kendisini mıncıkladığını görmesi onu utandırmıştı ama gerçekten düello yaparlarsa neler olabileceğini düşününce dehşete düşmüştü. Rayne yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Zarar görmeden kurtulsa bile, yine de yıkıcı sonuçları olabilirdi.

"Onunla karşılaştığınızda *kaybedebileceğinizi* hiç düşündünüz mü?"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade etti. "Kaybetmeyeceğim."

"Peki kazanırsan ne olacak? Düello yapmanın yasadışı olduğunu biliyorsun. Eğer onu öldürürsen, tutuklanmamak için ülkeden kaçmak zorunda kalabilirsin."

Ağız kıvrıldı. "Belki de onu öldürmeyeceğim. Sadece içinde büyükçe bir delik açarım."

Madeline hayal kırıklığı içinde Rayne'in kolunu tekrar kavramak için uzandı. "Benim hesabıma kan akıtılmasına izin vermeyeceğim!"

"Bu senin vereceğin bir karar değil, tatlım." Rayne kasıtlı bir hareketle kızın sıkıca kavradığı parmaklarını uzaklaştırdı. "Şiddetli bağımsızlık duygunu ihlal ettiğim için özür dilerim ama o piç sana son kez dokundu."

Bu sert açıklamayla birlikte Rayne de arkasını döndü ve ona cevap verme şansı tanımadan hızla malikâneye doğru yürüdü.

Madeline onun ardından bakakaldı, aynı nefeste hem hem de çığlık atmak istiyordu. Olaylar nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar üzücü bir hale gelmişti?

Elini aniden ağrıyan şakağına götürdü. Düellonun devam etmesine izin veremezdi. İlk önceliği düelloyu bir şekilde durdurmaktı; sonra da pervasız kardeşini suçüstü yakalanıp idamla yüzleşmeden önce baronun mallarını geri vermeye ikna etmeliydi.

Çıkardığı sonuçlarla harekete geçen Madeline, elindeki çiçek sepetini bırakıp eve doğru aceleyle koşmaya başladı.

Ona göre, Ackerby'yi düelloyu iptal etmeye ikna etmek, çok inatçı ve merhum babasının yerine kendisini savunmaya çok acımasızca kararlı olan Rayne'i ikna etmekten daha kolay olacaktı. Rayne'in, zengin ve güçlü derebeylerinin zayıf ve savunmasızları koruduğu feodal dönemden kalma bir adam olduğu açıktı. Ama Madeline'in bir yanı onun yiğitliğini takdir etse de, *kendisi* zayıf ya da savunmasız değildi. Onun uğruna acı çektiğini görmeye de dayanamazdı.

Ancak Lord Ackerby'nin peşinden Londra'ya ona yalvaramazdı çünkü saat on birde akademide ders vermesi gerekiyordu ve öncesinde yapması gereken önemli hazırlıklar vardı.

Bu nedenle Madeline, Portman Meydanı'ndaki evinde barona mektup yazarak, düellodan vazgeçmesi halinde mallarının kendisine iade edileceğine dair sadakat yemini etmeye karar verdi. Bu arada, Lord Haviland'la konuşacağına ve en başta meydan okumakla ne kadar hata ettiğini anlamasını sağlayacağına söz verdi.

Ve bu konuda verdiği sözü tutmaya tamamen niyetliydi. Rayne'i dersten hemen sonra Riverwood'a çağırarak, öfkesinin yatışması için zaman tanırrsa ikna etmeye daha yatkın olabileceğini düşünecekti. Baron Ackerby'ye kendisini öpmesi için izin verdiğini söyleyecekti ama bunun nedenini tam olarak açıklamayacaktı çünkü baronun iğrenç teklifini öğrenmek Rayne'in öfkesini daha da artıracaktı.

Madeline ona yalan söyleme ve normalde tüylerini ürperten iğrenç bir çapkını kendi isteğiyle öpmüş gibi davranma düşüncesiyle irkildi. Ama Rayne, onu Ackerby'nin kucaklaşmasını yanlış anladığına ikna etmedikçe meydan okumasını asla geri çekmeyecekti.

Madeline'in ağabeyine yazdığı ikinci mektupta, değerli yadigârı çalıp çalmadığını, çaldıysa aklını başına toplayıp kolyeyi derhal iade etmesini talep ve aksi takdirde Ackerby'nin korkunç sonuçlarla tehdit ettiğini ekliyordu.

Mühürlü mektubun içine, kazandığı ödül parasının da sıkıştırmıştı. Yüz pound Gerard ve Lynette'in evlilik hayatlarına önemli bir maddi başlangıç yapmalarını sağlayacak ya da alternatif olarak yeni gelini için çalıntı lekesi taşımayan bir düğün hediyesi almasını sağlayacaktı.

Gerard'ın mektubunu Lynette'in Maidstone, Kent'teki kuzenine gönderdi. Yazılı ricasına yanıt alamazsa, Madeline oraya bizzat gidip kardeşiyle doğrudan yüzleşmeye kararlıydı. Ancak şu anda gerçekten gerekli olmadıkça Chiswick'ten ayrılmak istemiyordu, çünkü daha yeni başladığı bir görevi terk etmek muhtemelen yeni öğretmenlik kariyerinin sonu anlamına gelecekti.

Gerard için duyduğu korku, kardeşini Ackerby'nin intikamından kurtarmak için Rayne'den yardım isteyebileceğini bilmesiyle yatışıyordu. Ama o zaman hırsızlığı itiraf etmek zorunda kalacaktı ki bu da Rayne'in onun hakkında daha az düşünmesine neden olabilirdi.

Madeline tüm bu iğrenç meseleyi Rayne'den saklamaktaki bencilce nedenlerini kabul ederken dudağını ısırıldı. Rayne şu anda onun karısı olmaya uygun olduğunu düşünüyordu ama Rayne'in hapse girme ya da asılma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir hırsızın kız kardeşiyle evlenmek isteyeceğinden şüpheliydi. Ve eğer büyükannesi ve kız kardeşlerini bir skandal bulutuna bulaştırırsa, bu onu asla sevmemesi için bir neden daha olurdu.

Anne, bir gün onun kalbini kazanabileceğime dair umut beslemek yanlış mı? Madeline her iki mektubu da zımparalayıp mühürlerken hüzünle düşündü.

Aptalca düşüncelerinden sıyrılıp yazı gereçlerini bir kenara bıraktı ve Simpkin'i aramaya koyuldu.

Yaşlı uşağı Danvers Salonu'nun balo salonunda, avizelerin balmumundan arındırılması ve temizlenmesine nezaret ederken ve yanmış mumları yenileriyle değiştirirken buldu.

Kadın ondan mektupları hemen Chiswick'e postalamasını istediğinde, adam hemen kabul etti.

"Ancak Bayan Ellis," diye önerdi Simpkin, "Lord Haviland bunları sizin için mutlaka açıklayacaktır."

Madeline hafifçe gülümseyerek başını salladı. Mektuplarında bir meslektaşının damgasını taşırsa alıcılar posta masrafından kurtulurdu ama doğal olarak Rayne'in her iki mektuptan da haberdar olmasını istemiyordu.

Madeline, "Belki de öyle, ama lord hazretlerine zaten olduğumdan daha fazla borçlu olmak istemiyorum," diye çekingen bir tavır takındı. "Ve ondan içtenlikle rica edecek zaman olmayabilir. Bu mektupların bir an önce gönderilmesi gerekiyor."

Simpkin saati kontrol etmek için ceketinin cebinden saatini çıkardı. "Bunu kendim halledeceğim. Şimdi yola çıkarsam, posta arabasını yakalamak için zamanında posta hanına ulaşırım."

"Teşekkür ederim, Simpkin. Nezaketiniz için minnettarım," dedi Madeline ciddiyle ve arkasını dönüp ders için elbisesini değiştirmek üzere üst kata çıktı.

Yine de düello tehdidi başının üzerinde bir kılıç gibi sallanırken, aklını dersine ya da öğrencilerine veremeyeceğini biliyordu.

Yatak odasına ulaştığında Madeline bu kez inanamayarak başını tekrar salladı. Yıllarca erkek cinsi tarafından tamamen görmezden gelindikten sonra iki asilzadenin onun için kavga etmesi inandırıcılığını zorluyordu. Durum bu kadar tehlikeli olmasaydı bu ironi onu güldürebilirdi bile.

Ama Madeline gülmek yerine, kemiren korkuyu yatıştırmaya çalışacağını ve Rayne'i ziyaret edip onu düelloyu iptal etmeye ikna etmek için elinden geleni yapana kadar saatleri sayacağını biliyordu.

Rayne şafak vakti barona silahla meydan okuyacak kadar düşüncesizce inanamıyordu. Normalde sadece dengeli olmakla kalmaz, kadınlar söz konusu olduğunda özellikle soğukkanlı davranırdı. On yıl önce Camille'in ihanetinin onda yarattığı kalp ağrısından sonra, bir kadın için duygularının devreye girmesine *asla* izin vermezdi.

Rayne, Ackerby'yi dışarı çağırmanın kesinlikle mantıksız olduğunu biliyordu. Ve o piçin Madeline Ellis'e saldırdığını gördüğünde içini kaplayan öfkeyi açıklamakta . Kendisinden başka bir erkek olsaydı, yaptıklarını katıksız bir erkek kıskançlığına bağlardı.

Yine de vicdanı onu harekete geçirenin kıskançlık olamayacağını söylüyordu. Kıskançlık için duygularının devreye girmesi gerekirdi ve Madeline'e karşı beslediği şefkatli duygular, bir sevgili olarak ona duyduğu coşkudan değil, rahmetli babasına duyduğu dostluk ve hayranlıktan kaynaklanıyordu.

Hayır, büyük olasılıkla sert tepkisi basit bir korumacılıktan daha nazik cinsiyetten, ek olarak sahiplenmeden kaynaklanıyordu

Çünkü ona karısı olmasını teklif etmişti. Bunlar ve Madeline'in refahından ahlaki olarak sorumlu olduğu bilgisi, onu baronun şehvet düşkünü ilgisinden kurtarmaya kararlı hale getirdi.

Ancak Rayne'i şaşırtan bir şekilde, Madeline onun müdahalesini hiç de takdir etmemişti. Aslında, onu kurtarmaya gelmeye cüret ettiği için ona karşı almıştı.

Yine de hiç pişmanlık duymuyordu, diye düşündü Rayne düello için gerekli adımları atarken, ikincisi olmasını isteyeceği adama mektup yazarak ve mektubu iletmesi için Londra'ya bir uşak göndererek başladı. Ackerby'nin Madeline'in artık bir koruyucusu ve şampiyonu olduğunu açıkça anlaması gerekiyordu ve eğer uygun bir özür dilemeyi reddederse, ona silahın namlusunun ucunda itidal öğretililecekti.

Bu nedenle, ancak bir saat sonra Simpkin'in Riverwood'a geldiği haberi Rayne'i endişelendirmişti. Yaşlı kâhyaya Madeline'e göz kulak olmasını ve baron Danvers Hall'da tekrar ortaya çıkmaya cüret ederse kendisini uyarmasını söylemişti.

"Ackerby Bayan Ellis'i taciz etmek için dönmedi, değil mi?" Simpkin çalışma odasına girip kısa bir selam verdikten sonra Rayne sordu.

Kâhyanın kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Hayır, lordum. Yine de bilmek isteyebileceğinizi düşündüm... Siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Bayan Ellis beni Baron Ackerby'ye bir mektup göndermem için yönlendirdi."

"Şimdi mi?" Rayne vahiyden rahatsız olmuş bir halde sertçe sordu.

"Evet, lordum. Ve yazışmalarının bir an önce gönderilmesi onun için acil görünüyordu. Onun için ikinci bir mektup daha gönderdim. Bu mektup Bay Gerard Ellis'e gönderilmişti."

Rayne derin düşüncelere dalmış bir halde, "Kardeşi," diye mırıldandı.

"Onun güvenine ihanet etmekten hoşlanmıyorum," diye açıkladı Simpkin, "ama benden Bayan Ellis'e göz kulak olmamı ve Lord Ackerby'nin ona herhangi bir şekilde tehdit oluşturması halinde sizi bilgilendirmemi istediniz. Ve bana onun hakkında anlattıklarınızdan sonra, itiraf etmeliyim ki ona yazmak zorunda hissetmesi beni endişelendiriyor."

Rayne ona, "Bana söylemekle iyi ettin Simpkin," diye güvence verdi. "sonrasını ben hallederim."

Kâhyaya teşekkür edip onu kovduktan sonra kaşlarını çatarak Riverwood arazisinden Danvers Hall'a doğru baktı. Madeline'in Ackerby'ye yazdığı haber açıklanamayacak kadar rahatsız ediciydi ve Rayne'in içinde uzun zamandır gömülü olan sayısız duygunun kabarmasına neden oldu. Şüphe ve kuşkunun yanı sıra huzursuzluk da bunların başında geliyordu.

Madeline'in Ackerby'ye yazma nedenlerini sorgulamaktan kendini alamıyordu. Neden küçümsediğini iddia ettiği bir soyluya acil bir mesaj göndersin ki?

Rayne o anda Madeline'in kendisine saldıranı yere serdiğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca aklına başka bir şey geldi: Gözleri öfkeden kararmıştı. O anda, öfkesinin kendisini iradesi dışında zorladığı için barona yöneldiğini düşünmüştü.

Ama onun yanıtını yanlış mı yorumlamıştı? Rayne merak etti. Sevgilisine meydan okuduğu için *ona* öfkelenmiş olabilir miydi?

Rayne, çelişkili duygularıyla savaşıırken bir elini düzensiz bir şekilde saçlarında gezdirdi. Madeline'e babasının kızı olduğu için güvenmişti ama onu gerçekten *tanımıyordu*. İçinde bulunduğu durumla ilgili sözlerine inanarak fazla mı saf davranmıştı?

Bir şeyler yanlıştı, bunu hissedebiliyordu. Ne de olsa hainleri ortaya çıkarmak onun işiydi. Ve bir an için Madeline *suçlu* gibi görünmüştü. Sanki ondan sır saklıyormuş gibi.

Rayne nefesinin altında alçak sesle bir küfür mırıldandı. Aynı yoldan daha önce de geçmişti; bir kadın ondan sır saklıyordu. Ve şimdi tüm içgüdüleri, geçmiş i tekrarlamak üzere olduğuna dair sessiz bir uyarıda bulunuyordu.

Aklından hızla sorular geçiyordu, özellikle en önemlisi: *Madeline'in baronla ilişkisinde iddia ettiğinden daha fazlası var mıydı?*

Onu bir apkından korumaya kararlıydı ama belki de aslında korunmaya ihtiyacı yoktu. Belki de birkaç gün önce, onu baronla ilk kez gördüğünde, handaki bir sevgili kavgasını bile bölmüştü.

Ve kısa bir süre önce bahçede Madeline, Ackerby'yi kendi isteğiyile kucaklıyor olabilirdi. Belki de Ackerby onun göğsünü okşadığında, Madeline'in sessiz ığlığ bir zevk iniltisiydi. Bazı kadınlar sert muameleden hoşlanır, hatta bunu hoş karşılardı.

Rayne'in çene kasları gerildi. Elbette aşırı tepki veriyordu. Bir kadının ihanetiyle acı bir deneyim yaşamış olması Madeline'den şüphelenmesi için bir neden değildi.

Yine de ondan bir şeyler sakladığı kesindi. Ve sevgilisine gizli mektuplar yazıyor olması da ihtimal dışı değildi. *Tıpkı geçmişinizde olduğu gibi, sevdiğiniz aldatıcı kadının kalbine sahip olan bir sevgilisi olduğunda.*

Madeline'in Camille Juzet kadar sinsi olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Freddie'ye göre Madeline dl parasını kardeşi Gerard'a göndermeyi planlıyordu çünkü onun paraya kendisinden daha çok ihtiyacı vardı. Camille kendi kardeşinin ve diğerk aile üyelerinin yerel yetkililerden kaçmasına yardım etmek istemişti ama bu iki kadın arasındaki benzerliklerin daha da arttığı anlamına gelmiyordu.

Rayne hemen sonuca varmayacağına karar verdi. Madeline'in neden aynı anda hem barona hem de kardeşine yazdığıının mantıklı bir açıklaması olabilirdi ve şimdilik ona şüpheyle yaklaşıacaktı.

Ancak bu arada Madeline'e karşı hissetmeye başladığı şefkati bastırmaya zen gösterecekti. Ve Ackerby'ye kısa sürede unutamayacağı bir onur ve görgü dersi verecekti.

Ders boyunca soğukkanlılığını korumak Madeline için neredeyse imkânsızdı. Yaklaşan düello için duyduğu endişe çok büyüktü. Bu nedenle, sınıftan ayrılabilindiğı an

Arabella'nın kendisine ödünç verdiği Danvers arabasını Riverwood'a götürdü.

Rayne'in evde olmaması Madeline'i dehşete düşürmüştü ya da kâhyası öyle iddia ediyordu. Daha da kötüsü Bramsley, Madeline'in çok iyi bildiğinden şüphelenmesine rağmen Lord Haviland'ın nerede bulunabileceğini söylemeyi reddetti.

Neyse ki Freddie hâlâ Riverwood'daydı. Yine de, Freddie'yi tek başına oyun oynadığı bilardo salonuna götürdüğünde, beyefendi gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu.

"Haviland'ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?" Madeline hemen sordu. "Bramsley'nin tek söylediği burada olmadığı."

Freddie isteksizce, "Bir saat önce Londra'ya gitmek üzere yola çıktı," diye cevap verdi.

Madeline alt dudağını kemirerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Onunla konuşmayı ve bu saçma düelloyu iptal etmesi için onu ikna etmeyi umuyordum."

Freddie biraz ürkmüş görünerek, "İptal edemez," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu bir onur meselesi. Ackerby bu kez çok ileri gitti. Rayne'in o tırmık seni lekelemişken boş boş oturmasını bekleyemezsin."

Madeline gözlerini tavana kaldırarak, "Ama bana iftira atmadı," diye cevap verdi. "Tüm durum yanlış anlaşıldı."

Freddie kaşlarını çattı. "Artık çok geç."

"Hayır, öyle *değil*. Rayne ile konuşmak için Londra'ya kendim gitmem gerekecek."

"Bayan Ellis," dedi aceleyle, "onun işine karışamazsınız. Bu basitçe yapılmaz. Rayne ile morarana kadar konuşsanız bile başarılı olamazsınız. Onu tanıyorum. Haklı olduğuna inanırsa fikrini değiştirmez."

Freddie'nin öfkeli itirazını duymazdan geldi. "Sanırım geceyi kasabadaki evinde geçirmeyi planlıyor?"

Freddie onun inatçı ısrarı karşısında yüzünü buruşturdu. "Oraya doğru gidiyordu. Düello tabancalarını toplaması ve ikincisiyle buluşması gerekiyordu. Ve yarın sabah erkenden kalkması gerektiğini biliyordu."

Kaşlarını çatma sırası Madeline'deydi. "Senden onun yerine ikinci olmanı istemedi mi?"

"Hayır." Freddie ona mahcup bir bakış attı. "Çok iyi nişancı değilimdir ve Rayne onun yerine geçmem gerektiğinde yaralanmamı istemedi."

Madeline alaycı bir tavırla, "En azından kendi iyiliği için olmasa bile senin iyiliğin için endişeleniyordu," dedi. "Peki ikincisi kim olacak?"

"Will Stokes'a sormak niyetindeydi." "Will Stokes kim?"

"Uzun süreli bir arkadaş. Birbirlerini delikanlı olarak tanıyorlardı ve Dış İşleri Bakanlığı'nda birlikte görev yapmışlardı."

Madeline, Stokes'un Rayne'in çocukluğundaki ekmek hırsızı olduğunu fark etti ama bunun pek önemi yoktu. Önemli olan birinin canı yanmadan düelloyu durdurmasıydı.

Ama belki de Freddie haklıydı. Rayne'le konuşmanın muhtemelen çok az etkisi olacaktı. Onun mantıklı düşünmesini sağlamak için daha sert önlemler alması gerekebilirdi.

"Düellonun nerede yapılacağını biliyor musun?" diye sordu. "Ackerby 'her zamanki yerde' buluşacaklarını söyledi ve Rayne de onun ne demek istediğini biliyor gibiydi."

Freddie'nin kaşları çatıldı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece biliyorum." O tereddüt edince Madeline sabırsızca tersledi, "Bana söyleyebilirsin Freddie. Yeri kendim de bulabilirim ama beni tüm Londra'yı arama zahmetinden kurtarmış olursun. Her halükârda öğrenmeye niyetliyim."

İtirazının sesi daha da yükseldi. "Bayan Ellis... Madeline, bir beyefendinin onur meselesine müdahale edemezsiniz!"

"Ben bir centilmen olmadığım için, sizin onur kurallarınıza bağlı değilim."

Düelloocuları silah zoruyla ikna zorunda kalsa bile düelloyu bir şekilde engellemek istiyordu. Tabancasının hâlâ yanında olduğunu hatırlayan Madeline, Rayne'in vurulmasına ya da kendi adına Ackerby'yi öldürdüğü için acı çekmesine izin verme riskini göze alamazdı.

Kız bakışlarını Freddie'nin üzerinde sabitleyince Freddie sonunda tiksintiyle iç geçirdi. "Sanırım Rudley Commons'ı kastediyorlar. Londra'nın dış mahallelerinde düelloların sık sık yapıldığı bir alan."

"Teşekkür ederim," dedi Madeline, adamın pes etmesinden dolayı rahatlamıştı, böylece bilgiyi kendi başına keşfetmeye çalışmak için bitmek bilmeyen saatler harcamak zorunda kalmayacaktı. "O halde yarın sabah şafak vakti düello başlamadan önce bana eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

Freddie'nin çıkardığı boğuk ses neredeyse bir ciyaklamaydı. "Sana kesinlikle orada eşlik etmeyeceğim! Böyle bir şey yapmaya cüret edersem Rayne beni öldürür."

"Eğer seni öldüreceğim."

Ne yazık ki Madeline tehdidinin pek işe yaramadığını görebiliyordu, bu yüzden farklı bir yol denedi, sesini yumuşatarak daha yalvarır bir tonda konuştu. "Sana yaptığım iyiliğin karşılığını ödemem gerekirse tek yapmam gerekenin istemek olduğunu söylemiştin. Ben de şimdi istiyorum."

"Madeline, bu hiç adil değil!"

"Sözünden dönmek mi istiyorsun?" diye üsteledi. "Centilmenlik onuru hakkındaki tüm o güzel konuşmalarınızdan sonra mı?"

Freddie ona ters ters baktı. "Yapamayacağımı biliyorsun." "O zaman beni yarın sabah götüreceksin?"

"Evet, kahrol, seni alacağım. Ama Rayne'e beni nasıl zorladığını açıklamak zorundasın, yoksa ölümüm senin ellerinde olacak."

"Ona söyleyeceğime ve seni tüm sorumluluktan muaf tutacağıma söz veriyorum," diye kabul etti Madeline, neredeyse rahatlamaktan bayılacaktı. En azından şimdi düelloyu durdurma şansı vardı.

Yine de midesindeki düğümler endişeyle gerilmeye devam ediyordu. Rayne'e yönelik tehlike henüz geçmemişti. Madeline yeni bir dehşetle, kendisi için de tehlikenin geçmediğini fark etti. Çünkü onun sağlığına yönelik tehdit zaten korktuğu şeyi doğrulamıştı: Son birkaç gündür Rayne' bu kadar içli dışlı olmasına izin vererek başını büyük bir belaya sokmuştu.

Umutsuzca aşık olmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

, anne. İyi ya da kötü kaderimi belirledim.

"Hâlâ bunun korkunç bir hata olduğunu söylüyorum Madeline," diye yakındı Freddie, sabahın erken karanlığında at arabası Londra'ya doğru düzensiz bir şekilde ilerlerken.

Yoğun bir sisin içinden geçerken, çukurların üzerinden yalpalayarak geçerken ve dört tehlikeli inçlik çamurda kayarken aracın yan korkuluğuna tutunan Madeline, cevap verdiğinde biraz dikkati dağılmıştı.

"Duygularını çok iyi anlıyorum Freddie. Bana bunu bir düzineden fazla kez söyledin."

Uygunsuzluğa rağmen, tehlike yakın yatak arkadaşları yaratma eğiliminde olduğundan, kısa sürede ilk isimleriyle anılmaya başlamışlardı.

Şu anda tehlike, yoldan kayması halinde arabadan fırlamaktı - Freddie'nin bir çift grisi tehlikeli yüzeyde ayaklarını korumak için cesurca çabalarken, toynakları arkasındaki yolcuların üzerine çamur ve balçık yığınlarını çalkalarken bu kader fazlasıyla mümkün görünüyordu.

Ama Freddie biraz dağınık olsa da mükemmel bir kırbaççıydı ve Madeline onu düelloya zamanında Rudley Commons'a götüreceği konusunda ona güveniyordu.

Chiswick'ten şafaktan çok önce, o zamandan beri hafiflemiş olan çiseleyen yağmurun ortasında ayrılmışlardı. Şimdiye kadar şapkası ve pelerini sıırıslıklam olmuş ve çamurla kaplanmıştı; kimliğini gizlemek için taktığı peçe de öyle.

Yine de Madeline mutsuzluğunu görmezden geldi ve önündeki yola odaklanmaya devam etti, dönen sislerin arasından görmeye çalıştı.

Ancak Freddie'yi o kadar kolay görmezden gelemezdi. Onu neredeyse bir kardeş gibi görmeye başlamıştı ve ne yazık ki Gerard'ın istediği olduğunda o da en az gerçek kardeşi kadar inatçıydı.

Freddie beş dakika içinde üçüncü kez, "Gerçekten, Rayne endişelenmemelisin," diye tekrarladı. "Ölümcül bir nişancı olduğu için pek tehlikede değil."

"Eski mesleği göz önüne alındığında, bu beni hiç şaşırtmadı. Bir tabancayla ölümcül olmasını beklerdim. Ama Ackerby'nin kendisi de iyi bir nişancı sayılır. Ve eğer ikisinden biri bu sabah yaralanır ya da ölürse...." Madeline ürperdi. "Vicdanımda onların kanıyla yaşayamazdım."

Soğuktan için pelerinini daha sıkı sardı. Ama yüreğindeki ürperti, kırıları kaplayan nemli sisten daha fazlasından kaynaklanıyordu. Korkuydu, saf ve basit.

"Keşke daha hızlı gidebilseydik," diye mırıldandı, aciliyeti yeniden hissederek.

Freddie karşılık olarak homurdanarak itiraz etti. "Daha hızlı gidersek bizi bir hendeğe düşürürüm ve atlarıma onları sakat bırakmayacak kadar çok değer veriyorum. Ayrıca bolca vaktimiz var. Düello gün ışımadan başlamayacak. Rakibini görebilmelisin, biliyorsun."

Alaycı ses tonu Madeline'in onun hassasiyetlerini incittiğinden şüphelenmesine neden oldu.

"Beni götürdüğün için teşekkür ederim Freddie," diye mırıldandı kızgın tüylerini yatıştırmaya çalışarak ve alçak sesle mırıldandığı yemini ekledi, "Şeytan alsın, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı Freddie. "Rayne tanıdıklarım arasında en mantıklı adamdır, aşırı centilmenliğe eğilimli *olsa* bile. Ona ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Madeline de Rayne'in kararlılığını anlayamıyordu. "Biliyorum. Zarar görmeden kurtulsa bile, bir skandalla karşı karşıya kalabilir.

sadece Lord Ackerby'yi yaralar."

Freddie onun yorumunu bir an için sindirdi, sonra başını salladı. "Bunu düşünmem gerekirdi. Rayne düelloyu gizli bir şekilde halletmek isteyecektir elbette, hiç değilse büyükannesinin hatırı için. Leydi Haviland aile adını daha fazla lekelerse çok kızacaktır."

"Bu pek de teselli sayılmaz," diye cevap verdi Madeline karanlık bir sesle.

"Olmayabilir. Ama Londra'ya tek parça halinde ulaşmamızı istiyorsan lütfen dikkatimi daha fazla dağıtma."

Onu almak için Danvers Hall'a geldiğinden beri kendisiyle durmadan tartışan kişinin Freddie olduğunu belirtmeye zahmet etmedi.

Madeline bunun yerine dilini tuttu ve midesinde endişeden yükselen asidi bastırmaya çalışırken, bir yandan da at arabasının sallanmasından ve sarsılmasından kaynaklanan mide bulantısını bastırmaya odaklandı.

Freddie nihayet çiftini yemyeşil bir çayırın kenarında durdurduğunda en azından sis biraz dağılmıştı.

Madeline damlayan sisin bakarken midesi tekrar sıkıştı. Onlardan önce birkaç arabanın geldiğini ve alanın ortasına yakın bir yerde küçük bir grup adamın toplandığını görebilmesi için yeterli ışık vardı.

"Şafak sökmeden başlamayacaklarını söylediğini sanıyordum," haykırdı dehşet içinde.

Freddie'nin cevap vermesini ya da attan inmesine yardım etmesini beklemeden attan atladı ve çayırdaki ilerlemeye başladı. Eteklerinin kenarları ıslak çimenlerde hemen sıırıslıslam oldu ve ilerlemesini engelledi ama demir zincirler onu durduramazdı.

Beklediği gibi, düello alanına çıktığında, gelişini şaşkın bir sessizlik karşıladı. Yas tutan bir dul gibi görünüyordu, Madeline biliyordu, sıkıcı pelerini ve siyah

Şapkası ve duvağı ama Rayne, Lord Ackerby gibi kaşlarını çatmasından onu açıkça tanıdı.

Onlara tepki göstermeleri için zaman tanımadan, sürpriz avantajını kullandı. "Günaydın beyler. Korkarım boşuna erken kalkmışsınız, çünkü bu yasadışı girişimi iptal etmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım."

Adamlar zarif bir işçilikle yapılmış tabancaların bulunduğu iki kutuyu inceliyor, hiç şüphesiz ateşleme ve tetik mekanizmalarını kontrol ediyorlardı. Rayne'e en yakın duran, Rayne'in yardımcısı olduğunu düşündüğü, sade, koyu renk giysiler içindeki sıırım gibi, keskin yüzlü bir adamdı; Ackerby'nin yanındaki süslü, yaşlı beyefendi ise baron adına hareket ediyor olmalıydı.

Rayne'in dudakları onaylamaz bir ifadeyle incelirken, diğerinin kaşları arsız bir merak ve eğlenceyle kalktı.

Ancak Madeline, yetişkin adamların birbirlerine kurşun sıkmasını eğlenceli bulmuyordu ve kendini düello yapanların yoluna atmak zorunda kalsa bile bunu durdurmaya niyetliydi.

Ama önce onu gördüğüne pek sevinmemiş görünen Rayne'le uğraşmak zorundaydı.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu sert bir ses tonuyla. "Buraya ait olmadığını biliyorsun."

Madeline sesinin titremesini engellemeye çalışarak sakince, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Benim için kavga ediyordunuz, bu yüzden bu konuda bana biraz söz hakkı verdiğine inanıyorum."

Sesi hiç duymadığı kadar sertti. "Hiçbir söz hakkın yok."

"Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi. "Bir skandala neden olmak gibi bir niyetim yok. Eğer birbirinizi öldürürseniz, kavganızın merkezinde benim olduğum ortaya çıkar ve iyi ismim tamamen mahvolur. Buna izin vermeyeceğim."

Rayne onun bu sözlerini duymazdan gelerek çayırdaki daha yavaş adımlarla ilerleyen ve şimdi başını öne eğmiş olan Freddie'ye baktı. "Lunsford, lütfen onu hemen götür."

Madeline, Freddie'nin yerine, "O memnun *değil*, Lord Haviland," diye cevap verdi. "Ve siz bu saçma meydan okumaya son verene kadar buradan ayrılmayacağım." İki karşıt kampın arasına girdi. "Sizi uyarıyorum, eğer devam etmek istiyorsanız, bana doğru ateş etmeniz gerekecek."

Rayne'in çenesi daha da sertleşti. "Seni zorla aldıracağım, tatlım."

"Deneyebilirsin." Bileğine doladığı retikülden kendi dolu çıkardı. "Hizmetkârlarınız bana meydan okumak istemiyor lordum." Tabancasını alanın ortasına doğru salladı. "Devam edin ve uzaklaşın beyler. Size söz veriyorum, içinizden ilk ateş edeni vuracağım."

Ortaya çıkan sessizlik Madeline'in de beklediği gibi sağır ediciydi. Kuşkusuz her biri Madeline'in sözlerine itibar edilip edilmeyeceğini değerlendiriyordu.

Kendini biraz umutlu hissederek tekrar konuştu ama bu kez dönüp barona hitap etti. "İkimiz de biliyoruz ki Lord Ackerby, çünkü tartışma basit bir yanlış anlaşılardan ibaretti. Eminim bu kadar sert davranmak istememişsinizdir. Ama şimdi o anın sıcaklığından uzak, sakın bir şekilde düşünmek için zamanınız olduğuna göre, Haviland'ın dilediği özrü dilemeye istekli olup olmadığınızı merak ediyorum."

Ackerby'nin artık dün sabah Danvers Hall bahçelerinde olduğu gibi hiddetli olmadığı belliydi ve Madeline ona nazikçe geri çekilmesi için yeterli bahaneyi verdiğini umuyordu.

Nefesini tutarak, Ackerby Rayne'e bakarken endişeyle bekledi, sonra boğazını temizledi. "Belki de dün çok sert *davrandım*. Eğer öyleyse, özür dilerim canım."

"İşte," diye araya girdi Freddie aceleyle. "Onur yerini buldu."

Sesi rahatlamıştı ama Madeline aynı iyimserliği henüz hissedemiyordu.

Peçesini Ackerby'nin yüzünün alt kısmını görebileceği kadar kaldırarak sessizce, "*Teşekkür ederim*."

"Elbette sizi affediyorum lordum. Bu küçük anlaşmazlığı çözdüğümüz için çok minnettarım."

Madeline Rayne'e dönerken peçesini indirdi. "Bununla yetinmek zorundasınız, Lord Haviland-gerçi aşağılanmış erkeklik gururunuz ısrar ediyorsa, her zaman delope yapabilirsiniz. Bir anlaşmazlık her iki tarafı da tatmin edecek şekilde çözülecekse böyle yapılmaz mı?"

Havaya zararsız bir şekilde ateş etme pratiğinden, düelloları sonlandırmanın güvenli yolundan, böylece iki rakibin de fiziksel zarar görmeyeceğinden bahsetti.

Rayne acımasızca sessiz kaldı, onu o kadar yoğun inceliyordu ki sanki peçesini delip geçiyordu. Sonunda alaycı bir tonda cevap verdiğinde Madeline'in kalbi güm güm atıyordu. "Neden iyi bir mermiyi boşa harcayasın ki?"

Rahatlama hissi o kadar güçlüydü ki dizlerinin bağı çözüldü. Ama sonra Rayne başka bir tehdit savurarak bu anı bozdu. "Sözlerimi unutma Ackerby, bir dahaki sefere ona yaklaşmaya cüret edersen seni affetmeyeceğim."

Baron kavgacı bir adım atınca Madeline hemen araya girdi ve Ackerby'nin koluna yatıştırıcı bir el koydu. "Düşünceniz için teşekkür ederim lordum. Şimdi belki de evinize dönmek ve bu sefil ortamdan uzaklaşmak istersiniz."

Ackerby gözle görülür bir şekilde dişlerini sıktı ve yardımcısına bir çağrı mırıldandı. "Gel Richardson, burada işimiz bitti." Sonra topuğunun üzerinde dönerek arabasına doğru ilerledi ve meslektaşını peşinden koşması için bıraktı.

Baron kulak kesildikten sonra Rayne'in arkadaşı ilk kez , ses tonu biraz eğlendiriciydi. "Bu cesur hanımefendi sayesinde bana ihtiyacın kalmadığı için çok rahatladım Rayne. Seni tanıştırmamı istesen çok mu ileri gitmiş olurum?"

Rayne kuru bir sesle, "Bunu seve seve yaparım Will," diye cevap verdi, "ama duyduğun gibi, cesur hanımefendi adını gizli tutmak istiyor. Belki daha uygun koşullar altında...."

Madeline'in Will Stokes olduğunu tahmin ettiği adam Rayne'in reddini nezaketle kabul etti. "Peki o zaman, sizden ayrılıyorum. Doğal olarak, başka bir konuda hizmetime ihtiyaç duyarsanız, istemeniz yeterli."

"Bugün geldiğiniz için size teşekkür ederim."

Rayne'in yardımcısı hafif bir selam vererek kendi arabasına çekildi ve Madeline'i Rayne ve Freddie ile yalnız bıraktı.

"Bay Lunsford'la benim de gitmemiz gerekiyor," diye mırıldandı, Rayne'in hâlâ ona delici bir şekilde bakmasından hoşlanmamıştı. "Bünyesine göre normalden çok daha erken kalktı ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Ancak Rayne onun argümanını yutmuş gibi görünmüyordu. "O kadar hızlı değil, sevgilim," diye uyardı.

Madeline geriye doğru savunmacı bir adım attı. "Freddie beni eve bırakacak."

"Hayır, yapmayacak. Seninle şu anda küçük bir tartışma yapmamız gerekiyor. Freddie kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse karışmaz," diye ekledi Rayne, kuzenine kızgın bir bakış fırlatarak.

Böyle söyleyerek onu dirseğinden sıkıca tuttu ve arabasına doğru götürdü.

Madeline itiraz , "Eve seninle yalnız gitmeyeceğim, Rayne," dedi. "Geçen sefer baştan çıkarma sanatını kullandıktan sonra sana güvenmiyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sadece boynunuzu sıkarken biraz mahremiyet istiyorum."

Anlaşılır bir şekilde, onun tehdidi Madeline'i biraz rahatlatmıştı. Rayne'e iki gece önceki şehvetli saldırısını tekrarlama şansı vermekten korkmuştu ama belli ki şu anki ruh hali hiç de aşk dolu değildi. Madeline bunun kendisi için büyük bir şans olduğunu düşündü. Rayne şu anda oldukça tehlikeli görünüyordu ama Madeline onun öfkesiyle, baştan çıkarıcılığına karşı koyabileceğinden çok daha kolay başa çıkabilirdi.

"Beni öldürürsen hizmetkârlarının haberi olur," diye uysalca işaret . "Freddie de öyle."

"Freddie ile daha sonra ilgilenmek niyetindeyim."

Çayırın kenarına vardıklarında baronun arabası uzaklaşmıştı ve Will Stokes'un arabası da aynı şeyi yapıyordu.

Ancak Madeline, Rayne'in arabasına doğru gitmediğini fark etti. Bunun yerine, onu tarlanın kenarından karaağaçların arasına, arabasının ve hizmetkârlarının görüş alanının dışına doğru yönlendirdi.

Ancak o zaman kadının kolunu bıraktı ve ona doğru döndü, yüzünü görebilmek için peçesini kaputunun kenarından yukarı kaldırdı.

"Düello alanında ortaya çıkmak da ne demek oluyor?" dedi dişlerini sıkarak.

"Düello da ne demek oluyor?" diye karşılık verdi, Rayne'le gireceği herhangi bir sözlü savaşta kendi başının çaresine bakmaya kararlıydı.

Gözleri kararmış bir şekilde ona baktı. "Ackerby'yi vuracağımın endişeleniyordun, değil mi?" Bu bir soru değildi.

"Kesinlikle endişelendim! Bir akranını öldürmeyi başarırsan sonuçlarına katlanmanı istemedim."

Öfkesini mantıklı bir argümanla yatıştırmayı umduysa da Rayne onu dinlemiyordu. "Ackerby'yi savunmakta neden bu kadar kararlısın?" diye sordu.

"Onu savunmuyorum!" Madeline kendini sakinleştirici bir nefes almaya zorlamadan önce haykırdı. Rayne'e bağırarak onu hiçbir yere götürmüyordu, bu yüzden daha yumuşak bir yaklaşım denedi.

"Bana kızmak yerine, lordum, sizi skandaldan kurtardığım için bana teşekkür etmelisiniz. Ve büyükannenizin gazabından da. Hapishanede ya da daha kötü bir yerde çürürken evlenme sözünüzü tutmasaydınız Leydi Haviland ne derdi?"

"Büyükanneimin bununla hiçbir ilgisi yok!"

"Bence şafak vakti Ackerby'ye meydan okumadan önce onun hassasiyetlerini göz önünde bulundurmalıydın!"

Rayne hâlâ onu inceliyordu, gözleri öfkeyle ona dikilmişti. "Ackerby'yi korumaya neden bu kadar kararlı olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

tekrarlandı.

"Sizi temin ederim, değilim."

"O zaman neden dün ona mektup yazdınız?"

Bu ani soru karşısında irkilen Madeline, Rayne'e baktı ve onun mektubunu nasıl öğrenmiş olabileceğini merak etti. Bir an sonra aklına geldi.

"Simpkin'i beni gözetlemesi için sen mi görevlendirdin?" diye sordu, ses tonu inanılır gibi değildi. "Buna inanamıyorum!"

"Ackerby'nin dönme ihtimaline karşı ondan sana göz kulak olmasını istedim ve o da senin iletişimini bana rapor edecek kadar endişe verici buldu."

Madeline dişlerini sıktı, şimdi kendisi de öfkeliydi. Elbette Simpkin Rayne'e kendisinden daha sadık olacaktı; bu gerçeği gelecekte hatırlaması iyi olacaktı. Ama Ackerby'nin metresi olması için ona şantaj yapma planını ortaya çıkarmak aptallık olurdu. Rayne'in ne yapacağını kimse bilemezdi.

Bu nedenle, "Ackerby'ye düellodan çekilmesi için yalvarmak üzere mektup yazdım, çünkü meydan okumanı geri çekeceğinden şüpheliydim," diye mırıldanırken cevabını gölgeledi.

Bu kısım kesinlikle doğrudu ve Madeline'e göre ihmal yalanı haklıydı.

"Peki ya kardeşiniz? Neden ona da aynı anda yazdın?"

Madeline bir an tereddüt ettikten sonra kardeşine yazmak için çok iyi bir mazereti olduğunu hatırladı. "Freddie'nin bana ödül olarak verdiği parayı ona göndermek istedim. Gerard'ın şu anda paraya ihtiyacı var." Bir başka haklı ihmal, dedi kendi kendine.

Rayne'in öfkesi dinmeyince Madeline öfkesini zorla yuttu ve daha ciddi bir sesle, "*Senin* için korkuyordum Rayne, Ackerby için değil - her ne kadar şu anda *senin* ölümünü neşayle düşünebilsem de." dedi.

Nefesini tuttu, cevabının onu mantıklı düşünmeye sevk edecek kadar yatıştıracağını umuyordu. Adamın gergin ifadesi biraz olsun gevşer gibi olduğunda Madeline'in içi rahatladı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Rayne'e yalan söylüyordu ve eğer Rayne onu her iki mektup hakkında da sorguya çekseydi daha fazla korunmak için zorlanacaktı.

"Hiç şüphesiz şimdiye kadar en inatçı kadınsın," dedi sonunda, ama ses tonundaki hararetin çoğu gitmişti.

Madeline belli belirsiz gülümsedi. "Ve sen de çok inatçı bir adamsın. Dün sana kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını *söyledim* ama söylediklerimin tek kelimesine bile kulak asmadın."

Rayne'in dudaklarının kıpırdadığına yemin edebilirdi. "Bana kulak vermeyi reddettin tatlım, hatırlatmama gerek var mı? Kendini bilerek tehlikeye attığında seni korumak di tarikatıdır."

Madeline gülümsemesinin biraz genişlemesine izin verdi. "Dün beni çok iyi korudun, Ackerby'yi gül ağaçlarının arasına düşürdün ama onu çağırmana kesinlikle gerek yoktu."

" fikirde değilim."

Rayne'in inatçılığı karşısında bıkkın bir şekilde iç çekti. "Aşırı şövalyelik anlayışınız yüzünden bana kırılğan bir kadınmışım gibi davranmanızı son derece yorucu buluyorum lordum. Kahramanı oynamaktan kendinizi alamıyorsunuz ama benim şımartılmaya ihtiyacım yok."

"Hayır, sanırım bilmiyorsun." Neyse ki bakışları hafif bir eğlence parıltısıyla aydınlanmıştı. "Ama bir fahişenin onur meselesine müdahale etmesine izin verdikten sonra erkeklik duygumu nasıl geri kazanacağım?"

Madeline kuru bir sesle, "Erkekliğinizin ağır bir yara aldığından şüpheliyim," dedi.

"Oh, ama öyle. Ve bunu telafi etmek sizin elinizde."

Adamın ona bakış şeklini göz önünde bulunduran kızın temkinliliği aniden tüm gücüyle geri döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlilik teklifime bir cevap istiyorum."

"Teklifinizi tartışmak için uygun bir zaman değil," diye verdi, bir adım geri çekilerek.

"Ben öyle düşünmüyorum, sevgilim. Müzakerelerimize devam etmek için mükemmel bir zaman, özellikle de düelloyu iptal ettiğim için bana borçlu olduğun için."

Rayne'in ipeksi ses tonu Madeline'in tüm sinirlerini gerdiği gibi, adamın yavaşça ona doğru ilerlediği gerçeğini de ortaya çıkardı. Madeline, Rayne onu bir karaağacın gövdesine yaslayana kadar geri çekildi. Adam orada durup ona bakarken kalbi güm güm atmaya başladı.

"Ackerby'nin seni takip etmesinin benimle evlenmen için zorlayıcı bir neden olduğunu artık çok iyi anlamış olmalısın," uyardı. Kontesim olsaydın sana dokunmaya cesaret edemezdi."

"Sen onu vurmakla tehdit ettikten sonra *artık* bana dokunmaya cesaret edemez."

Elini kaldıran Rayne bir parmağını çenesinin altına koyarak onun bakışlarını yakaladı ve ağzının kurummasına neden oldu. "Bundan emin olamazsın. Sana isminin ve unvanımın korumasını vermek niyetindeyim Madeline."

"Senin korumanı istemiyorum," dedi düzensiz bir şekilde. "Ve benimle gerçekten evlenmek istemediğini de biliyorum."

"Öyle bir şey bilmiyorsun. Aksine, bu olay sadece senin hakkındaki içgüdülerimi doğruladı. Gözüpek ve cesursun ve hesaba katılması gereken bir güçsün. Ve sen varisimin annesi olmasını istediğim kadınsın."

Adamın mavi gözleri Madeline'in gözlerine daldığında Madeline kalbinin yerinden çıktığını hissetti. Rayne'in daha önce ona çocuk arzusunu sorduğunu, cevabını beklerken yüzünde beliren gergin ifadeyi hatırladı, sanki cevabı onun için son derece önemliymiş gibiydi. Ve belki de öyleydi. Çocukları bir eşten daha çok istiyordu.

Rayne'çocukları için iyi bir baba olacağından pek şüphesi yoktu. Hatta muhtemelen onları kendisini sevdiğinden çok daha kolay sevecekti. Asıl sorun da buydu. Adam onu damızlık olarak istiyordu, o ise aşk-

Bu dehşet verici düşünceyi basit bir yorumla kesti. "Pazartesi günü Londra'dayken evlenebilmemiz için özel bir ruhsat aldım."

Madeline irkilerek ona baktı. "Bu çok küstahça bir davranış."

"Hiç de değil. Size söyledim, hayır cevabını kabul etmek niyetinde değilim."

Rayne daha da yaklaştığında Madeline bir endişeyle, bunun yetersiz bir ifade olduğunu düşündü. Rayne tanıdığı en acımasız adamdı, hatta Ackerby'den bile daha acımasızdı. Ama en azından Rayne'in niyeti onurluydu.

Düşünceleri o kadar meşguldü ki bir sonraki açıklamayı neredeyse kaçıırıyordu. "... tören bu öğleden sonra gerçekleşebilir."

"Bu öğleden sonra! Şaka yapıyor olmalısınız."

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Madeline'in çenesi meydan okurcasına dışarı çıktı. "Benimle evlenmeye karar verdiniz diye buna uymak zorunda mıyım?"

Ağzının kenarı bir gülümseme ifadesiyle kıvrıldı. "Hayır, buna uyacaksın çünkü benimle evlenmen senin için en iyi gelecek. Pazartesi günü avukatlarımla da konuştum ve senin için büyük bir evlilik anlaşması ayarlamalarını emrettim."

Rayne'in teklifini kabul etmesinin pratik nedenlerini hatırladığından, itirafı onu duraksattı. Karısı olarak önemli bir mali güvenceye sahip olacaktı. Ve muhtemelen evlilik anlaşmasını kardeşinin içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmasına yardım etmek için kullanabilirdi-

Hayır, Rayne'le parası için evlenmeyi düşünmek saçmaydı. O bir servet avcısı değildi.

Öte yandan, Rayne'in koruması çok hoş karşılanabilirdi. Az önceki ikilemi -Ackerby'nin kardeşinin hırsızlığını başının üstünde tutması-Madeline'e baronun servetine ve itibarına sahip birine karşı ne kadar güçsüz olduğunu bir kez daha göstermişti. Bir kontes olsaydı ona karşı koymakta bu kadar çaresiz kalmazdı. Kuşkusuz Ackerby onu korkutuyordu, kendi iyiliği için değil ama Gerard'ın iyiliği için.

Madeline'in de kabul ettiği gibi, yalnız bir gelecek ihtimali onu neredeyse o kadar korkutuyordu. Tek başına yaşadığı hayatın kasvetinden korkuyordu.

iffetli kız kurusu. Varlığının boşluğundan ve yalnızlığından pişmanlık duyan üzgün yaşlı bir kadın olmak istemiyordu. Çocuk sahibi olmanın.... bir aile kurmanın.... sevdiği bir kocaya sahip olmanın mutluluğunu yaşamak istiyordu.

O düşünüp dururken Rayne'in eli çenesini kavradı. Başparmağı alt dudağını okşarken bakışları onun ağzına sabitlendi. Dağınık düşüncelerini toparlayıp ona engel olamadan Rayne onu öpmek için başını eğdi.

İlk temasta nefesi boğazında düğümlendi. Şeytan onu alsın, bu öpücük en az öncekiler kadar bunaltıcıydı, sıcaklık ve baştan çıkarıcılık, güç ve şefkat doluydu.

Dudakları onu sahipleniyor, dili ağzının sıcaklığının derinliklerine ulaşıyor ve Madeline'e onun tadını, dokunuşunu ne kadar arzuladığını hatırlatıyordu. Adamın, Madeline'in kendisine olan zaafından yararlanarak onun teslimiyetini kazanmaya kararlı olduğunu bilse de geri çekilemedi.

Büyülü öpücüğü devam etti ve Madeline'in iradesini zayıflattı. Madeline sessizce Rayne'e küfretti, ancak kendi kendisiyle gönülsüzce tartışırken boğazından gelen boğuk inilti protestodan çok zevk sesiydi. Öpücüklerinin heyecan verici, baştan çıkarıcılığının yıkıcı derecede etkili olduğuna şüphe yoktu. Ama fiziksel becerisine güveniyordu. Kalbi ona bağlı değildi ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı.

Yine de direnci azalıyordu. Gerçek şu ki, umutsuzca Rayne'in karısı olmak istiyordu....

Az önce kendine itiraf ettiği şeyi fark eden Madeline inanamayarak inledi. Gerçekten de onun evlilik teklifini kabul etmeyi düşünüyor muydu?

Öpücüğü yumuşayınca, dudaklarına mırıldanacak kadar geri çekildi, "Ne dedin sen?"

"Yok bir şey. Sadece sana küfrediyordum."

Adamın gülümsemesini ağzında hissetti. "Son zamanlarda bunu sık sık yapıyorsun."

"Bana yeterince sebep verdin." Ellerini onun göğsüne bastırarak nefesini içine çekti. "Beni öpmeyi bırakmalısın, Rayne. Sen duyularıma bu şekilde saldırırken düşünemiyorum."

"Bütün mesele de bu zaten, tatlım." Madeline eğlenmeyi başaramayınca Rayne teslim olmuş gibi göründü.

"Nasıl ."

Yine de onu bırakmadı. Sadece orada durdu, onu hafifçe kucakladı, alnını onunkine bastırdı ve yumuşak, ikna edici bir sesle onu kandırdı. "Hadi aşkım, yeterince geciktin. 'Evet' de."

Madeline gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. İçindeki özlem, hayatında hissettiği her şeyden daha güçlüydü. Ne kadar şiddetle karşı koyarsa koysun ya da risk konusunda kendini ne kadar sert bir şekilde uyarırsa uyarsın, Rayne'le evlenmek istiyordu.

Kalbinin özlemine teslim olmaya cesaret edebilir miydi? Muhtemelen sevgi dolu bir evlilik hayalinden, gerçek bir aşk evliliğinden vazgeçecekti. Yine de Rayne'in karısı olmak ve kalp acısını göze almak, onun başka bir kadınla evlenmesini izlemekten daha iyi olurdu. Ve belki de -sadece belki de- Rayne bir gün onun için hissetmeye başladığı sevginin bir kısmını hissedebilirdi.

Madeline zihinsel olarak kendini silkeledi. Umutlarını aptalca fantezilere bağlamak aptallıktı. Ama yine de, onunla evlenmeyi göze alırsa mümkün olabilecek şeylerin cazibesi göz ardı edilemeyecek kadar çekiciydi.

"Eğer seninle evlenecek olsaydım," dedi yavaşça, "akademideki yeni öğretmenlik görevimden vazgeçmezdim."

Rayne sanki onun cevabını beklemiyormuş gibi hareketsiz kaldı. Aslında o da beklemiyordu. *Tamamen delirdim mi, anne?*

Şaşırtıcı bir şekilde sadece başını salladı. "İtirazım yok, ancak bir kontesin öğretmen olarak istihdam edilmesi yeni bir şey olacak."

"Arabella hâlâ orada öğretmenlik yapıyor, kız kardeşleri de öyle ve ben de ekmek paramı kazanmak istiyorum."

"Devam etmen için bir sebep yok, aşkım. Uysal bir kölelik hayatı sürmek için yaratılmamışsın."

"Bir sebebi *var*. sünger çekmek istemiyorum."

"Süngercilik yapmayacaksın. Evlilik karşılığında bana bir varis vereceksin."

Madeline kalbindeki ani sızıyla irkildi. Kendisi aşk evliliği yapacaktı ama Rayne için bu sadece bir iş anlaşması olacaktı. "Hatırlıyorum. Tek istediğinin mantık evliliği olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı, Rayne'in bunu inkâr etmesini dileyerek.

"Uygun bir eşleşmenin avantajlarını anlıyorsun Madeline. Kendini tehlikeye sürece pratik ve mantıklısın. Ve benim romantik bir ruh haline sahip olmadığımı biliyorsun."

Gerçekten de biliyordu. Aşk pazarlıklarının bir parçası olmayacaktı, Rayne bunu ona açıkça belirtmişti. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, eğer onun şartlarını kabul ederse, kalbini ona çoktan kaptırdığını asla bilmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Rayne'den böyle bir sır saklayabilir miydi?

Madeline titrek bir nefes alarak bir sonuca vardı. "Pekâlâ," dedi düzensiz bir şekilde.

", ne?" "Seninle evleneceğim."

Sadece biraz şaşırmış ve biraz da memnun görünüyordu. "Güzel. Bu öğleden sonrası için ayarlamaları yapacağım."

İçini bir panik dalgası kaplarken kaşları çatıldı. "Bu öğleden sonra çok erken."

"Neden? Özel bir ruhsat sayesinde istediğimiz zaman istediğimiz yerde evlenebiliriz. Ve Chiswick'teki papaz, kendisinden ne zaman talep edersem töreni gerçekleştirmeyi çoktan kabul etti."

Madeline yüzünü buruşturdu. "Kendinizden çok emindiniz, değil mi Lord Haviland?"

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Tabii ki. Emin olamadığım sendin."

"Büyükannen düğününde bulunmak istemeyecek mi?" Madeline sordu.

Rayne onun endişesini bir kenara itti. "Büyükannem şu anda Brighton'da. Onun Londra'ya dönmesini beklemek ya da arkadaşının ev partisinden aldığı keyfi bozmak istemiyorum."

"Leydi Haviland benimle evlendiğinizi öğrenince pek mutlu olmayacak." "İzin verin onu ben halledeyim."

"Peki ya kız kardeşlerin?"

"İki kız kardeşim de Kent'te, zamanında varamayacakları kadar uzakta."

Madeline, Rayne'in kız kardeşlerini de büyükannesini davet etmemesiyle aynı nedenden ötürü mü dışlamak istediğini merak etti - çünkü onunla evlenmesini onaylamayacaklardı.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Belki de düğününüzde kardeşinizin bulunmasını tercih edersiniz."

Bunu kesinlikle tercih ama Gerard'ın İskoçya'daki düğününe katılmamıştı ve şimdi de onunkine katılmaya müsait değildi. Dahası, nedenini açıklamaya çalışırsa, hırsızlığı ortaya çıkacaktı.

Madeline, "Kardeşimin varlığına ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Ama bu acele niye?"

"Fikrinizi değiştirmeniz için size zaman tanımak niyetinde değilim."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye yemin etti, her ne kadar şimdiden endişe verici tereddütler yaşamaya başlamış olsa da.

"O zaman töreni saat beşte Riverwood'da yapacağız. Chiswick'e döner dönmez papazla o ciating hakkında konuşacağım."

Madeline birden kendi yükümlülüklerini hatırladı. "Şimdi oraya dönsem iyi olacak. Bu sabah onda dersim var ve hazırlanmam gereken bir düğün var...."

Farkına vardığı şey onu yeni bir güçle çarptı. Eldivenli elini şakağına bastırdı, olayların hızından sersemlemiş hissediyordu. Buraya bir düelloyu durdurmak için gelmiş ve sonunda Rayne'le evlenmeyi kabul etmişti. *Yüce Tanrım, ben deliyim anne.*

"Gel," diye ısrar etti Rayne, kızın dirseğini tutmadan önce duvağını düzeltti. "Freddie'nin seni eve bırakmasına izin vereceğim çünkü buradaki evimde durmam gerekiyor."

Rayne'in kendisine Freddie'nin arabasına kadar eşlik etmesine izin verdi; Freddie arabanın koltuğunda dizginleri tutmuş bekliyordu.

Rayne ona elini uzatırken, onun kararsızlığını sezmiş olmalı ki, sert bir sesle, "Seni saat beşte göreceğim, aşkım. Çeyrek kala Danvers Hall'a senin için bir araba göndereceğim ve eğer hazır olmazsan seni almaya kendim geleceğim."

Madeline, Rayne'in sözünü yerine getireceğinden hiç kuşku duymuyordu ve bu yüzden eteklerini koltuğun üzerinde düzeltirken cevap vermedi. Freddie'nin şaşkın bakışlarını da görmezden geldi ve yolculuk sırasında açıklayacağını söyleyerek kendisini hemen eve götürmesini istedi.

Şu anda korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünmekle meşguldü.

Rayne düello alanından güçlü bir tatmin duygusuyla ayrıldı. Bu sabah Madeline'i görmekten ciddi anlamda hoşnut olmamıştı ama sonuç onun çıldırtıcı müdahalesini telafi etmişti.

Bu akşama kadar onunla evlenmiş olacaktı ve bu gece de yatağa girmiş olacaktı.

Arabası Mayfair'in sisli sokaklarında ilerlerken bu olasılık onu zafer ve beklentiyle doldurdu. Ve Rayne, Madeline'in sorgusuna verdiği öfkeli yanıtları hatırladığında, inkar edilemez bir rahatlama hissetti.

Ackerby'ye yazmak için makul bir açıklaması vardı, onun hakkındaki en kötü şüphelerini yatıştırmaya yetecek kadar. Endişesi onun içindi, baron için değil.

Rayne, sevgili düşünerek aşırı tepki verdiğini itiraf etti. Ve kardeşiyle yazışmaları sadece sevgi dolu bir kız kardeşin desteğiydi, ona ihanet etmek için sinsi bir komplo değil.

Madeline'le evlenmek gerçekten de doğru bir yoldu, diye düşündü Rayne. Her şey kendi kendine. Rahmetli babasına olan borcunu ödeyebileceği gibi

hem de ona adının korunmasını sağlayacak ve onu Ackerby'nin takibinden kurtaracaktı.

Büyükannesine gelince... Rayne başının girebileceğini biliyordu. Zorba dul Leydi Haviland'ın gelin seçimine itiraz edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bu nedenle, tatsız bir olay çıkma riskini göze almaktansa onu olaydan sonra bilgilendirmenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Büyükanne, bir gün aile unvanını devam ettirecek bir torun sahibi olma ihtimaliyle yetinmek zorunda kalacaktı. Her halükarda, akrabasının onu yolundan saptırmasına izin vermeyecekti.

Kabul etmek gerekir ki Madeline, evlenmeyi umduğu o sönük sosyete kızından çok farklıydı. Yine de ona karşı duyduğu bıkkınlığa rağmen, düello alanına gelip iki rakibinin arasına girdiği ve geri çekilmeyi reddederlerse ikisini de vurmakla tehdit ettiği zamanki kadar ona hayranlık duymamıştı. Şimdi bile bu anı Rayne'i gülümsetiyordu.

Madeline'in cesareti hakkındaki düşüncesi, bu sabah ona karşı duruşuyla birkaç basamak daha yükselmişti. Çamurlu pelerini ve sırlıslık şapkasıyla o kadar pejmürde ve pejmürde görünmesine rağmen, muhteşem bir kontesin özelliklerini göstermişti.

Rayne, ona daha önce doğruyu söylediğini kabul etti. Çocuklarının annesi olarak Madeline kadar cesur ve atılgan bir kadın istiyordu.

Yine de aynı zamanda, evliliklerinin temeli hakkında hiçbir yanılsamaya kapılmamasını sağlamıştı. Aralarında bir aşk beklentisi olmamasını istiyordu. Ancak bunun dışında, son derece uyumlu bir birliktelik yaşayacaklarını tahmin etmeye hazırды.

Beklenmedik bir şekilde, Rayne'in beklenti duygusu Bedford Bulvarı'ndaki evine vardığında kesintiye uğradı, çünkü kaldırımında duran araba Arden Dükü Drew Moncrief'in armasını taşıyordu. Ve Arden'in kendisi de Rayne'in malikanesinin ön merdivenlerinden iniyordu, belli ki

sabah çok erken bir saatte aradı ve onu evden uzakta buldu.

uyanık Rayne, uzun boylu, zarif, sarı saçlı dükü yarı yolda karşılamak için tam zamanında yürüyüşe çıktı.

Arden selamlayarak, "İzin verirsiniz sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Haviland," dedi.

Ses tonu yeterince hoştu, ziyaretinin amacına dair hiçbir ipucu vermiyordu ve Rayne hemen kabul ederek onu içeri götürdü. Islak paltosunu ve şapkasını Walters'a teslim ettikten ve ziyaretçisinin dış giysilerinin de aynı şekilde atıldığını gördükten sonra, Rayne dükü çalışma odasına davet etti ve burada rahat deri koltuklara yerleştiler.

"Son zamanlarda hükümet işleriyle ilgilenmem," diye söze başladı Arden, "geçmişte Napolyon'u yenmek için gösterdiğiniz çabalardan ve yıllar boyunca ulusal çıkarları sayısız tehditten koruduğunuzdan haberdar olmamı sağladı. Dışişleri Bakanlığı'nın artık istihbarat toplamak için bir departmana fon ayırmadığının farkındayım, ancak yeteneklerinizin iç meselelerde çok değerli olabileceğinden şüpheleniyorum, Haviland. Prinny'nin geçtiğimiz Ocak ayında bir suikast girişiminden kurtulduğunuzun farkındasınız değil mi?"

"Duymuştum, evet," dedi Rayne.

İngiltere'nin Naip Prensi George neredeyse kurşuna diziliyordu ve popülerliği hala ayaklanmalara neden oluyordu.

"Nasıl olabilir?" Rayne Arden'a sordu.

"Naibe yönelik yeni bir suikast planıyla ilgili bazı rahatsız edici söylentiler dolaşıyor. Araştırmanız için sizi görevlendirmek istiyorum. Eğer söylentilerde doğruluk payı bulursanız, mümkünse bu komployu engellemenizi istiyorum."

Rayne gülümsemesini bastırdı, keskin bir eğlence hissiyle birlikte yeni bir memnuniyet dalgası hissetti. Daha geçen hafta hayatının sıkıcılığından yakınıyor ve daha fazla heyecan diliyordu. Şantaj girişimlerini engellemek, düellolara katılmak, ruhlu evde kalmış bir kızla evlilik ayarlamak, ve siyasi entrikaları ortaya çıkarmak ile

Prens Naibi'ne karşı bir suikast planını bozma ihtimali, huzursuzluğunu ve can sıkıntısını giderecekti.

Rayne, Arden'in isteğinin tam da bu anda gelmiş olmasının ne kadar tesadüfi olduğuna karar verdi. Eski mesleğinde geliştirdiği becerileri kullanarak yeni bir düşmana karşı zekâsını sınama şansını yakalamaktan zevk duyacaktı.

Ama önce düğününü ve düğün gecesini atlatması gerekiyordu. Madeline'i yatağa atmak zor olmayacaktı. Onu evlilik yatağının cinsel zevkleriyle tanıştırmayı çok istiyordu.

... ve onu öptüğü ve o sıkıcı dış görünüşün içine hapsolmuş tutkulu kadının bir ipucunu tattığı handaki ilk iç gıcıklayıcı buluşmalarından beri içinde biriken güçlü cinsel arzuyu doyurmak.

Yine de bu oyalanmadan memnundu. Zamanını geçirebileceği yeni bir uğraş, onlar evlilik hayatına alışırken Madeline'den uzak durması için ona mükemmel bir neden verecekti.

Rayne, Arden'a kolayca, "Elimden gelirse yardım etmekten memnuniyet duyarım," diye cevap verdi. "Neden bana bildiğin ve duyduğun her şeyi anlatarak başlamıyorsun, böylece en iyi ne yapılabileceğine karar verebilirim?"

Onuncu Bölüm

Büyüleyici, sihirli, güzel, inanılmaz... Gerçekten bunu tarif edecek kelime yok, Maman.

Madeline, Riverwood'un zarif salonunda yeminini okurken, hayatının bir hafta içinde ne kadar büyük ölçüde değiştiğini düşündü.

Kalıcı bir kız kurusu olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama şimdi yakışıklı bir asilzadeyle kutsal evliliğe adım ve sadece hayal edebileceği bir ayrıcalık ve zenginlik dünyasına giriyordu.

Düğün davetlilerinin küçük ama şanlı listesi, değişen koşullarının sadece bir göstergesiydi. Papaz ve akademiden iki yeni arkadaşı Jane Caruthers ve Penelope Melford'un yanı sıra Arabella ve kocası Lord Danvers Marcus da düğüne katılmıştı. Arabella'nın kız kardeşi Roslyn ve kocası Arden Dükü'nün yanı sıra Saygıdeğer Freddie Lunsford da oradaydı.

Madeline talihinin bu şaşırtıcı dönüşü karşısında kendini biraz sersemlemiş hissetti. Nikâhı da tam olarak beklediği gibi olmamıştı. Arabella'dan ödünç aldığı soluk yeşil ipek bir elbise giymişti; elbisenin göğüs ve bel dikişleri dışarıda bırakılmış, etek ucu ise dolgun vücuduna ve kısa boyuna uyum sağlaması için yukarı doğru tutturulmuştu.

Ama en önemlisi, Madeline evlilik için hayallerini ve romantik ideallerini terk ettiğini kabul etti. O ve Rayne, sadece kolaylık olsun diye evlenen iki yakın yabancıydı.

Ya da en azından *onun* motivasyonu kolaylıktı. Onunki çok daha derindi.

Yanında duran zorlayıcı damadının farkında olan Madeline, kalbinin gelecekteki beklentileri hakkında çılgınca uyarılar yaptığını fark etmekten kendini alamıyordu. Rayne onu sık sık fiziksel tehlikeyi göze aldığı için suçluyordu, ama karşılıklı sevgiye dair çok az umutla onunla evlenerek kendini gerçek bir tehlikeye atmıştı.

Ona verebileceği miras dışında hiçbir ilgisi olmayan bir adama aşıkty.

Madeline, Rayne'in gelin olarak ilk tercihinin kendisi olmadığını da farkındaydı. Düküyle evlenmemiş olsaydı, güzel Roslyn onun yerine burada duruyor olabilirdi.

Madeline, içinde bir hüçün burkulmasıyla yutkunduy. Babası annesine adeta tapmıştı ve o da kendisi için böyle derin bir bağılılık istemişti. Oysa şimdi çok daha azına razı olmaya hazırdu. Rayne'in evliliklerinde mutlu olmasa bile, bugün attığı geri dönölmez adımdan dolayı pişmanlık duymamasını istiyordu.

Tören Madeline farkına bile varmadan çabucak sona erdi. Rayne, birlikteliğı mühürlemek için ona kısa bir öpücük verdi. Sonra birlikte çeşitli konukların tebriklerini kabul ettiler.

Madeline iyi dileklere zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, ta ki Freddie'nin açık sözlülüğü onu gerçekten eğlendirene kadar.

Freddie üzüntüyle başını sallayarak, "Rayne'in kendisini prangaya vurdurmuş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Ama bunu yapmak zorunda kaldıysa, muhtemelen yapabileceğı en iyi seçim sensin Madeline."

"İltifatınız için teşekkür ederim, sanırım," diye mırıldandı boğuk bir kahkahayla.

Freddie, "Sana olan hayranlığım tamamen içten," diye itiraz etti. "Sen ve *ben* asla uyuşmazdık ama sen ve Rayne... şey, sen sadece

olabilir. Kendi ayakları üzerinde durabilen bir e e ihtiya ı var ve sizin ona karşı koymaktan korkmadığınız kesin."

Çoğu koşulda bu doğruydu, diye sessizce kabul etti Madeline, ancak şimdi d   n gecesı önünde beliriyordu - Freddie'nin ona hatırlatmakta gecikmedi i bir gerçekti bu.

"Bu ak am yemekten hemen sonra kendimi eve atmayı planlıyorum," diye açıkladı, "böylece sen ve Rayne Riverwood'u kendinize . Şüphesiz ki bu haliyle misafirli imi fazla uzatmı  oluyorum."

Törenin hemen ardından küçük bir ak am yemeği kutlaması yapılacaktı ama Madeline kaçınılmaz olanı mümkün olduğunca erteleyebilmek için Freddie'ye daha sonra kalması için yalvarmak istedi.

 nemli miktarda  arapla kendini takviye etmesine rağmen yemek boyunca neredeyse tek bir lokma bile yemedi. Her ne kadar umursamaz görünmeye  alı sa da, solundaki masanın başında oturan yeni kocasıyla sık sık göz göze geliyordu. Kendisini bekleyen zıfafa düşünmeden edemiyor ya da bu ihtimal karşısında içinde u u an kelebekleri sakinle tremiyordu.

Fiziksel yönler onu çok fazla endi elendirmiyordu. Neyse ki Arabella ona ne beklemesi gerektiğine dair bir şeyler söylemişti - ilk seferinde acı ve rahatsızlık hissedebilece ini ama düşünceli bir sevgilinin bu deneyimi olabildiğince zevkli hale getireceğini söylemişti. Ve Rayne'in onun bakire halini dikkate alacağından hiç şüphesi yoktu.

Madeline'i endi elendiren şey, ona bedenini vermenin kendisini ona karşı şu anda olduğundan daha savunmasız bırakacak olmasıydı.

Neyse ki ak am yemeği misafirlerinin iyiliği için Rayne sohbetin b   k kısmını onların eşliğinde sürdürdü. Masadaki iki mutlu evli çift onun neredeyse sessiz kalmasına pek aldıri  etmedi.

Madeline, Arabella'nın kontuyla, Roslyn'in de d k yle ne kadar mutlu göründüklerini fark etmekten kendini alamadı. Konu malarına ve karşılıklı şefkat dolu bakı larına bakılırsa

Her iki kadının da birbirlerine çok aşık oldukları ve aşklarına yürekten karşılık verdikleri açıktı.

Bu da Madeline için biraz cesaret kırıcıydı, çünkü *kendi* evliliği bunun yanında çok sönük kalıyordu. Ve çok geçmeden kocasıyla birlikte giriş holünde durmuş, misafirlerine veda ediyordu.

Ayrılışlarından sonra Rayne onu üst kata çıkarmak için yanan mumlardan bir demet aldığı anda Madeline isteksizce ona eşlik etti.

Yatak odasının bulunduğu ikinci kata ulaştıklarında, "Bir hastalığın mı var aşkım?" diye sordu. "Yemekte neredeyse tek kelime konuşmadın. Bu kadar dilsiz olmak sana göre değil."

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyleyerek uzun koridorda onun yanında yürüdü.

Adam onu lüks bir odaya sokarken sinirleri midesinde düğümlendi.

Rayne ona "Bu süit senin olacak," diye bilgi verdi. "Sandığını ve bando kutunu bitişikteki giyinme odasında bulacaksın. Oturma odanız da sağınızda."

Soluk mavi ve gül tonlarında döşenmiş yatak odasının bir hanımefendinin yatak odası olduğu belliydi, Madeline biraz şaşkınlıkla adamın kendisini neden beyefendinin süitine yönlendirmediğini düşündü. Ama belki de geceyi burada onunla geçirmek istiyordu.

Rayne'in yatak odasının kapısını kapatıp kilitlemesini sessizce izledi. Sonra mumları masanın üzerine bıraktı ve alevleri karıştırmak için ocağa gitti.

"Ateşin yakılmasını ben istedim," diye ekledi kayıtsızca. "Bu gece seni sıcak tutmak istiyorum ama o zamana kadar üşümeni istemiyorum."

Madeline birlikte çıplak olacakları iması karşısında yutkundu.

Kadın cevap vermeyince, aynı rahat ses tonuyla sordu: "Senin ırzına geçeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, onun bunu *yapmayacağından* endişeleniyordu. Görevini yerine getirecek, bir varis yaratmaya çalışacaktı ama ona hizmet etmek ateşli bir aşık olmaktan çok uzaktı.

"Hayır," diye cevap verdi düzensiz bir şekilde, "ırzıma geçilmesinden endişe etmiyorum."

Rayne demiri bir kenara bıraktı ve yüzünü ona döndü, yoğun bakışlarını ona dikti. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok Madeline."

"Bunu söylemek sizin için kolay, çünkü bunu daha önce sayısız kez yaptınız."

Ağzını bir gülümseme kapladı. "Sayısız değil. Aşk deneyimlerim için bana çok fazla kredi veriyorsunuz. Ve ben gelinimle bir kez bile sevişmedim."

Kız onun yorumunu düşünürken Rayne odanın diğer ucuna geçerek kızın çıplak boğazını hafifçe okşadı. "Soyunmamızın vakti geldi, sevgilim."

Madeline istemsizce kaskatı kesildi. " zorunda mıyız?" diye sordu soluk soluğa, adamın parmaklarının tenindeki baştan çıkarıcı hissi karşısında.

"Sanırım değil, ama sevişmek kıyafet olmadan daha zevkli."

Belki de öyleydi, ama onun tüm vücudunu tüm kusurlarıyla birlikte görecekti.

Rayne, kız yanıt vermeyince, "Utangaçlığın oldukça sevimli," diye gözlemledi.

Ona keskin bir bakış attı. "Sevecen olmak istememiştim."

"Biliyorum," diye cevap verdi gizli bir kahkahayla, sıcak mavi gözleri eğleniyor ve baştan çıkarıyordu.

Alaycı tavrı onu rahatlatmak içindi, biliyordu. Yine de kuşkuları çok gerçektir. Rayne kadar güzel bir adamın onun gibi sade bir kadını nasıl isteyebileceğini anlayamıyordu.

"Ben senin ideal gelinin değilim," diye mırıldandı Madeline, "ve asla da olmayacağım."

Rayne'in yüz hatları yumuşamış gibiydi. "Kendini çok fazla aşkım. Seni ne kadar çekici bulduğumu daha önce de söylemiştim... ve bu gece bunu sana kanıtlamak istiyorum."

"Zifafı ertelemeyi tercih ederseniz çok mutlu olurum."

Başını öne eğdi. "Ama olmayacağım. Hadi ama, nerede o övündüğün cesaretin? Bu sabah beni vurmakla tehdit ediyordun. Birdenbire hanımefendiye dönüşmedin herhalde," dedi aynı eğlence parıltısıyla.

Madeline, adamın onu kasıtlı olarak kışkırttığını fark etti. Ve sonra yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve burnunu öptü.

Kalp atışları kendiliğinden hızlandı. Sinirlerine rağmen, büyülenmişti.

"Madeline, tatlım," dedi Rayne yatıştırıcı bir sesle, "evlilik yatağımızda senin zevk almanı sağlamaya niyetliyim. Ve düğün gecesi gerginliğini atlatman için elimden geleni yapacağım. Doğrusu, ben de oldukça tedirginim."

kaşlarını çattı. "Buna inanmıyorum."

"Bu doğru, yemin ederim. Evliliğe alışmak biraz zaman alacak, sanırım ikimiz için de."

Rayne'in bakışlarında ne hissettiğini aradı ama ifadesinden pek bir şey anlayamadı. Orada bir şefkat ve dostça bir sempati, hatta belki de sevgi vardı. Yine de şu anda hislerine güvenmeye cesaret edemiyordu. Büyük olasılıkla, sadece umutsuzca görmeyi umduğu şeyi görüyordu.

Yine de onun kendisini soymasına izin verdi. Adamın eninde sonunda istediğini yapacağından eminken itiraz etmeye devam etmek aptalcaydı.

Elbisenin arkasındaki kancaları çözdü, sonra da başının üzerine kaldırmasına yardım etti. Ancak giysiyi ondan alırken, refleks olarak eli sarsıldı ve yüzünü buruşturdu.

Madeline küçük bir dehşet sesi çıkardı. "Özür dilerim, iğneler konusunda sizi uyarmalıyım. Arabella onunkilerden birini takmam için ısrar etti.

güzel elbiseler, ama keserek kalıcı olarak yok etmesine izin veremezdim, bu yüzden dikişler sadece iğneli."

Rayne elbiseyi bir sandalyenin arkasına bırakırken şaşırtıcı bir şekilde kıkırdayarak karşılık verdi. "Senin huysuz olduğunu hep biliyordum aşkım ve şimdi kanıtım var. Boynuna 'tehlikeli geline dikkat et' diye bir tabela asmalısın."

Madeline, Rayne'in yarattığı imajın saçmalığı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Rayne terliklerini ve çoraplarını çıkarmak için ayaklarının dibinde diz çöktüğünde pek fark etmedi ama Rayne ona baktığında, mavi gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerinden zevk aldığını fark etti.

Sonra ayağa kalkıp korsesini çıkarmaya başladı ve kadının nefesi kesildi.

"Arabella'dan sana uygun gelin kıyafetleri seçmende yardım etmesini isteyeceğim," dedi Arabella'nın üstündeki kombinezonu çıkarırken. "Kontesimin bir mürebbiye gibi giyindiğinin söylenmesine izin vermeyeceğim."

Onun moda zevkine güvenmediğinden şüpheleniyordu ama kalbi boğazındayken gardırobu gibi sıradan konuları düşünmek zordu.

Rayne artık iç çamaşırını bir kenara atmıştı ve onun önünde çırılçıplak duruyordu. Sonsuz bir an boyunca, onu doyasıya içerken tamamen sessiz kaldı.

Kendini savunmasız.... belirsiz hissediyordu. Yine de adamın cesur ve baştan çıkarıcı bakışları dokunduğu her yeri yakıyordu. Yüz ifadesinden onu istediğine neredeyse inanacaktı.

"Vücudunun inanılmaz derecede güzel olduğunu biliyordum," diye mırıldandı.

Sonra yaklaştı ve çıplak omuzlarını hafifçe sıkmak için uzandı. Onu daha da şaşırtarak yatak odasının bir köşesindeki şovaleye doğru yönlendirdi ve yansımasıyla yüzleşmesi için onu çevirdi.

Rayne onun arkasında durmuş, aynadan onu izliyordu. "Dediğim gibi, inanılmaz derecede güzel."

Madeline ona inanabilmeyi diledi. Sevimli, kadınsı ve olmadığı her şey olmak istiyordu.

Rayne karşı çıkmasını beklemeden saçlarına uzandı ve ensesindeki sıkı düğümden tokaları çıkardı, ardından saçlarını omuzlarının etrafına gevşek ve parlak bir şekilde düşecek şekilde düzeltti.

"Seninle ilk tanıştığım andan beri bunu yapmak istiyordum," dedi Rayne, sesi derin, boğuk bir tondaydı. "Saçlarını daha sık açmalısın tatlım. Bu tarz yüz hatlarını yumuşatıyor."

Madeline ona hak vermek zorundaydı. Yatak odasındaki parlak ışık da buna yardımcı oldu. Ateş ışığının oyunu, saçlarının kahverengisi arasındaki açık altın tellerini yakaladı ve solgun teninin üzerinde dans ederek ona pembe bir renk verdi.

"Unutuyorsun," diye cevap verdi kendi sesi boğuk bir törpüyle, "yoldaşlar kibirlerini tatmin edecek konumda değiller, öğretmenler de öyle. Ne de ışık eteği olarak görülme riskini göze alabilirler."

"Doğru. Ama kontesler kendi yatak odalarının mahremiyetinde istediklerini yapabilirler... ve kocaları ne isterse onu yapmalıdırlar."

Onun bu kışkırtıcı açıklaması karşısında Madeline kaşlarını kaldırdı. "Karın olmak için seni memnun etmek şart mı?"

Adamın hafif kahkahası Madeline'in şakağındaki saçları karıştırdı. "İlk eğilimim 'evet' demek, ama senden herhangi bir talepte bulunmaktan daha iyisini biliyorum, tatlı Madeline. Ve beni kendi isteğinle memnun edeceğinden hiç şüphem yok."

Rayne'in sıcak bakışlarını çıplak göğüslerinde hissetti, aynı zamanda kollarını arkadan ona doladı. Elleriyle dolgunluğunu kavradığında, dudakları sözsüzce ayrıldı.

Kız izlerken, adamın bilgili parmakları şişen tümseklerin üzerinde geziniyor, sonra dar tepeleri kızdırmak için kapanıyor, kızın karnında bir tepki uyandırıyor ve zevkten titremesine neden oluyordu.

Yine de Rayne'in bakışı onu nefes alamaz hale getirmişti. Onun yoğun bakışları altında, hayatında ilk kez kendini gerçekten güzel hissediyordu.

Nabızı artık çılgınca atmaya başlamıştı. Yine de Madeline yüz hatlarını kontrol etmeye çalıştı, tüm duygularının Rayne'e acı verici bir şekilde belli olmasından korkuyordu. Ona baktığında kalbinin sürekli gırtlğına dayandığını hissettiğini gizlemek çok zordu. Ama yüzünde açıkça yazılı olan arzuyu gizlemek imkânsızdı. Vücudu Rayne'in dokunuşu için şimdiden ağrıyordu. Rayne'in onu güçlü kollarıyla tuttuğunu, öptüğünü, içine aldığı hissetmek için can atıyordu....

Rayne sanki onun ihtiyacını hissetmiş gibi göğüslerini okşamayı bıraktı. Ancak onun sessiz arzusunu tatmin etmek yerine, onu daha da kışkırtmaya niyetli görünüyordu. Saçlarını kaldırarak ensesini öptü, ardından dudaklarını çıplak omuzlarının her santiminde gezdirdi.

Adam omzuna son bir kısa öpücük kondurduğunda Madeline'in damarlarına bayıltıcı bir sıcaklık doluyor ve bacaklarını sıvı bir ağırlıkla dolduruyordu. Adam geri adım attığında, artık onu tahrik etmeye kararlı olmadığı için daha fazla hayal kırıklığına mı uğradığını, yoksa bir sonraki geçtiğı için heyecan mı duyduğunu bilmiyordu.

Paltosunu çıkarırken her ikisi de olabilir, diye düşündü. Yine de Rayne onunla bakışlarını kilitlediğinde heyecan galip geldi.

"Soyunmama yardım etmelisin, karıcığım. Vücudumu yakından tanımanı istiyorum."

Madeline bunu yaparken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Madeline titreyen parmaklarıyla onun yeleğini, kravatını ve gömleğini çıkarmasına yardım etti. Rayne ayakkabılarını, pantolonunu ve çoraplarını çıkarmak için bir sandalyeye oturdu, ama ayağı kalkıp tüm çıplak ihtişamıyla ona döndüğünde, Madeline nefes almaktan başka bir şey yapamadı.

"ok güzel gözlerin var," diye mırıldanarak sessizliğı bozdu.

"Sen de öyle," diye cevap verdi dalgınca da olsa dürüstçe.

Gerçekten de Rayne'in her yeri güzeldi. Karşı konulmaz bir şekilde. Bir buçuk metre ve birkaç santimlik erkeksi bir mükemmellikteydi.

Adamın erkeklığı onu neredeyse ürkütüyordu... omuzlarının genişliğı, göğsünün genişliğı, vücudunun gücü ve kalınlığı

uyukları, çıplak belinin yeniliği. Alevler ve gölgeler Rayne'in muhteşem vücudunda oynasırken Madeline ona açlıkla baktı, uzanıp ona dokunma isteğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.

Rayne hoşgörölü bir gülümsemeyle kararı ondan aldı.

"Benimle yatağa gel, aşkım," diye ısrar etti, elini yakalamak için parmaklarını kolundan aşağı kaydırđı.

Onu yüksek, tenteli yatağa götürdü, örtüleri indirdi, sonra yastıkların arasına uzandı ve elini uzatarak onu yanına davet etti. Madeline tereddüt etti, adamın iri vücudunun kıvrak zarafetine hayran kalsa da yeni bir sinir krizinin saldırısına uğramıştı.

Rayne'in yüzünde eğlenen bir sabır ifadesi vardı. Rayne'in elini tekrar kavradı ve yatağa çekerek yanında diz çökmesini sağladı. "Hanımefendiliğe izin yok, unuttun mu?"

Madeline, adamın kendisine evlilik mutluluğu vaat ettiğini hatırlayarak sesini buldu. "Ne yapmalıyım?" diye daha kararlı bir şekilde sordu.

"Ellerini vücudumda gezdir. Parmakların tenimde dolaşsın."

Bu, acilen itaat etmek istediğı bir emirdi. Daha yakına eğilerek aşağı uzandı ve adamın güçlü gövdesine dokunmaya başladı.

O kadar erkek ki, diye düşündü, parmaklarını göğsünün yontulmuş çıkıntıları üzerinde gezdirirken, saten derinin altındaki esneyen kasları hissetti. Dokunuşunun istediğı gibi daha uzaklarda dolaşmasına izin verdiğinde kendi göğsü, hızla atan kalbinin kabarmasını barındıramayacak kadar küçük geldi. Adamın pürüzsüz çıplak teninin altındaki ısı ve çelik, kokusu gibi duyularına hitap ediyordu. Adamın misk ve sıcak ten koktuğunu fark eden Madeline, keşfinin tadını çıkarıyordu.

Daha küstahça, elini daha , gergin karnının üzerine ve sonra daha da aşağıya kaydırđı. Belini ve kıvrım kıvrım siyah kıllardan oluşan bir yuvadan yukarı doğru çıkıntı yapan şişmiş erkek eti sütununu atlayarak, elini geçici olarak onun kalçasına koydu.

Daha ileri gitmediğinde, Rayne tekrar elini tuttu ve parmaklarını onun kalın, gergin uyarılmasının etrafına sardı. Madeline adamın avucunun içinde ne kadar büyük ve sert hissettiğini görünce neredeyse nefesi kesiliyordu ama adam daha sert bastırarak devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Devam et... bana zarar vermeyeceksin."

Şaşırtıcı bir şekilde, şişmiş uzunluk uçta kadifemsi bir yumuşaklıktaydı ve başka yerlerde zarif bir şekilde sertti. Ve bunun altında, şişmiş keseler olgun kavunlar gibi hissediyordu.

Madeline başını kaldırdı, Rayne'in bakışlarıyla karşılaşınca yanakları kızardı. Rayne onu izliyordu ve Madeline'in yüzündeki hayranlık ifadesinden hoşlandığı belliydi.

"Beklediğimden çok daha iriymişsin," diye itiraf etti.

"Ne bekliyordun?" diye sordu merakla.

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tam olarak bilmiyorum... çok daha küçük bir şey. Karşılaştırma yapmak için tek dayanağım klasik heykeller. Sizin nasıl sığacağınızı tam olarak göremiyorum."

Gözleri alaycı bir kahkahayla parlayarak uzandı ve bir elini ensesinin arkasına kaydırды. "Sana söz veriyorum tatlım, mükemmel bir şekilde uyacağım-ama önce seni benim için hazırlamalıyım."

Parmakları Rayne'in saçlarında lezzetli bir gezinirken, Rayne'in yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve onu öptü; ağzı Rayne'inkine yumuşak, erotik bir okşayışla sürtünüyordu. Kız istekle karşılık verdiğinde Rayne onu tamamen kendine doğru çekti ve vücudunun sert gücüne çekti.

Adamın çıplak bedeninin Madeline'inkinin altındaki sıcaklığı, dudaklarının tadı gibi bir başka enfes his şokuydu. Madeline gözlerini kapadı, içinden geçen duyguları besledi... aynı zamanda tehlikenin de farkındaydı. Rayne'in içinde uyandırdığı bu çılgınca duygular -tüm bu sıcaklık, arzu ve özlem- ona karşı koymasını daha da zorlaştıracaktı.

Yine de, adam onu şefkatle sırt üstü yatırıp baştan çıkarma işinin kontrolünü tamamen eline aldığıında, buna karşı koyacak gücü yoktu.

Boğazının çukurunu operek başladı, sonra yüzünü göğüslerinin arasındaki vadiye soktu. Sonra sırayla her bir meme ucunu emdi, nazikçe ısırđı ve trpledi.

Vücudunun geri kalanıyla ilgilenirken ağızı sıcak, tatlı ve talepkârdı. Sonunda okşayan elleri onun uyarılmasına katıldı, onu uzman bir aşığın araştırıcı erotizmiyle okşadı, sanki onun zevki onun tek gibi oyalandı ve zaman ayırdı.

Sonunda başparmağı kadının tümseğinin kıvrımlarını bulup aşağıya, kaygan, hassas kıvrımlarına doğıru kaydığında kalçaları titriyordu. Ve yavaş bir parmakla zonklayan seksine girdiğinde, Madeline çılgınca sırtını kaldırdı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Rayne.

Yine de kolay olamazdı. Adamın ona dokunma şekli içini acıtıyordu. Onunla sevişmesi dayanılmaz derecede doğıru geliyordu; her parçasını paramparça etmeye kararlı bir adamın uzun süren baştan çıkarması.

Yine de ilerlemesinden tam olarak tatmin olmamış gibi görünüyordu. "Bana ağızını ver, aşkım."

Kabaca şehvetli sesi, sersemlemiş halinin içinden ona ulaştı ve vücudunda sıcak dalgalar halinde titreşen zevkle birleşti.

Umutsuzca Rayne'in içinde yarattığı acıyı dindirmesini dileyen Madeline itaat etti ve yüzünü Rayne'e doğıru kaldırdı. pcğ sıcak, cesur ve heyecan vericiydi, dudakların ve dillerin büyüleyici bir bağılantısıydı. Madeline ihtiyaçla inlediğinde, Rayne'in ağızı daha da güçlendi ama yine de aciliyetin altında şefkatli kalmaya devam etti.

Madeline onun coşkusunu memnuniyetle karşıladı. Bu harika an için en gizli fantezisini yaşıyordu - Rayne'in onu istediğini, sevdiğini.

Adamın kokusu her tarafını sarmıştı ve uyluklarını kızınkilerin arasına sokup vücudunu saran şefkati de yle. Ağır, tuhaf ama tanıdık ağırlık onu ısıttı... ama sonra sert eti yavaşça, yavaşça içine battı.

Okşayan ağzıyla, kızın gelişen baskı karşısındaki şaşkınlık dolu soluğunu içti, açık dudaklarını tüy kadar hafif öpücüklerle yatıştırdı. Ama kalçalarının beşiğine tam olarak oturduğunda, geri dönülmez bir şekilde onunla birleştğinde, Rayne kendini tuttu.

Vücudu onu içine alan yabancı sertliğe alışırken nefesi yumuşak pantolonlarla geldi.

Uzun dakikalar sonra rahatlatıcı öpücüklerini bıraktı ve yüzünü incelemek için başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Evet...." diye dürüstçe cevap verdi, kadınsı bedeni onun etrafında yumuşamaya ve erimeye başladığında baskının hafiflediğini hissetti. "Bana zarar vermedin."

Gözlerinin derinliklerinde koruyucu ve vahşi bir şey parladı. "Güzel. sonra daha da iyi olacak, söz veriyorum."

Sana inanıyorum, diye düşündü, yüzünün karanlık güzelliğine bakarak.

Rayne dikkatle içinde hareket etmeye başladığında sessizliği ateşin çıttırtısı ve kendi kalp atışlarının düzensiz gümbürtüsü bozdu. Mavi bakışlarının yoğunluğuyla onu esir alan Rayne, yavaşça geri çekildi, ancak daha da yavaş bir şekilde tekrar itti ... büyüleyici bir ritimle onun sıcak ıslaklığına yükselip battı ve kalçasındaki eliyle tepkisini yönlendirdi.

Madeline, içinde pek çok duygu kabarırken boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti. Kendini hiç bu kadar değerli, bu kadar arzulanır hissetmemişti. Hiç bu kadar özlem duymamıştı. Rayne onu nefes almak istediğinden daha fazla istemesine neden olmuştu.

Bu tür bir istek mümkün olmamalı, bu yanma onunla bir olma ihtiyacı.

Ve sonra kontrolsüzce titrerken şömine ışığı bulanıklaştı. Sadece Rayne'in, onun sıcaklığının, erkeksi kokusunun ve acıyan boşluğunu dolduruşunun farkındaydı.

Tutkunun doruğa ulaşan dalgası üzerine çöktüğünde, kalçaları coşku çığlıklarıyla aynı ritimde şiddetle sallandı.

Rayne dakikalar sonra aynı şiddetli zevk patlamasını hissetti. Vücudu kasıldı, sonra boşalırken titredi, yoğun duyu titremeleri her tarafını sular altında bıraktı.

Sonunda sustuğunda Madeline hâlâ onun etrafında nabız gibi atıyor, göğüsleri düzensiz nefes alış verişleriyle birlikte inip kalkıyordu. Kendisi de hava almak için sert bir şekilde mücadele eden Rayne, zayıf bir şekilde dirseklerine kadar alçaldı ve yüzünü Madeline'in saçlarının kokulu ipeğine gömerken onu sahiplenici bir kucaklamayla korudu.

Başını kaldıracak enerjiyi bulana kadar birkaç uzun dakika daha geçti ve Madeline'in de benzer bir mutluluk veren uyuşukluk hissettiğinden şüpheleniyordu. Adam onun nemli alına şefkatli bir öpücük kondurduğunda, Madeline yavaşça gözlerini açtı.

İfadesi artık temkinli değil, sıcaktı ve ısıltılı gözlerindeki yumuşak, doygun bakış büyüleyiciydi.

"Söylemeliyim ki," diye fısıldadı kısık sesle, "sözünü tutun. Sevişmeye bu kadar düşkün olmana şaşmamalı."

İçini bir parça kahkaha, bir parça arzu kapladı. "Buna mecbur olduğum için mutluyum, aşkım."

Vücudunun tatlı cennetinden dikkatlice çekilen Rayne yan yattı, sonra sırt üstü dönerek Madeline'i kendine doğru çekti, böylece başı omzuna yaslandı.

Kadının kadınsı kıvrımlarının kendi sert kıvrımlarıyla mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etti ve onu içine çekti. Kız memnun bir iç çekiş yaptığında, Rayne kendi anlık memnuniyetini kabul etti. Ona bu şekilde sarılmak ne kadar da doğru bir histi.

Kuşkusuz endişelenmesi gerekiyordu. Daha önce bir sevgilinin zevkini hiç bu kadar tatmamıştı. Ve yattığı onca kadın arasında hiçbiri onu Madeline'in bu gece yaptığı kadar etkilememişti.

Tehlikeli bir duygu, diye düşündü Rayne, parmakları saçlarının altından boynunun ince gövdesini dalgınca okşarken.

Madeline'e şiddetli bir koruyuculuk hissetmesi şaşırtıcı değildi. Ya da arzulanabilirliği konusundaki güvensizliğini ortadan kaldırmak istediğini. Ya da onun güçlü ve acı verici bir şekilde tahrik olması.

duygusallığı. Onun tutkulu doğası hakkında haklıydı. Onun çekici, tamamen kadınsı vücudu saf bir baştan çıkarıcıydı, bir erkeğin özel fantezisiydi. Onunla tekrar sevişme arzusu hâlâ içini yakıyordu.

Rayne başını hafifçe yana kaydırarak onun yüzüne baktı. Alışlagelmiş standartlara göre Madeline güzel değildi, hatta özellikle hoş bile sayılmazdı. Ama altın rengi ateş ışığı onu şu anda öyle gösteriyordu. Tutkunun pembe etkisiyle iyice yatağa düşmüş gibi görünüyordu... teni kızarmış ve yumuşacıktı, pürüzsüz saçları dans eden alevlerin yaydığı ışıktaydı parlıyordu.

Karnının derinliklerinde yine ilkel bir şey kıpırdandı - ve bu, göz kapakları kanat çırparak açılıp bakışlarıyla buluşmadan önceydi, büyük, gri gözleri uykulu ve doluydu.

Gerçekten de parlıyordu.

Rayne bunu fark edince kaşlarını çatı ve Madeline'in aşkı evlilikte bulma arzusunu hatırladı. Eğer dikkatli olmazsa, Madeline ona fazla aşık olabilirdi. Onun beklentilerini yükseltmek ya da kendisine karşı dostça bir şefkatten daha derin bir şey hissedeceğini düşünmesine izin vermek istemiyordu.

Çok uzun zamandır kimseye kalbine erişim izni vermemişti ve bir daha asla vermeyecekti.

Ancak Madeline'in ona verdiği utangaç, şefkatli gülümseme karşısında Rayne kalbinin nadiren sıkıştığını hissetti. Bilinçsiz tepkisinin ona bir uyarı olması gerektiğini kendine hatırlattı. Aralarında daha fazla yakınlık oluşmasını teşvik etmek bir hataydı. Şu anda bile çoktan fazla güçlenmesine izin vermiş olabilirdi.

Madeline'i karısı olarak kabul ettiği o büyüleyici anlarda, uzun süredir uykuda olan duygularının ve arzularının kabardığını ve içinde canlandığını da inkâr edemezdi. Bu gece evlilik yatağında onunla birlikte olmak, içinde uzun zamandır boş olan bir boşluğu doldurmak gibiydi.

Yine de hayatındaki boşluğu doldurmak için yeni mesleki mücadelelerine güvenmeye niyetliydi. İlk adımlarını hesaplamaya başlamış ve işbirliğini kazanmak için Will Stokes'a mektup yazmıştı bile. Aslında, yarın sabah erkenden eski casus arkadaşıyla buluşmayı planlıyordu. Eğer

Rayne, Naip'e suikast düzenlemek isteyen bir çetenin içine sızmasına yardım edebilecek tek kişinin Will olduğunu düşündü.

Yine de planlarının ayrıntılarını Madeline'le paylaşmayacaktı, ona ilgilenmesi gereken bir işi olduğunu söylemek dışında. Onu tanıdığı için yardım isteyecekti ve Madeline'in işe karışmasını ya da daha kötüsü zarar görmesini istemiyordu.

Rayne bu düşünce karşısında belli belirsiz bir gülümsemeyi bastırdı. Hayır, Madeline bir zamanlar aradığı itaatkâr eş değildi. Dahası, Madeline'in umduğundan çok daha fazlasını kanıtlayacağına dair güçlü bir şüphesi vardı.

Yine de onu seçtiği için mutluydu. Evliliklerinin geleceğine gelince, ona kesinlikle sadakat sözü verecekti. Onunla tanıştığından beri başka bir kadın istememişti ve yakın zamanda da isteyeceğinden şüpheliydi. Ama ayrı yatak odaları ve ayrı yatakları olmasını istiyordu. Ve evlilik ziyaretleri dışında, ellerini yeni karısından uzak tutmak niyetindeydi. Camille Juzet ile yaşadığı feci aşk ilişkisinin tekrarlanmasını istemediği için ona duyduğu şehveti dizginlemeye kararlıydı.

Madeline masumiyeti, zekâsı ve içten sıcaklığıyla gizli bir hazineydi ama ona karşı hissettiği aşırı hassasiyeti bastırması gerekiyordu.

Tam o sırada kız onu şaşırttı. Elini uzatıp ağzını avucunun kalbine dayadı ve gerçek kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu.

Rayne gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Şafağa kadar, onun bedeniyle doyana ve Madeline'in içinde serbest kalmayı beklediğini bildiği tüm gizli şehveti ortaya çıkarana kadar kalmayı planlamıştı. Ayrıca bir varis doğurma meselesi de vardı. Ama büyükannesine verdiği sözü yerine getirmek için daha sonra fırsatları olacaktı.

Omzunu Madeline'in başının altından çeken Rayne ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ayağa kalkarak lavaboya gitti ve ıslak bir bezle kendini temizledikten sonra Madeline'in yanına döndü ve aynısını onun için de yaptı.

Kızarması utangaçlığını açığa vurdu, bu yüzden ikisinin de iyiliği için hareketlerini kısa tuttu ve aşık gibi davranmadı.

Bezi lavaboya geri götüren Rayne, pantolonunu çekmeye başladı ve bunu yaparken kayıtsızca, "Yarın sabah ilk iş Londra'da işim var, bu yüzden şimdi sizden ayrılacağım," dedi.

Madeline onun giyinişini izliyordu, ama onun açıklamasıyla birlikte kafasını kaldırdı.

"Bu gece benimle kalmayacak mısın?" diye sordu, sesi tereddütlü ve belli belirsiz şaşkıındı.

"Bu kadar erken kalkmam gerekirken uykunuzu bölmek istemem."

Ona sabit bir şekilde bakarken gözleri kocaman ve parlaktı. Neredeyse... yaralı görünüyordu.

Yine de elden bir şey gelmezdi, Rayne biliyordu ve kararlılığını pekiştiriyordu. Devam etmek istediği gibi başlamak en iyisiydi. Bu şekilde her ikisi için de daha az acı olacaktı.

"Birkaç gün benden haber alamazsan endişelenme," diye ekledi. "Bramsley sana göz kulak olacak ve seni koruyacak. Ve benim yokluğumda ihtiyacınız olan her şey için ona başvurabilirsiniz."

Rayne, Madeline'i korumak ve Baron Ackerby'ye göz kulak olmak için majordomosuna güvenebileceğini düşündü. Yine de onun iyiliği için duyduğu endişeyi takdir ediyor gibi görünmüyordu.

Kadın sessiz kalıp sadece o kocaman acıyan gözleriyle onu izlediğinde, adam giysilerinin geri kalanını topladı ve başucuna gitti.

Eğilerek Madeline'in sıcak, tatlı ağzını son bir kez kendi ağzıyla yakaladı ve kısa bir öpücükle sessiz bir güvence verdi. Rayne, Madeline'in yaralı bakışlarının kendisini takip ettiğinin farkında olarak dönüp sessizce yatak odasını terk etti.

On Birinci Bölüm

Düğün gecemde kocamı nikâh yatağında bile tutamamak son derece cesaret kırıcı bir durum anne.

Çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından ertesi sabah uyandığında, Madeline bir süre yattığı yerde durum değerlendirmesi yaptı. Tuhaf yatak. Vücudunun alışılmadık inceliği. Uyluklarının arasında ve teninde artan hassasiyet. Kalbindeki acı.

Rayne'in harika sevişmelerinin anısı göğsünü sızlattı. Düğün gecesi, hayatındaki hiçbir şeyin olmadığı kadar mükemmeldi... Ta ki Rayne onu aniden terk edene kadar.

Madeline yastığını ortasına bastırıp gözlerini sımsıkı kapatırken yeni keder dalgasıyla sarsıldı. Soylu sınıftan eşlerin ayrı yatak odaları olması alışılmadık bir durum değildi ama yeni kocasının zifaktan hemen sonra kendi odalarına çekilmiş olması oldukça utanç vericiydi. Rayne'in düğün gecesinin hemen ardından, neredeyse hiç veda etmeden Londra'ya doğru yola çıkması da evlilikleri için iyiye işaret değildi.

Yine de şu anki sefaletinin suçlusu kendisiydi, diye kendi kendini azarladı Madeline, eski ruhundan bir iz bulmaya çalışarak. Hava kaleleri inşa etmek kendi suçuydu. Rayne'in onu sevdiğine, Rayne'in onunla gerçek bir evlilik istediğine dair zihninde kurduğu imkânsız hayaller sadece *imkânsızdı*.

Umutlarını asla bu kadar yüksek tutmamalıydı. Gerçeklik araya girdiğinde ne kadar acı verici olacağını biliyordu.

Rayne'in sizi kayıtsızlığı konusunda uyardığında ona kulak vermeliydiniz. Bu kadar aceleci davranıp teklifini kabul etmekle iyi ettiniz.

Yorganı üzerinden atan Madeline, yıkanmak ve giyinmek yataktan fırladı. Rayne'e aşık olduğu için kendine çok kızmıştı. Ve dün gece onun kollarında hissettiği acı verici ihtiyaç ve özlem kombinasyonunu ezmeye kararlıydı.

Yine de, Rayne'in dün gece baştan çıkarıcı bir şekilde çıkardığı iç çamaşırlarını bulduğunda, hiç bu kadar derin ve kalıcı bir yalnızlık duygusunun bilincinde olmamıştı. Rayne'in büyülu sevişmesinden sonra, yalnız kalmamak, birileri için önemli olmak için duyduğu köklü ihtiyacı inkâr etmek daha da zorlaşmıştı.

"Ama o kişi Rayne olmayacak," diye hatırlattı Madeline kendine sertçe. Eğer Rayne'in aniden elinin yanı sıra kalbini de sunmasını bekliorsa, hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdur.

Saçlarını her zamanki gibi düğümlüyordu ki Rayne'in sade yüz hatlarını yumuşatmak için saçlarını kısaltmasını önerdiğini hatırladı. İçine çöken umutsuzluk hissi, görünüşüyle ilgili kuşkuları gibi tüm gücüyle geri döndü.

Yine de çekiciliğinin olmamasından yakınmanın bir anlamı yoktu, özellikle de burada memnun etmeye çalışacağı bir kocası yoksa. Ayrıca, kaderi hakkında feryat edecek biri de değildi.

Madeline çenesini tutarak yemin etti, oyun suratını takınmaya ve gününü dolu dolu geçirmeye niyetliydi. Kahvaltıdan hemen sonra kardeşine tekrar yazacaktı. Düello ve ani evliliği ona Gerard'ın içinde bulunduğu tehlikeyi neredeyse unutturmuştu ve ondan haber almak için son derece sabırsızlanıyordu.

Daha sonra Riverwood'un kâhyası Bramsley'den ona evi gezdirmesini ve hizmetkârlara kendisini tanıttırmasını isterdi.

Madeline, hem Jane hem de Arabella düğünü nedeniyle bugün ders vermesini beklemeseler de, bu öğleden sonra akademide görünmeye karar verdi.

Meşgul olmak istiyordu, böylece daha iyi bilmesi gerekirken Rayne'le evlenerek hayatını nasıl bir felakete sürüklediğini düşünmeyecekti.

Başlangıçta Madeline'in günü tam olarak planlandığı gibi geçti. Kahvaltı salonunda tek başına yemek yedi ve daha sonra Bramsley onu Riverwood'daki birçok hizmetçiyle tanıştırdı ve yeni evinde kapsamlı bir tura çıkardı.

Madeline yarı yarıya Bramsley'nin onun varlığına içerlemesini bekliyordu ama onun tavrı, memnun etmeye hevesli olmasa da, tamamen saygılıydı. Gözlerinde acıma da yoktu, çünkü evlilik töreninden bu kadar kısa bir süre sonra terk edilmişti. Bunun yerine, sanki lordun yokluğu olağan bir durummuş gibi davranıyordu.

Bramsley'nin ona "leydim" diye hitap ettiğini duymak *pek* sık rastlanan bir şey *değildi*. Bramsley bunu ilk kez yaptığında -yatak odasından çıkıp büyük merdivenlerden zemin kata indiğinde Madeline'i selamlarken- Madeline irkildi. Ancak artık Leydi Haviland olduğunu hatırlayarak gülümsemeye başladı. "Size de günaydın, Bramsley."

"Özür dilerim leydim," dedi ciddiyetle. "Bu kadar erken kalkacağınızı bilseydim size bir hizmetçi gönderirdim."

Madeline onun ses tonunda beklenmedik alışkanlıklarından dolayı bir eleştiri duymadı, sadece ihtiyaçlarını daha iyi tahmin edemediği için üzüldü.

"Dürüst olmak gerekirse, hizmetçinin yokluğunu hiç fark etmedim, çünkü bana hizmet edilmesi gibi bir alışkanlığım yok. Alışmam gereken bir şey daha olacak."

Kabulü karşısında rahatlamış görünen Bramsley, kahvaltıdan sonra evi görmek istediğini söylediğinde ona sevinçle karşılık verdi. "Elbette leydim. Lord Haviland bana her türlü konforunuzu sağlamamı emretti ve size mümkün olan her şekilde hizmet etmekten memnuniyet duyacağım."

Madeline, Rayne'in kendisi burada olup bu özel hizmeti yerine getirseydi daha mutlu olurdu - ama sonra kendini

düşündü. Sahiplenici, yapışkan bir gelin olsaydı ne kadar acınası olurdu.

Tur aslında sabahının çoğunu almıştı. Riverwood, Madeline'in hayatının son beş yılını refakatçi olarak geçirdiği malikânenen çok daha büyüktü ve çok ama çok fazla odası vardı.

En sevdiği, hiç şüphesiz, ikinci kattaydı.

Bramsley ona, "Burası banyo odası, leydim," diye bilgi verdi. "Lord Hazretleri bu düzenlemeyi tasarladı ve inşaatı bizzat denetledi. Sıcak su aşağıdaki kazan dairesinden küvete aktarılıyor, böylece düzenli bir sıcaklık sağlanabiliyor ve mutfaklardan tenekelerle su taşınmasına gerek kalmıyor."

"Çok etkileyici," diye yanıtladı Madeline, çok sayıda borusu olan devasa bakır banyo küvetine bakarak. İnsanın isteyebileceği kadar sıcak banyo suyuna sahip olmak ne lezzetli bir lükstü. "Lord Haviland evin başka bölümlerini de tasarladı mı?"

"Evet leydim. Mutfaklar ve şömineler de modernize edildi. Ancak lord hazretleri ana odaların döşenmesini bana bıraktı. Mülkü geçen yıl oğluyla birlikte yaşamak isteyen yaşlı bir beyefendiden satın almıştı ve odaların çoğunun yenilenmeye ihtiyacı vardı."

Rayne'in yeni unvanını devraldığında Riverwood'u satın aldığını tahmin ediyordu ama zaten Kent'te Haviland ailesinin malikanesi varken neden başka bir taşra malikanesine ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu.

"Mükemmel bir zevkin var, Bramsley," diye mırıldandı

Madeline. "Teşekkür ederim leydim."

Mobilyaların Rayne'in Londra'daki şehir evine çok benzediğini fark etmişti, zarif ama rahattı. Madeline, evlilik sözleşmesinin bir tarafı değil de gerçekten Rayne'in karısı olsaydı burada kendini evinde gibi hissedeceğini düşündü.

Evdeki en erkeksi oda onun çalışma odasıydı. Burada, pırıl pırıl ahşap paneller ve pelüş deri koltuk ve sandalyeler, odaya hakim olan büyük masaya zarafet katıyordu.

Bramsley, "Lord Hazretleri Riverwood'dayken zamanının çoğunu bu odada geçiriyor," diyerek onun dile getirilmemiş sorusunu cevapladı.

Madeline bu erkek kalesinde hoş karşılanmayabileceğinden şüpheleniyordu ama bunu test etmemeye karar verdi. Bunun yerine salondaki güzel yazı masasını kendi yazışma ihtiyaçları için kullanacaktı.

Turun sonunda Bramsley onu metresi olarak kabul etmeye istekli olduğunu tekrar belirtti. "Eminim yapmak istediğiniz değişiklikler vardır leydim ve sizi memnun için elimden geleni yapacağım."

Madeline gülümsedi ve başını salladı. "Şimdilik hiçbir şeyi değiştirmek niyetinde değilim. Şimdiye kadar evi idare etmekte harika bir iş çıkardın Bramsley ve devam edersen çok memnun olurum."

Majordomo gülümsemesine karşılık verecek kadar eğilmedi ve sonra nasıl hizmet edebileceğini sordu. Kısa süre içinde Madeline'in yetersiz gardırobunu boşaltmasına ve bir kontese yakışır şekilde elbisesini değiştirmesine yardım etmesi için bir hizmetçi gönderdi. Bramsley ayrıca Madeline tekrar aşağı indiğinde onu akademiye götürmek üzere bir uşağı da hazır bekletti.

Böyle bir lüksle oldukça şımaracağını düşünen Madeline, yarın bağımsızlığını yeniden kazanmaya karar verdi. Ancak şimdilik kendisini biraz şımartmasına izin verecekti.

Akademiye vardığında Jane Caruthers onu gördüğüne şaşırdı ama Madeline Haviland'ın iş için Londra'ya gittiğini açıkladığında anlayışla başını salladı. Öğrencileri onun ziyaretinden memnun olmuş gibi göründüklerinde ve bir gecede kontes olmasına duydukları hayranlıkla eğlendiklerinde memnun oldu.

Madeline yeni evine döndüğünde kendisi de bir sürprizle karşılaştı. Bramsley'e göre, Rayne'in yaşlı büyükannesi, dul Kontes Haviland, onu misafir odasında bekliyordu.

Madeline soylu ziyaretçisini öğrenince bonesini, pelerinini ve eldivenlerini çıkarıp hızla koridordan geçerek misafir odasına doğru ilerledi. İçeri girdiğinde, gümüş saçlı aristokratın kükreyen ocak ateşinin yanındaki berjer koltukta oturduğunu gördü.

Hâlâ kendi dış giysilerini giyen Leydi Haviland beklenenden daha yaşlıydı ama kırılğan bir hali yoktu. Madeline'e delici bir bakış duruşu öfkeyle kaskatı kesilmişti, onaylamadığı her halinden belliydi.

Ayağa kalkmadı ya da tek kelime selamlama konuşması yapmadı. Bunun yerine Leydi Haviland, nezaket ve hatta görgü kurallarını hiçe sayarak, "Torunumun dün sizinle evlendiğine dair duyduklarım nedir, Bayan Ellis?" diye sordu.

Soylu kadının sertliği karşısında şaşkına dönen Madeline sakinleştirici bir nefes alıp odaya doğru ilerledi. Belli ki hanımefendinin çelik gibi bir omurgası ve buna uygun bir kibri vardı ama Rayne'in yaşlı akrabası olarak saygıyı hak ediyordu.

Ancak Madeline daha nazik bir giriş yapamadan Leydi Haviland tiksintiyle ürperdi. "Buraya çok yakın oturan arkadaşım Leydi Perry, nikâhınız konusunda beni uyarmak için yazdı ama kaynağın güvenilirliğine rağmen böyle bir rezalete inanamadım. Yine de Bramsley bunun doğru olduğunu söylüyor."

Madeline yaklaşımını tartışırken cevap vermekte tereddüt etti. Genellikle huysuz eski işverenine karşı mizah, öfkeyi saptırmak için en iyi yöntemdi. Ama Leydi Haviland'ın mizahla dikkati dağıtılacak bir ruh halinde olmadığı açıktı.

Madeline sakin bir sesle, "Evet, doğru," dedi. "Evliliğimizi ikinci elden öğrenmek zorunda kaldığınız üzgünüm, Leydi Haviland. Memnun olmayacağınızdan şüphelenmiştim."

"*Memnun musun?* Kesinlikle ! Haviland'ın bana haber bile vermeden beş parasız biriyle evlenmesi korkunç ötesi bir şey."

"Belki de bu yüzden size söylemek için bekledi - çünkü tepkinizi tahmin ediyordu."

"Bu hata affedilemez," dedi kadın vahşice. "Brighton yakınlarında bir ev partisine katılıyordum ama haber alır almaz buraya geldim. Benim yaşımda ve kalbimin kötü durumunda, böylesine yorucu bir yolculuk büyük olasılıkla ölümüm anlamına gelebilirdi. Ve şimdi en kötü korkularımın gerçekleştiğini görüyorum."

Madeline, dul kadının kabalığını hoş görmeye hazırdı. Şoke olması, hatta dehşete düşmesi çok doğaldı. Ve eğer torununa sevgi besliyorsa, onun için en iyisini isterdi. Elbette aile adını ve unvanını korumak isteyecektir. Ama Rayne, büyükannesinin evlenmesini beklediği sosyetik kızlarla taban tabana zıt bir gelin seçmişti.

"Böyle bir evlilik yapılmamalı," diye ısrar etti dul kadın, sesi kararlıydı. "Sen soysuz bir hizmetkârdan başka bir şey değilsin."

Madeline kaskatı kesildiğini hissetti. "Aynı fikirde değilim. Ben bir beyefendinin kızıyım."

Leydi Haviland ona sert bir bakış fırlattı. "Baban sıradan bir askerdi."

"Babam Wellington Dükü'nün ekibinde görev yapmış bir ."

"Pah, bu Haviland Kontesi olmak için pek de yeterli bir nitelik değil - Ordu ayaktakımının çocuğu."

Bu sahte aşağılama karşısında Madeline'in parmakları refleks olarak yumruk şeklinde kıvrıldı. Kahraman babasının ülkesi için yaptığı fedakârlıklara dikkat çekebilirdi - yıllarca ailesinden uzakta yaşamak, kısa süreli izinler için eve gelmek, sonra eşyalarını toplayıp tekrar savaşa gitmek, dünyadaki Lady Haviland'ların ancak hayal edebileceği tehlikelerle yüzleşmek, asil davası için canını vermek. Ancak babasını savunmasının, dul kadının kendisi hakkındaki kötü düşüncelerini değiştirmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Hanımefendi aynı alaycı tonla, "Soyunuz başka açılardan da kötü," diye devam etti. "Anneniz *Fransız*'dı." Bu kelimeyi sanki ayıp bir şeymiş gibi söylemişti.

Tahammül sınırına ulaşan Madeline şekerli bir tatlılıkla cevap verdi. "Evet, annem Fransız'dı Leydi Haviland. Ama ailesinin her iki tarafında da Norman Fethi öncesine dayanan aristokrat ataları olduğunu iddia edebilirdi, sizin atalarınız muhtemelen tarlaları süren köylülerdi."

"Terbiyesiz kız! Aklını başına alacaksın!"

Madeline, dilinin başını belaya soktuğu biliniyor, diye düşündü, ama şimdi dul kadının öfkesi karşısında dilini ısırmakta zorlanıyordu. Rayne'in büyükannesini tamamen yabancılaştırmak istemiyordu.

Bunun yerine, hoş bir gülümsemeye zorladı. "Belli ki beni unvanınızı almaya layık görmüyorsunuz Leydi Haviland, ama ben fakirlik ya da hizmet için doğmadım ve torununuz soyumun amaçları için yeterli olduğunu düşündü."

Dowager onu bir kez daha yakıcı bir incelemeye tabi tuttu. "Söz konusu sadece senin soyun değil. Şu haline bir bak. Neredeyse paçavralar giymişsin."

Üzerinde daha iyi günler gördüğü belli olan, kullanışlı bir günlük elbise vardı ama Madeline gardırobuyla ilgili herhangi bir tartışmayı kaybedeceğini bildiği için sessiz kaldı.

"Daha da kötüsü, sen sadece bir taşralısın. Haviland'ın rütbesinin beklentileri hakkında bir fikriniz var mı? Toplumdaki konumunun gerektirdiği edepten?"

Madeline çaba sarf ederek cevabını sakın tuttu. "Haviland'ın kendisi benim nezaketsizliğimden rahatsız olmuşa benzemiyor. Eğer onun bir itirazı yoksa leydim, sizin nasıl olabilir?"

Rayne'in büyükannesi aniden ayağa kalktı. "Beni engellemeye kararlı olduğun için bu tartışmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığı açık. Ama bilmelisin ki benim desteğim olmadan toplumdan tamamen dışlanırsın."

"Bu gerçekten de ağır bir ceza," diye mırıldandı Madeline.

Dowager'ın yüz ifadesi kızardı. "Senin mevkiinin çok üstünde bir beyefendiyi tuzağa düşürmek için hangi sanatları kullandın, beni aşılıyor, ama sen

Haviland'ı soyadına borçlu olduğu şey konusunda körleştirmiş. Hiç utanman yok mu kızım?"

"Ben artık bir kız sayılmam."

"Doğru. Sen evde kalmış bir servet avcısından başka bir şey değilsin. Size haberlerim var, Bayan Ellis. Servetimin bir kuruşunu bile göremeyeceksiniz. Büyük servetim torunuma miras kalacaktı ama akli başına gelene kadar her kuruşunu saklamak niyetindeyim."

Madeline kaşlarını çattı, bu tehdit hoşuna gitmemiştii ama yine de Rayne'in iyiliğı için endişeleniyordu, kendi iyiliğı için değil. Onunla evlenmeye tenezzül ettiğı için mirasından mahrum kalmasını istemiyordu.

Ancak Leydi Haviland, ani bir soruyla her türlü cevabın önüne geçti. "Gazetelerde nikâhınızla ilgili bir haber çıktı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Dowager rahatlamış görünüyordu. "O zaman çok geç değil." "Ne için çok geç?"

"Fesih için, doğal olarak."

Madeline'i garip bir korku kapladı. Rayne'in büyükannesi kendisinin başaramadığını başarabilecek miydi? Rayne onu evliliklerinin uygunsuzluğu konusunda defalarca ikna etmeye çalışmıştı ama Rayne onu dinlemediğı halde sevgili akrabasını dinlemiş olabilirdi. Eğer Rayne şimdi evliliğın feshini isterse-

Düşüncelerinin böyle endişe verici bir olasılık üzerinde durmasına izin vermeyi reddetti. Bunun yerine Madeline çenesini meydan okurcasına kaldırdı, cevap verirken sesi buz gibiydi. "Eğer birlikteliğimize bu kadar karşıysanız, Leydi Haviland, konuyu torununuzla görüşmenizi öneririm."

"Niyetim bu, sana söz veriyorum!"

Çenesini sıkın Madeline körüğe doğru ilerledi. "Beni mümkün olan her şekilde aşağıladığınıza göre, Bramsley'den size arabanızı göstermesini isteyeceğim."

Leydi Haviland, kovulmasına duyduğu öfkeyle titreyerek doğruldu ve Madeline'e sanki bir çocukmuş gibi baktı.

özellikle iğrenç bir böcek türü. Dowager başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve Madeline'i bu son derece tatsız görüşme karşısında öfkeyle titrer halde bıraktı.

Rayne, büyükannesiyle bu kadar açık bir şekilde tartıştığı için ondan memnun olmayacaktı. Yine de ona çok az seçenek verilmişti.

Madeline dudaklarını birbirine bastırarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Yine de Leydi Haviland'ın onu baştan çıkarıcı sanatıyla Rayne'i ayartmakla suçlayan veda cümlelerinden birini hatırlamadan edemedi. Bu düşünce bile gülünçtü. Onun hiçbir sanatı yoktu!

Madeline'in hatırladığına göre, bir kontese yakışır bir gardırobu da yoktu.

Yüzünü buruşturarak, soylu ziyaretçisinin o kadar sakıncalı bulduğu elbisesine baktı. Kuşkusuz paçavra giydiği suçlaması gururunu biraz incitmişti. Ve eğer Rayne'in karısı olarak hak ettiği yeri alacaksa, ona yakışır şekilde giyinmesi gerekirdi. Rayne topluma ve onun tüm kurallarına karşı gelme eğilimindeydi ama zaten ona karşı sayısız suçu vardı ve bunların birçoğuna büyükannesi az önce kaba bir şekilde işaret etmişti.

Alt dudağını düşünceli bir şekilde çiğneyen Madeline, Arabella'ya bir not yazmak niyetiyle salonun bir tarafındaki yazı masasına geçti. Nikâhının hemen ertesi günü komşusundan tavsiye istemekte tereddüt etmiş, kocasının düğün gecesi onu açıkça terk ettiğini itiraf etmek istememişti.

Yine de Rayne, Arabella'dan kendisine uygun gelin kıyafetleri seçmesine yardım etmesini , şüphesiz Arabella'nın yeterince zevkli olmadığından korktuğu için ve belki de Arabella'nın onun harcamalarını "sadaka" olarak görüp kabul etmeyeceğinden.

Ancak Madeline, bir dahaki sefere küçümseyen büyükannesi ya da diğer kötüleyenlerle karşılaştığında başını dik tutabilmek için düzgün giyinmek isteyecek kadar gururluydu. Bu nedenle Arabella'nın terzisini kendisine yeni bir ya da iki elbise dikmesi için görevlendirecekti.

Madeline, masada yazı gereçleri ararken meydana okurcasına, "Kolaylık olsun diye evlenmiş olabilir," diye düşündü.

sayısız başka kadın vardı. İçinde bulunduğu durumu en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı. Sevgi dolu bir evlilik hayalleri hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olsa da, şu anki yatağını ve yeni kocası onunla paylaşmak için orada olmayacak olsa bile, şimdi o yatakta yatmak zorundaydı.

* * *

Will Stokes, Rayne'e sırtarak, "Bu görevi üstlenmen hiç de şaşırtıcı değil," dedi. "Boş bir hayatın sana asla uymayacağını söylemiştim. Ve bir hayat tehlikedeyken asla boş boş oturamazsın, bu hayat bizim zavallı vekilimize ait olsa bile."

Rayne, "Her iki konuda da sana karşı çıkmayacağım," diye cevap verdi. Geçtiğimiz yıl bir asilzadenin tembel hayatından çok sıkılmıştı. Ve Prinny gerçekten de kötü bir naip olmuş, kendi zevkleri için ölçsüz meblağlar harcayarak tebaasının gazabını kazanmıştı; yine de bu savurganlığı onu bir suikastı hak eder hale getirmemişti.

Rayne günün büyük bölümünü soruşturma planlarını harekete geçirerek geçirmişti. Şu anda Will'in evinin küçük salonunda oturmuş, operasyonun son ayrıntılarını tamamlıyor ve kısa süre önce kıdemli Bow Street Runner'lığa terfisini kutlamak için Will'e hediye ettiği mükemmel bir portoyu paylaşıyordu.

Bugünkü müzakereleri de geçmiştekiler gibi geçmişti, tek fark bu davanın yabancı topraklardan ziyade yerel bir casusluk davası olmasıydı. Uzun yıllardır birlikte çalıştıkları için birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı. Will özellikle kılık değiştirme konusunda çok iyiydi, Rayne'in iri cüssesi ve boyu onu kolayca arka planda kaybolamayacak kadar dikkat çekici kılıyordu. Bu nedenle genellikle beyin ve stratejiyi o sağlardı.

Casusluk, entrika ve yalanlarla dolu bir oyundu ve Rayne bu konuda özellikle ustalığını kanıtlamıştı. Kendisine en önemli görevler verilene kadar diplomatik serviste hızla yükselmişti. Beş yıl önce Dışişleri Bakanı'nın kışkırtmasıyla

Vikont Castlereagh, Rayne'in doğrudan komutası altında seçkin bir ajan kadrosu oluşturmuştu.

Operasyonları bizzat yöneterek, Fransız sırlarını ortaya çıkarmak, muhbir yetiştirmek, istihbarat satın almak için rüşvet vermek, şifreleri kırmak, çeşitli dillerden mektupları tercüme etmek, kuryeleri yakalamak, diplomatik gönderileri ele geçirmek ve kıtadaki düşman casuslarını takip etmek gibi diğer hedeflerin yanı sıra bir dizi adam ve üç kadını yönetti.

Ancak şimdi görevi Prens Naibi'ne karşı olası bir komployu engellemekti. Prinny'nin hayatına yönelik ilk girişim yaklaşık dokuz ay önce, Parlamento açılışından evine dönerken arabasının penceresinden iki kurşun sıkılmasıyla gerçekleşmişti. Ancak saldırgan hiçbir zaman yakalanamamıştı. Arden'in verdiği bilgiye göre, Güney Midlands'da İngiliz monarşisini yıkmak amacıyla gizli bir siyasi dernek kurulmuştu. İki adamın -aslında kardeşlerdi- devrimcilerin elebaşları olduğu ve şimdi burada, Londra'da fitne çıkardıkları söyleniyordu.

Rayne'in bir zamanlar başvurabileceği çok geniş bir ajan ağı vardı, ama Will gibi eski yoldaşlarının başka işler bulduğu için bu sayı artık çok azalmıştı. Bu operasyonu yürütmek için Will'i -geçici olarak Bow Street'ten ödünç alarak- güvendiği diğer birkaç adamla birlikte işe almıştı. En azından önümüzdeki iki hafta boyunca şüphelileri gözetim altında tutacaklar ve aralarına sızmak için fırsat kollayacaklardı.

"Evlilik prangalarını nasıl buluyorsun?" Will konuyu aniden değiştirerek sordu. "Aniden evlenmeye karar verdiğinde beni şaşırttığını itiraf etmeliyim."

Rayne omuz silkti, sadece arkadaşının aceleci evliliği hakkında yorum yapmak için şimdiye kadar beklemiş olmasına şaşırmıştı. "Yeterince iyi," diye cevap verdi. "Bunu söylemek için henüz çok erken, çünkü bir günden az oldu."

Will, "Gözünü çok farklı türde bir eşe diktiğini sanıyordum," diye dürtükledi. "Yeni hanımın pek de teklif edilebilir bir kadın gibi görünmüyor."

Rayne kıkırdamaktan kendini alamadı. "Teklif edilebilir biri değil."

"O zaman neden onunla evlendin? Büyükannen çocuk odası kurmanı istediği için mi?"

"Bu ve Madeline'in babasına ona göz kulak olma borcum olduğu için. David Ellis'i tanırdınız. Madeline onun kızı."

Will anlayışlı bir ses tonuyla, "Ah," dedi. Will, Kaptan Ellis'le olan geçmişini biliyordu ve bu yüzden onu seçmesinin ana gerekçesini kavramakta zorlanmadı.

Porto şarabından bir yudum alan Will, başını Rayne'e doğru eğdi. "O zaman yeni gelininle birlikte olman gerekmiyor mu? Sal ben süpürge den atladığımızda, ilk haftamızı yatakta geçirdik. Aslında küçük Harry'mizi de böyle yarattık."

Rayne aslında Riverwood'a dönüp önümüzdeki haftayı Madeline'le yatakta geçirmekten başka bir şey istemiyordu ama buna izin veremezdi. Önümüzdeki birkaç gün ya da daha uzun süre Madeline'le arasına mesafe koyması daha iyi olacaktı. "Komplocularımızı ortaya çıkarma konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimizi görmek için bir süre Londra'da kalmak istiyorum."

Will gülerek başını salladı. "Sen her zaman görevini zevkinin önüne koydun."

Evlilik yatağını düşündüğünde aklına gelen kelime gerçekten de zevkti, diye düşündü Rayne, Madeline'in ani bir anısı tarafından saldırıya uğradı - vücudunun sıcak ipeği onunkine bastırılmıştı, teni yumuşaktı ve onun araştıran elleri ve ağzı altında boyun eğiyordu.

Sevişmelerine vücudunun verdiği ilkel tepki beklenmedik derecede güçlüydü; tam da bu yüzden bir süre ondan uzak durması çok akıllıca olacaktı.

Will, "Onunla evlenme riskini göze aldığınıza göre, Matmazel Juzet'ye hiç benzemiyor olmalı," dedi.

Eski aşkını rahatsız edici bir şekilde hatırlayan Rayne, çenesinin istemsizce gerildiğini hissetti. Will, ihanetle olan acı dolu mücadelesini bilen birkaç kişiden biriydi.

Rayne, Camille'in yıllar önce neden böyle davrandığını anlamıştı. Ailesini ve sevgilisini daha da çok sevmişti ve onlara olan sadakati, geliştirdiği tüm duyguları gölgede

onun için. Babası Fouché'nin ölümcül gizli polisiyle ters düştüğünde ve tüm ailesinin hayatı tehlikeye girdiğinde, onları güvenli bir şekilde İngiltere'ye getirmesi için Rayne'i baştan çıkarmaktan çekinmemişti. Ona sadece gerçeği söyleseydi, Rayne yine de ailesini kurtaracaktı. Ama Camille, aldatmacasını fark etmeden önce onu kendisine aşık etmişti.

Daha sonra Rayne casusluk kariyerindeki çabalarını iki katına çıkarmış, aptalca zayıflığının hatırasını silmeye karar vermişti. En tehlikeli görevlerin peşine düşmüş, daha fazla kişisel risk almıştı.

Camille'i bir daha hiç görmemişti, ancak onun ve ailesinin savaşın sonunda Fransa'ya döndüklerini biliyordu. Yine de bu deneyim onu önemli ölçüde değiştirmişti. Artık acı çekmese de, hatta aşk konusunda alaycı olmasa da, sadece temkinli olsa da, feci hatasını tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

Ancak ilk aşkı ile yeni karısı arasındaki karşılaştırmalar kaçınılmazdı. Camille onu bağlantıları ve zenginliği için istemişti, Madeline'in ona bu kadar çekici gelmesinin başlıca nedeni de buydu. Madeline birçok açıdan Camille'in tam tersiydi.

Camille gibi baştan çıkarıcı bir kadın da değildi, diye düşündü Rayne. Madeline'in arkasından bir sevgili edinmesi konusunda endişelenmesi gerekeceğinden kuşkuluydu. Bu nedenle onun görece sade olmasından memnundu.

Camille gibi Madeline de küçük kardeşine yardım etmek istiyordu. Yine de ona karşı planlar ve entrikalar çevirirken herhangi bir sinsi art niyet barındırmıyordu.

Madelinei yargılamakta çok acele etmişti, Rayne yine kendi kendine itiraf etti. Ackerby ile ilişkisi hakkındaki şüpheleri muhtemelen yersizdi.

Tam o sırada düşüncelerine ara veren Will, kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Umarım sen de benim gibi evlilik mutluluğunun tadını çıkarırsın, dostum."

Rayne cevap olarak kadehini bitirmek için uzun bir yudum porto şarabı aldı. Kendi tasarımına göre, evlilik mutluluğu onun geleceğinde yoktu. Ama o

yeni geliniyle yaptığı pazarlıktan oldukça memnun olması bekleniyordu.

Bedford Caddesi'ndeki evine vardığında Rayne, büyükannesinden gelen ve kendisini Berkeley Meydanı'ndaki Haviland ailesinin malikânesine çağıran kısa bir not buldu. Mektubu okurken ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Leydi Haviland'ın şehirde olduğunu öğrenmek onu şaşırtmamalıydı, çünkü onun sosyal casus ağı da en az kendi uluslararası ağı kadar cicient'ti.

Evliliğini onaylamayacağını tahmin eden Rayne, çağrısına uymak için acele etmiyordu. Bu nedenle, daha sonra Brooks's Club'da yemek yemeye hazırlanmak için önce akşam kıyafetlerini değiştirmek için zaman ayırdı. Büyükannesini ziyaret ettiğinde, üst kattaki yatak odasına kabul edilmeden önce çeyrek saat kadar dinlenmesi gerekiyordu.

Leydi Haviland karanlık odada yatağında uzanıyordu, gözleri kapalıydı ve alnına nemli bir bez bastırılmıştı. Ancak rengi iyiydi, bir hastadan beklenen solgunluk yoktu, bu yüzden Rayne suçluluk duygusunu kolayca bastırabildi. Büyükannesi ne zaman onun üzerinde baskı kurmak istese kalbi her zaman oldukça zayıflardı, şimdi de öyle olduğuna şüphe yoktu.

Kadın nihayet gözlerini açmaya tenezzül ettiğinde, adam onun elini tuttu ve nazikçe dudaklarına götürdü. "Kendini yatağa kadar hasta hissettiğin için üzgünüm büyükanne," diye mırıldandı.

Kadın onu büyük bir hoşnutsuzlukla değerlendirdi ve cevap verirken sesinde de aynı kınama vardı. "Bu son kalp büyüğüne senin sebep olduğunu çok iyi biliyorsun evlat."

"Eğer çarpıntın yeniden başladıysa canım, Brighton'dan buraya tek başına gelmemeliydin, özellikle de hafta sonunda gelip seni almayı ve Haviland Court'a götürmeyi planladığım için."

"Korkunç gerçeği doğrulamak için hafta sonuna kadar bekleyemedim. Nasıl , Rayne? O küçük sonradan görmeyle evlenerek mi? Bir daha asla tonların arasında başımı dik tut."

Rayne çaba sarf ederek, istediği kadar güçlü bir şekilde cevap vermekten kaçındı. "Evliliğimin sizin muazzam neminizi azaltacağını hiç sanmıyorum, Büyükanne."

Elini adamın elinden kaptı. "Ne kadar az şey biliyorsun. Ama karşılaştığım aşağılanma, bu kadar dehşete dşmemin nedeninin sadece bir kısmı. Bu ğleden sonra Bayan Ellis'le tanıştığımda hayal ettiğimden de kötüydü."

"Riverwood'u mu aradınız?"

"Kesinlikle orayı aradım. Onu kendim görmem gerekiyordu. Affedilmeyecek kadar kaba ve kstahtı."

Rayne eğlenen bir yüz ifadesini gizledi. Görmekten zevk alacağı bir savaştı bu. Her ne kadar Madeline'i yüzleşmeden kurtarmak için orada olmayı dilese de, onun yılmaz büyükannesine karşı bile yeterince iyi dayandığını hayal ediyordu. Yine de tam da bu yüzden, Madeline'i kınayacaklarından korktuğu için evlenme planlarından ailesine önceden bahsetmemişti.

"O kadar insan arasından neden onu seçtiniz?" Leydi Haviland sordu.

Hazır bir cevabı vardı. "nk güne kadar görüştüğüm yapmacık bayanlardan herhangi birinin evlendikten sonra bir hafta içinde beni delirteceğini fark ettim."

"ok kötü bir hata yaptığın ortada, Rayne. O kadını ne kadar iyi tanıyorsun ki?"

"Yeterince iyi. Babası benim iyi bir arkadaşımdı."

David Ellis'e olan yükümlülüklerini büyükannesine aıklamayacaktı. Madeline'i kendi iyiliği için seçtiğini düşünmesini, akrabasına ona karşı kullanabileceği daha fazla cephaneye vermesine tercih ederdi.

"Madeline benim için iyi bir eş, Büyükanne. Ona eşim demekten gurur ve bir gün sizin de öyle olacağınızı umuyorum. Fakat

Olmasa bile, onu aileye kabul edeceğinize inanıyorum."

Bunun üzerine Leydi Haviland elini alnına götürdü ve sanki ona zayıf durumunu hatırlatmak istercesine alnını süsleyen beze bastırdı. "Onu hoş karşılayamam Rayne. Seni affedebileceğimden de şüpheliyim. Senden istediğim tek şey iyi bir evlilik yapmandı ama şimdi *her şeyi* mahvettin."

"Bir varis doğurabilmek için kıbar bir genç hanımla evlenmeyi kabul ettim ve tam olarak da bunu yaptım. Sana verdiğim sözü yerine getirdim, aşkım."

"Böyle bir şey yapmadınız!"

Rayne, Dowager'ın vahşi bakışları karşısında bakışlarını sabit tuttu. "En başta neden evlenmemi istediğini unuttun mu? Senin endişen Haviland unvanının ve servetinin amcam Clarence' gitmemesiydi."

"Bu beni kesinlikle endişelendiriyor. Clarence bir oyunbaz ve aşağılık bir adam, bu unvanı hak etmiyor. Ama evlenmenizi istememin tek nedeni bu değildi. Senin geleceğin için endişelendim, Rayne. Şimdi de çocuklarının geleceği için endişeleniyorum. Aile soyumuzun asaletini pek önemsemiyor olabilirsin ama ben torunlarımın Fransız kanıyla lekelenmesini istemiyorum."

Rayne çenesinde bir kasın gerildiğini hissetti. "İtirazınız dikkate alındı Büyükanne, ancak bunun son duyduğum şey olmasını umuyorum."

"Ne düşündüğüm hiç umurunda değil mi?"

"Evet, umurumda. Ama bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Bir noktaya kadar isteklerine uymayı kabul ettim, ancak hayatımı yönetemeyecek ya da kiminle evlenip evlenmeyeceğimi dikte edemeyeceksin."

Yüz ifadesi daha da sertleşti. "Sanırım bu tür bir felaketi beklemeliydim. Sen her zaman inatçı bir asiydin. Vahşi maceralarını bırakıp yuva kuracağına söz verdiğinde çok sevinmişim."

Rayne ona hâlâ Madeline'in çok sakıncalı bulduğu bazı çılgın maceraların peşinde olduğunu söylemeye niyetli değildi. Şu anda Madeline'i kabul etmesi için ona baskı da yapmayacaktı. Büyükannesinin biraz zamana ihtiyacı vardı.

Yıkılan beklentilerine alışması için zaman gerekiyordu ve o da bunu ona verecekti.

Ancak Leydi Haviland'ın amaçlarından vazgeçmeye hazır olmadığı anlaşılıyordu. Yatakta doğrulmaya çalışarak bezi bir kenara fırlattı ve yalvaran bir eli onun koluna koydu. "Evliliğin feshi için çok geç değil Rayne. Geç de olsa aklın başına geldi ve hatanı anladın diyebiliriz."

Yeni gelinine savaş ilan etmek isteyip istemediğini merak ederek ona dikkatle baktı. Eğer öyleyse, bakış açısını hemen gözden geçirmesi gerekecekti.

"Fesih diye bir şey olmayacak büyükanne," diye cevap verdi, ses tonu kesindi. "Sadece benim seçimimden memnun olman gerekecek."

Gözlerindeki öfke parıltısı açıktı. "Asla tatmin ," diye ısrar etti.

"O zaman sonsuza dek anlaşmazlık içinde ."

Leydi Haviland, alaycı bir kokuyla elini kolundan çekmeden önce ona son derece hoşnutsuz bir şekilde bakmaya devam etti. "Şu ana kadar ne kadar kalpsiz olduğunu hiç fark etmemiştim Rayne. Dedikoducular kin dolu dillerini şimdiden sivriltmeye başladılar ama onların zehrini ben çekeceğim, sen değil."

"Dedikoduculara aldırmamalısın."

Bakışlarında küçümseme vardı. "Sanki yapabilirmişim gibi. En azından *Morning Post* ve *Chronicle*'da evliliğinizi resmen ilan etmekten kaçınabilirsiniz. Siyah beyaz bir alay konusu olmak gibi bir niyetim yok."

Rayne, Madeline'in halkın yoğun incelemesinin vahşetine maruz kalmasını istemediği için bunu kabul edebileceğine karar verdi. Evliliğini ne kadar sessiz yürütürse, Madeline'in kontes olarak kendini bulması o kadar kolay olacaktı. "Pekâlâ, gazetelere herhangi bir ilan vermeyeceğim."

Büyükannesi acı dolu bir iç çekti. "Şüphesiz, birlikteliğinizin haberi çoktan yayılmıştır. Bu büyüklükte bir skandal uzun süre gizli tutulamaz."

Rayne kuru bir sesle, "Bu bir skandal ," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı alayla. "Ve sen muhtemelen benim ölümüm olacaksın."

Saygıyla eğildi. "Bu son derece talihsiz bir durum olurdu aşkım, ancak tüm torunlarından daha uzun yaşayacağına dair büyük umutlarım var. Ve bunu sağlamaya yardımcı olmak için, çeşitli doktorlarınızı derhal sizinle ilgilenmeleri için çağıracağım."

Tereddüt etti, sonra elini sallayarak reddetti. "Buna gerek kalmayacak. Her zaman yaptığım gibi sessizce acı çekeceğim. Madem beni küçük düşürmeye bu kadar kararlısınız, o zaman siz de çıkın efendim."

Rayne onun blöfünü gördüğünü biliyordu, çünkü doktorları tarafından dürtülmekten hoşlanmıyordu. "Nasıl isterseniz, Büyükanne."

Yine de onun evliliğine olan itirazlarını sona erdirmediğinin farkında olarak kapıya doğru ilerledi ve kendini odadan dışarı bıraktı, onun öfkeli bakışlarının sırtını deldiğini hissetti, herhangi bir düşman gözetlemesi kadar yoğundu.

On İkinci Bölüm

Kaderi kendi ellerime almaya karar verdim, anne.

Gerard'a yazdığı son mektubu postalamak için Madeline Chiswick'e tek başına gitti. İlk yazışmasında olanlardan sonra, Rayne'in hizmetkârlarının kardeşiyle temas kurma girişiminden haberdar olmasını istemiyordu.

Riverwood'a döndüğünde, Arabella'dan bir not onu bekliyordu; yarın Londra'ya gitmelerini ve günü terzisini ve diğer çeşitli mağazaları ziyaret ederek geçirmelerini öneriyordu. Ayrıca Madeline'e ihtiyacı olan eşyaların bir listesini yapmasını da önermişti.

Ancak son sayfaları Arabella ve Gerard'a yazmak için kullandığından, salondaki yazı masasında kâğıt kalmamıştı. Bramsley'i görevinden alıp ona daha fazla kâğıt getirmek istemeyen Madeline, en mantıklı yer olan Rayne'in çalışma odasından başlayarak kâğıtları kendisi aramaya karar verdi.

Büyük masasındaki çekmecelerin çoğunun kilitli olduğunu fark etti ama sol alttaki çekmeceye erişilebiliyordu. İçinde, Rayne'e ait olduğunu tahmin ettiği kalın bir el yazısıyla karalanmış, isim listesi gibi görünen bir şey içeren ince bir kâğıt destesi buldu.

Madeline onun kâğıtlarını çekmeceye geri koymak üzereydi ki altı çizili bir isim gözüne çarptı: *Roslyn Loring*. Merakla, bakışlarının tüm listeyi gözden geçirmesine izin verdi. Toplamda üç düzine kadar kadın ismi vardı ve Rayne her birinin yanına notlar almıştı.

Evlilik için düşündüğü adayların bir listesi gibi görünüyordu.

Yaptığı çıkarımla irkilen Madeline tüm sayfaları detaylıca inceledi. Rayne isimlere eşlik etmesi için üç sütun daha hazırlamıştı. İlk başlık "*Özellik*" idi, *Madeline* bunun saç rengi de dahil olmak üzere ayırt edici fiziksel özellikler anlamına geldiğini anladı - belki de tek tek bayanları hatırlayabilmesi veya onları ayırt edebilmesi için.

Diğer iki sütun ise zeka, kişilik ve karakter tanımları gibi görünüyordu. "*Zeka*" başlığı altında her bayana 0 ile 9 arasında sayısal bir puan vermişti. Ama "*Kişilik/Karakter*" altında kelimeler vardı:

Canlı. Çekingen. Büyüleyici. Çok konuşuyor. Donuk. Ölümcül derecede sıkıcı. Adayların en az yarısı "sıkıcı" veya bunun bir varyasyonu olarak değerlendirildi, ancak *Simpers, Fawns, Vain* ve *Greedy* gibi daha az gurur verici terimler de vardı.

Roslyn Loring'in zekâ notunun 9, kişilik notunun ise "ilgi çekici" olduğunu görünce Madeline'i bir kıskançlık duygusu sardı - Rayne'in listesindeki herkes için en yüksek not olduğu açıktı. Yine de sayfaların hiçbir yerinde "güzel" kelimesinin geçmediğini fark etti.

Madeline düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. Eğer Rayne'in şimdiye kadar düşündüğü ve reddettiği gelin adaylarının avantaj ve dezavantajlarının çetelesi buysa, Rayne'in güzellikten çok beyne ve ruha değer verdiğini düşünerek rahatlayabilirdi.

"Size yardımcı olabilir miyim leydim?"

Madeline irkilerek başını kaldırdığında Bramsley'nin çalışma odasının kapısında durduğunu ve kaşlarını çatarak onu onaylamadığını gördü.

"Yazı kağıdı arıyordum," diye açıkladı aceleyle.

"Bağışlayın leydim, daha önce bahsetmeliydim. Lord Haviland kimsenin masasına dokunmasına izin vermez. Aslında, çalışma odasına girmesine izin verilen tek personel benim."

Kendini biraz suçlu hisseden Madeline, Rayne'listelerini çekmeceye geri itti ve ayağa kalktı. "Özür dilerim. Çalışma odasının bana yasak olduğunu bilmiyordum. Ama elbette onun isteklerine saygı duyacağım."

Tüm mesleği sırlar üzerine kurulu olduğu için Rayne'in mahremiyetine karşı korumacı olması şaşırtıcı değildi ama burada yakalandığı için kendini Mavi Sakal'ın karısı gibi hissediyordu, her ne kadar kesinlikle burnunu sokmamış olsa da.

Bramsley onun düşüncelerini sert bir şekilde böldü. "İstedığınız yazı kâğıdını size memnuniyetle getiririm leydim."

Madeline uysal bir sesle, "Teşekkür ," dedi.

Majordomo'yu çalışma odasından çıkarırken, onun kapıyı dikkatle kapatmasını izledi. Sonra da konuyu değiştirmek isteyerek, "Yarın Leydi Danvers'la birlikte Londra'ya gidip terzisini ziyaret planlıyorum, eğer ben oradayken sizin için herhangi bir iş yapmamı isterseniz," diye ekledi.

Bramsley bir an ona baktı ve Madeline'in az önce bir solecism işlediğinin farkına varmasını sağladı.

Ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sanırım eski bir yoldaş olarak alışkanlıklarım çok kökleşmiş. Teklifim çok yersiz, değil mi? Elbette sizin için ayak işlerine koşturacak geniş bir ekibiniz var."

Yüz ifadesi birkaç derece yumuşadı. "Gerçekten de öyle leydim."

"Benden ne beklendiğini öğrenmem şüphesiz biraz zaman alacak. Bu yüzden umarım bana katlanırsınız."

"Elbette leydim," dedi majordomo bu kez içten bir sıcaklıkla. "Ama Londra'yı ziyaret etmeyi ... Daha önce de belirtmeliyim ki, lord hazretleri sizin adınıza yaptığı mali düzenlemeler konusunda sizi bilgilendirmemi istedi. Karşılaşacağınız tüm faturalar Londra'daki ikametgahına gönderilecek, ancak daha küçük kişisel ihtiyaçlarınız için de bir ödenek ayırdı. Malikaneye gelince, ev hesaplarını ve arazi mülklerini genellikle ben yönetiyorum, ancak defterleri de sizin kullanımınıza sunmamı emretti. Arzu ederseniz leydim, yazı kâğıdını getirdiğimde onları incelemeniz için size sunabilirim."

Madeline garip bir şekilde memnun olmuştu; Rayne yıllardır ailesinin çiftliğinin tüm hesaplarıyla ilgilendiğini hatırlamıştı. "I

Bunu sevmeliyim, Bramsley. Onları salonda bana getirir misin?"

"Nasıl isterseniz, Leydi Haviland."

Majordomo saygıyla eğildi ve sonra onun isteğini yerine getirmek üzere uzaklaştı. Madeline ağır adımlarla salona dönerken aklında hesap defterleri yoktu. Daha ziyade Rayne'in evlilik adayları listesini hatırlıyordu.

Adaylar arasında onun adı geçmiyordu ama yine de Rayne'in onu nasıl değerlendireceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Kendilerini Rayne'in önüne atan onca güzelle yarışamayacağından endişelenmişti ama belki de sadeliği o kadar da büyük bir dezavantaj değildi.

Yine de görünüşünü iyileştirmek ve mümkünse kendini onun için daha çekici kılmak akıllıca olurdu. Yeni bir gardırop işe yarayabilirdi ama belli ki daha ciddi adımlar atılması gerekiyordu.

Ayrıca, Madeline kendine acımaktan bıktığına karar verdi. Koşulların çaresiz bir kurbanı olmayacak, pasif bir şekilde kaderinden yakınmayacaktı. Rayne'e aptalca aşık olmuş olabilirdi ama ona karşı olan hislerini değiştiremeyeceğine göre, en iyi yol Rayne'in *ona* karşı olan hislerini değiştirmeye çalışmaktır - ya *da* en azından sadece evlilik görevinden fazlası için yatağını paylaşacak kadar onu istemesini sağlamak.

Madeline düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. İyi bir asker kızı savunmasını toplar ve takviye çağırırdı ama kime güvenebilirdi ki? Kadınlarla ilgili meseleleri tartışabileceği kız kardeşleri ya da yakın kadın arkadaşları hiç olmamıştı ve rahmetli annesiyle konuşmaları kesinlikle tek taraflıydı. Bu nedenle, onu yalnızca kendisine verebileceği çocuklar için isteyen bir kocayla başa çıkma konusunda ciddi bir kayıp yaşıyordu.

Yine de Arabella ona kıyafet alışverişinde yardım etmeyi kabul etmişti. Madeline şimdi komşusundan Rayne gibi bir erkeğin ilgisini nasıl çekebileceği konusunda tavsiye isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Elbette onun gözünde asla Roslyn Loring kadar çekici olamazdı ama belki de

yardım ederse, onu yatağında tutacak kadar baştan çıkarıcı olabilir.

Ne de olsa Rayne'le evli olmanın avantajına sahipti, diye düşündü Madeline, çenesini kararlılıkla kurarak. Şu anda onun tutkusuna ilham veremese bile, arzusunu uyandırmak için diğer gelin adaylarının hiçbirinin sahip olmadığı fırsatlara sahip olacaktı.

Madeline evliliği için yeni bir strateji geliştirmeyi ciddi bir şekilde düşündü, böylece Arabella ertesi sabah planlandığı gibi onu çağırdığında, gururunu bir kenara komşusundan modadan çok daha samimi bir alanda yardım istemeye hazırdı.

Ancak Arabella'nın ilk sözleri onu duraksattı.

"Yeni elbiseler satın alma konusunda size tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyarım, ancak kız kardeşim Roslyn'in stil ve renk konusunda benden daha iyi bir gözü var. Umarım bu sabah bize eşlik etmesi için onu davet etme cüretinde bulunmamın bir sakıncası yoktur."

Madeline biraz şaşırmıştı. Arabella'yı oldukça iyi tanıyordu, oysa Roslyn neredeyse bir yabancıydı. Yine de işverenin cömertliğine itiraz edemiyordu.

"Onun zarafetini zorlamaktan nefret ediyorum," demekle yetindi.

"Bu bir dayatma değil, gerçekten. Roslyn size yardım etmeye hevesli. Ve bir bakıma Haviland'a verdiği sözü de yerine getirmiş olacak. Ona uygun bir gelin bulmaya çalıştık ama o kendi başına beklenmedik bir eşleşme yaptığından, toplumla tanışmanızı başarılı kılmak için çaba göstermemiz uygun olacaktır."

"Peki, eğer onun için sorun olmayacağından eminseniz..."

Arabella ona, "Eminim," diye güvence verdi. "Herkes Haviland'ın yeni kontesini görmek için can atacak ve bir düşes olarak Roslyn senin kabulünü benden daha iyi sağlayabilir. Bana gelince," diye gülümseyerek ekledi, "kendi bencil nedenlerim için yolunuzu kolaylaştırmak istiyorum. Son derece minnettarım sen planlıyorsun devam etmek için öğretmeye devam at the

Akademi, Madeline. Beni sadece yerinize birini arama zahmetinden kurtarmakla kalmadınız, öğrencilerimiz de sizi çok seviyor ve sırf bir soyluyla evlendiğiniz için istifa etmek zorunda kalsaydınız çok üzülürlerdi."

Bu övgü karşısında Madeline yanaklarının kızardığını hissetti. "Onlara öğretmek benim için bir zevkti."

"Umarım uzun bir süre daha böyle devam eder. Ama şu anda alışveriş gezimizi konuşmayı tercih edeceğinizi tahmin ediyorum." Arabella'nın bakışları Madeline'in modası geçmiş pardösüsüne takıldı. "Yeni bir gardırop için ne kadar harcamak istediğinize dair aklınızda bir miktar var mı?"

"Maliyet bir endişe kaynağı gibi görünmüyor," diye kuru bir sesle cevap verdi Madeline, ani zenginliği karşısında hâlâ şaşkındı.

Rayne, elbiseleri ve diğer büyük alımları için bir hesap ayarlamamanın yanı sıra, süs eşyaları için de ona şaşırtıcı derecede cömert bir ödenek vermişti. Aslında şu anda avucunda iki yüz sterlinlik bir para vardı.

Ama gelin kıyafetleri onun başlıca endişesi değildi. Madeline nefes alarak Arabella'ya içinde bulunduğu ikilemi anlattı; mantık evliliği yaptığını ama yeni kocasıyla nasıl bir yol izleyeceği konusunda pek bir fikri olmadığını itiraf etti.

Arabella anlayışla başını sallayarak yumuşak, alaycı bir kahkaha attı. "Evlilik her koşulda sinir bozucudur ama sizin gibi biriyle evlenmek benim için dehşet verici olurdu. Yani bir kocayı nasıl idare edeceğiniz konusunda benim fikrimi almak istiyorsunuz?"

"Evet, ama daha da fazlası..." Madeline bocaladı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Mesele şu ki Arabella, Haviland gibi bir adam için çok az kadınsı çekiciliğim var ve düşündüm ki... belki de onun benimle ilgili algısını nasıl değiştirebileceğim konusunda bana tavsiyede bulunabilirsin. Görüyorsunuz, beni gerçek karısı olarak istemesini sağlamayı umuyorum, ama bunu başarmak için kıyafetlerimden daha fazlasını geliştirmem gerekeceğinden şüpheleniyorum. Lord Danvers'in size aşık olduğu çok açık, bu yüzden merak ettim... bana bazı sırlarınızı anlatabilir misiniz?"

Arabella düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Elbette soracağım, ama sormak için daha iyi birini tanıyorum. Adı Fanny Irwin... Gerçi sizi tanıştırmaktan çekiniyorum çünkü alınabilirsiniz."

"Neden alınayım ki?"

"Çünkü arkadaşım ünlü bir fahişedir. Fanny kıbar bir şekilde yetiştirildi ama servetini aramak için on altı yaşında evi terk etti. Yine de birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz. Aslında Hampshire'da komşuyduk, can ciğer arkadaşlık ve çocukken birlikte oynardık." Arabella eğlenerek burnunu kırıştırdı. "Kız kardeşlerim ve ben Fanny ile olan arkadaşlığımızı reddetmeyi reddettik, tonun üzülmesine rağmen, ama onunla ilişkilendirilmek istemeyebilirsiniz."

Madeline kız kardeşlerin ünlü bir fahişeyle olan ilişkisine biraz şaşırmişti ama itiraz etmedi. "Zerre kadar umurumda değil. Bana yapabileceği her türlü yardım için minnettar olurum."

"Bana güvenin, onun yardımı çok büyük olacak. Hem bana hem de kız kardeşlerime erkekleri ve kocaları anlamamızda yardımcı oldu. Ancak gereksiz yere skandala davetiye çıkarmamak için gizli tutmalıyız."

Rayne'in otoriter büyükannesinin görüntüsü zihninde Madeline mırıldanarak onayladı. "Haviland'ın ünlü ilişkileri göz önüne alındığında bu muhtemelen akıllıca olacaktır."

"İş için uzakta olduğunu söylememiş miydin?" Arabella sordu. "O eve dönmeden önce ne kadar zamanımız var?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Sorunun bir parçası da bu, hayatının bir parçası olmadığım için beni planlarından haberdar etme ihtiyacı hissetmedi."

"Yakında bunu değiştireceğiz," dedi komşusu inançla. "Ama en iyisi bütün günü Londra'da geçirelim. Madam Rousseau size uyum sağlarken ben de Fanny'ye haber gönderip, eğer kaçmayı başarabilirse öğleden sonra bizi kabul etmesini isteyeceğim. Arada da mağazaları gezeriz. Endişelenmene gerek yok, Madeline. Roslyn ve ben senin mükemmel bir gardıroba sahip olmanı sağlayacağız."

Gerisini Fanny halledecek. Üçümüz birlikte seni Haviland'ın gözünden kaçmayacak bir geline dönüştüreceğiz."

Madeline belli belirsiz gülümsedi, evlilik yeminini ettiğinden beri ilk kez iyimser hissediyordu. Rayne'in yatağını böylesine belirsiz bir şekilde terk etmesi onu çok üzmüştü ama şimdi onun aniden gidişindeki umut ışığını görüyordu. Kendini bir tırtıldan kelebeğe dönüştürmek için onun yokluğundan faydalanabilirdi. Şüphesiz bu biraz zaman ve çaba gerektirecekti.

Terzi salonuna giderken Roslyn'i de çağırdılar ve Arabella, Madam Rousseau'ya giden kısa yolu kız kardeşine neye ihtiyaç olduğunu açıklayarak geçirdi. Madeline kısa sürede onların kanatları altına girdiği için ne kadar şanslı olduğunu anladı.

Onu modaya uygun bir hanımefendiye dönüştürme çabaları, sayıda seçenek arasından sayısız karar vermekle başladı. Birlikte çeşitli giysi stilleri ve tasarımlarının eskizlerini incelediler ve seçimlerini yapmadan önce baş döndürücü bir kumaş ve renk yelpazesi üzerinde tartıştılar. Kız kardeşlerin Madam Rousseau ile birlikte yaptıkları seçimler mükemmeldi - zevk ve zarafeti haykıran ve Madeline'in dolgun vücudunu incelten ve pohpohlayan güzel kesimli kıyafetler.

Sonuç karşısında dehşete kapıldı ve birden fazla kez boğazındaki yumruyla savaştırmak zorunda kaldı. Hiçbir zaman çok fazla güzel elbiseye sahip olmamıştı -aslında onları özlemesine izin vermeyi reddetmişti- bu yüzden aniden böyle bir zenginlikle karşılaşmak bir peri masalında uyanmak gibiydi.

Bütün sabah önlüklere ve dış giysilere ayrılmıştı. Modacı tarafından sağlanan hafif bir öğle yemeğini yedikten sonra, hanımlar bir sonraki en yüksek önceliğe sahip diğer mağazaları ziyaret etmek üzere yola çıktılar

... şapkalar ve boneler için değirmenciler, ayakkabılar ve terlikler için de ayakkabıcılar. Fanny'yle saat üçteki randevularına kadar zaman daraldığı için Arabella hafta içinde Londra'ya dönüp kombinezon, iç eteklik, korse, ipek çorap ve jartiyer, eldiven, yelpaze ve mücevher gibi aksesuarlar almalarını önerdi.

Madeline'in planlarına olan güveni gün geçtikçe arttı, çünkü Arabella ve Roslyn bunun işe yarayacağından çok emindiler. Roslyn'in nezaketi ve sıcaklığı özellikle bulaşıcıydı. O da en az Arabella kadar cana yakın ve anlayışlıydı ve kötü şöhretli arkadaşları Fanny Irwin'i de işin içine katma teklifini içtenlikle onayladı ve Madeline evliliğiyle ilgili umutlarını itiraf ettiğinde kendi özel ifşasıyla karşılık verdi.

"Geçtiğimiz yaz," diye itiraf etti Roslyn, ses tonu sempati ve nezaket doluydu, "bir beyefendiyi kendime aşık etmek için Fanny'den tavsiye istedim. Eğer Haviland'ı kendine aşık etmek istiyorsan, Fanny'den daha iyi bir şampiyon bulamazsın."

Eğer Haviland'ın seni sevmesini istiyorsan. Madeline bu basit cümle karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Gözünü Rayne'in kendisini *arzulamasını* sağlamaya dikmişti ve bunun yeterince göz korkutucu bir görev olacağını düşünüyordu. Ama şimdi onun kalbini kazanmanın mümkün olup olmayacağını merak ediyordu.

Hayır, umutlarını bu kadar yükseltmekle aptallık ediyorsun, diye kendi kendini azarladı Madeline. Rayne'in onu istemesi yeterli olacaktı. Ayrıca, diye ekledi, aceleci iyimserliğini bastırmaya çalışarak, bu kadarını bile başarmak için fahişenin tam bir mucize yaratması gerekirdi.

Ancak o öğleden sonra Madeline'in Fanny Irwin'in gerçekten de mucizeler yaratabileceğine karar vermesi çok kısa sürdü.

Hyde Park'ın kuzeyindeki sessiz, şaşırtıcı derecede şık bir mahallede bulunan fahişenin özel konutuna vardıktan kısa bir süre sonra, kız kardeşler onu Fanny'nin becerikli ellerine bıraktılar ve Arabella iki saat içinde onu geri arayacağına söz verdi.

"Bize üç saat verin," dedi Fanny hızlıca, önündeki zorlu görevin ne kadar zor olduğunu farkındaydı.

Misafirini merdivenlerden ikinci kata çıkaran Fanny, yatak odasından geçerek iyi aydınlatılmış bir giyinme odasına götürdü ve Madeline'e pelisse, cüppe ve korsesini çıkarmasını emrederek hemen işe koyuldu.

Madeline kıyafetini çıkardığında kendini son derece mahcup hissetti ama Fanny herhangi bir rahatsızlıktan habersiz görünüyordu. Kaşlarını çatan fahişe, Madeline'in etrafında yavaş bir daire çizerek yürüdü, fiziksel varlıklarını ve dezavantajlarını analiz ederken onu yakından inceledi.

"Gözleriniz kesinlikle en iyi özelliğiniz," dedi sonunda.

Madeline aynı fikirde değildi. Sadece gözleri güzellik konusunda gerçek bir iddiaya sahipti.

"Ama aynı zamanda çok hoş bir fiziğiniz var, kıvrak ve kıvrımlı. Erkeklerin hayalini kurduğu türden bir vücut. Eminim kocanız fark etmiştir." Madeline kızardığını hissettiğinde, Fanny umursamazca gülümsedi.

"Eğer size tavsiyede bulunacaksam, Leydi Haviland, kendi Çünkü işimiz bitmeden önce seninle çok daha samimi ayrıntılara girmeyi planlıyorum. Dediğim gibi, erkeklerin çok hoşuna giden gür bir vücudunuz var."

Bakışları Madeline'in cömert göğüslerinden ayrılıp yüzüne döndü. "Dudaklarınız moda uymayacak kadar dolgun, ama bu yine de bir şans, çünkü erkekler sizi öpülebilir olarak düşünmeye meyilli. Hiçbir beyefendi sizden bir öpücük çalmaya kalkışmadı mı?"

"Bir ya da iki kez," diye kabul etti Madeline. Aslında Baron Ackerby bunu daha sık denemişti ama soylu rütbesine rağmen kibirli bir roué centilmen .

Fanny yavaşça daire daha çizdikten sonra Madeline'i büyük bir aynanın önündeki tuvalet masasına oturttu ve dikkatini müşterisinin sıradan kahverengi saçlarına verdi.

"Renk kabul edilebilir ama stil... Saçlarınızı her zaman bu kadar geriye doğru tarar mısınız?"

"Evet." Normalde saçlarını ensesinde düğümler ya da düzgün bir şekilde örerd.

Fanny, Madeline'in saçlarındaki tokaları çekerken onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Erkekler genellikle uzun saçtan hoşlanırlar, bu yüzden

Uzunluğu kısaltın ama yüzünüzü yumuşatmak için bir şeyler yapmalıyız... alnınızın üzerinde ve şakaklarınızda kıvrılmış dallar."

Rayne'in ona verdiği tavsiyeye benzer bir tavsiye olduğu için Madeline karşı çıkmadı.

"Kuaförüme saçınızı daha sonra kestirip şekillendirmesini söyleyeceğim ama bu arada... Sanırım yapabileceğimiz en acil etki kaşlarınızı biraz almak olacaktır. Yüzünüze göre çok ağırlar ve sizi olması gerekenden daha erkeksi gösteriyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet," diye cevapladı Madeline tekrar, Fanny'nin incelemesi devam ederken aynada kara, kesik kaşlarını inceliyordu.

"Cildiniz yeterince güzel, ancak renk tonu çok solgun. Kozmetik ürünlerini akıllıca kullanmanız yararınıza olacaktır. Yanaklarınıza biraz allık ve gözlerinize sürme çekmeniz, yüz hatlarınızı en iyi şekilde ortaya çıkarmanızı sağlayacaktır. Ve cildinizi beyazlatmak için size birkaç numara daha öğretebilirim... arpa suyu, limon suyu, süt banyosu. Hatta...."

Fanny kaşlarını çatmaya devam etti. "Kocanızın size olan ilgisini artırmak için dış görünüşünüze daha fazla özen gösterebilir ve fiziksel özelliklerinizi geliştirebilirsiniz, ancak uzun vadede onun bağıllığını kazanmak söz konusu olduğunda, size en iyi hizmet edecek olan şey tavırlarınız ve davranışlarınızdır."

Madeline şaşkınlıkla ona baktı. Fanny gibi çarpıcı derecede güzel bir kadının, tavırların güzellikten daha önemli olduğunu söylemesi garip gelmişti. "Davranışlar ve hareketler derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Burada bekleyin hanımım...."

Fanny arkasını döndü ve soyunma odasından çıktı. Geri döndüğünde, Madeline'e uzattığı deri ciltli ince bir kitap taşıyordu.

Kitabın adı, *Genç Hanımlara Koca Bulma Konusunda Meçhul Bir Hanım Tarafından Verilen Öğütler*'di. Madeline başını kaldırıp baktığında Fanny'nin kaşlarını çatmak yerine gizemli bir gülümseme takındığını gördü.

Fanny, "Bunu benim kaleme aldığımı çok az kişi biliyor," diye yorum yaptı.

"İsimsiz bayan yazar *siz* misiniz?"

"Evet. Aslında bu benim şu anki mesleğimin dışında bir gelir elde etmek için ilk girişimimdi ve oldukça iyi sattı. Ama o zamandan beri Gotik roman yazmayı deniyorum, çünkü bu tür çok daha kazançlı . Gördüğünüz gibi, gözüme kestirdiğim saygın bir beyefendiyle evlenebilmek için demimonde'dan ayrılmak istiyorum ve en iyi şansımın bir roman yazarı olarak başarılı bir kariyer geliştirmek olduğunu hesaplıyorum."

Madeline fahişeyi gerçek bir hayranlık ve rahatlamayla inceledi. Fanny'nin ona gizli umutlarını açıklayacak kadar güvenmesi gururunu okşamakla kalmamış, itirafı Madeline'i geldiğinden beri ilk kez rahatlatmıştı.

"*Bu* hikâyeyi dinlemeyi çok isterdim Bayan Irwin," dedi biraz da eğlenerek. "Hiç kuşkusuz, tanıdığım en büyüleyici insanlardan birisiniz."

Fanny güldü. "Size hikayemi memnuniyetle anlatırım leydim, ama şimdilik çabalarımızı sizin üzerinizde yoğunlaştırmalıyız. Neden kitabımı daha sonra okumuyorsunuz ve bir sonraki buluşmamızda daha derinlemesine tartışmıyoruz?"

Madeline sayfaları karıştırırken, "Kesinlikle karıştıracağım," dedi.

"Cinsiyetler arasındaki ilişkiler hakkında çok sayıda genel bilgi içeriyor, ancak sanırım sizinle çok daha açık konuşmam gerekecek. Baştan çıkarma sanatında oldukça deneyimsizsiniz, değil mi?"

Madeline ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Korkarım öyle."

"Bunu çok kısa bir süre içinde değiştireceğiz. Belki de bana Lord Haviland ile nasıl evlendiğinizi anlatmalısınız."

Ve böylece Madeline kendini en özel sırlarından bazılarını itiraf ederken buldu - Rayne ile nasıl tanıştıklarını, Rayne'in rahmetli babası yüzünden onu korumak zorunda hissettiğini, Rayne'in ona nasıl evlenme teklif ettiğini ve sonra kabul edene kadar onu nasıl takip ettiğini, düğün gecelerinde aniden yatağını nasıl terk ettiğini.

"Kabul ediyorum, çok utanç vericiydi," diye bitirdi Madeline kısık bir sesle, "ve acı verici bir hayal kırıklığı yarattı."

Fanny anlayışla başını salladı. "Belli ki evlenme teklifini bu kadar çabuk kabul ederek çok kolay teslim olmuşsun. İnan bana, kocan gibi erkekler meydan okumak ister, bu da beni başka bir noktaya götürüyor. Ona aşık olduğunuzu öğrenmesine izin veremezsiniz. Kalbinizi kolunuzda taşımanın bir erkeği korkutacağı neredeyse kesindir."

Madeline'in gülümsemesi alaycıydı. "Yani kocamın şimdiye kadar tanıdığım en harika adam olduğunu düşündüğümü belli etmemem mi gerekiyor?"

"Pek sayılmaz," dedi Fanny şaşırtıcı bir ciddiyetle. "Bir erkeğe açıkça hayranlık duymak onun ateşini arttırmak için mükemmel bir yoldur. Demek istediğim, ona o kadar aşık görünmemelisin ki, üstünlüğün onda olduğunu anlasın. Tahmin etmesini sağlamalısınız. *Sizi* kazanmak için çabalamalı. Haviland sana kur yapmanın bittiğini düşündüğüne göre, onun yerine sen ona kur yapmalısın."

"Ona kur yapmak mı?"

"Evet, ama çok ince bir şekilde elbette. Onun peşinde olduğunuzu bilmesine izin veremezsiniz. O sizin gerçek niyetinizi anlamadan baştan çıkarıcı bir kadın olmalısınız."

"Bir baştan çıkarıcı mı?" Madeline tekrarladı, sesi daha da yükselmişti. "Merak etme, sana nasıl yapılacağını öğreteceğim."

Fanny'nin kaşları çatıldı düşünceli bir şekilde. "Kocanızın kişisel hayatı hakkında ne biliyorsunuz? ilişkiler? Haviland'ın burada, Londra'da herhangi bir aşk ilişkisine girdiğini duymadım. Eğer şehirde bir metresi varsa, bu konuda çok ketum davranıyor."

Madeline dondu kaldı. Rayne "iş" dediği şey için Londra'da olması gerektiğini söylemişti. Durumun gerçekten de böyle olduğunu umuyordu. Bir metresi olabileceği ihtimali düşünülemez kadar iç karartıcıydı. "Bilemem," diye kabul etti.

"Neyse, önemli değil. Eğer şu anda bir sevgilisi varsa, yatağında olmasını istediği tek kadının sen olman için onu baştan çıkarman gerekecek. Ama ben işimi bitirene kadar

Size talimat verdiğinde, onu size karşı duyduğu arzuyla çılgına çevirebileceksiniz ve tutku, bir erkeğin sizi mantığın ötesinde sevmesini sağlamaktan sadece birkaç adım ötededir. Şimdi şifonyerimi çağırayım da başlayalım."

İki saat sonra Madeline aynada kendine inanamayarak baktı. Tüm görünüşü değişmişti. Kaşlarının ince kanatları, elmacık kemiklerinin narin gül rengi tonu, yüzünü çerçeveleyen kıvrık teller, iri gri gözlerini vurgulayan sürme dokunuşu, hepsi de onu Fanny'nin özel odasına giren sade, hüznü kız kurusundan farklı bir kadın olarak göstermeye katkıda bulunmuştu.

Neredeyse... Güzel kelimesi çok hafif kalırdı. Ve tam olarak güzel de değildi. Zorlayıcı, belki. Kesinlikle ilgi çekici.

Ve Fanny'nin görünüşünü iyileştirmesinden daha da önemlisi, Madeline'e kocasıyla sevişme sanatı hakkında açık, net, göz açıcı bir ders vermek için bir saatten fazla zaman harcamıştı, böylece sonunda Rayne'in zor kalbini kazanabilecekti.

"Hayretler içindeyim," dedi Madeline basitçe. "Sana nasıl teşekkür edebilirim, Fanny?"

Fahişe alçakgönüllülükle gülümsedi. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Arabella, Roslyn ve Lily, itibarlarına yönelik tehdide rağmen bunca yıldır beni hiç yanılmadan desteklediler. Sadakatlerinin karşılığını dostlarından birine bir iyilik yaparak ödemem en doğrusu."

"Yine de, yaptıklarınız için son derece minnettarım."

"Henüz işimiz bitmedi," dedi Fanny gülümseyerek. "Baştan çıkarıcı kadını rahatça oynayabilmen için konuşmamız gereken daha çok şey var. Gerekirse Chiswick'e gelebilir ve seninle Danvers Hall'da buluşabilirim. Planlarınızı kocanızdan gizli tutmak isteyeceksiniz. Ama bu onun sevgisini kazanma mücadelenizin sadece ilk adımı olsa da, Haviland'ın hayallerinin nesnesi olma yolunda ilerlediğinizi söyleyebilirim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Madeline, yeni haline hayret ederek. Aynada kendisine bakan yansıma, Rayne gibi bir erkeği yakalayıp elinde tutabilecek türden bir kadına benziyordu. Ve o

yeni öğrendiği cazibe sanatını test niyetliydi.

Rayne cesarete hayran görünüyordu, bu yüzden ona cesaret verecekti. Ve eğer istediği olsaydı, evlilik yataklarında baştan çıkarıcı bir kadın haline gelerek birlikteliklerini bir aşk maçına dönüştürecekti.

On Üçüncü Bölüm

Umarım Fanny'nin teknikleri başarılı olur, anne.

Eve güvenli bir şekilde dönmesi için yeterli zamanın geçtiğini düşünen Rayne, yeni eşine bir not yazarak, evlilik yeminlerini ettikten yaklaşık bir hafta sonra, Salı günü öğleden sonra kendisini beklemesini söyledi.

Ancak Riverwood'a vardığında Bramsley, Leydi Haviland'ın Freemantle Akademisi'ne gitmek üzere yola çıktığını ve günün geri kalanında orada olmayı planladığını öğrendi.

Rayne hayal kırıklığı hissini bastırdı, çünkü karı koca olarak yollarını ayırmak tam da evliliğinden istediği şeydi. Çalışma odasına dönerek dikkatini yokluğunda biriken emlak işlerine verdi.

Madeline nihayet ortaya çıktığında kapı aralığında durdu ve masasının arkasında oturan Rayne'e baktı.

Eldivenlerini ve bonesini çıkarırken, "Evinize hoş geldiniz lordum," dedi hoş bir şekilde. "Londra'daki iş anlaşmalarınızın başarılı geçtiğine inanıyorum."

Rayne, Madeline'in sesini duyduğunda ve onu düğün gecelerinden beri ilk kez gördüğünde hissettiği hazzın farkındaydı. Ancak ayrıldıkları süre boyunca onu ne kadar özlediğini fark edince kaşlarını çatı. Sonra Madeline'in görünüşüne bakarken bakışları durdu.

Madeline her nasılsa farklı görünüyordu. Zarafetin doruk noktası olan soluk mavi süprem bir elbisenin üzerine kraliyet mavisi, kısa belli bir spencer giymişti.

"Bu senin yeni elbiselerinden biri mi?" diye sordu, ayağa kalkarken ondaki farkı anlamaya çalışıyordu.

"Evet. Arabella geçenlerde beni Londra'ya alışverişe götürdü." "Biliyorum. Bramsley beni bilgilendirdi."

Madeline hafifçe sertleşti, ancak "Bramsley size faaliyetlerim hakkında günlük raporlar mı veriyor?" diye sorarken ses tonu yumuşaktı.

"Bana mülkle ilgili her konuda düzenli raporlar veriyor."

"Anlıyorum. O zaman kendime dikkat etsem iyi olur," diye cevap verdi, "evinizde bu kadar çok casus olduğuna göre."

Rayne onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı ama sonra elbisesini göstermek için yavaşça bir daire çizerek konuyu değiştirdi. "Arabella'nın beni modaya kazandırma çabası için minnettarım ama faturaları gördüğünüzde cömertliğinize pişman olabilirsiniz. Benim için ayarladığınız elbise ödeneğinde büyük bir çentik açtım."

"Faturaların bir kısmını zaten gördüm, ama yaptığım masraftan zerre kadar pişman değilim," diyerek ona güvence verdi.

"Doğrusu ben de bilmiyorum. Büyükannen giydiğim paçavraların bir kontese yakışmadığını düşünüyor gibiydi."

Rayne yüzünü buruşturdu. "Kıyafetinizi aşağıladı mı?" Madeline hafifçe, "Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdi.

Çalışma odasının eşiğini geçmediğini fark eden Rayne masasının arkasından çıkıp ona doğru ilerledi. "Onun sitemine katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm, tatlım. Son derece tatsız olduğunu tahmin ediyorum."

"Biraz rahatsız ediciydi," diye kabul etti Madeline. "Ama bu beklenen bir şeydi. Beni asla onaylamayacağını biliyordum. Aslında seni uyarmıştım, hatırlayacaksın."

"Demek öyle, ama büyükannemin görüşünün evliliğimiz üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Yine de aranızda girdiğim için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı Madeline, ses tonunda gerçek bir pişmanlık vardı.

Rayne onun önünde dururken başını iki yana salladı. "Suçlanacak kişi sen değilsin...."

Sesi kesildi. Saç modelinin farklı olduğunu fark etti, yüzü de öyle.

Ama o daha yorum yapamadan, kadın onun düşüncelerini böldü. "Çay içtin mi?"

"Henüz değil. Ben de seni bekliyordum." Birlikte oturup çay içeceklerini ve böylece geçen haftayı konuşabileceklerini düşünmüştü.

Ancak Madeline ona buruk bir gülümseme fırlattı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim lordum, ama akademide öğrencilerimizle birlikte bol miktarda çay içtim. Bramsley'den size hemen servis yapmasını isteyeceğim. Bu arada, umarım bana izin verirsiniz. Yukarı çıkıp banyo yapmak istiyorum. Muhteşem banyo odanıza oldukça düşkün oldum. Hiç hayal etmediğim bir lüks."

Rayne, kendisine ikinci kez "lordum" diye hitap ettiği için Madeline'e haddini bildirmek istiyordu ama Madeline'in tatlı vücudunu yıkarkenki görüntüsü onu çok etkiledi ve dikkatini tamamen dağıttı. Ve bir sonraki sıradan yorumu onu daha da güçlü bir şekilde vurdu:

"Banyo suyumu paylaşabilirsiniz. Paranız olsa bile bu kadar sıcak suyu boşa harcamak yazık olur. Siz çayınızı içene kadar ben de bitirmiş olurum."

Kapı aralığından dönerek koridorda ön giriş holüne doğru yürüdü.

Rayne onun gidişini izledi, kalçalarının hafifçe sallanışını takip ederken kaşları çatıldı. Madeline az önce ondan banyosuna katılmasını mı istemişti? Yoksa sadece sıcak sudan tasarruf etmek istediği için tutumlu davranıyor ve bu yüzden kendisinden sonra banyo yapmasını mı öneriyordu?

Her iki durumda da, Rayne işine dönerken onun önerisini aklından çıkaramadı. Yarım saat sonra tüm konsantrasyon taklitlerini bıraktı.

Hiç şüphesiz yeni karısına banyo odasında eşlik etmek aptallık olurdu ama yine de uzak duramazdı.

Madeline büyük bakır kalça banyosunun eğimli sırtına yaslanmış, kalbinin hızlı atışlarıyla birlikte geçen dakikaları sayıyordu. Normalde bu kadar çok suyun ipeksi sıcaklığının tadını çıkarmaktan zevk alırdı ama Rayne'in ona katılıp katılmayacağını görmek için beklerken beklenti karnında düğümler oluştuyordu.

Kadın onu şaşırtmıştı, bu çok açıktı. Ona bakarken gözleri kararmış, niyetini anlamaya çalışmıştı -ki Fanny Irwin de tam olarak bunu yapacağını tahmin etmişti.

Şimdiye kadar Fanny'nin planı işe yaramış gibi görünüyordu. Madeline, Rayne'in eve dönmesi beklendikten sonra akademiye gelmeyi kasıtlı olarak geciktirmiş, böylece onun emrine görünmemişti. Fanny'ye göre çok müsait bir kadın bir erkek için çok daha az ödüldü, bu yüzden onu tahmin etmek akıllıcaydı.

Madeline, Fanny'nin tüm uzman tavsiyelerine rağmen kampanyasını yürütmek için gereken özgüvene sahip olduğundan emin değildi. Hiçbir zaman bir baştan çıkarıcı ya da siren olmamıştı. Ama bu an için elinden geldiğince dikkatli hazırlanmış, keten havlular ve kokulu sabunlar hazırlamış, sonra da soyunup omuzlarına kadar banyo suyuna batmıştı.

Sonunda kapıya hızla vurulduğunu ve ardından Rayne'in usulca ona seslendiğini duyduğunda kalbi göğsünde gümbürdedi.

"Girebilirsiniz," diye cevap verdi, oturarak.

Kapı onu içeri almak için açıldığında Madeline alçakgönüllülükle küvetin yanındaki taburenin üzerine bıraktığı keten havluya uzandı ve çıplak gövdesini Rayne'in görüşünden korumak için havluyu kaldırdı. Rayne, ona karşı başlatmayı planladığı saldırıdan habersizdi ve mümkün olduğunca uzun süre masum rolü oynamaya niyetliydi.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye özür diledi adam oda kapısını kapatırken, "ama işimi henüz bitirmedim.

Banyo. Sıcak su çok çekiciydi. Birkaç dakika daha bekleyebilir misin?"

Sinirlerinin sersemletici etkisi başının dönmesine neden olsa da bakışlarını kurnazlıktan uzak tuttu. Öte yandan Rayne'in ifadesi her zamankinden daha deliciydi.

"Hayır, sakıncası yok," dedi ve yandaki tabureye yerleşti.

Madeline kirpiklerinin altından ona baktı ve bir izleyiciye sahip olduğu için uygun bir şekilde telaşlanmış görüldüğünü umdu. "Beni izlemek mi istiyorsun?"

"Utanmana gerek yok. Tüm güzel cazibeni daha önce görmüştüm, hatırladın mı?" Kız tereddüt edince Rayne eğlenerek bir ses tonuyla ekledi: "Havluyla yıkanmayı pek beceremiyorsun."

"Doğru." Gergin kahkahalar boğazından kaçtı. Bundan daha iyisini yapmalıydı, diye kendi kendini azarladı Madeline. Fanny onu sayısız saat boyunca eğitmişti ve bu yüzden bir *femme fatale* olmak için gerekli bilgiye sahipti. Sadece bunu uygulaması gerekiyordu.

Madeline havluyu bir kenara atarak, ", " diye mırıldandı.

Eğer şu anki amacı Rayne'i baştan çıkarıp onun kendisini takip eden kişi olduğunu düşünmesini sağlamaksa, oyunu işe yarıyor gibi görünüyordu. Adamın sıcak bakışlarının çıplak, parlayan göğüslerine perçinlendiğini hissetti.

Madeline kendi kendine belli belirsiz bir gülümsemeye izin verdi. Artık onun tüm dikkatini üzerinde topladığına göre, riskleri artırmanın zamanı gelmişti.

Pozisyonunu değiştirerek dizlerinin üzerine yükseldi ve küvetin yüksek tarafına, yerde duran sepete uzandı. Bir kalıp ince sabun alan Madeline tekrar yere eğildi, ancak su seviyesi belinin üzerinde olacak kadar. Sabun kalıbını yavaşça çıplak omuzlarına, sonra boğazından aşağıya ve ıslak göğüslerinin arasına çekti.

"Bu sabun günahkârca cömert, cildimde şimdiye kadar bildiğim tüm sabunlardan daha yumuşak. Fransız, değil mi?"

Rayne yavaşça, "Bilemem," dedi. "Bramsley ev alımlarından ."

Hayal mi görüyordu yoksa adamın sesi aniden kalınlaşmaya mı başlamıştı? Adam sevecen bir tavırla, "Yıkanırken yardımına ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda bunu anlayamadı. Sırtını keselememi ister misin?"

Çok hevesli görünmek istemeyen Madeline, bilmiş bir gülümsemeyle onun teklifini reddetti. "Teşekkür ederim ama idare edebilirim."

Rayne sabunlanırken onu dikkatle izlemeye devam etti, ancak kısa bir süre sonra sessizliği bir gözlemlle bozdu.

"Sende farklı bir şeyler var. Yeni elbisenden çok daha fazlası."

"Tavsiyenize uydum ve saçımı modaya uygun bir şekilde şekillendirdim."

Uzun kahverengi saçlarını toplayıp başının tepesinde gevşek bir düğüm haline getirmiş ve yüzünün etrafında kıvrılan çok sayıda nemli dal bırakmıştı.

"Çok ."

Madeline onun iltifatı karşısında yüzünün kızarmasına izin verdi ve odadaki nemli buhar yüzünden zaten kızarmış olan teninin gül rengini daha da derinleştirdi. "İyi görünmenin memnuniyet verici olduğunu kabul ediyorum. Bunu anlayamazsınız çünkü siz her zaman güzeldiniz."

"Güzel mi?" Rayne biraz da mizahla itiraz etti. "Bir erkeğe göre çarpıcı derecede güzelsiniz."

Bu iltifat karşısında minnettar bir gülümsemenin belirlediğini gördü. "Ve sen de görünüşün konusunda her zaman çok bilinçliydin, tatlım."

Madeline bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Rayne'le tanışana kadar dış görünüşü konusunda hiç bu kadar hassas olmamıştı, zira o güne kadar gönlünü kaptırmak istediği bir erkek olmamıştı. "Dış görünüş meselesini göz ardı etmek senin için kolay. Hiçbir zaman sade olmanın zorluğuyla uğraşmak zorunda kalmadın."

"Artık sade değilsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, bir şekilde ses tonunu hafif tutmayı ve övgüsünün yarattığı sıcak parıltıyı gizlemeyi başardı. "Ama ben

sizin de yararınıza olacaktır. Beni daha çekici bulursanız, hedefinize ulaşmanız daha kolay olacaktır."

"Amacım mı?"

"Bir varis doğurmak. Benimle bu yüzden evlenmedin mi?" "Kısmen."

"Belki de bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Bir koçun içinde sevişebileceğini kanıtladınız. Kuvette de yapılabilir mi?"

Kirpiklerinin ağır saçakları nefes kesici mavi gözlerinin üzerine indi. Rayne onu düşünüyor, yargılıyor, niyetini anlamaya çalışıyordu. "Ne ima ediyorsun Madeline?" diye sordu sonunda. "Seninle burada ve şimdi sevişmemi mi istiyorsun?"

Çıplak omuzlarını silkti. "Bu sadece bir öneri. Ayrı yatak odaları tutarsak ve yatağımı sadece eş ziyaretlerinde paylaşırsan çocuk sahibi olmanın daha uzun süreceğinden şüpheleniyorum. Ama ben anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmek istiyorum, Rayne."

Madeline onun cevabını beklerken kalbinin atışını duyabiliyordu. Rayne'e bir çocuk vermeyi gerçekten istiyordu ama şu anda onun tutkusunu uyandırmaya razı olacaktı.

"Gerçekten de," diye ekledi, kendi sesini boğuklaştırarak, "seninle sevişmeyi görevim sayıyorum."

"Senin görevin," diye tekrarladı soğukkanlılıkla.

Gözlerinin onu kızdırmasına izin verdi. "Çok hoş bir görev elbette."

Kadının gırtlaktan gelen sesi onu etkilemiş olacak ki, adam yavaş ve şehvetli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Emrindeyim, karıcığım."

"O zaman neden soyunmuyorsun?"

Ayağa kalkan Rayne, başka bir yorum yapmadan giysilerini çıkararak ona uydu.

Adamın çıplak bedeninin anısı zihninde dans ediyordu ama bir anı Rayne'in ete kemiğe bürünmüş haliyle kıyaslanamazdı. Madeline onun uzun boylu, kaslı erkek formunun ham gücü karşısında nefesini tuttu.

Onda evcilleşmemiş bir şeyler vardı, boş zaman asilzadesinin geleneksel sınırlarına uymayan yoğun bir kenarÖrneğin o muhteşem göğüs kaslarla doluydu, kalçaları ise eyer üzerinde uzun saatler geçirmiş atletik bir süvarininkiler gibiydi.

Bu muhteşem adamın kocası olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Rayne en başından beri onu istediğini söylemiş olsa da, onun şehvetini bu kadar güçlü bir şekilde uyandırabildiğine inanmak daha da zordu. Yine de ona duyduğu arzusun apaçık ortada olduğunu, Rayne' göbeğinden aşağı inen koyu renk saç çizgisini takip ederek, uyarılmışlığının kalın uzunluğunun çıkıntı yaptığı beline kadar izlediğini fark etti.

Madeline dudağını ısırdı, onun içinde hareket ettiği hissini, ona verdiği inanılmaz zevki hatırladı. Ancak bu kez *onun zevki Madeline'in* öncelikli hedefiydi. Bu ihtimal karşısında içinden bir ürperti geçti.

Onunla birlikte küvete girerken hareketleri kıvrak ve zarifti. Madeline ona yer açmak için ayakucuna doğru hareket ederek suyun küvetin kenarlarında gezinmesine neden olurken, Rayne sırtını üst uca yasladı.

"Aklında ne var?" diye sordu, sesi zengin ve çok erkekçeydi.

Adamın sesindeki kabukla birlikte bir sıcaklık dalgası hissettiğinde Madeline sessiz bir yemin mırıldandı ve bu şekilde tepki verdiği için kendine kızdı. Kontrolü elinde tutması, Rayne'in aklını başından alırken bunun tamamen kendi fikri olduğunu düşünmesine izin vermesi gerekiyordu.

"Uzman aşık sensin," diye cevap verdi. "Bunu sana bırakacağım." "Buraya gel o zaman," diye emretti. "Çok uzaktasın."

Hâlâ diz çökmüş olan Madeline, adamın açılmış kalçalarının arasına girdi. Rayne onun teninin taze sabun kokusuyla karışık misk kokusunu alabilecek kadar yakındı. Ancak görünüşe göre bu onun için yeterince yakın değildi, çünkü sahiplenici bir kolunu Madeline'in beline doladı. Madeline kendini Rayne'in vücudunun sert düzlemlerine doğru çekilirken buldu, Rayne'in ağır dolgunluğu karnına baskı yapıyordu.

"Bu sabah tıraş oldum," dedi ona, "ama korkarım çenem senin hassas cildin için fazla sert olabilir."

Adamın yakışıklı yüz hatlarına baktı, yüzünün alt kısmındaki kirli sakalın gölgesini gördü ama başını salladı. "Benim için fark etmez."

"Güzel, çünkü seni öpmek istiyorum."

Başparmağını kadının alt dudağında şehvetli bir hareketle gezdirdikten sonra başını onunkine doğru eğdi. Ağzı hınzır bir sıcaklıktaydı, dudakları baştan çıkarıcı bir baskıyla Madeline'in dudaklarının üzerinde kayıyordu. Anlaşılır bir şekilde, Madeline onun öpücüğüne kendini kaptırdı, onu içine çekti, çiftleşen dillerinin dansının tadını çıkardı. Sonunda Rayne ağzını serbest bıraktığında, Madeline geri çekildi, Rayne'in içinde uyandırdığı tahrikten sersemlemişti.

Sertçe yutkundu, baştan çıkarılmak yerine onu baştan çıkarma planını hatırlamaya çalışıyordu. "Sırtını keselememe izin vermelisin," diye mırıldandı. "Bu bir eş görevi değil mi?"

"Daha sonra. Şimdilik aklımda başka bir şey var."

Sabun kalıbını ondan alarak ellerini köpürttü ve omuzlarına yaydı, ardından dikkatini daha yukarılara yöneltti. Avucunu ince sütuna bastırıp elini düzensiz nabzına karşı orada tutarak, yavaşça aşağıya doğru kaymadan önce ona uyacak şekilde şekillendirdiğinde boğazı kemerli bir hal aldı.

Parmak uçları göğüslerinin alt kısımlarını sıyırdığında, meme uçları anında iki zorlu uyarılma zirvesine dönüştü ve Rayne daha sonra başparmağıyla daire çizdi.

Ona verdiği ilkel zevk karşısında Madeline'in boğazından bir zevk iniltisi döküldü ama Rayne onun gözlerini kapatmasına engel oldu. "Hayır, beni izle."

"Neden? Ne planlıyorsun?"

Yavaş, tembel gülümsemesi kesinlikle yıkıcıydı. ". "

Sabunu küvetin kenarından sepete bıraktıktan sonra iki elini de Rayne'in göğüslerine götürdü ve kaygan avuçlarının olgun tepeciklerin üzerinde kaymasına izin verdi. Gül rengi meme uçları zaten çakıllı ve sertti ve Rayne'in parmaklarıyla koparması onları daha da hassaslaştırırken, onu tahrik edişini izlemek bu hissi daha da artırdı

daha da ileri. Madeline, adamın erotik okşamaları içinden sıcak bir sızı geçirirken keskin bir nefes çekti.

Sonra bir elini suyun içine doğru kaydırarak kadının kalçalarını taçlandıran koyu renkli buklelere uzandı. Rayne'in tüm vücudu hoş bir şekilde kızardı ama Rayne kolunu tutarak adamın kendisine dokunmasını engelledi. "Rayne, sevgilim, senden bir iyilik isteyeceğim."

Merak kaşlarından birini kaldırdı. "Ne iyiliği?"

"Bizimki bir mantık evliliği olabilir, ama bundan zevk almamamız için hiçbir neden yok, öyle değil mi?"

"Evet. Sana ."

"Yine de şu anki haliyle ilişkimiz son derece eşitsiz. Siz çok deneyimlisiniz, ben ise neredeyse hiç deneyim sahibi değilim."

"Yani?"

Madeline bir nefes aldı. "Bu yüzden seni nasıl memnun edeceğimi öğrenmek istiyorum.

Bana öğretecek misin?"

Yarı kapaklı bakışları değerlendiriciydi. "Beni zaten memnun ediyorsun, tatlım."

"Ama öğrenebileceğim daha çok şey var. Sen efsanevi bir aşıksın ve ben de sana layık olmak istiyorum. Lütfen, bana ideal bir aşık olmanın sırlarını gösterir misin?"

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Ciddi misin?" Rayne sordu.

"Tamamen."

Onunla bakışlarını kilitlediğinde, aralarında ilkel, güçlü bir şey yayıldı. Buna karşılık Madeline, kalçalarının arasında bir başka sert ağrının alevlendiğini hissetti.

"Seni nasıl tatmin edebilirim Rayne?" diye sordu daha ısrarla. "Bir erkeği tahrik etmenin sayısız yolu vardır."

"Birini söyle."

"Bana dokunarak başlayabilirsin."

Suyun içine uzanarak parmaklarını adamın düz ve sert karnının üzerinde gezdirdi. Altındaki kasları hissedebiliyordu.

Belinin alt tarafına ulaşmadan ve şişmiş erkekliğinin altındaki sert, kadifemsi keseyi avuçlamadan önce bile dokundu. "Bunun gibi mi?"

Erkeklik organı sarsılırken yumuşak bir onay mırıltısı verdi. "Bu bir erkeği çılgına çevirebilir."

"Peki ya bu?" Parmakları onun etrafında kıvrıldığında, kalın, dik uzunluk avucunun içinde kabardı.

Rayne boğuk bir sesle, "Bu da çok zevkli," diye itiraf etti. "Beni okşamak daha da etkili olurdu."

Onun önerdiği gibi yaptı ve sert, gergin uyarılmışlığını hafifçe okşadı. Elinde titriyordu ve buna karşılık olarak vücudunun derinliklerinde bir şey tamamen tensel bir tepkiyle titredi. Sonra Rayne ona yardım etmek için uzandı. Parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrarak, birleşik kavrayışları içinde seksini okşadı.

Kadının hoşuna gidecek şekilde, yüzü şehvetli bir kızarıklıkla kararırken, nefesi daha hızlı gelmeye başladı.

"Daha fazlası olduğuna eminim."

"Hayal gücünü kullan, tatlım."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Sanırım vücudunu dudaklarımla keşfetmeliyim."

Adamın gözlerindeki sıcak parıltıdan bu fikri onayladığını anlayabiliyordu. "Dua et, devam et."

Madeline hâlâ adamın aletini tutarken öne doğru eğildi ve çıplak göğsünün geniş alanını öptü, dili adamın tenindeki nemi yaladı ama bu basit okşama onu yeterince tatmin etmedi. "Ayağa kalkarsan daha fazla yerine ulaşabilirim."

"Sanırım yapabilirsin."

Rayne mecburen ayağa kalktı ve küvetin yüksek eğimli sırtına yaslandı, kalçaları pürüzsüz metale yaslandı, beli tam yüzünün önündeydi. Adam son derece rahat görünüyordu ama Rayne onun görüldüğü kadar rahat olmadığını hissetti.

Gerçekten de, Madeline elleriyle suyu ereksiyonunun üzerine damlattığında vücudu gerildi. Ancak Fanny'nin ona tam olarak ne söylediğini hatırlayamadığı için Madeline sadece içgüdülerini takip etti. Avuçlarını adamın güçlü kalçaları boyunca yukarı doğru gezdirdikten sonra daha da yaklaştı ve dudaklarıyla adamın uyarılmasına dokundu.

Erkekliğinin üzerinde boncuk boncuk parlayan su damlalarını yudumlarken onun keskin nefes alışını duydu.

Madeline ona baktı, gülümsemesi kışkırtıcı, biraz da meydan okuyucuydu. "Seni şehvetten çıldırtmak istiyorum, Rayne. Bunu nasıl yapabilirim?"

"İyi yolda olduğunuzu söyleyebilirim."

Gözlerindeki alaycı ışık tamamen kaybolmuş, yerini onu yakıp kavuran şehvetli bir yoğunluğa bırakmıştı.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Neden o tatlı ağzını kullanmıyorsun?"

Kıpırdamadan durdu, elleri küvetin her iki kenara dayanmış, baştan çıkarıcılığının kontrolünü tamamen ona vermişti. Heyecan damarlarını titreten bir sıcaklıkla doldurarak içinden fırladı.

Parmaklarını adamın kasıklarındaki kıvrık tüylerin arasından geçirdiğinde elleri biraz titriyordu. Sonra onun sıcaklığını, tadını ve hissini arzulayarak öne doğru eğildi ve onu emdi.

Ağzının ilk dokunuşuyla vücudu kaskatı kesildi ve dilinin narin arayışı boyunca öyle kaldı. Tepkisini ölçmek için tekrar yukarı baktığında, ağzı yarı zevk, yarı acı gibi görünen sıkı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir acemi için hiç de fena değil."

Meydan okunduğunu hisseden Madeline tüm dikkatini onu tahrik etmeye verdi, dilinin ve dudaklarının istediği gibi dolaşmasına izin verdi, okşamaları davetkâr, alaycı ve umut vericiydi.

Rayne onaylayan bir hırıltı çıkardı ve küvetin kenarını daha sıkı kavradı. Madeline'in boğazından cevap niteliğinde bir ses yükseldi. Onun tepkisinden büyülenmiş, onu memnun etmekten duyduğu zevkle ısınmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı kadın onu daha güçlü emerken. "Bir de beni nasıl tahrik edeceğini bilmediğini söyledin."

"Mükemmel bir öğretmensiniz."

Artık o kadar da soğukkanlı değildi, diye düşündü muzaffer bir edayla kalçaları öne doğru itilirken. Ellerini onun arkasına kaydırıp ve erkeksi kalçalarının ellerinde sertleşmesinden zevk aldı.

"Acıyor mu?" diye mırıldandı, dudakları onu daha fazla sararken sorusu biraz alaycıydı.

"Evet, dayanılmaz bir acı içindeyim. Patlamaya hazırım...." Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine kalçaları yeniden kalktı.

Madeline daha büyük bir güvenle adamın sert bedenini ağzının daha da derinlerine çekerek cinsel bakımına devam etti, ta ki adamın eli aniden uzanıp saçlarını kavrayıp onu sakinleştirene kadar. "Bu kadar eziyet yeter."

Adamın gerçekten durmasını isteyip istemediğini merak ederek başını kaldırıp baktı.

Madeline onun safir gözlerindeki parıltının artık sıradan olmadığını gördü. Adamın sıcak bakışları Madeline'in içini kavurdu ve Madeline de bu manzara karşısında heyecanlanarak ona baktı. Adamın gözlerinde ihtiyaç görüyordu, kendisine duyduğu cinsel ihtiyacı.

O anda kendini çok güzel hissetti. Güzel ve her şeye kadir. Madeline, onun inanılmaz gözlerinde kaybolmasına izin verirken bir kadın olarak ilk güç hissinin tadını çıkardı. İçine dolan sıcaklık onu zayıf ve titrek hale getirdi.

Rayne üzerinde de aynı etkiyi yaratmış olmalıydı ki Rayne aniden kendini küvetin içine bıraktı. Rayne'i kollarının arasına alırken su küvetin kenarından akıyordu. Şimdi ikisi de titriyordu, aralarında şiddetli bir arzu ve keskin bir ihtiyaç titreşiyordu.

Kontrolü ele alan Rayne, kadının kalçalarını ayırdı ve onu kucağına çekti, böylece kadın ona yaslandı, yarığı erkekliğinin şişmiş sırtına yaslandı. Temas lezzetli bir şok etkisi yarattı.

"Bana binmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum."

Onun erotik sözlerinin görüntüsü kendisini daha da baygın hissetmesine neden oldu. Rayne onu yavaşça aşağıya doğru yönlendirirken nefesini tuttu, böylece onun üzerinde oturuyordu. Güçlü bir aygıra binmek gibiydi, tek farkı onun sert gövdesine saplanmış olmasıydı. Vücudu erimişti, onu istemekten çığ kalmıştı.

Sonunda vücudunda kılıflandığında, Madeline enfes hisler karşısında inledi. Dolgunluk mutluluk vericiydi ama Rayne onun coşkusunu artırmaya kararlı görünüyordu. Adam Madeline'in içinde hareket etmeye başladığında dudakları sertçe Madeline'in dudaklarına yapıştı, ağzı hararetle Madeline'in ağzını yiyordu.

Öpücüğü bir aşığın talebiydi, biraz şiddetli, çokça sahiplenici, ama dilinin her arayış darbesini kendi aciliyetiyle karşıladı, ağzı onunkine kilitlendi, aradı, aradı, ağırıyordu.

Tempo hızla arttı. Adam tekrar tekrar içine daldığında kalçaları adamın kalçalarının etrafında kilitlendi, ıslak, kaygan vücutlarının sürtünmesi arzusunu yakıcı bir yoğunlukla birleştirdi. Sadece birkaç dakika içinde Madeline nefes nefese kalmıştı, ama yine de içindeki şehvetli patlama onu şaşırttı. Rayne onun zevk çığlıklarını yakaladı ve kollarının arasında sarsıldı. İçinden sıvı ateş akarken, kılıfı onun etrafında güçlü bir şekilde kasıldı.

Rayne bir an sonra kendi güçlü doruk noktasını bulurken, kızın vücudu hâlâ onun etrafında titreşiyor, kızın gırtlaktan gelen çığlıklarının yankısı onun inlemelerine karışıyordu.

Sonunda ikisi de sakinleştiğinde Madeline onun göğsüne yığıldı, kalbi küt küt atıyor, nefesi kesik geliyordu. Kendini sıvı ve duygusal hissediyordu ve hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Tutkularının sıcaklığı vücudundaki her kemiği eritmişti.

Rayne de aynı şekilde bitkin görünüyordu. Hırıltılı nefesi sert ve düzensizdi, başını küvete yaslamıştı, Rayne suda yüzerken kollarını gevşekçe ona dolamıştı.

Uzun bir süre sonra boğuk bir kahkaha attı. "Bu tam olarak beklediğim gibi bir karşılama değildi. Şüphesiz, bir banyodan hiç bu kadar keyif almamıştım."

Onun yumuşak kahkahası karşısında vücutundaki sıcak ışıltı daha da arttı. Ancak Madeline hâlâ hareket edemiyordu. Doğrusu, uzuvlarının bir daha işlev göreceğinden emin değildi. Rayne'e bağlandığında, sadece bedeninde değil kalbinde de o şaşırtıcı doluluk yeniden yaşamıştı.

Aynı zamanda neredeyse öforik bir coşku hissetti. Rayne'in sevişmesine verdiği vahşı, fiziksel karşılık umutlarını yükseltmiş, olasılıklara inanmasını sağlamıştı. Böylesine inanılmaz bir tutkunun ardından, birlikte gelecekleri için bir umut ışığı görmeyi çok daha kolay buldu.

Aşk pazarlıklarının bir parçası olmasa da Rayne'in aşkı onun istediğı, hayalini kurduğı şeydi. Mutluluğı onun kalbini kazanmasına bağlıydı.

Elbette onu kendinden uzaklaştıрма korkusuyla bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. Yine de Rayne'in bir gün onu istemeye başlayacağını ummaya başlamıştı, sadece ona verebileceğı zevk için değil, ona vermeyi arzuladığı çocuklar için değil, kendisi için.

Kampanyasını hatırlayan Madeline onun kollarında kıpırdandı ve zayıf bir öpücükle çıplak omzuna bastırdı. "Bu çok aydınlatıcı bir sevişme dersiidi," diye mırıldandı.

"Harika bir öğrenci olacaksın," diye cevap verdi durgun bir sesle.

Başını kaldırıp Rayne'e baktığında, Rayne'in gözleri hâlâ kapalıydı ama ağzını kavislendiren şefkatli gülümseme Rayne'de onun içine girme isteğı uyandırdı.

Madeline göğsündeki titreme hissinin yoğunlaştığını biliyordu; bu bir uyarı işaretiydi. Duygularını açığa vurmada önce bu samimi görüşmeyi bitirmek zorundaydı.

Sadece bir dakika daha, diye kendi kendine söz verdi, yanağını onun omzunun kıvrımına yaslayarak memnun bir iç çekti.

Rayne de aynı durgunluğı hissediyor, aynı derin tatmin duygusunu yaşıyordu. Madeline'in hınzır masumiyetini tamamen büyüleyici bulmuştu.

Bir zamanlar onun sade olduğunu düşünmesi ne garipti. İlk karşılaşmalarında düşündüğü sıkıcı kız kurusuna hiç benzemiyordu. Doğuştan gelen duygusallığı onu heyecanlandırmakla kalmamış, kendi şehvet dolu doğasıyla da boy ölçüşebileceğini kanıtlamıştı. Su soğumuş olsa da, tutkusunun teninde bıraktığı ateşi hâlâ hissedebiliyordu.

Rayne, yeni karısının gerçekten de çok daha fazlası olduğunu kabul etti.

Ancak bu düşünceyi sessizce dile getirdikten kısa bir süre sonra Madeline ondan uzaklaştı. Bacaklarını çözerek kendini kenardan yukarı çekti.

Rayne çabalayarak gözlerini açtı, kadının küvetten çıkışını izledi, bakışları onun kıvrak, gür vücuduna sabitlenmişti. Rayne'in hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, kadın sıırıslık olmuşt ve vücudunun etrafına keten bir havlu sarmış ve nefis kıvrımlarını Rayne'in görüş alanından gizlemişti.

", değil mi?"

Bunun üzerine omzunun üzerinden baktı ve ona kışkırtıcı bir gülümseme gönderdi. "Elbette bensiz de yıkanabilirsin."

Eğer daha iyi bilmeseydi, bu bakışı çapkın, hatta kışkırtıcı olarak nitelendirirdi. Küvetten kalkıp Madeline'i de kendisiyle birlikte suya sürüklemek için can atıyordu.

Rayne kaşlarını çatıldığını hissetti. İyileştirilmiş görünüşü ve değışen tavırları arasında yeni gelinini neredeyse tanıyamıyordu. Doğrusu, Madeline'in bu baştan çıkarıcı yanından hoşlandığından emin değildi. Şu anda Madeline'in geniş gri gözlerinde hiçbir yapmacıklık göremiyordu ama yine de tüm içgüdüleri aniden gerilmişti.

"Gitmene gerek yok," dedi sözünü eğip bükmeden.

"Korkarım yapmalıyım. Bu akşam için giyinmem ve hazırlanmam gerekiyor." "Bu akşam mı?"

Açıklamasını yaparken ses tonu rahattı. "Söylemeyi unuttum... Arabella Danvers Hall'da bazı komşu aileler için bir akşam yemeğı düzenliyor, sonrasında da kartlar dağıtılacak. Katılmak istiyorum ama

İstemiyorsan zahmet gerek yok. Sıkıcı sosyal etkinliklerle ilgilenmediğinizi biliyorum."

Rayne tekrar kaşlarını çatı, Madeline'in kendi planlarını yaptığını ve hayatını onsuz yaşamaya kararlı olduğunu fark etti. Ama ondan istediğı de tam olarak bu değil miydi?

"Katılmak istiyorum," diye cevap verdi. "Benim varlığım sadece senin toplumla tanışmana yardımcı olabilir."

"O zaman ona bir not gönderip sizi beklediğini söyleyeceğim."

Madeline kurulandıktan sonra, yeşim yeşili ipekten, son derece kadınsı bir sabahlık giydi ve Rayne'in yanına gelip dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için eğilirken kısmen açık bıraktı. Rayne, sabahlığı kapatıp kadınsı cazibesini bir kez daha saklamadan önce içinden yine yakıcı bir sıcaklık geçti. Sonra giysilerini toplayarak banyo odasından çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

Rayne kendini kapıya bakarken buldu, Madeline'deki çekici değişim karşısında kuşkusuz şaşırmıştı. Madeline'in yeni keşfettiğı duygusallığı ve cüretkâr yaklaşımları onu memnun etmişti ama aynı zamanda ihtiyatlı davranıyordu. Tecrübelerine göre, baştan çıkarmaya bir kadın aldatıcı ve tehlikeli olabilirdi. Camille onun baştan çıkarıcılığını kendi çıkarları için kullanmıştı-

Rayne, Madeline'in Baron Ackerby ile ilişkisini yanlış değerlendirdiğinde yaptığı gibi, belki de yine aşırı tepki verdiğini fark etti. Camille'in ihanetini yaşadıktan sonra güvensizliğinin ne kadar derin olduğunu farkındaydı. Farkında olmadan, karısının da kendisine ihanet etmeye niyetli olduğuna dair işaretler aramaya başlamıştı.

Yine de niyetleri tamamen saf olsa bile, Rayne büyüleyici yeni gelininden fazlasıyla etkilendiğini kabul etmek zorundaydı.

Bundan sonra gardını daha iyi alması gerekecek, diye düşündü çenesini tutup bir kez daha sabuna uzanırken.

Bölüm On Dört

Rayne bir kadını umutsuzca öpücüklerine hasret bırakıyor anne, ama ben onun benimkilere hasret kalmasını sağlamayı umuyorum. Ne yazık ki, tüm çabalarımın inatla direniyor gibi görünüyor.

Madeline'deki değişim Rayne tarafından açıkça fark ediliyordu. O akşam Danvers Hall'da yemek yediklerinde, soluk yeşil sarçenet bir slip üzerine beyaz Brüksel dantelinden çarpıcı bir gece elbisesi giymişti. Saçları eskisinden çok daha yumuşak bir stile sahipti, parıldayan saçları tohum inciler ve zümrüt yeşili kurdelelerle süslenmişti.

Madeline'in yüz hatları da daha yumuşak, daha narin ve zarif görünüyordu. Doğrusu Rayne, yeni karısının sofistike ve şık görünümüyle neredeyse güzel görüldüğüne karar verdi. Diğer akşam yemeği konuklarıyla etkileşimini izlerken, kontes olarak onun yanında yerini almaya hazır olduğu belliydi.

Anlaşılabileceği üzere Rayne bütün geceyi cazibesine karşı savaşıyor geçirdi. Yeni Madeline'in, bir önceki hafta evlendiği sade kız kurusundan daha güzel olduğuna şüphe yoktu. Ve her ne kadar dış görünüşü onun için ruhu, zekâsı ve canlı zekâsı kadar önemli olmasa da, ondaki değişimden etkilenmekten kendini alamıyordu. Rayne ne yazık ki içinde istenmeyen bir yumuşama hissetti, Madeline'den uzak durma kararlılığında bir zayıflama oldu.

Riverwood'a dönüp yatağa girdiklerinde zayıflığı daha da artmıştı. Madeline de kadınsı çekiciliğine daha fazla güvenmeye başlamıştı, görünüşe göre

Rayne ona üst kattaki yatak odasının kapısına kadar eşlik ettiğinde, duraksayıp ona baktı.

Işıltılı gri gözleriyle Rayne'in bakışlarını karşıladığında, bakışları hem davetkâr hem de sorgulayıcıydı, Rayne birkaç saat önce onun kollarında ne kadar ateşli ve istekli olduğunu hatırlamaktan kendini alamadı. Onun sıkı kılıfının şiddetli bir dorukta sikinin etrafında kenetlendiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Onun tadını, dokusunu, sıcaklığını hatırlayan Rayne, içinden güçlü bir şehvet dalgasının geçtiğini hissetti - ki bu tam olarak onun niyeti olabilirdi. Kadının ifadesinden, banyoyu düşündüğünü anladığını söyleyebilirdi. Dudakları, bu öğleden sonra banyo odasındaki tutkulu karşılaşmaları sırasında ona gösterdiği o kışkırtıcı gülümsemeyle kıvrıldı.

Bakışları bir düzine kalp atışı boyunca onun dolgun, olgun ağzına sabitlendi... ama sonra Rayne kendini bir adım geri atmaya zorladı. Madeline'i yatak odasına kadar takip etmeyi ve bütün geceyi onun ırzına geçerek geçirmeyi arzuluyordu. En umutsuz şekilde yeniden onun içinde olmak istiyordu. Yine de onu kapıda bıraktı, bir varis doğurma arzusuna rağmen cinsel taleplerini sınırlamaya kararlıydı.

Madeline'e zaten çok fazla ihtiyaç duyuyordu. Onunla birlikte olmanın, içine daha fazla girmesine izin vermeden *onun* içinde olmanın bir yolunu keşfedene kadar uzak durmaya niyetliydi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Rayne o gece uyumakta güçlük çekmiş, Madeline'le sevişme anısını aklından atmayı neredeyse imkânsız bulmuştu. Ertesi sabah uyandığında kendini huzursuz ve sinirli hissediyordu. Onu bu kadar çok istemesi anlaşılabilir bir şeydi ama ona karşı cinsel arzudan başka bir şey hissetmemeye yemin etmişken duygusal savunmasını korumakta neden bu kadar zorlandığını anlamak çok daha zordu.

Madeline kahvaltıda ona katıldığında da benzer bir sorun yaşadı, krem rengi muslin sabahlığı içinde taze ve güzel görünüyordu. Onu kollarının arasına alıp o çekici ağzını ve daha da çekici vücudunu öpmek için can atıyordu.

Şüphesiz bu, onu bir kez daha gardını almasına neden olan küçük olay için neden minnettar olduğunu açıklıyordu. Kahvaltı masasında Madeline'in önceki akşam tanıştığı misafirleri tartışarak kibar bir sohbeta dalmışlardı ki Madeline yanlışlıkla ağzından bir şey kaçırdı. Rayne az önce ona komşularını kazanma konusundaki başarısından dolayı iltifat etmişti.

Madeline burnunu kırıstırırken küçük bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, Roslyn Moncrief'e daha çok benzemeye çalışıyorum. Ona büyük hayranlık duyduğunuzu biliyorum. Onu nasıl tarif etmişsiniz? 'İlgi çekici' mi? Ve onu zekâ konusunda çok yüksek puanlarla değerlendirdiniz."

Rayne'in bakışları onun gözlemi karşısında keskinleşti. Madeline'in onun Roslyn'i nasıl değerlendirdiğini öğrenmesinin tek bir yolu vardı: çalışma masasını karıştırmak.

"Ona olan hayranlığımı nasıl öğrendiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Madeline aniden irkildi. Ona suçlu bir bakış gönderdiğinde, Rayne onun itiraf mı edeceğini yoksa blöf yaparak kurtulmaya mı çalışacağını merak ediyordu. kendi kurduğu tuzağı bir yalanla bozdu.

Bir süre tereddüt ettikten sonra, belli ki günahını itiraf etmeye karar verdi. "Geçen gün gelin adayları listenizi gördüm."

Adam ona uzun ve düzgün bir bakış attığında Madeline ciddiyetle ekledi: "Tam olarak gözetlemiyordum. Masanızda yazı kağıdı arıyordum. Çekmecelerden birinin kilidi açıktı ve bayanların isimlerinin yer aldığı listeye rastlayınca, yorumlarınızı okumak isteyecek kadar meraklandım."

Adam sessiz kaldığında, yalvaran bir elini koluna koydu. "Özür dilerim, Rayne. Burnumu sokmak istememiştim. Bir daha olmayacak, sana söz veriyorum."

Bakışları yeterince masumdu ama daha önce de güzel bir yüzdeki yalvaran ifadeyle kandırılmıştı. Konunun kapanmasına izin verdi, ancak Madeline'in kişisel sırlarını ortaya çıkarmak için özel belgelerini araştırdığını bilmek, onun sözüne güvenilip güvenilemeyeceğini tekrar sorgulamasına yetti.

İki gün sonra, Rayne'in şüphelerini daha da artıran daha ciddi bir olay meydana geldi. Öğleden sonra geç saatlerde Madeline'i konuşmasını gizlice dinlemeye çalışırken yakaladı.

Riverwood'a döndüğünden beri Rayne Londra'dan suikast çetesinin çökertilmesindeki ilerlemeyle ilgili birkaç rapor almıştı. Son kuryeyi bazı son talimatlarla birlikte gönderirken, çalışma odasının kapısını açtığında karısını dışarıdaki koridorda aylak aylak dolaşırken buldu.

Madeline bir tür özür dilerken ona dostça bir gülümseme verdi. "Kapıyı çalıp çalmamayı tartışıyordum lordum. Mahremiyetinizi ihlal etmek istemedim."

Rayne onun kendini tanıtmamak için öne sürdüğü mazerete inanıp inanmadığından emin değildi ama bu konuyu dinleyicilerin önünde tartışmak gibi bir niyeti de yoktu. Bu yüzden kuryeyi başıyla onayladı.

Yalnız kaldıklarında Madeline kirpiklerinin altından Rayne'e bir bakış fırlattı. "Yine çayı kaçırdın. Seni benimle içmeye davet etmeye geldim."

Davetini reddetmek için geçerli bir neden bulamadığından, Rayne onu çalışma odasından takip etti ve personelinin çoktan iştah açıcı bir çay hazırladığı salona kadar eşlik etti.

Madeline onun için doldururken rahat bir ses tonuyla, "Hâlâ eski casusluk faaliyetlerine devam ettiğinizi fark etmemiştim," dedi.

"Hâlâ bu işin içinde olduğumu düşündüren nedir?" Rayne sözünü sakındı.

Ona ters bir bakış attı. "Gecenin ve gündüzün her saatinde çalışma odanıza girip çıkan gölgeli figürler gördüğümde, bunu tahmin etmek zor değil."

"Ve siz de ziyaretçilerimin casuslukla bir ilgisi olduğunu varsayıyorsunuz." "Evet. Onlarda bir aciliyet var... öyle bir ciddiyet ki sadece iş konularıyla ilgilenselerdi eksik kalırlardı. Onlar iyilik talep eden yalvarıcılar gibi de görünmüyorlar."

Ünlü unvanınız ve servetiniz göz önüne alındığında, şüphesiz ki büyük bir bolluğa sahipsiniz."

"Şu anda benim çabalarım ile ilgili tüm bu endişe neden, tatlım?" Rayne kaçamak bir cevap verdi.

Madeline şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın? Yeni kocamın neyle meşgul olduğunu merak etmemeli miyim? Artık evlendiğimize göre, sadece bir çıkar birlikteliğimiz olsa bile, senin işlerini merak etmem mantıksız mı?"

Belki de mantıksız değildi, diye düşündü Rayne, ama Madeline'in gösterdiği ilgi onu huzursuz etmişti. Onu başından savmak istedi ama Madeline gözlemlerinde ısrar etti.

"İstihbarat kariyerinden vazgeçtiğini sanıyordum ama bir şekilde devam etmeye karar verersen bu beni şaşırtmaz. Meydan okumalarla büyüksün. Bir asilzadenin uysal hayatından memnun olmanı hayal bile edemiyorum."

Rayne onun dürtüklemelerine cevap vermeyince, kışkırtıcı bir gülümsemeyle ekledi: "Sanırım sizin mesleğinizdeki erkekler, özellikle de sizin kalibrenizdeki biri, öylece ortadan kaybolmaz."

Eğer kendi amaçları için onu pohpohlamaya , onun bu tür taktiklere karşı bağışıklığı olduğunu fark ederdi.

"Geleceğimle ilgili ne yapacağıma henüz karar vermedim," diye yanıtladı sonunda.

Ki bu doğrudu. Napolyon'un 1814'teki ilk yenilgisinden sonra, arkadaşı Will Stokes hırsızları ve suçluları yakalamaya yönelmiş ve kısa süre önce Rayne'e Koşucu olarak kendisine katılmasını önermişti. Yine de Bow Street için hırsız yakalayıcı olarak çalışmak, zekâsını ve becerilerini ölümcül Fransız ajanlarına karşı kullanmakla aynı cazibeye sahip değildi.

Yine de bu son girişim Rayne'e hayatında ne yapabileceğine dair bir fikir vermişti. Sivil komploları boşa çıkarmak, can sıkıntısını ve huzursuzluğunu giderebilir ve İngiliz dış istihbaratındaki kariyerini kaybetmenin bıraktığı boşluğu doldurabilirdi.

Madeline çayını yudumlarken onu incelemeye devam etti. "Geleceğiniz hakkında karar verdiğinizde, bunu bilmek isterim."

"Tabii ki."

Tatmin olmuş görünmüyordu. "Lütfen, bana sadece şunu söyleyin. Eğer tehlikeli bir işe bulaştıysanız, güvenliğiniz için endişelenmeli miyim?"

"Hayır, benim için endişelenmenize gerek yok."

Yüz hatlarında anlık olarak beliren kızgınlık ve hayal kırıklığına bakılırsa, verdiği cevap onu sinirlendirmişe benziyordu. Ancak Rayne, Prens Naibinin hayatına yönelik tehdidi tartışmak üzere değildi. Madeline'in niyetinin ne olduğu sorusunu bir kenara bıraksa bile, onun kendi işine burnunu sokmasını istemiyordu. Bir amatörün müdahalesi en iyi planları bile tehlikeye atabilirdi. Ayrıca, Madeline neredeyse kesinlikle yardım isteyecekti.

Rayne bu ironi karşısında başını salladı. Eğer işlerine karışmayan, uysal ve yumuşak başlı bir eş istiyorsa, onu seçmemeliydi. Belki de Madeline'de karar kılarak hata yapmıştı. Zeki ve keskin bir zekâsı vardı. Eğer onun sırlarını ortaya çıkarmak istiyorsa, bunu yapmak için mükemmel bir konumdaydı, onun evinde onunla birlikte yaşıyordu. Ancak son birkaç gün Rayne'i, basit bir eş merakından daha kötü bir şeye mi geçtiğini merak eder hale getirmişti.

Her iki durumda da bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu. Madeline belli ki ondan bir şey istiyordu; sadece bunun ne olduğundan emin değildi.

Rayne, belki de sadece onu kendinden uzaklaştırmak için sebep arıyordu, diye düşündü ama içgüdülerini dinlemesi gerektiğini, sırlar, yalanlar ve ihanetlerle geçen uzun yıllar boyunca edindiği tecrübelerden biliyordu.

İçgüdüleri bu kez yanılsa bile, ziyaretçilerini gizlice dinlemek kesinlikle ona güvenmesi için ikna etmenin yolu değildi, istihbarat işindeki geleceği hakkında ona sondaj soruları sormak da öyle.

* * *

Madeline'in bakış açısına göre, Rayne'in artık karısı olmasına rağmen hayatının bir bölümünü ondan saklamak istemesine hiç şaşırmamıştı. *Ondan* saklaması gereken kendi sırları olduğu gerçeğine rağmen, eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Rayne'in ona nasıl baktığını, onu nasıl ölçtüğünü görmüştü, sadece gelecekteki hırslarını sorguladığında. Şüpheli doğası belki de onun ilerlemelerine direnmeye bu kadar kararlı olmasının nedenlerinden biriydi.

Yine de onun işlerine burnunu sokmuyordu. Fanny ona kocasına hevesli bir ilgi göstermesini öğütlemişti ve bu hiç de yapmacık değildi. Doğal olarak Rayne'in hayatının her ayrıntısıyla ve geleceğiyle ilgili beklentileriyle ilgileniyordu. Ve tabii ki casusluk işine geri dönerse onun güvenliği konusunda endişelenecekti.

Ama esas olarak Madeline, onu baştan çıkarma kampanyasını ayarlayabilmek , şu anda kendisine dikkatini vermesini engelleyen şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Rayne'i kazanmanın bir gecede gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Yine de ilerleme hızının yavaşlığı onu sinirlendiriyor ve hayal kırıklığına uğratiyordu. Nasıl oluyordu da Rayne hiç etkilenmezken o bu kadar çok şey hissedebiliyordu? Rayne'in yakınında olmak bile iradesinin sınırlarını zorluyordu. Onu fiziksel bir acıyla arzuluyordu. Daha da önemlisi, onun kalbinin içinde olmak istiyordu.

Fanny, yöntemlerinin Rayne gibi bir adamın bile savunmasını kıracağından o kadar emindi ki, Madeline yöntemlerinin işe yaramıyor gibi görünmesinden endişeleniyordu.

Gerard'dan hiçbir haber alamadığı ve yazdığı iki mektuba da yanıt alamadığı için kardeşi hakkında daha da endişelenmeye başlamıştı. Onun ve yeni gelininin Kent Maidstone'da, Lynette'in Dubonet kuzeni Claude'a ait kır evine sağ salım varıp varmadıklarını bile bilmiyordu.

En azından Freddie Lunsford'un ikilemi görünüşe göre çözülmüştü. Madeline, Freddie'den kısa, karalanmış bir not aldı, Madam Sauville'in öfkeli olduğunu ama şantajından kurtulduğunu ve hâlâ babasının gözüne girdiğini bildiriyordu.

Bir başka talihli olayda Madeline bir başka arkadaş ve müttefik daha kazanmayı başardı. Freemantle Akademisi'ndeki diğer yarı zamanlı öğretmen Tess Blanchard, geçtiğimiz iki haftayı Brighton'da bir ev partisinde geçirdikten sonra Chiswick'teki evine döndü.

Tess, gür samur saçları ve kusursuz bir kibarlığa sahip arabasıyla göz alıcı bir güzellikteydi. Madeline'den biraz daha genç görünüyordu, Roslyn'in iki yirmi yaşlarındaydı. Tess'in kusursuz teni ve fiziği de Madeline'in göğsünde önlenemez bir kıskançlık kıvılcımı yaktı. Yine de Madeline onunla akademide ders arasında ilk karşılaştığında gülümsemesi iyiliğin ta kendisiydi.

Tess hemen, "Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem lütfen bana haber verin, Leydi Haviland," dedi. "Ben yokken öğretmenlik sorumluluklarımı üstlendiğiniz için size borçluyum."

"Bu fırsatı verdiğiniz için memnun oldum," diye karşılık verdi Madeline, güzel kadının sıcaklığından etkilenerek, "ama bana Madeline demenizi isterdim. Bana resmi unvanlarla hitap edilmesine hiç alışık değilim."

"Bana Tess diyecekseniz," diye hemen kabul etti. Söylediğim gibi, gelişiniz kuzenim Damon, Lord Wrexham ile vakit geçirmemi sağladığı için size minnettarım. Damon kısa süre önce Lord Danvers'ın küçük kız kardeşi Eleanor'la evlendi ve ben de onun ailesinden geriye kalan tek yakınıyım."

"Ben de öyle duydum. Aslında Arabella ve Jane bana senin hakkında çok şey anlattılar." Madeline, iki yıl önce Waterloo Savaşı'nda sevgili nişanlısını kaybettiğinden beri Tess'in kendini adadığı hayır kurumlarını çok duymuştu. "Hayırsever çabalarınız çok takdire şayan."

Tess yine sıcak bir gülümsemeyle parladı. "Kocanız geçmişte cömertçe katkıda bulundu, ama şimdi burada olduğunuza göre, belki sizi Haviland Kontesi olarak rolünüzü kullanmaya ve dahil olmaya ikna edebilirim. Aristokrat bir unvanın hayırsever bağışlar talep ederken ne kadar etkili olabileceği şaşırtıcı."

"Evet, gerçekten. Bunu isterim."

Tess durakladı ve ona düşünceli bir bakış attı. "Arabella, Fanny Irwin'in sana danışmanlık yaptığından bahsetti. Lütfen telaşlanmayın," dedi Madeline şaşırmış görüldüğünde. "Belle senin sırlarına ihanet etmedi. Sadece kendi durumumla ilgili olarak Fanny'den yardım istemem için bana baskı yapıyor."

"Durumunuz nedir?" Madeline merakla sordu.

"Evlenmemiş halim." Tess alaycı bir kahkaha attı. "Arabella kendi evlilik mutluluğuna o kadar aşık ki, benim de aynı mutluluğu bulmamı istiyor. Fanny'yi birkaç yıldır tanıyorum ama gönül işlerinde ondan yardım almayı hiç düşünmemiştim. Çok zekisin Madeline."

"Arabella'nın fikriydi," diye itiraf etti.

Tess sesini gizli bir tonda alçalttı. "Eğer sormak için çok ileri gitmiyorsam, Fanny'nin yöntemlerinden herhangi biri işe yaradı mı?"

"Henüz bir şey söylemek için çok erken," diye dürüstçe cevap verdi Madeline, "ama hâlâ büyük umutlarım var. Ve Fanny'nin özgüvenimi ölçülemeyecek kadar artırdığına hiç şüphe yok - erkeklerle ilişki kurma konusunda ne kadar saf olduğum düşünülürse, bu hiç de azımsanacak bir başarı değil."

"Teşekkür ederim," dedi Tess ciddiyetle. "Artık yas tutmuyorum ve hayatıma devam etmeye kararlıyım, bu yüzden Fanny'nin uzmanlığından yararlanmak akıllıca bir plan gibi görünüyor."

Jane Caruthers da onlara katıldığından Madeline'in Tess'le daha fazla sohbet etme şansı kalmamıştı ama ilgi çekici öğretmen arkadaşını daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordu.

Tamamen başka bir cephede Madeline, Rayne'in ailesinin diğer iki üyesiyle uğraşmak zorundaydı. Ertesi gün öğleden sonra iki kız kardeşinin önceden haber vermeksizin Riverwood'a gelmesi biraz sürpriz oldu.

Madeline, Rayne'in o sabah Londra'ya gitmiş olmasından dolayı bir kez daha yokluğuna üzülerken, onu incelemek ve ölçüsünü almak için orada olduklarından şüphelendi.

Madeline, Bramsley'nin hanımları kendisini beklemeleri için yönlendirdiği salona doğru ilerlerken, evliliğinin son haftasında onlar hakkında neler öğrendiğini hatırlamaya çalıştı. Penelope Rayne'den iki yaş büyüktü, Daphne ise hemen hemen aynı oranda daha gençti. Kız kardeşlerin her biri baronetlerle evlenmişti, bu da Penelope'yi Leydi Tewksbury, Daphne'yi de Leydi Livermore yapıyordu.

Madeline içeri girdiğinde ikisinin de yakışıklı kadınlar olduğunu gördü, kuzguni saçları ve mavi gözleri vardı, tıpkı ağabeyleri gibi, ama onlar kadar uzun boylu değillerdi. İkisi de sanki uzun süre oturmaya isteksizmiş gibi sandalyelerine tünemişlerdi. Ve ilk bakışta büyükanneleri, Haviland'ın yaşlı Kontesi kadar mağrur ve buyurgan görünüyorlardı.

Ayrıca Madeline'i soylu akrabalarından daha büyük bir coşkuyla karşılamaya isteksiz görünüyorlardı. Soğuk karşılamalarına bakılırsa, büyükanneleri Madeline'e olan karşıtlığından vazgeçmemişti, Madeline yüreği burkularak fark etti; aileye kabul edilecek kadar iyi biri olarak görülüyordu.

Yine de kibarca gülümsedi ve kız kardeşleri Riverwood'a davet ederken ve onlarla tanışmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirirken ses tonunu sevecen tuttu.

İçecek bir şeyler isteyip istemediklerini sorduğunda Penelope ters bir şekilde cevap verdi. "Teşekkür ederim, hayır. Kalmayacağız. Sadece kardeşimizin nasıl bir kadınla evlenmeyi seçtiğini görmek istedik." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "İtiraf etmeliyim ki sürpriz oldunuz."

"Oh, nasıl yani?"

"Bir yaşıınız oldukça büyük."

Madeline karşılık vermemek için dudaklarını kapalı tuttu.

"Haviland'ın soyadının gereğini bildiğini sanıyorduk ama maalesef yanılmışız."

Sonra Daphne konuştu. "Çünkü Rayne evlenecek biri değil ve büyükannemizin tüm ikna çabalarına rağmen buna boyun eğeceğini hiç düşünmemiştik. Penelope ve ben evlendik

Genç hanımlardan beklendiği gibi, dünyaya gelişimizden kısa bir süre sonra, ama Rayne bunca yıl evliliğe direndi."

"Dışarı çıkmadım," diye itiraf etti Madeline, "bu yüzden uygun beylerle tanışmak için çok az fırsatım oldu."

Penelope'nin yüz ifadesi alaycı bir ifadeye yakındı. "Biz de öyle duyduk. Anladığımız kadarıyla refakatçi olarak işe alınmışsınız."

"Gerçekten de öyleydim."

"En azından bu kadar da abartılı olmadığınızı görmek içimi rahatlattı. Tam bir utanç kaynağı olmanızdan korkuyorduk." Penelope Madeline'in modaya uygun yuvarlak elbisesine baktı. "Büyükanmem bizi kıyafet konusunda üzücü bir zevkin olduğuna inandırdı. Ama giydiğiniz bu elbise istisnai değil."

"Leydi Danvers gelin kıyafetlerimi satın almam konusunda bana danışmanlık yapıyor," dedi Madeline, iki jüri üyesine biraz isim vermenin zarar vermeyeceğine ikna olmuş bir şekilde.

Penelope onun soylu komşusundan bahsetmesine aldırmadı. "Büyükanmemize meydan okuyarak ciddi bir hata yaptın. Ona düşman oldun."

"Niyetim kesinlikle bu değildi."

"Seni öldürmek istiyor."

"Ölümden daha kötü bir kader," diye mırıldandı Madeline çoğunlukla nefesinin altında.

Penelope'nin bakışları keskinleşti. "Seni neyin beklediğini anladığımı sanmıyorum. Toplum tarafından dışlanacaksınız. En iyi evlerin hiçbirinde kabul görmeyeceksin. Söylesenize, evlendiğinizden beri taşralı komşularınızdan gelenler dışında hiç davetiye aldınız mı?"

Madeline sinirlerinin gerildiğini hissetti ama savunmacı görünmemek için yüz hatlarını yumuşattı. "Danvers Kontesi ve Arden Düşesi'ne taşralı demek pek doğru olmaz," diye cevap verdi tatlı tatlı. "Her iki hanımefendiyi de dost olarak anmaktan memnuniyet duyuyorum."

Daphne araya girdi. ", Penny."

"Sus, Daphne." Abla dikkatini tekrar Madeline'çevirdi. "Eğer dikkat çekiyorsan, bunun nedeni Haviland'ın yeni kontesini görmek isteyen insanlar için bir yenilik olman."

"Belki de öyledir," diye kabul etti. "Ama doğrusu, bu beni pek ilgilendirmiyor. Dahası, şu ana kadar yazışmalarımızı Rayne yürüttü, bu yüzden hangi kartları almış olabileceğimizi bilmiyorum."

Penelope'nin alaycılığı derinleşti. "Rayne'in onları bir kenara atacağını hiç sanmıyorum. Doğru davranışlara hiçbir zaman gereken özeni göstermedi."

Madeline ona soğuk bir gülümseme fırlattı. "Hayır, o daha çok dünyayı bir zorbadan kurtarmak gibi alçakgönüllü işlerle ilgileniyordu."

Daphne giderek artan bir merakla ona bakıyordu. "Büyükannemin tarif ettiği kadar açık sözlü ve açık sözlüsün."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Leydi Haviland'ın beni tanımlamak için *bundan* daha güçlü kelimeleri olduğunu hayal ediyorum."

"Onun gazabını kazanmış olman hiç umurunda değil mi?" Daphne merakla sordu.

Madeline ayıldı. "Kocamın benim yüzümden acı çekmemesini önemsiyorum. Onunla ailesi arasına girmeyi asla istemedim. Ama doğumumu ya da soyumu değiştiremem." Penelope'ye bir bakış fırlattı. "Bil diye söylüyorum, kibar bir eğitim aldım ve diğer şeylerin yanı sıra çatal bıçak kullanmayı da iyi bilirim."

Penelope onun kışkırtmasına karşılık verdi. "Ama bir diplomat onuruna yemek verebilir ya da dört yüz kişilik bir balo düzenleyebilir misiniz?"

"Şu anda değil, ama çabuk öğrenirim ve bilmem gerekenleri bana öğretecek kadar cömert arkadaşlarım var."

Rayne'in kız kardeşlerinin, tonun tehlikeli sularında ilerlemesine yardım etmeleri gerektiğine işaret etmedi.

Daphne yavaşça, "Sanırım Rayne için her şeye rağmen bunu yapabilirsin," dedi.

Madeline bir miktar şaşkınlık hissetti. Belki de Rayne'in küçük kız kardeşi büyük kardeşinden biraz daha bağışlayıcı olmaya hazırды. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen yüzleşmeden geri adım atmazsın. Rayne de tam olarak böyle biri, yani birbirinize çok uygun olmalısınız." Daphne'nin ona sunduğu gülümseme biraz şeytani bir çekicilikle doluydu. "Rayne adını babamız İskandinav dilindeki Raynor kelimesinden esinlenerek koydu, biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Aslında 'tanrıların savaşçısı' anlamına geliyor. Babam kendini Yunan alimi sanırdı ama Yunan dönemleri arasında İskandinavlar üzerine çalışırdı."

"Daphne, dua et de dilin sürçmesin," diye emretti kız kardeşi.

Ancak Daphne bu emre uymayı reddetti. "Penny ve ben çocuklarımıza sade, eski moda İngiliz isimleri verdik. Onunkilerin adı Michael ve Peter, benimkilerin Francis ve Henry."

Penelope daha ısrarlı bir sesle, "Bu *kadar yeter*, Daphne," dedi.

"Rayne bana en büyük yeğeninin on iki, en küçüğünün ise dört yaşında olduğunu söyledi," diye gözlemledi Madeline, iki kız kardeş arasındaki gerginliğe aldırmadan.

Penelope'nin cevabı "Evet," oldu ama Daphne daha da yumuşadı ve gülecek kadar ileri gitti. "İnanın bana Leydi Haviland, bütün gününüz beni çocuklarım hakkında konuşmaya teşvik etmek istemezsiniz. Onları sonsuza kadar övebilirim."

"Onlara çok düşkün görünüyorsunuz."

"Dürüst olmak , ben de Penny de öyle-"

Kız kardeşinin sözünü aniden kesen Penelope, mağrur bakışlarını Madeline'e odakladı. "Oğullarımızdan bahsetmek bizi ziyaretimizin amacına getiriyor."

"Peki neymiş o?" Madeline daha kibarca sordu.

"Açık konuşalım mı?"

"Elbette."

Penelope ilk kez rahatsız görünerek, "Umuyoruz ki," dedi, "ailemizde asla düzeltilemeyecek bir çatlağa neden olmazsınız."

onarıldı."

"Evet," diye söze karıştı Daphne. "Büyükanneimin onu evlatlıktan reddetmesi Rayne için adil olmaz, ama oğullarımız için daha da adaletsiz olur. Muazzam servetini bize bırakması bizi memnun etse de, oğullarımız o zaman Rayne amcalarını göremeyecekler ve ona aşırı derecede düşkünler."

Madeline'in kaşları çatıldı. "Büyükannenizin tüm hayatınızı yönetmesine izin mi veriyorsunuz?"

Daphne burnunu kırıştırdı. "Korkarım öyle. Büyükanne kesenin ağzını açıyor ve biz de oğullarımızı hak ettikleri mirastan mahrum etmek istemiyoruz, bu yüzden onun sözünden çıkmıyoruz."

Madeline cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Şey..." Daphne yüzünü buruşturdu. "Bu noktada yapılabilecek bir şey olduğundan emin değilim, ona karşı çıktığın için Büyükanne'den af dilemeyi aklından geçersen bile. Özür dilemenin bile işe yarayacağından şüpheliyim."

"Büyükanne buraya gelmene izin verdi mi?"

"Hayır, bilmiyor. Ama Rayne sonuçta bizim kardeşimiz ve oğullarımızın olduğu kadar onun da iyiliği için endişeleniyoruz. Ayrıca, Rayne'in nasıl bir gelin seçtiğini görmek istedik."

"Leydi Haviland'ın sizi açıkça yasaklamamasına şaşırdım."

"Oh, o *yaptı*. Evlendiğini öğrenince son derece üzüldü - kelimenin tam anlamıyla öfkелendi. Onunla konuşma şekline çok öfkелendi."

Madeline hafifçe, "Sanırım ona gereken hürmeti gösteremedim," dedi.

Penelope ayağa , "Kesinlikle yapmadın," diye araya girdi. "Gel Daphne, bu ziyaret sona erdi."

"Sanırım gitmeliyiz," diye kabul etti Daphne saygısızca, "gerekli on beş dakikadan daha uzun süre kaldığımıza göre."

Madeline, Londra'dan onca yolu sadece bu kadar kısa bir süre kalmak için gelmiş olmalarının mantıksız olduğunu düşündü, ama artık evlilik yoluyla kız kardeşleri olsalar da ziyaretlerini bir arkadaşlık teklifi olarak düşünmemişlerdi.

"İyi günler," dedi Penelope aynı soğuk ses tonuyla ve Madeline'in varsayımını doğruladı.

Daphne sesini sahne fısıltısına indirdiğinde Penelope kararlı adımlarla salonun kapısına doğru ilerliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, Penny onunla ya da onsuz geleceğime onu ikna edene kadar seni aramayı reddetti. Ona üstünlük taslamamdan hiç hoşlanmıyor."

Daphne kız kardeşini takip etmeye başlamıştı ki aniden durakladı. "Bu arada, Rayne sana Haviland mücevherlerini verdi mi?"

Madeline böyle bir şeyden olmadığı için bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Henüz değil, hayır."

"Mücevherleri ondan istemelisin. Mücevherlerin sana verilmesi pek adil görünmüyor," diye ekledi iyi huylu bir şekilde, "çünkü Pen ve benim onlar üzerinde daha fazla hakkımız var. Ama unvanla birlikte onlar da miras kaldı. Büyükanнемin sana bu kadar kızmasının bir başka nedeni de bu. Onlardan vazgeçmek istemeyecektir."

"Bana kalırsa onlar kalabilir."

Daphne ona baktı. "Senin yerinde olsam yapabileceğimden çok daha cömertsin."

Tam o sırada Madeline'in aklına bir fikir geldi. "Mücevherlerin nerede saklandığını biliyor musun? Bir banka kasasında mı? Ya da buradaki bir kasada mı yoksa Rayne'in Londra'daki evinde mi?"

"Bir bankada, sanırım." Özür dileyerek gülümsedi. "Gitsem iyi olacak. Penny de tıpkı büyükanнем gibi istekleri yerine getirilmediğinde çok sinirleniyor."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak bir zevkti."

"Siz de öyle, her ne kadar tekrar karşılaşacak olsak bunu kabul etmeye cesaret edemeyecek olsam da. Oldukça üzgünüm."

"Ben de öyle," dedi Madeline içtenlikle. Daphne büyük ölçüde Rayne'in cazibesine sahipti, Penelope ise daha çok büyükannelerine benziyordu. Madeline, en azından Leydi Haviland onların köle gibi itaat etmelerini emrettiği sürece can ciğer arkadaş olacaklarından şüpheliydi ama Daphne'yi daha yakından tanımayı çok isterdi. Ve Rayne ile kız kardeşleri arasında bir çatlağa neden olmayı düşünmekten nefret ediyordu.

Rayne o öğleden sonra geç saatlerde eve doğruca çalışma odasına gittiğinde, Madeline onun geldiğini öğrenir öğrenmez kapısını çaldı.

"Kız kardeşleriniz bugün buraya çağırdı," dedi içeri girdikten sonra.

Rayne'in bakışları onu kanepeye oturmaya davet ederken sempatik görünüyordu. "Sana büyükannemden daha saygılı davrandıklarına inanıyorum?"

"Biraz daha fazla. Daphne aslında zaman geçtikçe oldukça cana yakın biri haline geldi."

"Ne istiyorlardı?"

"Beni yargılamak için, sanırım. En azından elbisemi onayladılar," dedi Madeline esprili bir şekilde.

Rayne'in bakışları sık kıyafetinin üzerinde gezindi. "Böyle giyinerek onların yüce çevrelerine oldukça iyi uyum sağlamış olmalısınız."

Nedense onun bu gözleminin bir iltifat olmadığından şüphelendi. Madeline kaşlarını çatarak konuşmayı farklı bir yöne çekti. "Kız kardeşlerinizle aranız iyi gibi görünüyor. Çok yakın mısınız?"

Rayne omuz silkti. "Onlara düşkünüm ama pek yakın olduğumuzu söyleyemem. Penelope idareci bir tiptir ve kocasını acımasızca kollar. Aslında büyükanneme çekmiş. Daphne için daha fazla umut var. Tiyatroyu sever ama zekâsı eğlenceli olabilir. İkisi de toplum yaratıkları, ki bunu umursamadığımı biliyorsunuz. En azından birilerinin yanında mantıklı varlıklara dönüşüyorlar.

Oğullarının üzerine istediğimden daha fazla titreseler de. Ne yazık ki yeğenlerimi de yanlarında getirmediler."

"Evet, onlarla tanışmak isterdim," diye kabul etti Madeline. "Daphne, benimle evlendiğin için Leydi Haviland'ın muazzam servetini kız kardeşlerine bırakabileceğini söyledi," diye eklemekten önce durakladı.

Rayne ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Büyükannem servetini uygun gördüğü şekilde dağıtmakta özgürdür."

"Elbette öyle. Ama benim yüzümden acı çekmeni istemem Rayne."

Adamın ona bakışı nüfuz ediciydi. "Çok düşüncelisin, tatlım."

"Keşke büyükannenin benimle ilgili endişelerini gidermek için yapabileceğim bir şey olsaydı," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

"Üzerinde durma."

Madeline belli belirsiz gülümsedi. "Bu konuda endişelenmeden edemiyorum. Daphne ayrıca aile mücevherlerinin normalde tüm Haviland konteslerine geçtiğinden de bahsetti."

Rayne'in yüz hatları kısa bir an için sertleşir gibi oldu. "İhmalkâr davrandığım için mi bu bir azarlama? Takabilmen için Haviland mücevherlerini getirtmemi ister misin?"

"Hayır, tam tersine. Büyükannenizi hakkı olduğunu düşündüğü bir şeyden mahrum bırakarak onun düşmanlığını arttırmak istemiyorum."

"Mücevherler emanet olduğuna göre, artık onlar üzerinde geçerli bir hakkınız var."

Omuz silkme sırası Madeline'deydi. "Hiçbir zaman pahalı mücevherler takmadım ve şimdi de takmaya gerek duymuyorum. Hiç sahip olmadığım bir şeyi özlemeyeceğim."

Rayne sanki onun doğruluğunu anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre onu inceledi. Madeline onun incelemesinden aniden rahatsız olduğunu hissetti.

"Mücevherler için göndermeniz gerekiyorsa, bu onların Londra'da tutulduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu dikkatini başka yöne çekmek için.

"Evet," diye yanıtladı kısa bir tereddütten sonra. "Ama çalışma odanızda bir kasanız var, değil mi?" "Neden sordunuz?"

Aslında Gerard'ın Baron Ackerby'nin yadigârı kolyesini kasasından çalmış olmasının nasıl bir kült olabileceğini merak ediyordu ama bunu Rayne'e söyleyemiyordu.

"Sadece merak ettim. Önemli belgelerinizi saklamak için bir yeriniz olmalı."

"Evet, burada bir kasam var."

"Nasıl çalışıyor? Yerleşik bir kilitle mi? Yoksa asma kilitle mi?"

Rahatsız edici derecede samimi bakışlarıyla yine onu süzüyordu. "Kilit kasanın ayrılmaz bir parçasıdır. Anahtarı güvenli bir yerde saklıyorum. Bu ilgi niye aşkım? Korumak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, sadece merak ettim." Madeline konuyu değiştirmenin akıllıca olacağına karar verdi. "Peki, sizi işinizle baş başa bırakayım. Ancak gitmeden önce... bu akşam birlikte yemek yiyebileceğimizi düşündüm."

Rayne oldukça soğuk bir ses tonuyla, "Niyetim sizinle yemek yemektir," diye cevap verdi. "Hayır, yani... odalarımnda."

Ona bir kez daha delici bir bakış fırlattı. "Aklında ne vardı?"

Madeline yanaklarının ısındığını hissetti. Rayne'e cesurca teklifte bulunmak rahatsız ediciydi, özellikle de onu cesaretlendirmedeği için. Yine de onu görmezden gelmeye kararlıysa, bir şekilde onu farklı şekilde ikna etmesi gerekecekti. "Bu akşam sizinle oturma odamda yemek yemek istiyorum. Lütfen beni şımartır mısınız?"

Bakışları bir an için kadının göğüslerine kaydı, sonra yüzüne döndü. "Pekâlâ," diye cevap verdi sesinde tonlama olmadan.

Madeline, onun hevessizliğinin planı için iyiye işaret olmadığını fark etti. Bu akşam için planladığı şeyin onu memnun edeceğini ummak zorundaydı.

Madeline çalışma odasından çıktığında Rayne'in yeni karısıyla ilgili tedirginliği beş kat artmıştı. Büyükannesinin serveti ve Haviland mücevherleri konusundaki endişesi Rayne'in içinde çalkantılı bir his uyandırmıştı. Ve onun kasasına gösterdiği ilgi, huzursuzluğunu daha da artırmıştı.

Zihni karmakarışık, yarım yamalak düşüncelerle dolu olan Rayne, çalışma odasının penceresine doğru yürüdü ve düşünceli bir şekilde dışarıya, malikânenin arazisine baktı. Belki de Madeline hakkında kuşkular besleyerek aşırı tepki vermiyordu. Rahmetli babasıyla olan yakın dostluğu nedeniyle ona güvenmişti ama onu gerçekten *tanımıyordu*. Açıkçası, onun hakkındaki şüpheleri her geçen gün artıyordu.

Rayne zihinsel olarak onun şüpheli eylemlerinin listesini çıkardı. Madeline'e karşı yapılan ilk saldırı en can yakıcı olanıydı: Eski aşkının yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Yine de nedenlerini anlayamıyordu.

Madeline'i mali sıkıntı mı sürüklüyordu? Rayne merak etti. Haviland mücevherlerine kendisi için göz dikmediğini iddia ediyordu ama ona inanabilir miydi? Yeni gardırobu için muazzam meblağlar harcamaya kesinlikle itiraz etmemişti - satın alımları kendi ısrarıyla yapılmış olsa bile.

Bir de geçen gün onu yakaladığında beliren suçlu ifade vardı. Onu masasına gizlice girdiğini itiraf etmeye zorladığında, yazı kağıdı aradığını iddia etmişti. Ama gerçekte ne arıyordu? Kasasının anahtarını mı? Neden? Orada değerli eşyalar sakladığına inandığı için mi?

Rayne çenesini kilitledi, kafasında ve daha da acısı göğsünde yüksek sesle çalan alarmları . Cevabı düşünürken aklına doğru olduğunu hissettiği bir varsayım geldi: Madeline'in kardeşi Gerard onun entrikalarının sebebi olabilirdi.

Kendi itirafına göre, Freddie'nin aşk mektuplarını geri aldığı için para ödülünü kardeşine göndermişti, bu yüzden Gerard'ın hâlâ paraya ihtiyacı olduğu belliydi.

Rayne, Madeline kardeşini mali bir felaketten kurtarmak istiyorsa, onun evliliğini aniden kabul etmesi gerektiğini fark etti.

teklif son derece mantıklıydı.

Onunla sadece zenginliği için mi evlenmişti? Eğer öyleyse, bu onun kendi hatasıydı. Onu aceleyle evlendirmiş, istediğini elde edene kadar da rahat bırakmamıştı.

Rayne elini düzensiz bir şekilde saçlarında gezdirdi. Belki de Madeline en başından beri onu aptal yerine koymuştu. Onun servetiyle ilgilenmediğini iddia etmişti ama gerçekte en az Camille kadar açgözlü olabiliyordu.

Bu baskıcı düşünce karşısında Rayne gözlerini kırpmadan pencereden dışarı baktı ve déjà vu'nun korkunç hislerine kapıldı. Camille ailesinin Fransa'dan kaçmasına yardım etmek için umutsuzca paraya ihtiyaç duymuş ve bu yüzden onun aşkını hoş karşılıyormuş gibi yapmıştı. İki kadın arasındaki benzerlikler kaçınılmazdı. Madeline onu kendi amaçlarını gerçekleştirmek için kullanırken, tıpkı eski aşkının yaptığı gibi, aile sadakatini onun önüne koyabilirdi. Hatta kardeşine yardım etmek için ona ihanet bile edebilirdi.

Ona karşı paralı askerlik planları yapacak kadar muhtaç mıydı? Hatta bir şekilde Baron Ackerby ile işbirliği içinde olabilir miydi? Ackerby'ye gizlice mektup yazmış ve sonra da sadece düelloyu iptal etmesi için yalvardığını iddia etmişti. Ama hikâyesinde daha fazlası var mıydı?

Amacı her ne olursa olsun, Madeline aleyhindeki kanıtlar giderek artıyordu. O zamanlar masumane açıklamaları varmış gibi görünen şeyler şimdi uğursuz görünüyordu.

Onu bu kadar rahatsız etmemeliydi, dedi Rayne kendi kendine, yine de göğsünü çekiştiren tuhaf ağırı geçmiyordu.

Bu itiraf üzerine, nefesinin altında vahşi bir yemin mırıldandı. Bir daha asla o yoldan gitmemeye yemin etmişti ama görünüşe göre artık çok geçti. Madeline onun için olması gerekenden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Peki şimdi nasıl bir yol izlemeliydi? Elbette önce onun niyetini ortaya çıkarması gerekiyordu. Sadakatini test etmek için ona bir tuzak kurabilirdi. Eğer kasanın içindekilerin peşindeyse, ona anahtarı nerede bulacağını söyleyebilir ve sonra yemi yutup yutmayacağını görebilirdi. Hatta düpedüz yalanlar söyleyerek motivasyonlarını açığa çıkarması için onu cezbedebilirdi.

Madeline'in kendisi bu kadar kaçamak cevaplar verirken suçluluk duyması için hiçbir neden yoktu. En iyi yaklaşım üzerinde daha fazla düşünmesi gerekecekti.

Bu geceye gelince, bu geceyi onu baştan çıkarmaya adamayı planladığı açıktı. Kocalık haklarını talep etmekten kaçınmaya niyetliydi ama onun daveti üzerine hissettiği ilkel şehvet o kadar keskin ve inkâr edilemezdi ki, ona duyduğu açlığa teslim oldu ve odasında yemek teklifini kabul etti.

Dişlerini sıkarken Rayne'in çenesindeki kaslar gerildi. Madeline'in onu tekrar yatağına çekmesine izin vermek üzereydi ama Madeline onu büyülemeye çalıştıkça, bu onu daha da güvensiz hale getirecekti.

Ve eğer onu kendi büyüüne kaptırarak gizemli amaçlarına ulaşmayı düşünürse, ateşle oynadığını fark edecekti.

On Beşinci Bölüm

Rayne'in kalbini kazanmak için yürüttüğüm kampanya, tüm çabalarımın rağmen başarılı olacak gibi görünmüyor, Maman.

Madeline bir başka baştan çıkarma sahnesini, bu kez yatak odasına bitişik oturma odasında sahnelemek için büyük özen gösterdi. Hizmetçilere ocağın önüne bir masa ve iki sandalye, yan masaya da bir sürahi şarap ve iki kadeh koydurdu. Ancak Rayne'i baştan çıkarma planını tutkulu yeni boyutlara taşımaya niyetli olduğu yemeğin ertelenmesini istedi.

Bu tek gece için en ateşli arzusu onun istediği sevgili olmaktı. Fanny Irwin'in hediyesi olan, ışıltılı ipekten, yeşim yeşili bir sabahlık giymişti; Rayne'i banyo odasında baştan çıkarmak için giydiği sabahlığın aynısıydı bu. Giysi yumuşak, kadınsı ve romantikti; kendisini güzel ve güçlü hissetmesini sağlıyordu, sanki kocası gibi bir erkeği gerçekten fethedebilecekmiş gibi. Yine de oturma odasının kapısı sessizce çalındığında midesinde kelebekler uçuşmaya devam ediyordu.

Kapıyı kendisi açmaya gitti, Rayne'i içeri aldı, sonra da kapıyı arkasından tekrar kapattı. Madeline, Rayne'in bordo brokar bir sabahlık giydiğini, altına da pantolon ve terlik giydiğini gördü.

Ayrıca, çabalarının sonucunu incelerken adamın omuzlarında zorlukla görülebilen bir gerginlik fark etti; onu memnun etmeyi beklerken bu iyiye işaret değildi. Dışarıda hava karanlık ve yağmurluydu ama içeride çıtırdayan ateş Ekim soğuşunu havadan uzaklaştırmıştı. Alevler ve kısık yanan bir lamba oturma odasının her tarafına rahat ve samimi bir ışıltı yayıyordu.

Rayne yüzünü ona döndüğünde, Madeline onun ifadesinde neredeyse hiçbir duygu algılayamadı.

"Umarım çok aç değilsinizdir," diye mırıldanmaya cesaret etti. "Bramsley'e akşam yemeği için zili çalacağımı söyledim. Önce bir kadeh şarabın tadını çıkarabileceğimizi düşündüm."

"Nasıl ."

Rayne'in kayıtsızlığı karşısında duyduğu hayal kırıklığını gizleyen Madeline, onun yanından geçip şarap doldurdu. Kadehi Rayne'e getirdiğinde Rayne içmeden yakut rengi sıvıyı , bir soru sorarken güzel gözleri koyu renk kirpiklerinin ardına saklanmıştı.

"O zeki kafanın içinde neler oluyor, tatlım?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu masumca.

"Tam olarak ne planlıyorsun?"

"Neden, samimi bir akşam yemeğinden başka bir şey değil. Ama beni baştan çıkarmak istersen, hiç direnmem."

Rayne'in koyu kirpikli gözleri umursamazca kalkıp onunkilere kilitlendi. "Ya seni baştan çıkarmak istemiyorsam?"

Madeline sertçe yutkundu, sebat etmeye kararlıydı. "O halde inisiyatifi ben almalıyım."

Bakışları spekülasyonla daraldı. "Baştan çıkarma işinin uzmanlara bırakılması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Adamın sorusunda bir alay sezmiyordu ama cevap verirken kendi tonunu kararlılıkla hafif tuttu. "Belki öyle, ama uzmanlığımı artırmaya çalışıyorum. Bana sizi nasıl tahrik edeceğimi öğreteceğinizi söylemiştiniz."

Rayne kararlı bir şekilde, "Hayır," diye karşılık verdi. "Bu sefer kendi başınasın, aşkım. Ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu görmek istiyorum."

Madeline ne kadar tedirgin olduğunu gizleyerek çenesini kaldırdı ve kabadayılığa başvurdu. "Ben mükemmel bir öğrenciyim ve bunu size kanıtlayacağım."

Derin bir nefes alarak sabahlığının önündeki kancaları çözdü ve ardından sıyrıldı. Giysi narin bir havuzun içinde yere düştü ve onu tamamen çıplak bıraktı.

Rayne'in yüz hatları onun formunu kavrarken durdu ve konuşmadan önce birkaç kalp atışı geçti. "Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Madeline onun ses tonundaki hayranlık karşısında rahatlayarak gülümsedi. "Gerçekten mi? Senin hiç suskun kaldığını görmemiştim."

"Şimdi öyleyim."

"Senin ırzına geçtiğimde daha da fazla olacaksın."

Cesur ve tanıdık bakışları kadının çıplak bedenini taradı. "Beni zevkten uçarken izleyin."

Zevkten dört köşe olmuş gibi görünmüyordu ama ondan etkilendiğine şüphe yoktu. Adam yaklaştıkça aralarında inkâr edilemez bir çekim oluştu.

Rayne hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp başparmağıyla Madeline'in sol meme ucuna bir fiske vurdu. Madeline'in vücudunda zevk almayı öğrettiği her yere kan hücum etti.

Rayne birdenbire eğlenmiş gibi göründü. "Yani yine baştan çıkarıcı kadını mı oynamak istiyorsun? Pekâlâ, o zaman beni baştan çıkar."

Madeline onun ses tonundaki açık meydan okuma karşısında alt dudağını ısırıldı. Beklediği yanıt bu *değildi*. Az önce gözlerinde ilgi vardı, hatta belki de sıcaklık, ama tutku ve kesinlikle ezici bir aşk yoktu. Bunun yerine Rayne duygusal olarak mesafeli, kendini ondan ayrı tutmaya kararlı görünüyordu.

Madeline karnını ağrıtabilecek kadar güçlü bir özlem duygusu hissetti. Rayne'in kendisini sevmesini sağlamak için baştan çıkarmayı kullanarak bir hayalin peşinden koşuyor olabilirdi ama henüz pes etmeyecekti.

Şarap bardağına el koyan Madeline, cesaretini toplamak için derin bir yudum aldı ve Rayne'den şaşırtıcı derecede keskin bir bakış aldı. Sonra onun elini tutarak, masa ve sandalyelerin bu amaç için düzenlendiği ocağın yanına götürdü.

Kadehi masaya bırakan Madeline uzandı ve saçındaki tokaları çıkardı. Neyse ki Rayne'in bakışları

ipeksi k t le g   slerinin etrafında kıvrılmak üzere a a ı d   rken.

" zerinde çok fazla giysi var," dedi kısık ve bo uk bir sesle. "Onları çıkarmaya niyetliyim."

"Nasıl  yle yap."

Rayne'in çalışılmış umursamazlı ı onu rahatsız etmeye ba lamı tı. Yüzünü onunkine yaklaştıran Madeline, onu çapkınca öptü, sabahlı ının ku a ını çözüp yakalarını ayırırken sıcak a zının Rayne'inkiyle oyalanmasına izin verdi, ardından geniş çıplak g   s n  ortaya çıkarmak için brokarı muhteşem omuzlarından kaydır ı.

Daha da yakına eğilerek parmak uçlarında yükseldi ve karnını onun beline bastırırken diliyle kulağının kabuğunu  ızdı. Pantolonunun altından Rayne'in ereksiyonunun bu erotik hisle anında kabardı ını hissedebiliyordu.

En azından fiziksel  ehveti gerçek gibiydi. Adamın bakışları şimdi kızın üzerindeydi ve daha kız soyunmayı bitirmeden hava beklentiyle keskinle mi ti.

Madeline onun önünde diz çökerek yatak odası terliklerini çıkardı, ardından pantolonunun ve  eketinin d   melerini çözerek g   l  bacaklarından a a ı indirdi. Bir kez daha ayağa kalkan Madeline, onun esnek kaslarla dalgalanan muhteşem vücudunun ihti amı, belinden yükselen azgın erkek etinin gizemli cazibesi karşısında nefesini tuttu.

Rayne tahrik olmuştu ve bunu gizlemiyordu.

Uyluklarının arasında nemli bir sıcaklık hissetti. Onun tahrik olmasına neden olmuştu ve bu bilgi onu heyecanlandırmı tı.

" imdi ne olacak?" diye sordu.

Sözler hafifçe alaycıydı ve Madeline onun meydan okumasını cevapsız bırakamazdı.

" imdi   rendi im becerileri göstereceğim," diye söz verdi.

Elini Rayne'in çıplak g   s ne bastırarak onu kendisine bakan sandalyeye doğru yönlendirdi. Rayne onun ısrarıyla oturdu unda, ayrılmış uyluklarının arasına diz çöktü. Onun  ıplak erkeksi

Güzelliği onu elleriyle ve ağzıyla okşamak için can atmasına neden oluyordu ve bu arzusunu gecikmeden yerine getirmeye niyetliydi.

Rayne tembelce arkasına yaslandı - ta ki Rayne iki parmağını şarap kadehine daldırıp göğsünü soğuk sıvıyla boyayarak onu şaşırtana kadar.

"Görünüşe göre gizli bir hınzırlık damarın var," yorumladı öncekinden daha boğuk bir ses tonuyla.

Madeline yumuşak, günahkâr bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben sadece seninle eşleştiiğimi kanıtlamaya çalışıyorum, sevgilim. Seninle tanıştığım ilk andan beri hınzırlığın kendini belli ediyor."

Parmaklarını tekrar şarapla ıslatarak, ustalıkla adamın karın kaslarında bir yol izledi. Rayne'in gözleri şimdi farklı bir ışıkla ; mavi derinliklerdeki sıcaklık kıvılcımı açılığa dönüşmüştü.

Onun soğukkanlılığını daha da sarsmaya kararlı olan Madeline, yumuşak deriyi yavaşça fırçalayarak şişliğin altındaki ağır keselerin izini sürdü. Sonra daha yükseğe uzanarak parmaklarını ereksiyon halindeki penisin etrafına doladı ve avucunu penisin sertliğine bastırdı. Rayne gözle görülür bir şekilde gerilirken, kalın uzunluk elinde dalgalandı.

"Kıpırdamadan durmalısın," diye emretti kışkırtıcı bir gülümsemeyle. Parmaklarını bir kez daha daldırdı ve şaftının kalın başını şarapla boyarken doğrudan gözlerinin içine bakarak bakışlarını tuttu.

Madeline onun aniden gerilen çenesinde bir kasın sıçradığını memnuniyetle gördü. Etkilenen tek kişi de o değildi. Rayne'in kendi uyarılmışlığının kızarmasını, nabzının boğazında hızla atmasını görebildiğinden emindi.

Sonra adamın kasıklarına doğru eğildi ve dilinin tatlı şarabı adamın sert etinden yalamasına izin vererek nefesinin tıslamasına neden oldu. Adamın tadı sıcak, baş döndürücü ve başlı başına tahrik ediciydi.

Rayne'in şişmiş aletini hafifçe kavrayarak, ağzını onun etrafında tamamen kapatmasına izin verdi. Adam zevkten inlediğinde, Rayne'in dokunuşuna verdiği tepkiden duyduğu güç hissinin tadını çıkararak daha sert emdi.

Madeline'in uyguladığı işkenceye karşı kalçaları kamburlaştı, kendini yavaşça dudaklarının arasından kaydırmaya başladı, kalçaları refleks olarak sandalyeden kalktı, ama Madeline buna izin vermedi.

"Kıpırdama," diye emretti boğuk bir sesle, "yoksa dururum."

Adam itaat etti ama kadın onu keşfederken kontrolü elinde tutmak için büyük bir çaba göstermesi gerektiğinden şüphelendi. Kadın onu tahrik etmeye devam ederken parmakları sandalyenin koltuğuna bastırdı, elleri ağzının devamı gibiydi, dili onu acımasızca uyarırken okşuyor, sıkıyor, alay ediyordu.

Sonunda yumuşak bir küfür savurdu ve başını kaldırması için kızın saçlarını yakaladı. "Yeter, cadı."

Adam ona bakıyordu, gözleri ihtiyaçla kararmıştı. Madeline, kendi gözlerindeki ifadenin açlık ve arzuyla dolu olduğunu bilerek, kalbini ve ruhunu sızlatan bu güzel adama sabit bir şekilde baktı.

Rayne'in bakışları ıslak dudaklarından çıplak göğüslerine, dokunmak için şimdiden zorlanan gergin meme uçlarına doğru ilerlerken arzu aralarında kalın ve ağır bir şekilde zonkluyordu.

"Buraya gel," diye .

Reddetmesi için ona zaman tanımadan, omuzlarından kavradı ve onu yukarı çekerek kalçalarının üzerine oturttu. Ancak Madeline' içindeki derin ve güçlü özlemi inkâr etmeye hiç niyeti yoktu. Vücudu, Rayne'le mümkün olan en samimi şekilde birleşmenin mutluluğuyla, daha önceki doluluğu tamamlamak için yanıp tutuşuyordu. Onu istemekten başı dönüyordu.

Zevk, arzu, ihtiyaç, hepsi onu tahrik ediyordu, Madeline kendini onun üzerine bıraktı, ona binmeye hazırlanıyordu, ama sürpriz bir şekilde Rayne onu durdurdu.

"Hayır," diye uyardı onun hevesi karşısında. "Yavaşça. Sikimin ucunda gezin... önce beni kızdır. Sonra hiç uyarmadan üzerime dal."

Bakışlarını onun üzerinde tutarak kendini hafifçe alçalttı ve kaygan, şişmiş cinsel organını adamın sert, kalın çıkıntısına sürttü. Adamın gözlerinde parlayan alevleri görmek onu memnun etti.

Onun kontrolünden çıkmaya yemin ederek, kendini orada tuttu, sadece zonklayan ereksiyonunun ucunda geziniyor, zar zor dokunuyor, hassas tepeyi şık sıcaklığıyla alay ediyordu. Onunla daha da alay eden Madeline sırtını dikleştirdi, göğüsleri ağzını sıyırmak için dışarı fırladı, meme uçları çakıllı ve sertti.

Ancak işin zor tarafı, kadının küstah hareketlerinin onu olduğu kadar kendisini de tahrik ediyor olmasıydı.

Rayne gözlerindeki ateşli arzuyu görmüş olmalıydı ki vücutlarının arasına uzandı ve elini kızın yarığına götürerek onu kışkırtıcı bir şekilde okşadı.

Sinirleri titriyordu.

"Beni ister misin?" diye bağırdı.

Evet, onu istiyordu. Onu içinde ipeksi ve sıcak hissetmeyi umutsuzca istiyordu. Zaten ıslaktı ve onun için can atıyordu.

"Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Daha fazla davete gerek duymadan, adamın şaftını sarmak için aşağı doğru eğildi ve kendini içine soktu. Adamın sert etinin, kadının kaygan yumuşaklığına sıkı ve görkemli bir şekilde oturması, Madeline'in -ve belli ki Rayne'in de- içinde yenilenmiş bir zevk dalgası yarattı. Kadınsı kılıfı onu sararken nefesinin altında küfretti.

Adamın içinden geçen, vücudunu saran ürpertiği hissetti ve kendi uyarılmasıyla birlikte güç duygusu daha da kabardı.

Elleri kızın kalçalarının üzerine kapandığında çenesi ihtiyaçla sıkıştı. bir orada tuttu, sonra kaldırdı ve içine daha da derinlemesine girebilmesi için tekrar aşağı indirdi.

Sonra, onun şaşkınlığı içinde, adam aniden kesik kesik bir nefes aldı ve onu sabit tutmak için kalçalarını kavradı.

Rayne nefesinin altından kısık sesle, "Çok fazla kontrolün var," diye mırıldandı.

Şaraba uzanarak kadehi masanın yüzeyinde yer açmak için yeniden yerleştirdi. Daha da şaşırtıcı olanı, destek için ellerini kalçalarının altına kaydırđı ve onunla birlikte ayağā kalktı, sonra döndü ve onu masanın kenarına, şarap kadehinin yanına koydu.

Madeline ona sarıldı, vücudu onun için bu kadar hazırken ondan uzaklaşmak istediğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Neyse ki öyle olmadı; Rayne kalın şaftını sıkıca içine yerleştirdi.

"Arkana yaslan," diye talimat verdi.

Adam onu masaya yatırmak istiyordu, Madeline bunu minnettarlıkla fark etti. Madeline ona yardım etmek zorunda kalacak kadar titremesine rağmen itaat etti.

Kadın adamın önünde yayıldığında, adamın nabız gibi atan sertliği onu iyice bastırıp açtığında, adam onu izlemeye devam etti. Bakışları tenini yakıyordu, sanki dudaklarıyla, sıcak nefesiyle onu okşuyordu. Sonra kızın elini kaldırarak işaret parmağını ağzına götürdü ve emmeye başladı, bu sırada kızın vücuduna yaptığı bariz değerlendirmeyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Adam parmaklarının her biriyle teker teker sevişirken Madeline'in nefesi kesildi. Erotik okşamalar, şehvetli incelemesi ve içindeki sert sıcaklığı hissetmesiyle birleştiğinde, bellerinin daha da şiddetli bir şekilde zonklamasına neden oldu. Tüm o zorlukla dizginlenen canlılık ona odaklanmışken, hisler ateşli bir şekilde yoğunlu.

Ancak bir an sonra Rayne taktik değiştirdi. Kadının elini bırakarak göğüs kafesine uzandı ve başparmaklarını yukarı doğru kaydırarak göğüslerinin alt tarafını okşadı ve Madeline'in içinden ateşli kıvılcımlar saçtı.

Adam bir meme ucunu itaatkâr bir dudak büküşle sıkıştırdığında, kadın dişlerini sıktı. "Bana eziyet etmek mi istiyorsun?" diye homurdandı.

Yavaş gülümsemesi kısmen kurt gibi, tamamen baştan çıkarıcıydı.

"Oh, evet.

Aynen senin bana eziyet ettiğin gibi."

Üzüntüyle erkekliğini Madeline'in vücudundan çıkardı, ancak Madelinein ayrılmış arasında durmaya devam etti. Madeline hayal kırıklığı içinde neredeyse yüksek sesle ağlayacaktı ama Rayne'in onunla işi bitmemişti. İşaret parmağını şaraba daldırıp dudaklarına ve boğazına sürdü. Sıvının serin ve tatlı hissiyle keskin bir nefes daha çekti. Sonra parmaklarını yeniden ıslatarak ona doğru kaydı

Karnı, çıkıntılı çıplak göğüslerine doğru ilerlemeden önce teninde girdaplı desenler çiziyordu.

"Rayne, lütfen...."

"Sus, sevgilim. Bana yalvarmanın bir olmaz."

Konuşurken kızın sıkı meme uçlarını şarapla kapladı, kaygan parmakları ağrıyan tomurcukları gezdirdi, şişkin uçları çekip okşadı.

Tehlikeli. Oh, bu adam tehlikeli, diye düşündü Madeline sersemlemiş bir halde, gözlerini kapatarak.

Sonra birden , okşayan ellerini geri çekti. Madeline'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Göğüslerini bana sunmalısın ki onları emebileyim."

"Rayne..." diye itiraz etmeye başladı.

"Şimdi aşkım, yoksa hemen duracağım."

Onun durmasına dayanamıyordu. Ağzını çıplak teninde, ateş gibi yanan göğüslerinde istiyordu. Ağzını istiyordu... her yerde.

Alt dudaklarını ısırarak Madeline, ellerini küstahça göğüslerinin şarap kokulu tümseklerine kaldırdı.

"Şimdi o güzel meme uçlarıyla oyna. Ellerin benimmiş gibi davran."

Parmakları tıpkı Rayne'in yaptığı gibi tepeleri kopardı.

"Ahlaksız bir kadın," dedi onaylayarak. "Ne kadar kışkırtıcı."

Gerçekten de ahlaksız bir kadındı. Kendini ilkel, cinsel ve zarif bir kadın gibi hissediyordu.

Yine de Rayne söz verdiği gibi onun meme uçlarını emmedi. Onun yerine bakışları vücudunu taradı, gözleri sıcaktı, her yerine dokunuyordu. Sonra başını yavaşça karnına indirerek teninde izini bıraktığı şarabı yaladı.

Sanki boş zamanlarında onun tadını çıkarmaya niyetliymiş gibi acele etmedi. Dili onu çıldırtıcı bir incelikle okşuyor, alaycı spiraller ve erotik dokunuşlarla ustaca oynuyordu harap etmek için tasarlanmıştı.

Madeline saf ve ahlaksız bir zevkle titredi. Sonra nihayet, nihayet, göğüslerine doğru ilerledi.

Adamın sıcak ağız tomurcuklanan meme ucunun üzerine kapanıp onu sertçe emdiğinde Madeline sessiz bir çığlık attı. Uzun dakikalar boyunca dikkatini oraya verdi, sonra diğer göğsüne de aynı acımasız şefkatle yaklaştı, Madeline'in inlemesine ve enfes baskıya karşı istemsizce eğilmesine neden oldu.

"Aç mısın?" diye sordu alaycı bir fısıltıyla. "Açım ama yemek için değil. Senin zevkine açım."

Ağrıyan meme uçlarının her birine son bir öpücük kondurduktan sonra başını kaldırdı. Sonra iki elini kullanarak bacaklarını daha da açtı, ipeksi bedenini zevki için açık konuma getirdi ve ellerini uyluklarının iç kısımlarında gezdirdi.

Madeline, yukarı doğru kayan o şehvetli parmakları hissettiğinde kıvrınmamaya çalıştı. Yine de kalçaları kıpırdadı ve kaydı, şehvet onu çığlık atacak kadar huzursuz hissettirdi. Rayne'in gözlerindeki şehvetli parıltıdan ne olacağını anlayabiliyordu.

"," diye emretti. "Vücudun sabırsızlanıyor ama hareket etmene izin yok."

Adam onu vahşileştirmek için ne yapması gerektiğini tam olarak bilirken nasıl hareketsiz kalabilirdi?

Parmaklarını bir kez daha şarapla kaplayarak önce kalçalarının arasındaki esmer bukle üçgenini, sonra da cinsel organının dudaklarını boyadı ve sertleşen, ağrıyan teni parlak bir nemle ıslattı.

Adamın eli ipeksi tümseğinin yükselişini kavrayıp onu şekillendirirken, Madeline şiddetli bir çabayla kendini hareketsiz durmaya zorladı ve kendi baştan çıkarılışını izledi.

Sonra Rayne bir kez daha durdu. Parlak bakışlarını tembel bir okşayışla onun üzerinde gezdirerek şeytanca gülümsedi.

"Benim için kendine dokun sevgilim, bacaklarının arasına."

İstekle karşılık vererek bacaklarının daha da açılmasına izin verdi ve parmaklarını kıvrımlarının arasındaki neme doğru kaydırды.

"Benim için hazır mısın?" diye sordu, sesi çok alçak ve samimiydi.

"Evet," diye homurdandı Madeline. "Hazırdan da öte."

Sıvı ısı merkezine akarken kendini ateşler içinde hissetti; orada yandı. Parmakları onu tekrar kavradığında, inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

Elini sabit tutan Rayne, onun bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. Adam daha da yaklaştığında etraflarındaki hava cinsel uyarılmayla parıldıyordu.

"Her yerde seni tatmak istiyorum...."

doğru eğildi, vücudunun sıcaklığını ve ıslak kokusunu içine çekti, sonra ağzını tümseğine bastırarak yarığını öptü. "Çok tatlı ve baştan çıkarıcısın."

Madeline doymak bilmez bir açlık kıvranırken yüksek sesle inledi.

"Güzel, benim için ateşlisin," diye gözlemledi, sesi derin, yankılı ve seksiydi. "Seni tam olarak böyle istiyorum."

Elleri şimdi kalçalarındaydı, dili kadınsı kıvrımlarından şarabı yalıyor, seksinin zonklayan tomurcuğunu emiyordu. Adam ona ziyafet çekerken kadın ürperdi ama adamın dili kadının sıcak, titreyen çekirdeğine girdiğinde neredeyse masadan kalkacaktı.

Onun çaresiz tepkisi üzerine Rayne kendini onu gerçekten inletme görevine verdi. Dilini yıkıcı bir titizlikle kullanarak, zarif bir şekilde yavaş itişlerle ona işkence etti. Sadece birkaç dakika içinde Madeline nefes nefese kalmıştı, vücudu onun için ahlaksızca eğiliyordu, parmakları saçlarını tutuyordu.

"İşte bu.. Seni kıvranırken ve açken istiyorum."

"Rayne, merhametli cennet, lütfen...."

Yalvardığını fark edince belli belirsiz dehşete kapıldı. Ama adam sadece kızın kabaran bedenini bastırmakla yetindi, ağzını kıza iyice bastırdı, kızın yumuşak çığlıklarının, nefessiz inlemelerinin tadını çıkardığı belliydi.

Sonunda yumuşadı. "Neden şimdi boşalmana izin vermiyorum?" diye mırıldandı, sonra da ağzıyla onu son bir kez, şiddetle okşadı.

Madeline bir ıgıkla doruğa ulaştı, gl bir ateş fırtınası onu sarsarken dişleri şiddetli, ilkel bir teslimiyetle kırıldı.

Rayne onu bacaklarının arasından yumuşak bir şekilde öpmeye devam ederken, Rayne dalgalanan artçı şokları ağzıyla emerken, daha sonra tam bir kalp atışı boyunca orada anlamsızca yayıldı.

Rayne sonunda ses tonundan memnun bir şekilde, "Az önce iyice zevk almış bir kadın gibi görünüyorsun," dedi.

Madeline gözlerini açarak, "Sen bir şeytansın," diye mırıldandı.

Dudaklarının hafif kıvrımı erkek kibri yayıyordu. "Hayır, sadece yetenekli bir şehvet düşkünü." Kadının elini tuttu ve çıplak kasıklarına götürdü, parmaklarını uyarılmışlığının kadife kılıflı sertliğiyle okşadı. "Ama tüm çabayı sarf etmekten yorulдум. şimdi sıra sende."

Madeline daha fazla zorlamaya gerek duymadan ona uzandı. Rayne tarafından ele geçirildiğini hissetme ihtiyaı, onu memnun etme arzusu kadar şiddetliydi. Kalçalarını hevesle aralayarak, sert şaftını vücudunun sıcak cennetine batırırken yumuşak bir inilti çıkardı. Adam içinde hareket etmeye başladığında, kadın bacaklarını adamın kalçalarına sıkıca sardı. Hareketleri şehvetli ve gl bir şekilde kontrollüydü, ifadesinin yoğunluğu büyüleyiciydi, gözleri arzuyla sertleşmişti.

Yine de sonunda onunki gibi onun da dizginleri kırıldı. Kanı çılgınca pompalanırken kalçalarını sarfmaya başladı, inlemeleri hıçkırıklara dönüştü.

"Madeline...." Rayne onun adını dişlerinin arasında gıcırdattı, sesi şu anda onu bıçaklayan aynı aciliyetle sertti, güzel yüzü zevkle gergindi.

Onun cevap hırıltısı kadını alevlendirdi. Yeniden yanıyordu, onun için yanıp tutuşuyordu ve kendini daha fazla tutamayacağını biliyordu. Acı içindeydi, tatlı ve çalkantılı bir acı. Ve görünüşe göre Rayne.... de yleydi.

Kontrol için savaşırken tüm kasları titriyor, açlıktan geriliyordu. Kadın sırtını penelediğinde, kontrolü vücudunu sarfmaya yetecek bir güçle parçalandı.

Adam Madeline'in içinde patladı, Madeline'ağızına karşı çılgınca inledi. Vücudunun itişleriyle hareket eden Madeline, kendi içinde patlamadan önce onun sıcak, titreyen doruk noktasının her nabız atışını hissetti, iç kasları tekrar tekrar spazm geçirdi.

Bittiğinde ona doğru yığıldı, yüzü omzunun ipeğine gömülmüştü, nefesi kulağında yırtılıyordu.

Coşkunun görkemli dalgaları nihayet sönene kadar onun nabız gibi atan bedenini tuttu. Sonra, zayıf bir şekilde, Rayne kendini Madeline'den kurtardı ve oturmasına yardım etti.

"Akşam yemeğini Bramsley'nin servis etmesini öneriyorum," diye mırıldandı. "Ben kendi adıma açlıktan ölüyorum. Sevişmek her zaman iştahımı açar."

Hâlâ aşk sersemliği içinde olan Madeline onun duygusuz sözleri karşısında afallamıştı.
Nasıl bu kadar soğuk olabilir?

Rayne ayakta durabilmesi için onu masadan kaldırdığında, dizleri bükülmek istediğinden destek almak için omuzlarına yapıştı. Yine de Rayne'in gözlerine baktığında Madeline onun mesafeli duruşu konusunda yanılmadığını fark etti; Rayne onu kasıtlı olarak kendinden uzaklaştırıyordu.

Baştan çıkarma girişimleriyle onun hiçbir duygusuna dokunmadığı açıktı. Hatta şu anda düğün gecelerinden bile mesafeliydi. Dokunuşunda tutku vardı ama bir zamanlar ona gösterdiği şefkat tamamen kaybolmuştu.

Madeline'in göğsünü içi boş bir sızı sıktı. Rayne inanılmaz bir aşıktı, vücuduyla cömertti ama kalbiyle değil ve ona cinsel olarak verirken kendini tutma şekli sadece aralarındaki uçsuz bucaksız kanyonun altını çiziyordu.

Bir başka şok edici özlem dalgası Madeline'in üzerine çöktü. Rayne'le cinsel zevkten daha fazlasını yaşamak için umutsuzca açlık duyuyordu; arzusunun gücüyle kendini korkutuyordu. Yine de ona aşkından bahsedemezdi, çünkü bu onu daha da uzaklaştırabilirdi.

Açıklanamayacak kadar yaralı hisseden Madeline, elbisesinin yerde biriktiği yere doğru dengesizce ilerledi. Elbiseyi aldı

giysi, çıplaklığını ve savunmasızlığını korumak için üzerine çekti.

Sonra kendini Rayne'e gülümsemeye zorladı, onun soğukluğu bu kadar yoğun bir acıya neden olmamış gibi davranmaya kararlıydı.

"Belki de yemeğimizi alt katta yemeliyiz," dedi hafifçe. "Hizmetçilerinizin bu masayı uygunsuz bir şekilde kullandığımızdan şüphelenmesini istemeyiz. Eğer uygunsa, yarım saat içinde giyinip yemek odasında buluşalım."

"Evet, bu kabul edilebilir."

Onun soğukkanlı kayıtsızlığı karşısında incindiğini belli etmemeye yemin eden Madeline arkasını döndü ve yatak odasına doğru yöneldi.

Rayne onun gidişini suçluluk ve rahatlama arasında kalarak izledi. Madeline'in sevimli baştan çıkarma girişimlerine karşı koymak için tüm iradesini kullanmıştı. Sonra yine o büyüleyici gülümsemesini takındı ve Rayne kendini kaybetti. Onunla sevişirken, sıcaklığını ve ıslaklığının kendisini daha da derine çektiğini hissetmişti. İçinde boğulana kadar onu kazığa oturtmak istemişti.

Dişlerini sıkan Rayne hızla giyinmeye başladı. Geçmişteki ihanetinin hatırasına rağmen kendisiyle olan savaşını kaybediyordu. Tabiri caizse, belini çok daha güçlü bir şekilde kuşanması gerekecekti.

Madeline'e karşı temkinli olması için gereken tüm nedenleri kendine hatırlatarak pantolonunu bir sarsıntıyla çekti. Bir zamanlar başka bir kadın casusun yaptığı gibi şarabına ilaç katmamıştı ama Camille'in bile kullanmaya cesaret edemediği bir saldırganlıkla baştan çıkarıcılığını artırmıştı.

Rayne sabahlığını giyerek oturma odasından çıktı. Madeline onu ham bir ihtiyaç ağına hapsetmişti ama artık kurtulma zamanı gelmişti. Bu gece onun gerçek niyetini ortaya çıkarmak için kendi tuzağını kurmaya başlayacaktı.

On Altıncı Bölüm

Öz ağabeyim tarafından aziz umutlarımın tehlikeye atıldığını görmek iki kat acı verici anne.

Madeline yemek boyunca hissetmediği bir soğukkanlılıkla davranmayı başardı. Rayne, evlenmeden önceki ilişkilerine damgasını vuran samimiyet, şefkat, mizah ya da kışkırtıcı şakalar olmaksızın, daha önce olduğu gibi aynı soğukkanlılığı korudu.

Önümüzdeki birkaç günü Londra'da geçirme niyetini açıkladığında Madeline hayal kırıklığına mı uğrayacağını yoksa rahatlayacağını mı bilememişti. En azından onun yokluğunda başarısız kampanyasının muhasebesini yapabilir ve belki de stratejisini gözden geçirmek için Fanny ve Loring kardeşlere danışabilirdi.

Rayne şaşırtıcı bir şekilde kasasının çalışma odasının neresinde olduğunu - George Stubbs'ın Safkan bir yarış atını resmettiği tablonun arkasındaki duvarda saklıydı - ve anahtarını genellikle yatak odasındaki gardıropta bir kavanozda sakladığını söyledi. Yine de iyi geceler öpücüğü dudaklarının çıplak bir fırçasıydı, bu yüzden Madeline umutsuzca yatağa çekildi.

Rayne ertesi sabah uyandığında Riverwood'dan ayrılmıştı. Morali bozuk ve gözleri kararmış bir halde, akademideki dersine zamanında yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. Öğleden kısa bir süre sonra eve vardığında onu bir mektup bekliyordu.

Madeline'in kalbi, karalanmış el yazısını tanıdığında yerinden fırladı. Gerard sonunda cevap için yaptığı çağrılara yanıt vermişti.

Pelerinini ve bonesini Bramsley'e teslim ettikten sonra, mektubu kendi yatak odasının mahremiyetinde okumak için yukarı çıktı.

Madeline balmumu mührü kırdığında el yazısının özellikle kötü olduğunu gördü, sanki kardeşi aceleyle karalamıştı.

Anne, Gerard'a bundan daha iyi yazmasını öğretmiştik, diye düşündü ilk kelimelerin bazılarını anlamakta zorlanırken. Birbirini takip eden her ifşaatla birlikte kalbi sıkışıyordu.

Sevgili kardeşim,

İtiraf etmeliyim ki, iddianızda haklıdınız. Kaçmadan önce gerçekten de Lord Ackerby'den de Vasse kolyesini aldım, ama sadece gerçek sahipleri olan Lynette'in ailesine iade etmek için. Vikont ve Vikontes'in mücevherleri, ülkelerindeki korkunç Devrim sırasında canlarını kurtarmak için kaçmalarından kısa bir süre sonra çalınmıştı. Kolye yasadışı bir şekilde bir önceki Baron Ackerby'nin eline geçti ve o da kolyeyi şimdiki Baron'a devretti. Onu bu Ackerby'ye geri vermeye hiç niyetim yok.

Sorun şu ki, iki gün önce üç adamıyla birlikte çiftliği ziyaret etti ve kolyeyi aramak için evi darmadağın etti. Kolyeyi bulamayınca da Bayan Dobson'ı yerimi söylemeye zorlamak için dövecek kadar alçaklaştılar. Sadık bir ruh olduğu için reddetti ama sanırım Ackerby'nin beni bulması an meselesi.

Madeline, sevgili, tatlı, yaşlı hizmetçilerinin baronun ru ans'ı tarafından ezildiğini düşünerek yumuşak bir çığlık attı. Elini ağzına kapatarak okumaya devam etti.

Sevgilimin ailesi, kuzeni Claude'un Maidstone'daki kulübesine sığındığımızı biliyor. Lynette geçen hafta onlara güvende ve mutlu olduğunu söylemek için mektup yazdı. Ancak cevap alamadığına göre, tam da beklediğimiz gibi, benimle evlendiği için onu reddettiklerinden korkuyor. Onları sorgularsa Ackerby'ye ne söyleyeceklerinden korkuyorum.

Madeline giderek artan bir telaşla başını salladı ve Ackerby'nin adamlarıyla birlikte onlara saldırması halinde de Vasse'lerin evinde kopacak kargaşayı hayal etti. Lynette'in ailesi bu duruma çok üzülürdü.

Biricik kızları, beyefendi olsun olmasın, bir İngiliz çiftçiyle kaçmıştı. Gerard'ın yerini Ackerby'ye söyleyecek kadar kızgın bile olabilirlerdi.

Beni uyarmak isteyen Bayan Dobson'dan daha bu sabah haber aldım. Ackerby'nin bizi bulmasına izin vermeye cesaret edemem, bu yüzden Claude'un kulübesini terk ettik ve yakınlarda saklanmaya başladık.

Madeline tamamen dehşete düşmüş bir halde sandalyeye çöktü. *Gerard, seni aptal çocuk, ne yaptın sen?* Ackerby, şiddet yoluyla bile olsa mülkünü geri almaya çalışmaktan vazgeçmeyecekti.

Senden son bir iyilik isteyeceğim, sevgili kardeşim. Kısa süre önce bana gönderdiğin taslağa ek olarak, ülkeyi terk etmek için iki yüz sterline daha ihtiyacım var. Lynette'i Fransa'ya götürmeyi planlıyorum, orada Ackerby'nin peşimize düşse bile hiçbir yasal yetkisi olmayacak.

Artık evli olmanıza sevindim - bu arada iyi şansınız için tebrikler. Ama bir kontes olduğunuza göre, yeni kocanızı size para yardımı yapması için ikna edebilirsiniz. Haviland'ın bunu karşılayabileceğinden eminim - büyükannesinin serveti Karun'u utandırır. Sana eninde sonunda geri ödeyeceğim, yemin ederim.

Madeline'in eli ağrıyan şakağına gitti. Gerard gerçekten de mücevherleri ülke dışına çıkarabilmesi için Rayne'den para dilenmesini mi bekliyordu? Belli ki öyle, bir sonraki paragrafa bakılırsa.

Görölmekten korktuğum için size gelemeyeceğimden, Maidstone'Blue Boar Inn'in sahibi Ben Pilling adına bana para için bir banka taslağı göndermenizi istiyorum. Çarşamba günü öğleden sonra saat birde hanı ziyaret ederek taslağı alacağım. Eğer mektubunuz orada değilse, bir hafta boyunca her gün tekrar geleceğim. Ama ne kadar gecikerseniz, o kadar büyük bir tehlike içinde . Yine de beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum, sevgili Madeline.

Sevgili kardeşin, Gerard

Korku ve hayal kırıklığı içinde Madeline elindeki mektubu sıktı. Kardeşi paha biçilmez yadigârla yakalanırsa, hapse girebilir, nakledilebilir ve hatta asılabilir; baronun adamları onu bulursa bedensel zarardan bahsetmiyorum bile. Of

Ackerby elbette intikam almak isteyecektir. Bu noktada, Gerard'ı kolyeyi hemen iade etmeye ikna etse bile bir şey fark etmeyebilirdi.

"Nasıl yapabilir, *anne?*" Madeline bir panik dalgasını bastırmaya çalışarak kendi kendine mırıldandı. "Gerard'ın kendisini ve yeni karısını böyle aptalca bir şekilde tehlikeye atması inanılır gibi değil. Bayan Dobson'ın onun nerede olduğunu gizlediği için dövülmesi yeterince korkunç."

Biliyorum canım, diye cevapladı Madeline'in annesi içinden. Ama Gerard her zaman romantik biriydi. Belki de bu onun adaleti yerine getirme yöntemidir.

"Ya da belki de sadece yeni gelininin ailesinin gözüne girmek istiyordur," diye karşılık verdi Madeline nefesinin altından.

İçindeki dehşet dalgasını bastırmaya çalışarak, Gerard'ın kurtulması için yarı yemin yarı yakarış olan bir beddua mırıldandı. Yine de yardım için Cennet'e yalvarmanın pek bir etkisi olmayacaktı. Kendini yatağına atıp feryat etmek de istiyordu ama ağlamak ikilemini çözmeyecek ya da kardeşini umursamaz aptallığından kurtarmayacaktı. gibi paniğe kapılamazdı.

"Peki ne yapmalıyım anne?"

Ancak annesinin sesi sinir bozucu bir şekilde sessizdi.

"Gerard'ı kendi aptallığından kurtarmalıyım. Ona göz kulak olacağıma dair sana söz verdim ve sözümü tutacağım."

Evet, kesinlikle yapmalısın, sevgilim. Ona zarar verilmesine izin veremezsin.

Madeline ayağa fırlayarak yatak odasını adımlamaya başladı. Hayatının büyük bölümünde küçük kardeşini savunmuş, onu sevmiş ve beslemişti. Gerard'ın son kaçışını da desteklemişti çünkü onun mutluluk için bir şansı olmasını istiyordu. Lynette'in ailesi başka türlü kızlarının onunla evlenmesine asla izin vermezdi. Gerard'ın, kolyeyi Vikont ve Vikontes'e iade ederek onların desteğini kazanabileceğine inandığına şüphe yoktu. Ama eğer

ölmüş ya da hapsedilmiş olsaydı, gelininin ailesini kazanmış olmasının önemi olmazdı.

Bu nedenle Madeline, Maidstone'a kendisinin gitmesi ve kolyeyi Gerard'dan fiziksel olarak alıp Ackerby'ye teslim etmesi gerektiği sonucuna vardı. Kardeşi yerine onun elinde bulunursa, yeni unvanı onu korumaya yardımcı olacaktı. Ve elbette Rayne eğer-

Madeline aniden olduğu durdu.

Aman Tanrım, Rayne.

Ya kardeşinin suçunu öğrenirse? Ya dünya bunu öğrenirse? Dul Kontes Haviland torununun gelin seçimine zaten üzülüyorsa, Madeline'in bir suçlu kardeşi olmasına ne derdi?

Hayır, diye düşündü Madeline, yeni bir panik dalgası hissederek. Rayne'i ailesinin adını lekeleyecek ve büyükannesini daha da uzaklaştıracak bir skandala sürükleyemezdi. Kardeşinin utanç verici yanlışını gizli tutarken meseleleri kendi başına düzeltmek zorundaydı.

Üstelik Rayne'i şu anki uğraşlarından alıkoymaya da hakkı yoktu. Kendini bir kez daha eski mesleğine kaptırdıysa, önemli bir iş yaptığına şüphe yoktu.

Ama en önemlisi, Rayne'in ailesinin kendisini küçük düşürmesi halinde onu sevmeye ihtimalinin daha da azalacağından korkuyordu.

Göğsündeki sıkışma şiddetlenirken Madeline bir kez daha beddua mırıldandı. Bu felaket evliliğinde olabilecek en kötü zamanda geliyordu.

Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Gerard onun kardeşiymiş, etinden ve kanından biriydi. Sırf kendi mutluluğu için bir şans istiyor diye onu aptallıklarına terk edemezdi.

Omurgasını sertleştiren Madeline kendini derin ve sakin bir nefes almaya zorladı. "Bağışla beni *anne*," diye mırıldandı yüksek sesle, "ama Gerard'ı gördüğümde onu boğazlamayı planlıyorum."

Bu arada hızlıca en iyi hareket tarzına karar vermek zorundaydı. Bir şekilde kardeşinin sorumlu davranmasını sağlamalı ve

kolyeyi ona emanet edecek ve Lord Ackerby'nin hırsızlık için herhangi bir ceza almasını engelleyecektir.

Gerard'ın ülkeden kaçmak için ihtiyaç duyduğu ek paraya gelince, Madeline kocasından kesinlikle daha fazla para istemeyeceğini düşündü. Rayne'e zaten bu kadar pahalıya mal olduktan sonra, ona daha fazla yük olmak istemiyordu. Onun giysileri için zaten bir servet harcamıştı.

Üç aylık iğne parasından geriye kalanlar şimdilik yeterli olacaktı. Ona daha önce verdiği yüz poundla birleştiğinde, Gerard ve Lynette'in Fransa'ya geçişlerini finanse etmeye ve geçici olarak yerleşmelerine yetecekti. Daha sonra Gerard'a akademideki işinden aldığı maaşı gönderebilirdi....

Evet, Madeline yemin etti, Rayne'den yardım istemeden, onu utandırmadan ya da rezil etmeden bu sorunu kendi halledecekti. Onun arkasından iş çevirme düşüncesinden nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Hemen Maidstone'a doğru yola çıkacaktı. Hatırladığı kadarıyla bu kasaba Londra'nın güneydoğusunda, Kent'te, sahile giden ana yol üzerindeydi.

-Buradan belki elli mil uzakta, en az yarım günlük yol. Önce Claude Dubonet'nin kulübesine uğrayacak, Gerard ve Lynette'in kendilerini nereye sakladıklarını söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenecekti. Söyleyemezse, Gerard'ı Blue Boar Inn'de bekleyecek ve yarın öğleden sonra banka çekini almak için geldiğinde onunla yüzleşecekti. Belki yarın gece geç saatlerde eve bile dönebilirdi.

Riverwood'dan ayrılışını açıklamak için bir hikâye bulması gerekiyordu elbette. Rayne birkaç günlüğüne tekrar Londra'ya gitmişti, bu yüzden onu özlemeden önce biraz zamanı vardı.

Yine de Rayne'in hizmetkârlarına karşı dikkatli olmak zorundaydı, çünkü Rayne'e sadıktılar. Bu da onun arabacısını, uşaklarını ya da seyislerini kullanamayacağı anlamına geliyordu. Bu nedenle ödünç alması ya da bir araba kiralaması gerekecekti.

Ama nasıl? Arabella şu anda Londra'daydı.... Arabella'yı ziyarete gideceğini söyleyebilirdi ama bunun yerine Londra'ya varır varmaz doğrudan bir posta hanına gidecekti.

onu Maidstone'a götürmesi için bir seyahat arabası kiralayabilirdi. Arabella, ilgilenmesi gereken acil bir aile meselesi olduğunu açıklarsa muhtemelen onun planına uyacaktı.

Geçen hafta Arabella'yla Londra'da epey vakit geçirdiği için Bramsley de muhtemelen onun niyetini sorgulamayacaktı. Kendisinden harçlığının geri kalanını istediğinde bunu reddetmesi de pek olası değildi-

Yatak odasının kapısının çalınması Madeline'i endişeli düşüncelerinden uyandırdı. Kapıyı açtığı anda, Bramsley'nin sanki onu çağırması gibi orada dikildiğini gördü.

"Bayan Blanchard sizi çağırıyor leydim," diye bilgi verdi majordomo.

Madeline bir an için boş gözlerle Bramsley'e baktı; ta ki kısa bir süre önce akademide yolları kesiştiğinde Tess'i öğle yemeğine davet ettiğini hatırlayana kadar. Bunun daha yakından tanışmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Ne yazık ki, Madeline şu anda dostça yakınlaşmaya ayıracak zamanı olmadığına karar verdi, duygusal cesareti de yoktu. Öte yandan... aklına gelen bir düşünceyle dondu kaldı. Tess ona yardım edebilecek mükemmel kişi olabilirdi.

"Bayan Blanchard'a yatak odama kadar eşlik eder misin, Bramsley?"

Bu garip bir istekti ama majordomo fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Elbette leydim, nasıl isterseniz."

O gittikten sonra Madeline doğrudan soyunma odasına giderek bando kutusunu aldı. Eğer Maidstone'a gitmeye niyetliyse, en az bir gece, belki de daha fazla kalacak şekilde hazırlanmalıydı.

Tess geldiğinde Madeline bando kutusunu doldurmayı neredeyse bitirmişti.

"Çok özür dilerim Tess," diye hemen özür diledi, "ama öğle yemeğimizi iptal etmek zorundayım. Az önce halletmem gereken küçük bir aile meselesi olduğunu öğrendim."

Tess anında endişelendi. "Umarım çok ciddi bir şey değildir?"

Umarım ben de öyledir, diye mırıldandı Madeline kendi kendine. Yüksek sesle, güven verici konuşmayı başardı. "Sanmıyorum ama bir ya da iki gün uzakta olmam gerekiyor. Sizi zorlamaktan hoşlanmıyorum ama Arabella'yı habersizce ortada bırakamam. Yarın ve belki Perşembe günü de akademideki dersime girebilir misiniz?"

"Elbette, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ben benimkini sen halletmiştin."

Madeline minnettarlıkla, "Teşekkür ," dedi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Tess sordu. "Üzgün görünüyorsun." Madeline hemen cevap vermeyince Tess alçak sesle bastırdı. "Bu bakışı sayısız kadının yüzünde gördüm di culty, Madeline. Eğer başın bir tür beladaysa, sana yardım etmek isterim."

Tess'in anlayışlı bakışlarıyla karşılaştığında sessiz kaldı. Güzel kızın ifadesi sempati doluydu. Belki de Tess'in bu kadar şefkatli olmasının nedeni, geçmişte sefalet ve talihsizlik mağdurlarıyla ilgilenirken edindiği tecrübelerdi.

Madeline'in tereddüt etmesi üzerine Tess aceleyle ekledi: "Eğer seni ilgilendiriyorsa, tam bir gizlilik konusunda bana güvenebilirsiniz."

Tek sorun ihtiyatlı olmak değildi. Tess neredeyse bir yabancıydı ama yine de ona güvenilebilirdi, Madeline bundan emindi. Asıl soru şuydu: Tess *ona* neden güvensin ki?

"Benim sorunlarıma karışmak istediğinden emin misin, Tess? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Tess belli belirsiz gülümsedi. "Arabella sana kefil oldu ve bu benim için yeterince iyi. Ayrıca, ailesi ya da kaynakları olmayan kadınlara karşı dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini gördüm. Biz hanımların birbirimize destek olmamız gerektiğine inanıyorum."

Madeline acı dolu bir kahkaha atarak sakinleştirici bir nefes aldı. Birini skandal yaratabilecek işlerine bulaştırmaktan hoşlanmıyordu ama bir müttefik için son derece minnettar olurdu. Tess'in yardım teklifini kabul etmeye karar vererek başıyla onayladı.

"Pekâlâ... Bir an önce Londra'ya gidip bir posta arabası kiralamam gerekiyor ama kocamın bu özel çabamdan haberdar olmamasını tercih ederim. Beni şehre götürmesi için arabanızı ve arabacılarınızı ödünç alabilir miyim?"

"Daha da iyisini yapacağım. Seni Londra'ya kendim götüreceğim."

Madeline diğer kadının nazik gözlerini aradı. "Şüphesiz neden Haviland'dan sır saklamak istediğimi merak ediyorsunuz-"

Tess engelleyici bir el kaldırdı. "Bana anlatmak istemediğin sürece bir açıklamaya ihtiyacım yok. Şu anda bir arkadaşına ihtiyacın var ve ben müsaitim."

Madeline, güveni ve sorgusuz sualsiz desteği için Tess'e sarılmak istedi. Ama içten bir teşekkür daha mırıldanmakla yetindi.

"Artık gitmek istiyor musun?" Tess, Madeline'in yatağının üzerindeki bando kutusuna bakarak sordu.

"Evet, sakıncası yoksa. Ama önce bana birkaç dakika verir misiniz? Bramsley ile konuşmalı ve bazı mali düzenlemeler yapmalıyım."

"Elbette."

"Size söz verdiğim öğle yemeğinden sizi mahrum bıraktığım için bizim için bir yemek sipariş etmeliyim," dedi Madeline sonradan aklına gelen bir düşünce olarak.

Hafif bir kahkahayla karşılık veren Tess, bu seferlik öğle yemeği yemeyebileceğini söyledi. Ama gerçekte Madeline, yolculukları için yiyecek sağlamanın sıradan dikkat dağınıcılığından memnundu.

Bu, umursamaz ağabeyi için duyduğu korkuları ve onu bu tuhaf ama suç teşkil eden girişimiyle hayatını mahvetmekten kurtarma çabasını aklından çıkarmasına yardımcı .

* * *

Walters, o gece geç saatlerde Londra'daki malikânesine giren Rayne'e, "Bay Bramsley sizi çalışma odanızda bekliyor, lordum," diye haber verdi.

Başyardımcısına başını sallayan Rayne göğsünün sıkıştığını hissetti. Eğer Bramsley Chiswick'ten buraya kadar bizzat geldiyse, haberler iyi olamazdı. Saat ilerlemişti, neredeyse gece yarısıydı. Rayne'in

Akşamı kafasını dağıtmaya çalışarak geçirdiği kulübünden yeni dönmüştü, çünkü bir suikast engelleme planları kritik bir noktaya ulaşıyor olsa da, Chiswick'teki malikanesinde yaşanan olası dram onu çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Çalışma odasında majordomosunu selamlarken yüz ifadesini çaba sarf ederek nötr tuttu.

"Benim için ne tür bir bilgin var, Bramsley?" Rayne, hissetmediği bir kayıtsızlığı takınarak sordu.

"Leydi Haviland'la ilgili olağandışı bir şey olup olmadığını araştırmamı istemiştiniz lordum," diye isteksizce cevap verdi Bramsley, kontun neden karısını gözetlediğini sorgulamıyordu ama belli ki kötü bir haber vermeye de hevesli değildi.

Rayne, "Ve onun davranışlarında alışılmadık bir şey fark ettiniz," diye dürttü.

"Evet, lordum. Hanımefendi bu öğleden sonra Riverwood'dan aniden ayrıldı."

"Önce kasamı açmaya mı çalıştı?"

"Anladığım kadarıyla hayır. Ama Bayan Blanchard'la Londra'ya gitmeden önce cep harçlığının geri kalanını istedi."

Rayne, "Ben Riverwood'da yokken daha önce de Londra'ya gitmişti," diye gözlemledi.

"Evet, ama bu sefer bu akşam Leydi Danvers'ın Londra'daki evinde kalmayı planladığını söyledi ve hanımefendinin dün Danvers ailesinin evine gitmek üzere Londra'dan ayrıldığını biliyorum."

Karısının davranışlarının basit bir açıklaması olduğunu uman Rayne, Bramsley devam ederken çene kaslarını gerdi ve kendini sessiz kalmaya zorladı.

"Tedbiri elden bırakmamanın en iyisi olacağını düşündüm ve John James'e sizin talimatınız doğrultusunda Leydi Haviland'ı takip etmesini söyledim. James'ten sadece bir saat önce haber aldım, bu yüzden size rapor vermek için doğrudan buraya geldim."

John James, Napolyon'un yenilgisinden sonra Rayne'in hizmetinde kalmış eski bir İngiliz İstihbarat ajanıydı. Riverwood'a daha bu sabah böyle bir olay için gönderilmişti, çünkü

Şüphelileri fark edilmeden takip etme konusunda oldukça deneyimliydi. James, Bramsley'nin uşağı gibi davranarak Madeline'i izlemek için bolca fırsat bulacaktı.

"Ciddi bir suç işlediğini fark etmiş olmalı," dedi Rayne, midesindeki boşluk hissiyle savaşıyor.

"Korkarım öyle, lordum. Bayan Blanchard, Leydi Haviland'ı The Swan'a bıraktı, orada bir posta arabası kiraladı ve doğuya, Canterbury'ye doğru yola çıktı."

Rayne bu açıklama karşısında kaşlarını çatı. Swan, Londra'nın dış mahallelerindeki büyük bir otobüs istasyonuydu, dolayısıyla Madeline'in işaretsiz bir seyahat arabasına ihtiyacı olduğunda oraya gitmesi mantıklıydı. Ama onun Kent'teki Canterbury'ye değil, Essex'teki Chelmsford'daki evine gitmesini beklerdi. Rayne dalgın dalgın, Canterbury'ye giden yolun, Fransa'ya hızlı bir geçiş sağlayan, deniz kıyısında bir liman olan Dover'a kadar devam ettiğini düşündü.

"Peki James onu Kuğu'dan beri takip ediyor muydu?"

"Evet, at sırtında. Leydi Haviland bu akşam erken saatlerde Maidstone'a ulaştığında önce bir handa kısa bir süre durdu, ardından kimsenin evde olmadığı anlaşılan yakındaki bir kulübeye uğradı. Sonra Mavi Domuz adlı hana dönüp oda tutmuş. Belli ki geceyi orada geçirecek."

Maidstone da Kent'teydi, Haviland ailesinin oturduğu Haviland Park'tan çok uzakta değildi, ama Madeline'in geceyi orada geçirmeyi seçmiş olması daha da şaşırtıcıydı - tabii önceden ayarlanmış bir buluşması yoksa. Bramsley raporunu bitirdiğinde Rayne'in midesindeki batma hissi keskinleşti.

"James, Leydi Haviland'ın izini sürmeye niyetli ve yolculuğuna devam ederse doğrudan buraya haber gönderecek."

"Teşekkür , Bramsley. İyi iş çıkardın. Walters'a söyle, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte arabam hazır olsun," diye ekledi Rayne umursamaz bir tavırla, "ve yatağına git."

"İzin verirseniz lordum, bu gece Nehirağacı'na dönmeyi tercih ederim. Orada başka görevlerim var."

"Nasıl . sonrasını ben devralacağım."

Bramsley başıyla selam verip çalışma odasından çıktı ve Rayne'i çalkantılı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Karısının hangi entrikalara karıştığını öğrenmek için onun izini sürmeye niyetliydi. Ama sabaha kadar bekleyecekti. Bu gece yola çıkabilirdi ama gerçek anı biraz daha ertelemek istiyordu.

Rayne zayıflığını kabul ettikten sonra iğneleyici, kendini küçümseyen bir kahkaha attı. Belki de çok korkaktı ama Madeline'in kendisine ihanet ettiğini doğrulamaktan nefret ediyordu. Daha da önemlisi, gecenin bir yarısı geldiğinde karısını sevgilisiyle yatakta bulmayı hiç istemiyordu.

Zihnini başka yöne çeviremeden Madeline'in o güzel vücudunu başka bir adama verdiği görüntü Rayne'in kafasında parladı. İçinde öfke ile ıstırap arasında bir his yükseldi, ancak durumu ham duygularla değil buz gibi bir mantıkla değerlendirmeye kararlı olarak şiddetle bastırdı.

Rayne kararsız elleriyle kendine sert bir brendi doldurdu, sonra kanepeye çöktü ve gözlerini ayırmadan ateşe baktı. Yine de, ne güçlü likörün ne de çıtırdayan alevlerin içinde hissettiği ani ürpertiği ortadan kaldıramayacağını biliyordu.

Ne dilediğine dikkat et, diye düşündü kasvetli bir şekilde. Madeline'in kendisinden bir şey sakladığına dair kanıt ve şimdi bunu elde etmişti. Gizli bir yolculuğa çıkmış ve gideceği yer hakkında yalan söylemişti. Onu gözetlemesi için görevlendirdiği hizmetkârlar tarafından uyarılmasaydı asla haberdar olamayacağı bir yolculuk.

Madeline'in ürkekliği, suçluluğunu kelimelerden daha yüksek sesle ilan ediyordu - ama ne için suçluluk?

Neden ona gelmemişti? Rayne'in daha önce tahmin ettiği gibi, kardeşi için maddi yardıma ihtiyacı varsa, Gerard'ın tuhaflıklarını finanse etmek anlamına gelse bile, onun bunu vereceğini bilmeliydi.

Ama belki de sorun ağabeyi değildi. Belki de Madeline Gerard'la değil, Ackerby'yle buluşmaya gitmişti.

Dehşetin hastalıklı, nemli ürpertisi Rayne'in midesinden kalbine sızdı. Camille'in yaptığı gibi o da sevgilisiyle buluşmaya mı gitmişti? Tarih tekerrür mü ediyordu? On yıl önce Camille'i sevgilisiyle buluşmaya kadar takip etmişti. Onun ihanetini böyle öğrenmişti.

Rayne bu iki vakanın ürkütücü derecede benzer olduğunu kendine acımasızca hatırlattı. Madeline'tek derdi kendisi olmayabilirdi ama kardeşine, hatta sevgilisine yardım etmek için kendini ona feda etmiş olma ihtimali giderek artıyordu.

Rayne uzun, yakıcı bir brendi yuttu, içinde kopan duygu fırtınasını artık bastıramıyordu... incinme, öfke, acı hayal kırıklığı, kıskançlık, hatta bir parça panik.

Camille onun genç kalbini kırduğında bile böyle bir acı hissetmemişti. En kötü görevlerinde bile, tehlikeyle, ihanetle ve ölümle yüzleştğinde bile bu boşluğu, bu umutsuzluğu hissetmemişti. Madeline'in kendisi için ideal bir eş olduğunu düşünmekle ne büyük bir aptallık etmişti.

Kendisine hararetle lanet okudu. Madeline'in içine girmesine izin vermişti. Kendisini ona karşı tehlikeli şekilde savunmasız bırakmış, ona yapabileceklerinin gerçek tehdidini yanlış değerlendirmişti.

Ve şimdi bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Gözlerini sıkarak kapatan Rayne başını kanepeye yasladı. Uzun bir gece olacaktı ve fazla uyuyabileceğinden şüpheliydi.

On Yedinci Bölüm

Aşk bu kadar acı vermemeli, anne.

Mavi Domuz Hanı'nın ahırına bir arabanın geldiğini duyan Madeline, telaşlı adımlarına ara vererek kiraladığı odanın penceresinden dışarı baktı. Arabanın kapı panelindeki Haviland armasını fark edince inanamayarak irkildi.

Aman , Rayne! Onun burada ne işi vardı?

Madeline, uzun boylu, güçlü kocasının araçtan inip yukarıya, hanın ön girişinin üstündeki katları tarayan delici bakışlarını dehşet içinde izledi.

Panik içinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve görünmemek için pencereden geri çekildi. Yine de Rayne onun burada olduğunu biliyor olmalıydı. Yoksa neden tam da asi kardeşinin ortaya çıkmasını handa dursun ki?

Onu nasıl bulmuştu ki? Madeline merak etti. Ve bu konuda ne yapmalıydı? Ev sahibi Ben Pilling onun varlığını kesinlikle kabul edecek ve Rayne'i odasına yönlendirecekti.

Madeline omuzlarını dikleştirdi. Burada sinmiş halde kalamazdı. Rayne onu aramaya gelmeden önce aşağı inip onunla yüzleşmesi çok daha iyi olacaktı.

Sakin bir nefes alarak retikülünü topladı ve odasından çıktı, ardından kısa bir koridordan geçerek ön merdivenden giriş holüne indi.

Beklediği gibi Rayne'i sohbet ederken buldu ama hancı ile değil. Onun yerine, hanın açık kapısının yanında duruyordu.

Tavernada, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen kahverengi saçlı bir adamla alçak sesle konuşuyordu. Adamın kim olduğunu çıkaramayınca dikkatini kocasına çevirdi. Rayne hâlâ pelerinli paltosunu giyyordu ama şık kunduz şapkasını ve eldivenlerini çıkarmıştı.

Tam o sırada etrafına bir göz attı ve Madeline'i son merdiven basamağında durakladığı yerde gördü. Rayne gülümsemedi ya da konuşmadı. Sadece ona ölçülü bir bakış attı.

Madeline kısa bir an için adamın gözlerindeki öfkeyi ve diğer tanımlanamayan duyguları görebildi. Ama sonra giriş holünü geçip ona doğru gelirken bakışları yeniden esrarengiz bir hal aldı.

"Lordum, sizi buraya getiren nedir?" diye mırıldandı, sesindeki gerginliği belli etmemeye çalışarak.

"Ben de aynı şeyi senden isteyebilirim, aşkım." Adamın ses tonu yumuşaktı, hatta neredeyse ipeksi, ama alttan alta Madeline'in yutkunmasına neden oluyordu. Ona kardeşinin hırsızlığını anlatmaktan nefret ediyordu. Yine de açıklamaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

Kadın sessiz kaldığında Rayne'in yüz hatları belirgin bir şekilde sertleşti. "Bu tartışmayı özel olarak yapsak iyi olur, öyle değil mi?"

"Evet... elbette. Eğer bana katılmak isterseniz üst katta bir oda ayırttım."

Rayne kahverengi saçlı adama hafifçe başını salladıktan sonra koluna girdi ve Madeline'i merdivenlerden yukarı ve koridora doğru itti. Odasına vardıklarında Rayne kolunu bıraktı ve Madeline'i içeri buyur etti.

Birkaç adım sonra Madeline onunla yüzleşmek için döndü, ama Rayne eşikte duraksadı, kapı aralığını doldurdu, uzun, karanlık, yoğun. Bakışları odayı taradı, uzun bir kalp atışı boyunca özenle yapılmış yatağa sabitlendi. Sonunda içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Eee?" Rayne aynı ipeksi tonda sordu, bu da onun ürpermesine neden oldu. "Sizi evinizden elli mil uzağa, yabancı bir handa konaklamaya getiren şeyin ne olduğunu açıklamak ister misiniz?"

"Bu uzun bir hikâye," diye başladı Madeline çekingen bir sesle.

"Yeterince zamanım var. Şu anda hiçbir yere gitmiyorum."

Retikülünün tellerini parmaklarının arasında çevirme isteğiyle savaştı. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Seni takip ettirdim, tatlım."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra anladığını fark edince tekrar kısıldı. Kahverengi saçlı adam.... Madeline onu daha önce nerede gördüğünü ancak şimdi hatırlıyordu. Riverwood'un en yeni uşağıydı o. Adı John James'ti.

"James'i beni gözetlemesi için ayarladın," dedi inanamayarak.

Rayne soğuk bir ifadeyle, "Gizli davranışının bunu gerektirdiğini söyleyebilirim," diye karşılık verdi.

Madeline kendini savunmak için dudaklarını araladı ama uygun bir cevap bulamadı. Davranışları gerçekten de Rayne'in şüphelerini haklı çıkarmıştı. Yine de ona o kadar az güvendiğini ve hizmetkârlarına onu takip etmelerini emrettiğini bilmek canını yakıyordu.

Görünüşe göre onun suskunluğu Rayne'in sabrının tükenmesine neden oldu. "Kimi koruyorsun?" diye sordu aniden. "Kardeşini mi? Yoksa sevgilini mi?"

Madeline . "Sevgilim mi?"

Adamın mavi gözleri kadını delip geçti. "Görünüşe göre burada bir aşıklar buluşması ayarlamışsınız. Bunu inkâr etmeye cesaretin var mı?"

"Elbette inkar ediyorum! Benim sevgilim yok."

Aralarındaki hava bastırılmış bir gerginlikle titreşiyordu. "Buraya Ackerby ile buluşmaya gelmedin mi?" Rayne sordu.

Bu saldırı tarzı Madeline'i daha da şaşırttı. "Neden Ackerby ile buluşacağımı düşündünüz ki?" diye dehşet içinde cevap verdi.

"Sizinle ilk karşılaştığımda ondan kaçtığınızı iddia etmişsiniz. Bir handa uyuyordunuz ve üzerinizde sadece geceliğiniz vardı. O zaman bir sevgili kavgası yapmadığınızı kim söyleyebilir?"

Madeline Rayne'e kuşkuyla baktı. "*Delirdin mi* sen? Ackerby'yi isteyeceğimi nasıl düşünebilirsin? O benim cildimi

sürün."

Rayne ona baktı, tüm duyguları koyu saçaklı mavi gözlerinin ardına gizlenmişti.

"O *kesinlikle* benim sevgilim değil!" Madeline ısrar etti.

"O zaman Danvers Hall'da bahçede seni öperek ne yapıyordu?"

Kocasının sert ses tonu karşısında çenesini savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Bana şantaj yapmaya geldi."

Rayne'in gözlerinde ateş püskürdü, sonra sanki tüm duygularını vahşice kontrol altına almış gibi soldu. Odayı geçerek şapkasını ve eldivenlerini masanın üzerine fırlattı. "Sanırım açıklasanız iyi olur," dedi acımasızca.

Madeline, "Bana bir şans vererseniz bunu memnuniyetle yaparım," diye karşılık verdi.

Bakışları çarpıştığında, Rayne gözle görülür bir şekilde çenesini sıkı. "Dua etmeye devam et." Masadaki bir sandalyeye yerleşti. "Bekliyorum."

Madeline derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki... kardeşimi asılmaktan kurtarmaya çalışıyorum."

Rayne'in ifadesinden bu açıklamanın onda herhangi bir sempati uyandırıp uyandırmadığını anlayamıyordu ama en azından biraz daha az kışkırtıcı bir sesle, "Devam et," diye dürtmeden önce tereddüt etti.

Madeline elindeki cüzdanın karıştırdı, Rayne'e yaklaşırken bileğinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Şey... görüyorsunuz... Gerard üç hafta kadar önce çocukluk aşkıyla kaçtı ama İskoçya'ya gitmeden önce Lord Ackerby'den paha biçilmez bir aile yadigârı çaldı."

Madeline duraksamalı bir anlatımla, Gerard'ın kolyeyi çalma nedeni ve kolyeyi asıl sahipleri olduğu söylenen yeni gelininin ailesine teslim etme arzusu da dahil olmak üzere tüm hikayeyi itiraf etti.

Ackerby'nin gazabının komplikasyonlarını anlatmaya devam etti - Gerard ve Lynette evlilik hayatlarının ilk haftasını Mavi Domuz Hanı'ndan kısa bir mesafede, Lynette'in kuzeni Claude Dubonet'ye ait bir kulübede geçirmişlerdi; Gerard'ın

Hizmetçilerine yapılan saldırı ve Gerard'ın daha sonra Ackerby ve adamlarının izini sürdüğüne dair duyduğu korku, onu karısıyla birlikte kulübeyi terk edip saklanmaya itmişti.

"Gerard, Ackerby'nin intikamından kaçınmak için Fransa'ya kaçmaya karar verdi," diye sözlerini tamamladı Madeline kısık bir sesle, "ve benden ona mektupla para göndermemi istedi. Ama onun yerine buraya, kolyeyi Ackerby'ye iade etmeye ikna etmek için kendim geldim."

"Geri vermek niyetinde misin?" Rayne ters bir şekilde sordu.

"Elbette. Yapılacak tek onurlu şey bu. Kolye Gerard'a ait değil ve onu vermeye hakkı yok. Ve onu iade ederek Ackerby'yi kardeşimi hapis cezasından ya da daha kötüsünden kurtarmaya ikna etmeyi umuyorum."

Rayne onun doğruyu tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Onun kardeşinin suçuna ortak olduğunu mu düşünüyordu? Madeline onun yüzünü izleyerek merak etti.

Tekrar konuştuğunda ses tonunda belirgin bir soğukluk vardı. "Yani bana yalan söylediniz ve nerede olduğunuzu gizlediniz, gideceğiniz yerin Leydi Danvers'ın Londra'daki evi olduğunu söylediniz?"

"Aslında sana yalan söylemedim," diye itiraz etti. "Sadece buraya geleceğimi sana söylemedim."

"Bramsley'e yalan söylediniz, ki bu da neredeyse aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil! Hizmetçilerinizin ya da diğer bağlantılarınızın kardeşimin bir suçlu olduğunu bilmesini istemedim."

Rayne'in sert bakışları onun yüzünü aradı. "Peki neden bana gelip yardımımı istemedin?"

"Birçok nedeni var. Bir kere, sorunlarımın yükünü sana yüklemek istemedim. Ayrıca kardeşimi kendi aptallığından kurtarmak ve bir skandalı önlemek için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ailen zaten benimle evlenmeden dolayı yeterince dehşete düşmüş durumda. Büyükannen Gerard'ın bir akranından çaldığını öğrense nasıl tepki verirdi? Ya da hapse atılsa ya da asılsa?"

Cevap vermeyen Rayne, sanki onun doğruluğunu yargılamaya çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı.

Madeline alt dudağını ısırđı. Ona bir skandalı önlemenin kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyemezdi - çünkü Rayne'e umutsuzca aşıkı ve onun sevgisini kazanma şansını kaybetmekten korkuyordu - çünkü o zaman ona acıyabilirdi ve bu dayanılmaz olurdu.

"Ackerby sana nasıl şantaj yapıyordu?" diye sordu sonunda.

"Danvers Hall'a geldiğinde hırsızlık olayını yeni öğrenmişti," diye dürüstçe cevap verdi. "Metresi olursam suç duyurusunda bulunmayacağını ama kolyenin Gerard'da kalmasına izin vereceğini söyledi."

Rayne'in gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parladı. "Peki ona ne söyledin?"

"Elbette reddettim. Ama eğer gerçekten çalmışsa Gerard'a malını geri vereceğime söz verdim. Ackerby bir öpücük karşılığında kolyeyi geri almam için bana zaman tanıyacağını söyledi ve itiraz etmeye fırsat bulamadan bana saldırdı. *Bu* yüzden bizi bahçede öpüşürken buldunuz. Ama sonra ona yere düşürdünüz ve onu düelloya teşvik ettiniz. O kadar öfkeliydi ki kardeşime karşı hemen harekete geçeceğinden korktum. Ben de Ackerby'ye mektup yazarak Gerard'la kendim konuşup onu kolyeden vazgeçmeye ikna edene kadar beklemesini rica ettim."

"Düelloyu iptal etmemizi istemenin nedeni Gerard için duyduğun endişe miydi?"

"Kısmen. Yaralanabileceğinden de endişelendim. Ackerby'nin mükemmel bir nişancı olduğu söyleniyor."

Rayne onu incelemeye devam etti. "Bunlara neden inanayım ki?"

"Neden bana inanmayasınız ki?" Madeline karşı çıktı. "Ben doğruyu söylüyorum."

"Bu kanıtlanmayı bekliyor. Sen de kardeşinle aynı şekilde işbirliği içinde olabilirsin."

Onun cevabı karşısında irkildi ama yükselen umutsuzluğunu bastırmaya çalıştı. "Neden benim eylemlerimden bazılarını düşündüğünü anlayabiliyorum

Ŗüpheleniyorsun Rayne, ama neden bir sevgili edinerek evlilik yeminine ihanet edeceğimi düşündüğünü anlamıyorum, hem de Ackerby ile."

"Aksini düşünmem için bana ne gibi bir neden sundunuz?" karşılık verdi. "Geçen hafta Londra'ya sık sık yaptığınız geziler sırasında Leydi Danvers'la alışveriş yaptığınızı iddia ettiniz ama dün onunla birlikte olduğunuz konusunda yalan söylediniz. Onu bir sevgilinizle yaşadığınız gizli bir ilişkiyi örtbas etmek için kullanmış olmanız akla yatkın."

Bu suçlama Madeline'i hem üzmüş hem de kızdırmıştı. "Zamanının çoğunu bana ne yaptığını söylemeden Londra'da geçiriyorsun. Bir ilişki içinde olmadığınızı nereden bileyim? Belki de orada bir metresiniz vardır."

"Belki de öyle."

Kelimeler doğrudan kalbine saplandı. Madeline boğazındaki sıkışma yüzünden yutkunmakta zorlandı. Rayne'in ısırarak verdiği cevaptan pişmanlık duyuyormuş gibi dudaklarını büzmesi küçük bir teselli gibi göründü.

Bir süre sonra daha yumuşak bir ton kullanarak konuyu değiştirdi. "Peki senin planın ne Madeline? Gerard'ın parasını alması için burada beklediğini söylüyorsun."

"Evet. Mektubuna göre bugün saat birde gelmeyi planlıyor."

"Bir saat ."

"Evet," diye cevap verdi, saatlerin ne kadar yavaş ilerlediğinin farkındaydı.

"Gerard'ın şu anda nerede olabileceğini bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Dün akşam ve bu sabah Claude Dubonet'nin kulübesine gittim ama evde kimse yoktu. Hancı da Claude'un nereye gittiğini ya da Gerard'ın nerede saklandığını bilmiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Madeline dilini tutmuş, Rayne'in bir sonraki sorularını ama yine de onun lanet olası iddiaları karşısında içi bulanmaya başlamıştı. Yüzü sert ve ifadesiz kalsa da, ona tam olarak inanmadığından, öfkeli şüphelerinin hâlâ kaynadığından şüpheleniyordu.

Eski mesleği onu haklı olarak güvensiz kıldığından, Rayne onun hakkında en kötüsünü düşünmeye yatkındı, özellikle de kanıtlar onun suçluluğuna işaret ettiğinde. Ama yine de onun böylesine alçakça işler yapabileceğini düşünmesi -ağabeyinin hırsızlığıyla işbirliği yapması ve daha da kötüsü, bir sevgili edinerek kutsal yeminine ihanet etmesi- onu çok üzmüştü. Aklı onun mantığını anlayabilirdi ama kalbi anlamıyordu.

"Yani Gerard geldiğinde onunla yüzleşmek niyetindesin," diye devam etti Rayne.

"Evet."

"Ya haklıysa - Ackerby'nin adamları onun ?
Kendinizi tehlikeye atıyor olabileceğinizin farkındasınız."

Madeline donuk bir ifadeyle tabancasına baktı. "Tabancam yanımda."

"Kararlı haydutlara karşı tek bir atış ne işe yarar ki?" "Bir
şekilde halledeceğim."

Rayne alçak sesle bir yemin mırıldandı. "Hayatımda duyduğum en aptalca taktik. Burada bile olmamalıydın."

"Başka ne seçeneğim vardı ki?" diye sordu. "Gerard benim kardeşim. Onu öylece terk edemezdim."

"Bana gelebilirdin," diye hatırlattı Rayne ona oldukça sert bir şekilde.

"Durumu kendi başıma halledebileceğimi düşündüm. Ayrıca, Gerard'ın tarafını göreceğinden emin değildim."

"Ne tarafı bu? Sadece bir hırsız değil, aynı pervasız bir aptal olduğumu?"

Madeline dudağını ısırды, ancak Rayne'in suçlamaları kendi yaptığı suçlamalardan daha fazlası değildi. "Gerard şimdiye kadar yasaları hiç ihlal etmedi ama o aşık, Rayne. Aşk bazen insanlara aptalca şeyler yaptırır."

"Ve haince şeyler de."

Konuşmak için ağzını açtı ama durakladı çünkü ağlama ihtiyacıyla boğazı aniden acıdı. Büyük bir utançla, sıcak gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı.

Rayne'in görmesini istemediği için arkasını döndü ve körlemesine pencereye doğru ilerledi.

Arkasından, "Eğer kardeşini arıyorsan, hiç zahmet etme. Ön kapıdan girmesi pek olası değil."

"Biliyorum," diye mırıldandı Madeline. "Hancıdan Gerard geldiğinde bana haber vermesini istedim."

"Ve sen de ona musun?"

İsteksizce omzunun üzerinden Rayne'e baktı. "Ona yüklü bir miktar ödedim."

"Yine de sana ihanet edebilir ve Gerard'ı uyarabilir." Rayne aniden ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorunca irkildi.

"John James ile konuşmak için. Hancıyı izleyebilir, böylece kardeşin ona yaklaştığında hemen haberimiz olur."

Bununla birlikte Rayne kendini odadan dışarı bıraktı.

Madeline içinde umutsuz bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. Rayne her zamanki gibi kontrolü tamamen eline almıştı. O bir savaşçı, modern zamanların beyaz şövalyesiydi. Onun hainlik ve ihanetten suçlu olduğunu düşünse bile, onu ve belki de kardeşini zarar görmekten korumaya çalışacaktı. Yine de göğsüne yayılan kasvetli umutsuzluk hissine engel olamıyordu.

Başını öne eğen Madeline kollarını kendine çaresizlikle savaştı. Gözlerinin kenarlarından çaresizce yaşlar süzülürken vücudu duygularla titriyordu.

Eğer Rayne'e bu kadar derin bir güvensizlik besliyorsa onu sevmesi nasıl mümkün olabilirdi? Eğer onun hırsızlıktan ve hatta sadakatsizlikten suçlu olabileceğini düşünüyorsa? Şüpheleri, casuslarını onun her hareketini izleyecek kadar derinse?

Kendisine bu kadar az güvenen bir adamın sevgisini kazanma umudu yoktu.

Yine de suçlanacak tek kişi kendisiydi, diye düşündü Madeline, hıçkırıklara karşı mücadele ederek. Kendi fantezileri tarafından baştan çıkarılmıştı, kalbinin derinliklerinde olanlar.

Rayne'in olmadığı süre boyunca gözyaşlarının düşmesine güçsüzce izin verdi. Koridordaki ayak seslerini duyar duymaz ıslak gözlerini ve yanaklarını kuruladı. Onun önünde ağlamaktan nefret ediyordu. Kalbinin kırıldığını bilmesine izin veremezdi, veremezdi.

Neyse ki Rayne içeri girdiğinde neredeyse kontrolünü yeniden kazanmıştı. Ancak hancının karısı elinde bira, et ve peynirle dolu bir tepsiyle onun arkasından içeri dalınca şaşırdı.

Rayne açıklama olarak, "Yemek sipariş ettim," dedi.

Bayan Pilling Madeline'e temkinli bir gülümsemeyle tepsiyi masaya bıraktı, sonra reverans yapıp gitti. Tekrar yalnız kaldıklarında Rayne ona masada bir sandalye uzattı.

"Gel, ," diye emretti.

Ona doğrudan bakma riskini göze aldı. Gözleri o şiddetli, sıcak yoğunluğunu kaybetmişti ve onun yerine sadece karamsar ve karanlık görünüyordu.

"Bir şeyler yemelisin," diye ısrar etti.

"Aç değilim."

Tereddüt , sanki onu sıkıştıracakmış gibi görünüyordu, ama sonra masaya yerleşmeden ve kendi tabağına yardım etmeden önce "Pekala," diye mırıldandı. Adam sayfaları açıp okumaya başladığında Madeline onun bir yerlerden birkaç gazete de bulduğunu fark etti. Operasyonlarının bir tür eylemle sonuçlanmasını bekleme konusunda uzun süredir deneyim sahibi olduğuna şüphe yoktu.

Soğuk, sıcak ve midesi bulanmış hissederken bir lokma bile yiyemiyordu. Rayne'le ilgili umutsuzluğunun yanı sıra Gerard için duyduğu endişe de aklını başından almıştı.

Madeline zihinsel olarak başını salladı. Rayne'in bu kadar sakin görünmesine kuşkusuz içerlemişti ama o sıradan bir adam değildi. İstihbarat alanındaki engin tecrübesi sayesinde, muhtemelen

tehlike, korkudan etkilenmez. Baronun uşakları onu korkutamazdı.

Birden aklına korkunç bir düşünce gelince donup kaldı. "Ya Ackerby's ruşans Gerard'ı çoktan bulduysa?" diye sordu telaşla.

Rayne başını kaldırarak, "Bu mümkün," dedi. "Kardeşin ikiye kadar , onu bulana kadar bölgeyi arayacağız." Bakışları yeniden keskinleşti. "Ama Ackerby'nin haydutlarıyla *benim* ilgilenmeme izin vereceksin Madeline. Onların türüyle ilgili senden çok daha fazla deneyimim var."

Madeline sessiz kaldı. Rayne ona yine kırılğan bir çiçekmiş gibi davranıyordu ama yine de itiraz etmeye niyeti yoktu. Bu durumda Rayne haklıydı; Madeline boyunu çoktan aşmıştı. Aslında Rayne'in bu krizle yüzleşmesine yardım etmek için orada olması onu rahatlatmıştı. Onun güven eksikliği kalbini sızlatsa da, yalnız olmadığı için mutluydu.

Yine de iki gece önce aralarında en azından bir tutku varmış gibi davrandıklarını hatırlamadan edemiyordu. Bu ağır, gergin sessizlik, onun kayıtsızlığından bile daha kötüydü.

Umutsuz acısının şiddetlendiğini hissederek, izlemek ve beklemek için pencereye döndü.

Hesaplamasına göre, bir şey olması için tam bir saat geçmesi gerekiyordu. Bu arada Madeline aşağıdaki han avlusunda büyük bir hareketlilik gördü ama Rayne'in tahmin ettiği gibi kardeşinden hiçbir iz yoktu.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret Rayne gazetesini yere attığında geldi. Rayne ayağa fırlayıp kapıya doğru koşarken Madeline hanın içinde bir yerlerden belli belirsiz gelen bağırışlar duydu.

Rayne kapıyı açtığında kargaşa daha da arttı.

Odadan koşarak çıkmadan önce omzunun üzerinden "Burada kal!" diye bağırdı.

Madeline sesin sanki alt katta bir kavga varmış gibi geldiğini fark etti, kalbi aniden göğsünde çarpmaya başladı.

Rayne'in emrine itaat etmeyip onun peşinden koşarken hızla retikülünü kaptı ve içinde tabancasını aradı.

Kadın başına geldiğinde adam çoktan merdivenin dibine ulaşmıştı Madeline'in kalbi boğazına fırladı ve giriş holündeki mücadeleyi değerlendirirken oraya yerleşti. Üç kaba görünümlü adam kardeşi ve James'e vahşi bir saldırı düzenliyordu.

Biri Gerard'ı boğazından tutmuş, ön kapıdan dışarı sürüklemeye çalışıyordu. Yolun karşısında James diğer iki canavarı yumruklarıyla uzak tutmak için cesurca mücadele ediyordu. Hancı ise ayakta durmuş, aciz bir şekilde olanları izlerken, küçük bir müşteri kalabalığı da açık taverna kapısında aval aval bakmak için toplanmıştı.

James sert bir şekilde yere düşerken Rayne bir çığlık attı ve darbeler havada uçuşarak kavgaya daldı.

Madeline, Gerard'ın başka bir girişten gizlice girmiş olması gerektiği sonucuna vardı ve ona saldıran serseriler de öyle. Tanrıya şükür, James onu izliyordu, yoksa kardeşini yakalayıp götürmeyi başarabilirdi.

Şu anda olduğu gibi, James baygındı ve Rayne iki haydutla uğraşmakla meşguldü, bu yüzden Gerard'a yardım edecek kimse yoktu. Birkaç taş ağırlığındaki Gerard, çirkin adamın boğucu pençesine karşı nafil bir mücadele veriyordu.

Madeline Gerard'ı vurmaktan korktuğu için ateş edemedi, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Merdivenlerden koşarak indi ve kendini saldırganın üzerine attı, bir yumruğuyla vahşinin omzuna ve kafasına vurdu, iki ayağıyla da kaslı bacaklarını tekmeledi.

Adam o kadar şaşırmıştı ki neredeyse elini bırakacaktı ama aniden toparlandı ve etli bir yumrukla kadının darbelerini savuşturmaya başladı. Yumruklardan biri sağ yanağına ve geriye doğru tökezlerken yıldızları görmesine neden oldu.

Madeline acı dolu bir çığlık attı ama her zamankinden daha kararlı bir şekilde Gerard'ın saldırganına doğru tekrar ilerledi. Zaman kavramı yoktu, sadece kardeşini kurtarmak için paniklemiş, şiddetle koruyucu bir içgüdü vardı.

Yine de, sert eller onu kavrayıp çekmeden önce en azından birkaç dakika geçti.

Madeline tabancasının elinden alındığını hissettiğinde bir çığlık daha attı, bu seferki protestoydu. Bir sonraki anda Rayne koruyucu bir şekilde önünde durmuş, silahın namlusunu vahşinin şakağına dayamış ve ölümcül bir sesle, "Eğer yaşamayı seviyorsan, onu serbest bırakacaksın," demişti.

Ru an bu tehdit karşısında dondu kaldı, ardından hızla esirini serbest bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı.

Madeline de silahlı kocasının ölümcül derecede tehlikeli görüldüğünü görünce durdu. Rayne'in diğer iki saldırganı yere yatırdığını, Gerard'ın ise dizlerinin üzerine çöküp belinden iki büküm olduğunu, boğazını tuttuğunu ve nefes nefese kaldığını gördü.

Nefes nefese kalan Madeline kardeşinin yanına çöktü. Öfke ve korku kanında çılgınca alevleniyordu ama rahatlama da etkisini göstermeye başlamıştı.

"Tanrım, Gerard," diye yalvardı, dikkatli bir elini onun omzuna koyarak, "iyi misin?"

Kızaran boğazına ek olarak burnundan kan damlıyordu ve hasarlı sol gözü şişmeye başlamıştı. Yine de yaralarına rağmen kardeşi dengesiz bir şekilde başını salladı ve mırıldandı: "... geleceğim...."

Gerard tekrar öksürdü, sonra Rayne'e baktı. "Diyorum ki..." diye homurdandı, "o herife müthiş bir hak verdin. Siz... Centilmen Jackson'ın kulübünde dövüşmüş olmalısınız."

Madeline bir kızgınlık hissetti. Rayne'in rakiplerini yerle bir ederken sergilediği yetenekli dövüş formuna hayranlık duymak uğruna ölümle burun buruna gelmeyi görmezden gelmek tam da ağabeyine göreydi.

Gerard boğuk bir sesle, "Siz Haviland olmalısınız," diye ekledi. "Teşekkür ederim, çok iyi bir zamanda geldiniz."

"Bana değil, kız kardeşine teşekkür et," diye cevap verdi Rayne acımasızca.

Gerard Madeline'e zayıf bir sırıtış fırlattı. "Teşekkür , sevgili kardeşim.

Size en derin şükranlarımı sunuyorum."

Rayne ise ona karanlık bir bakış fırlattı. "Sanırım sana yukarıda kalmanı söylemiştim."

Onun eleştirisine bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Gerard'ın hayatı tehlikeye demir zincirlerin onu uzak tutamayacağını bilmeliydi.

Kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ederken Rayne'in bakışları onun yüzüne, yanağındaki olgunlaşmakta olan morluğa sabitlendi.

"Bu piç kurusu sana vurdu," diye mırıldanırken, boştaki eli kadının yanağına hafifçe dokundu.

Rayne'in yüzü öfkeyle öylesine kararmıştı ki Madeline irkildi ve ondan uzaklaştı. "Bunun bir anlamı yok. Gerard güvende ve önemli olan tek şey de bu."

Kızın hafifçe geri çekilmesiyle Rayne'in mavi gözlerinde farklı bir duygu titreşti, pişmanlığa benzer bir şey. Bakışlarını tekrar çevirerek tabancayı daha sıkı kavradı ve namluyu adamın kafatasına doğru daha sert bastırdı.

"Ellis'i yakalaman için seni kim gönderdi?" diye sordu aynı sessiz ve ölümcül ses tonuyla.

"Lord Hazretleri... Baron H'ackerby," diye hızlıca cevap verdi adam, belli ki bu kadar zorlu bir soyluyla uğraşmak istemiyordu.

Tam o sırada John James bir iniltiyle uyandı. Eski uşak aniden dirseğinin üzerinde doğruldu ve çoktan sona ermiş olan kavgaya yeniden katılmaya hazırlandığında, hancı sonunda kendini çekismeye dahil etti ve James'in ayağa kalkmasına yardım etmek için acele etti.

Tavernanın kapısında toplanmış aval aval bakan kalabalığı fark eden Rayne, kaba bir tavırla onlara işlerine bakmalarını söyledi ve ardından hancıya bir bakış fırlattı. "Bu serserileri tutabileceğiniz bir odanız var mı Bay Pilling?"

"Evet lordum," dedi Pilling, han defterinin bulunduğu yüksek tezgâhın arkasındaki kapıyı işaret ederek. "Benim o ce'mun ötesinde bir depo var

sağlam bir kilitle."

"Güzel. Saldırı suçundan yargılanmak üzere merkeze götürülmeden önce onlarla biraz konuşmak istiyorum."

Madeline'in tabancasını James'e verdi, o da derhal bilinci yerinde olan tek tutuklunun gözetimini üstlendi. Ardından Rayne, mal sahibine hitap etmeden önce bilinçsiz iki haydudu işaret etti.

"Lütfen diğer ikisiyle ilgilen," diye Pilling'e talimat verdi. "Onları sıkıca bağlamanızı öneririm. Ve işiniz biter bitmez hanımefendi ve erkek kardeşi için nemli bezler getirin."

"Elbette lordum, ."

"Bu arada, itirazınız yoksa kısa bir süreliğine ofisinize el koymak niyetindeyim."

"Hayır, hayır lordum, itirazım yok. Siz nasıl isterseniz."

Rayne yaralı Gerard'a bir omuz verdi ve tezgâhın arkasına geçip hanın küçük girmesine yardım etti. Madeline isteksizce onu takip etti, Rayne'in kardeşini sözde suç faaliyetleri hakkında sorgulamak için mahremiyet istediğinin farkındaydı.

Masanın arkasında sadece bir sandalye vardı ve Gerard minnetle sandalyeye oturdu, ardından da burnundaki kanamayı durdurmak için Rayne'in mendilini kabul etti.

Ancak Rayne ona rahatlaması için zaman tanımadı. Madeline kapıyı arkalarından kapattığı anda, "Açıklamaya başlamanı öneririm, Ellis," diye emretti.

"Açıklamak mı?" diye sordu genç adam.

Rayne'in çenesindeki bir kas sertleşince Madeline hemen araya girdi. "O zaten her şeyi biliyor Gerard, bu yüzden sen de tamamen dürüst olabilirsin."

Rayne'in bakışları kısa bir süreliğine onunkilerle birleşti ve Rayne dikkatini tekrar kardeşine yöneltti. "Hikâyenin kız kardeşinin versiyonunu dinledim. Şimdi de seninkini duymak istiyorum."

Gerard, Rayne'e ne kadarını karar verir gibi dikkatle baktı. Kaçamak cevaplar vermenin

Çünkü Madeline'in tüm hikâyesini doğrulayan, paha biçilmez kolyeyi çaldığını ve ardından Ackerby'nin üç adamı tarafından saldırıya uğramasına neden olayları istemeye istemeye anlatmaya başladı.

Sözlerini bitirdiğinde Madeline sıkıntısını dile getirmekten kendini alamadı. "Gerard, nasıl böyle *hırsızlık* yaparsın?" diye mırıldandı dehşet içinde.

Bakışlarını Maddie'ye çeviren Gerard çenesini sertleştirdi. "Eğer bana ders vermek istiyorsan Maddie, zahmet etmene gerek yok. Hepsini tekrar yapardım."

"Ama kolye sana ait değil."

"Hayır, Vicomte ve Vicomtesse de Vasse gerçek sahipleridir," dedi hiddetle. "Madam la Vicomtesse'in nişan portresi için kolyeyi taktığı bir minyatür var. Bu onun en değerli eşyasıydı ve bir gün kızına miras kalmasını istiyordu. Üstelik ben sadece kolyeyi aldım, onlardan çalınan diğer mücevherleri değil."

"Başka hangi mücevherler?" Rayne araya girdi.

"Vikont paha biçilmez bir aile yadigârı koleksiyonuna sahipti. Üçüncü baron -şimdiki Lord Ackerby'nin babası- hepsini çaldı."

Rayne, "Bu ciddi bir suçlama, Ellis," diye gözlemledi.

"Evet ama bu doğru," diye ısrar etti Gerard. "Diğer pek çok aristo gibi, de Vasses'lar da Devrim'in doruğunda Fransa'dan kaçırılmak için fahiş meblağlar ödemek zorunda kaldılar, ancak İngiltere'ye vardıklarında hala bir servet değerinde mücevherleri vardı. Chelmsford'a yerleşmelerinden kısa bir süre sonra evleri soyuldu ve tüm mücevherler ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra koleksiyon Ackerby'nin babasının elinde yeniden ortaya çıktı. Hırsızlığı onun düzenlediği hiçbir zaman kanıtlanamadı, ancak mücevherleri yasadışı yollardan elde ettiği ve suçtan büyük kazanç sağladığı açıktı. Baron, de Vasses'larla yüzleştğinde ise onların taleplerini yerine getirmeyi reddetmiş ve sadece değerli eşyalarını sahipsiz bıraktıkları için onları azarlamıştır."

Madeline sert bir ifadeyle, "Bu yine de size kolyeyi alma hakkı vermez," dedi.

"Ben sadece adaleti savunuyordum Maddie," diye karşı çıktı Gerard. "*Annemin* geçmişini bildiğin için göçmenlerin içinde bulunduğu kötü durumu çok iyi biliyorsun. Devrimci hükümet tarafından giyotine gönderilmeyen ya da ayak takımı tarafından öldürülmeyenler, Lynette'in anne babası da dahil olmak üzere evsiz ve parasız kaldılar. Ailelerinin ve arkadaşlarının çoğunun kafalarının kesilmesini izledikten ve sahip oldukları neredeyse her şeyi kaybettikten sonra, yeni bir hayata başlama umuduyla İngiltere'ye geldiler; ancak tek geçim kaynakları ellerinden çalınca gelecekleri paramparça oldu. Ackerby'nin onların tek mirasını elinde tutmasına izin verilmesi doğru değil."

"Yani yasaları kendi ellerinize alarak meseleleri düzeltmeye mi karar verdiniz?" Madeline sordu. "Merhum baronun oğlundan çalarak mı? Böylesine kendine hizmet eden bir mantığı nasıl haklı çıkarabilirsin? Babası dediğiniz gibi suçlu *olsa* bile, bu Lord Ackerby'nin yıllar önce işlenmiş bir suçla hiçbir ilgisi yok."

Gerard kaşlarını çattı. "Ackerby'nin tarafını tuttuğuna inanamıyorum!" "Tutmuyorum! Sadece seni hapisten ya da daha kötüsünden uzak tutmak istiyorum."

Ağabeyinin yüz hatları öfkesinin bir kısmını kaybetmişti. "Mesele sadece yeni geliminin ailesinin gözüne girmek istemem değil Maddie. Lynette'i böyle perişan görmeye dayanamıyorum. Kaçtığımızdan beri her gece ağlayarak uyuyor, ailesinden uzaklaştığını biliyor. Onların affını kazanamaz ve onları yeniden bir araya getiremezsem, bana duyduğu sevgi hızla yok olacak."

Madeline tereddüt etti, Gerard'ın hırsızlığının haklı olduğu iddiasını anlayışla karşıladı ama kabul etmek istemedi. "Lynette seni gerçekten seviyorsa, senin hayatını ailesinin maddi tatmininden üstün tutacaktır. Bugün *öldürülebilirdin*. Asılırsan ya da ikiniz de hayatınızın geri kalanını Fransa'da kaçak olarak saklanarak geçirmek zorunda kalırsanız Lynette'in daha mutlu olması pek olası değil."

"Hayır, Lynette benimle aynı fikirde. Fransa'da yaşamak zorunda kalsak bile kolyenin ailesinde kalmasını istiyor." Gerard'ın ifadesi

yalvarmaya başladı. "Lütfen Maddie, bana yardım etmelisin."

Güçsüzlük hisseden Madeline dehşet ve hayal kırıklığı içinde ağabeyine baktı.

"*Annem* senin çalmana ne derdi?" diye mırıldandı sonunda.

Gerard daha sakın bir sesle, "Onu bu işe karıştırmak haksızlık," diye itiraz etti. "*Annem* çoktan öldü. Ve her halükarda, adaletin yerini bulduğunu görmek isteyeceğine inanıyorum."

Belki de bu konuda haklıydı ama yine de.... Madeline elini şakağına götürdü. Sadece morarmış yanağı zonklamakla kalmıyor, kardeşinin mantıklı düşünmesini sağlamanın beyhudeliğiyle başı da ağrıyordu. "Tüm geleceğini mahvettiğinin farkında değil misin Gerard? Seni bir daha asla göremeyebileceğimden bahsetmiyorum bile. Kolyeyi Ackerby'ye geri vermek zorundasın."

"Yapamam, Madeline. ."

Ortaya gergin bir sessizlik çıktı. Onların tartışmasını yorum yapmadan izleyen Rayne, çıkmazlarını bozdu.

"basit bir çözümü var," dedi yavaşça.

Kadın gözlerini ona çevirdiğinde Rayne açıkladı. "Kolyeyi Ackerby'den satın alacağım ve kardeşinize karşı suçlamada bulunmamasını sağlayacağım."

"Diyorum ki, bu senin için 'sermaye' olurdu!" Gerard haykırdı.

Madeline ise Rayne'e baktı, üzüntü ve umut arasında gidip geliyordu. Şövalyelik damarıyla zayıf ve savunmasız olanları savunmaya ve adalet için savaşımaya kararlıydı. Gerard'ın göçmenlerin kötü durumundan yakınması, Rayne'in sempatisini kazanmak için karısının aşkını kaybetmekten duyduğu korkuyu ifade etmekten çok daha iyi bir yoldu. Ama Rayne'in kolyeyi satın almaya çalışmanın gerektireceği mali fedakârlığı yapmasına izin veremezdi.

Ayrıca Rayne'in neden kardeşine kendi yarattığı bu ikilemden kurtulması için yardım etmek istediğini de anlayamıyordu. Kısa bir süre önce Rayne onu acımasızca ihanet ve zinayla suçlamıştı. Yüz hatları

Şimdi esrarengizdi, duygudan yoksundu, ne düşündüğü ya da hissettiği konusunda hiçbir ipucu vermiyordu.

Madeline, Rayne'e dönmeden önce, "Bu 'sermaye' olmaz," diye cevap . "Ackerby kolyeyi vermeye razı olsa bile -ki bu son derece şüpheli- bu size bir servete mal olur ve akılsız kardeşimin suçunu desteklemek için paranızı sokağa atmanıza izin veremem."

Rayne'in ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İnatçılığın aileden gelen bir özellik olduğu açık," diye kuru bir ses tonuyla gözlemledi.

Madeline kaskatı kesildi. "Size daha önce de söyledim lordum, sadakanızı istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok."

Gerard araya girmek için acele etti. "Yardımlını kabul edecek kadar gururlu değilim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır, Lord Haviland. Her kuruşunu bir şekilde geri ödeyeceğime yemin ederim, bu yıllar alsa da."

"Yıllar mı?" Madeline sönük tonunda tekrarladı. "Yüzyıllar boyunca ona borçlu kalacaksın."

"Bu yine de Fransa'ya sürülmekten iyidir."

Tartışmayı kaybettiğinin farkında olarak itirazını Rayne'e yeniden ifade etti. "Ackerby'yi kolyeyi vermeye ve Gerard'ın hırsızlığını görmezden gelmeye nasıl ikna edeceksin?"

"Yandaşlarını kardeşinizin peşine taktığı ve hizmetçinize saldırdığı düşünülürse çok da kült olmamalı," diye cevap verdi. Ackerby vahşiliğinin bilinmesini ya da babasının asıl hırsızlıktaki suç ortaklığına dair iddiaların ortaya çıkmasını istemeyecektir."

Madeline başını salladı, çaresizlik hissi giderek artıyordu.

"Hadi ama Maddie," diye yalvardı Gerard. "Ülkeden kaçmak zorunda kalmamı istemezsin, değil mi? Bu mükemmel bir çözüm."

Yenildiğini anlayınca derin bir iç geçirdi. "Oh, . Ama bu kadar kolay kurtulmayı hak etmiyorsun."

Haylaz kardeşi sırtarak gülümsedi. "Tabii ki hayır. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum, kardeşlerin en iyisi."

Onu sarsma arzusunu dizginleyerek bir karşılık verdi, ama sonra Rayne araya girdi.

"Kolye şimdi nerede?" diye sordu ağabeyine.

Gerard isteyerek cevap verdi. "Eşim Lynette ile birlikte. Buradan birkaç mil ötedeki bir çiftlik evine sığındık." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Bir an önce Lynette'in yanına dönmeliyim. Kısa süre içinde dönmezsem endişelenir."

"Buraya atla mı
geldin?" "Hayır,
yürüdüm."

"O zaman sizi arabamla oraya götüreceğim. Önce Ackerby'nin kölelerini sorgulayıp nerede bulunabileceğini öğrenmek istiyorum. Bu arada, görünüşünüze çeki düzen vermelisiniz. Gelininiz sizi böyle hırpalanmış görünce telaşlanacaktır."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt eden Rayne, Madeline'e bir bakış attı. Bakışları Madeline'in morarmış yanağında sabitlenince gözlerinde yine öfke titreşti. Hatta ona dokunup teselli edecekmiş gibi elini kaldırdı... ama sonra geri çekildi.

Rayne başka bir şey söylemeden, Madeline'e aralarında hâlâ büyük bir uçurum olduğunu acımasızca hatırlatarak kendini o ce'den aşığı bıraktı.

Biraz sonra Bayan Pilling elinde bezler, bir leğen ılık su ve masanın üzerine bıraktığı bir kavanoz merhemle geldi. Dikkatinin dağılmasına çaresizce ihtiyaç duyan Madeline, annelerinin vefatından bu yana sayısız kez yaptığı gibi, kardeşinin yaralarına müdahale etmek için otomatik olarak beze uzandı.

Gözünün üstündeki vahşi kesiğe hafifçe dokunduğunda Gerard acıyla irkildi, ancak Madeline kalbini dolduran acının çok daha derin olduğunu biliyordu.

Kardeşi bu fiyaskodan muhtemelen aşkı ve geleceği güvence altına alınmış olarak çıkacaktı ama evliliğinin içine ettiği rezaleti düşününce kendi aşkı ve geleceği için böyle bir umudu yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Kalbimi çok daha iyi korumalıydım, anne. Şimdi bedelini ödemek zorundayım.

Rayne şimdilik evliliğinin geleceği üzerine düşünmekten kaçınıyordu çünkü halledilmesi gereken daha acil meseleler vardı: Gerard Ellis'i genç geliniyle yeniden bir araya getirmek ve Ackerby'yi kendisine karşı suç duyurusunda bulunmamaya ikna etmek. Yine de Rayne'in vicdanı onu acımasızca cezalandırıyordu.

Madeline ona sadece doğruyu söylemekle kalmamıştı, sadece güdülerini tamamen masum değildi, aynı zamanda ona ihanet etmek şöyle dursun, aslında *korumaya* çalışıyordu. Kardeşinin idealist, aşk dolu planlarını hayata geçirmesini engelleyerek onu ve ailesini skandallardan korumaya çalışıyordu.

Onun gerçek doğasına nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Rayne, arabası köy yolunda Ellis'in karısının saklandığı çiftlik evine doğru merak ediyordu. Madeline'i nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişti? Bu kadar kasıtlı olarak?

Rayne karşı koltukta, ağabeyinin yanında otururken onu izliyor, Ellis'in kısa süre önce yaptığı kaçamağın ayrıntılarını anlatışını ve yeni evlilik hayatı hakkındaki düşüncelerini dinliyordu. Çilesi sona ermek üzere olduğu için kardeşinin moralinin yüksek olduğu anlaşıyordu.

Ancak Madeline alışılmadık derecede sessizdi ve Rayne bunu çok iyi biliyordu.
o sebep oldu.

Kızın morarmış yanağına acımasızca bakarken kendine sessiz bir küfür savurdu. Onun hakkındaki şüphelerinin asılsız çıkmasından dolayı son derece rahatlamıştı ama bu rahatlama daha da derin suçluluk ve pişmanlık duygularıyla savaşıyordu.

En azından Ackerby ile uğraşmak, evliliğiyle ilgili kendi kendine yarattığı sorunları çözmekten daha kolay olmalıydı. Tutsaklarının bilinci yerine geldiğinde Rayne, Ellis'in izini nasıl bulduklarından başlayarak aradığı bilgileri çabucak elde etmişti:

Hizmetçi, fiziksel baskı altında bile işverenin yerini söylemeyi reddedince Ackerby, Vicomte ve Vicomtesse de Vasse'ı kızlarını nerede bulabilecekleri konusunda sorgulamıştı. Yeni evlendikleri oğullarının bir hırsız olarak damgalandığını duyduklarında, Lynette'i kovuşturmadan kurtarmak için itiraf etmeye hevesliydi.

Sonuç olarak dün Ackerby, Ellis'i Claude Dubonet'in kulübesinde yakalamak üzere Maidstone'a dört adam göndermiştir. Ancak dün akşam geç saatlerde vardıklarında evde kimseyi bulamadılar. Gece boyunca ve bu sabaha kadar kulübeyi izlediler, ta ki açlık içlerinden üçünü yemek yemek için hana götürene ve orada avlarını tesadüfen görene kadar. Planları Ellis'i kulübeye götürüp baronun yeni talimatlarını beklemektir, çünkü "Lord H'ackerby "nin bu öğleden sonra oraya gelmesi bekleniyordu.

Sürpriz unsurunu korumak için Rayne, Lynette'i alır almaz kulübeye kendisi gitmeyi ve Ackerby ile orada yüzleşmeyi planlıyordu.

Bu arada James, Madeline'in kiraladığı aracı kullanarak üç ru ans'ı Maidstone hapishanesine ; bu da Madeline'e hiçbir ulaşım aracı bırakmıyor ve Rayne'in arabasına binmesini gerektiriyordu.

Yine de onunla yalnız kalmak istemediği açıktı. Araba sonunda bir çiftlik bahçesinde durduğunda ve erkek kardeşi dışarı atladığında, Madeline de aynı şeyi yaptı.

"Lynette'in eşyalarını toplamasına yardım edeyim," diye mırıldandıktan sonra aceleyle Ellis'in peşinden gitti.

Rayne, erkek ve kız kardeşin çiftlik evine birlikte girişini izledi. Sonra, pasif bir şekilde bekleyemeyecek kadar huzursuz bir şekilde arabadan indi ve bir düzine adım ötede, çiftlik binalarındaki bir aralığın Kentish kırsalının inişli çıkışlı manzarasını sunduğu yere doğru yürüdü.

Gri bulutlar gökyüzünde uğursuz bir şekilde süzülürken, bir tutam sonbahar kokusu onu savuran sert rüzgârı sarmıştı. Ancak Rayne zihni böylesine rahatsız edici düşüncelerin saldırısı altındayken tehditkâr havayı pek fark etmedi. Onun yerine, Madeline'in güzel yanağındaki morluğu hatırlamaya devam etti.

Kadının hırpalanmış yüzünün görüntüsü, zaten suçlu olan vicdanının üzerine kızgın kömürler yığdı.

Kolyeyi satın almak için ne kadar para gerekiyorsa ödeyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Madeline onun "sadakasını" kabul etmek zorunda kalmaktan rahatsız olsa da, maliyet onu ilgilendirmiyordu. Çünkü ancak kardeşi tehlikeyi atlattığında içi rahat edecekti. Rayne, ona karşı yaptığı asılsız suçlamalardan sonra, ona bu kadarını borçlu olduğunu kabul etti.

Doğru, Madeline ilk sorun işaretinde ona gelmeliydi. Şüphesiz, aşırı gururu ve şiddetli bağımsızlığı, patlak veren skandalı kendi başına halletme kararlılığına katkıda bulunmuştu. Ama Rayne onun ihanetini hayal ettiği için tek suçlunun kendisi olduğunu biliyordu.

Madeline'gizli yolculuğunu öğrendikten sonra, şüphelerinin kaynama noktasına ulaşmasına izin vermişti. Madeline'in zinaya düşkün olduğu düşüncesi içinde karanlık ve tehlikeli bir şeyler uyandırmıştı.

Yine de geçmişinin onu baştan çıkarıcı kadınlara karşı güvensiz yapmış olması bir mazeret değildi. Daha önce yaşadığı kırık bir aşk ilişkisine olan saplantısının muhakemesini bu kadar kötü etkilemesine izin vermekle hata etmişti.

Bugün Madeline'le yüzleşirken yaptığı hatanın ne kadar aptalca olduğunu fark etmişti; Maidstone'a gitme nedenlerini itiraf ederken Madeline'in yüzündeki mutlak dürüstlüğü ve kırılganlığı görünce.

Adam onu gizli bir sevgiliyle ilişkisi olmakla suçladığında, kadın perişan görünüyordu ve adamın onun dürüstlüğünü sorgulamasından dolayı dehşete düşmüştü.

ve onurlu bir şekilde. Ve bir metresi olabileceğini ima ettiğinde, sanki ona vurmuş gibi tepki verdi.

Kısa bir süre sonra, James'le görüştüktan sonra üst kattaki odasına döndüğünde, Rayne onun ağladığını daha nefes alış verişindeki o belirgin kesikliği duymadan anlamıştı.

Onun gözlerindeki o umutsuz bakışı unutamıyordu. Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordu, buna kendisinin sebep olmasından nefret ediyordu, gözleri sıcak ve dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Kavgadan hemen sonra, Madeline'in yarasını görüp onu rahatlatmak için elini uzattığında, Madeline ondan ürkmüştü.

Rayne o zaman kendini vahşice öldürmek istemişti.

Ayrıca o anda Madeline'in kardeşini bu aptallıktan kurtarmasına yardım edeceğine dair yemin etmişti. Ama doğrusu, Madeline kadar yardıma muhtaç bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Rayne, Madeline'in gerekirse Ackerby'nin adamlarını kendi başına yenmenin bir yolunu bulacağından hiç kuşku duymuyordu. Madeline'in olağanüstü bir cesareti, inkâr edilemez bir cesareti ve yaratıcılığı vardı.

Ve kardeşinin saldırıya uğramasını izlerken duyduğu korkuyu çok iyi anlıyordu. Yine de, onun kendisinin iki katından daha büyük bir canavarla savaştığını görünce kendisi de ürpertici bir korku hissetmişti.

Aynı zamanda, daha önce hiç deneyimlemediği şiddetli bir koruyuculuk hissetmişti. Bu ve hayranlık. Madeline, Gerard'ın saldırganıyla bir anne kaplan şiddetiyle savaşıyordu.

Gerçekten de, tüm bu süre boyunca yaptıklarının nedeni kardeşine duyduğu sevgiydi. Gerard'ı savunmuş, sarsılmaz bir sadakatle onun için savaşıyordu.

Rayne karanlık gözlerle uzaktaki kırlara baktı. Madeline'in o değerli sadakatini kendisi için istiyordu. Yine de bunu hak etmesi gerektiğini biliyordu.

Belki de evliliklerinde daha fazla dürüstlük sağlayarak işe başlayabilirdi. Madeline haklıydı, ondan sayısız sır saklıyordu. Biraz mahremiyet ayarlar ayarlamaz bu durumu düzeltmeye niyetliydi.

Rayne, onu Riverwood'daki evine götürmek istediğini düşündü, sadece yarattığı hasarı onarmaya başlamak için değil, aynı zamanda Madeline'in geçirdiği tarikat zamanından sonra onunla ilgilenmek için. Ancak şu anda Kraliyet'e karşı olan acil görevlerinin kişisel meselelerinin önüne geçmesi gerekiyordu. Ayrıca, sırlarını paylaşması kendi affedilmez davranışını telafi etmek için yeterli olmayacaktı.

Dahası, kendisine karşı tamamen dürüst olmadığı sürece Madeline ile ilişkisini iyileştirme şansı çok azdı. Onunla evlendiğinden beri verdiği tüm tepkileri yöneten duygu karmaşasını kabul etmedikçe:

Onun bir sevgilisi olması ihtimali karşısında içinizi kaplayan vahşi kıskançlık.

Ackerby'nin ona şantaj yapmaya çalıştığını öğrendiğinizde hissettiğiniz öfke dalgası.

Bir vahşi tarafından vurulduğunda içinizi parçalayan öldürücü öfke.

Ve sizin en şaşırtıcı tepkiniz....

Madeline'in ihanet ihtimali neden Camille'inkinden çok daha acı vericiydi? Kabul etmek gerekir ki, o zamanlar toy bir gençti; şimdi ise olgun bir adamdı, bir erkeğin ihtiyaçlarına ve bakış açısına sahipti.

Yine de bu, tepkilerinin vahşetini açıklamıyordu.

Rayne tek bir sonuca varabileceğini kabul etti. Uygun gelinine karşı hisleri konusunda günlerdir kendini kandırıyordu.

Kendini Madeline'den ayrı tutmak, soğukkanlı bir mesafeyi korumak için kararlılıkla çabalamıştı. Ona karşı hislerinin çok derin olmadığına kendini ikna etmeye çalışmıştı. Yine de Madeline'in onun uzun zaman önce gömdüğü duygularına dokunduğu açıktı.

Madeline'i sadece kısa bir süredir tanıyordu ama derisinin altına işlemişti.

Ve şimdi ne zaman ona baksa, güzel gözleri acıdan kararıyordu.

Peki şimdi ne yapacaksın?

Onun acısını dindirmek istiyordu, kendisinin sebep olduğu acıyı. Ama daha da fazlasını istiyordu.

Ne istiyordu?

* * *

Claude Dubonet'nin kulübesine giderken Rayne'in yanında oturan Madeline, evlilikle ilgili sıkıntılarını zihninin gerisine itmek için elinden geleni yapsa da, bir sürü kasvetli duyguyla birlikte yüzeyin altında kaynamaya devam ediyorlardı. Ancak şu anda, Gerard'ın akıbeti hâlâ belirsiz olduğu için, hissettiği duyguların başında endişe geliyordu.

Baron Ackerby Essex'ten henüz gelmemiş miydi? Ve eğer öyleyse, onu kulübede bulabilecekler miydi? En önemlisi, Ackerby kolyeyi satmayı kabul edecek ve intikam tehdidinden vazgeçecek miydi?

Gerard, Claude Dubonet'nin onları karşılamak için evde olmayacağını, çünkü yerel eşraf için Fransızca öğretmeni olarak çalıştığını ve bu sabah günlük işine gittiğini söyledi. Son zamanlarda Claude, Ackerby'nin adamlarının Ellis'in hizmetçisine yaptıkları gibi ona da saldırabileceklerinden korktuğu için gecelerini Gerard ve Lynette'le aynı çiftlik evinde geçiriyordu.

Kızaran gelininin elini tutarken yüzünde beliren umut dolu gülümsemeye bakılırsa Gerard geleceği konusunda Madeline kadar endişeli değildi. Lynette güzel, ufak tefek ve utangaçtı ama Gerard'a adeta tapıyordu - Madeline'e göre cazibesinin büyük bir kısmı da buydu. Yıllarca bir abla tarafından büyütüldükten sonra, Gerard *kendisini* örnek alacak birine sahip olduğu için mutluydu.

Öte yandan, kardeşi sadece iyimser bir yüz ifadesi takınıyor ya da kabadayılık gösterisi yapıyor olabilirdi. Ya da tüm inancını Rayne'e bağlamış olabilir.

Kendi adına Madeline, Rayne'in Ackerby'yle yüzleşmede başı çekmeye karar vermesinden çok ama *çok* memnundu, her ne kadar bu onu Ackerby'ye daha da borçlu hale getirse ve Ackerby'nin kendisini asla sevmeyeceğine dair giderek artan inancını pekiştirse de.

Birkaç dakika sonra Gerard otobüsün penceresinden aniden konuştu.

"İşte, ilerideki Claude'un kulübesi, yeşil panjurlu olan. Ve şu da," diye ekledi daha acımasızca, "Ackerby'nin arabası önde duruyor."

Madeline aracı gördüğünde midesi bulandı. Baron gerçekten de kardeşini bekliyordu.

Rayne komutayı ele aldı ve önce Madeline'e hitap etti. "Şimdilik burada Lynette'le kalman en iyisi olur. Ellis, sen benimle geleceksin."

"Evet," diye onayladı Gerard, yaklaşan yüzleşme için gözle görülür bir şekilde kendini hazırlıyordu.

Madeline onlara eşlik etmek istedi ama Lynette teselli edilmeye ihtiyaç duyacak kadar korkmuş görünüyordu. Dahası, iki beyefendi aşağı inerken, kulübenin kapısı açıldı ve Vikont de Vasse, hemen arkasında vikontesi olduğu halde dışarı çıktı.

"Baba! *Anne!*" Lynette şaşkın bir ses tonuyla haykırdı, anne ve babasını evden bu kadar uzakta görmenin içindeydi.

Madeline de onların bu beklenmedik gelişi karşısında şaşırmıştı, hatta Vikont yüz hatlarına öfke sinmiş bir halde doğrudan Gerard'a yöneldiğinde daha da şaşırdı. Fransız aristokrat, kardeşini ceketinin yakalarından zorla tutarken, Madeline daha fazla şiddeti önlemek umuduyla arabadan fırladı. Belli ki Lynette de aynı fikirdeydi ve hemen onun peşinden gitti.

Neyse ki Rayne araya girdi ve iki adamı birbirinden ayırdı. Aynı anda Lynette annesi tarafından fark edildi ve sevinç çığlıkları atarak asi kızını kucaklamak için ileri atıldı.

Ama Lynette daha çok yeni kocası için endişeleniyor gibiydi. De Vasse, Gerard'a Fransızca küfürler savuruyor, diğer hakaretlerin yanı sıra ona şeytani bir pislik diyordu.

"Baba, hayır!" diye bağırdı kız, Gerard'ın yanına koşmak için annesinin ilgisinden kendini kurtararak. "O korkunç sözleri söyleyemezsin"

şeyler."

Babası öfkesini ona yöneltti. "*Ma petite, anneni* nasıl böyle yaralayabilirsin? Bu adam bir hırsız!"

"Hayır, anlamıyorsun-"

"Çok iyi anlıyorum. Sadece biricik kızımı çalmakla ve adını lekelemekle kalmadı, aynı zamanda onun hayatını da tehlikeye attı!"

"Bu doğru değil, baba!"

"Gerçekten de öyle, Lynette! Ellis'in suç ortağı olarak onunla birlikte hapse gireceksin."

Madeline konuşmak için acele etti. "İş o noktaya gelmeyecek, mösyö."

De Vasse ona bakarken tereddüt etti ama sonra öfkeyle başını salladı. "Bunu riske atmayacağım. Kızımızı eve getirmeye geldik."

Gerard'ın çenesi de benzer bir kararlılıkla sertleşti. "Lynette artık benim karım, efendim. Ona emir vermeye hakkınız yok."

"Sen bu işe karışma, seni *canaille!*"

"Lütfen, Lynette," diye yalvardı Vikontes, artık açıkça ağlıyordu. "Lord Ackerby bize sizi ikna etmemiz için bir fırsat verdi. Buraya onunla birlikte arabasıyla geldik. Ama sabrı uzun sürmeyecek. Kendi güvenliğiniz için bizimle eve dönmelisiniz."

Yeni bir erkek sesi, "Anne babanızın sözünü dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim, Matmazel Lynette," dedi.

Madeline, Baron Ackerby'nin, yanında dördüncü uşağı olduğunu tahmin ettiği iri yarı bir adamla kulübeden çıktığını fark etti.

Ackerby grubun geneline, "Ellis'i hırsızlıktan tutuklatmak niyetindeyim," diye duyurdu.

Madeline protesto amacıyla kardeşine doğru koruyucu bir adım attı ama Rayne'in eli omzuna indi, ağır ve güven verici bir şekilde tekrar araya girdi.

"Yeni koşullar altında pozisyonunuzu yeniden gözden geçirmeniz inanıyorum, Ackerby."

Baron Rayne'in varlığından hiç de memnun görünmüyordu. "Burada ne halt ediyorsun Haviland?"

"Kayıp yadigârınızla ilgili meseleyi çözmeye geldim. Diğer köleleriniz bugün erken saatlerde Ellis'e saldırdıklarında talihsiz bir aksilik yaşadılar, ancak sizinle bu anlaşmazlığı yumruklaşmadan daha medeni bir şekilde çözebileceğimize inanıyorum."

Ackerby'nin yüz hatları dondu, sonra Rayne'in açıklamasını sindirirken gerildi. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayır, ama yapacaksın. Eğer özel olarak konuşabilirsek, size bir teklifim var, düşünmenize degecek bir teklif."

Rayne'in ısrarıyla kenara çekildiler, kulak misafiri olmadılar. Madeline onun Ackerby'ye kardeşine yapılan saldırı hakkında bilgi verdiğini ve bunu kolyeyi satın almak için koz olarak kullandığını biliyordu, çünkü baronun yüzünün önce öfkeyle kızardığını, sonra daha da öfkeli olduğunu görebiliyordu.

Ancak Vikont de Vasse'nin bilgisizlikten dolayı hayal uğradığı belliydi. "Ne diyorlar Lynette? Neler oluyor?"

"Göreceksin baba," diye cevap verdi artan bir güvenle.

Yine de Madeline iki asilzade arasındaki gergin alışverişi izlerken nefesini tuttu.

Sonunda Rayne galip gelmiş gibi görünüyordu. Gruba tekrar bakarak Gerard'a seslendi. "Bir anlaşmaya vardık, Ellis. Arkadaşın Dubonet'i yazı gereçleri için rahatsız edebilir miyiz?"

Gerard hevesle, "Elbette lordum," diye karşılık verdi.

Üç adam da kulübenin içinde kayboldu ve Madeline'i Lynette ve ailesiyle yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra tekrar dışarı çıktıklarında, Ackerby doğrudan arabasına doğru yürüdü ve arabacısına bir an önce Londra'ya götürülmesini talep eden kısa bir emir verdi. Aceleyle arabaya yerleştğinde, araç hareket etmeden önce dördüncü kabadayı arka uşağın tüneğine atlamak için ancak zaman bulabilmişti.

Ackerby ayrıldıktan sonra Rayne, Gerard'a başıyla selam verdi, o da hafif bir minnettarlık gülümsemesiyle paltosundan kadife bir kese çıkardı

cebinde. Lynette'in elinden tutarak Vikontes'in huzuruna çıktı.

"Sanırım bu size ait, madam."

Asilzade kadın kocasına temkinli bir bakış atarak keseyi aldı, ancak keseyi açıp içine baktığında yüzündeki ifade şoka dönüştü.

"*Mon dieu,*" diye nefes aldı. Küçük elmaslar ve altın telkâri ile süslenmiş muhteşem bir yakut kolyeyi çıkarırken elleri titriyordu. "Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gerard nazikçe, "Kolye sizin hakkınız, madam," dedi, "çünkü yıllar önce sizden çalınmıştı."

"Evet *anne,*" diye destekledi Lynette. "Gerard onu senin için kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Ona minnettar olmalısın."

Lynette olayları sevgilisinin lehine yönlendiriyor, Rayne'in hacizdeki rolünü tamamen dışarıda bırakıyordu ama Madeline bunun tartışılacak bir an olmadığını biliyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı Vikontes, şaşkınlık ve huşu gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Gerard'ın hırpalanmış yüzünü Vikont'un kaşları çatılmıştı, ama şimdi sesi kuşkulu bir şekilde boğuklaşmıştı, "Bu kolye eski hayatımızdan bize kalan tek miras."

Madeline bunun her iki aristokrat için de neden duygusal bir an olduğunu anlıyordu. İngiliz babası Fransız annesiyle evlenip Jacqueline'i göçmenlerin yoksul hayatından kurtardığı için en azından onun bir evi ve ait olduğu bir ülkesi vardı. Ama Lynette'in soylu ailesi çok daha zor bir hayata katlanmıştı.

Vikontes sonunda kendine gelerek Gerard'ı kucakladı ve iki yanağından öptü. "Sevgili oğlum, bu yaptığın çok iyiydi, hem de fazlasıyla."

Gerard uygun bir alçakgönüllülükle, "Benim için bir zevkti, madam," diye cevap verdi. "Güzel kızınızla evlenme şerefının karşılığını size bir nebze olsun ödemek istedim."

Kaçışlarını ima edince Vikont'un kara kaşları yeniden çatıldı. Ama yeni küfürler savurmak yerine dişlerini sıktı ve boğazını temizleyerek bariz bir tahammül mücadelesi verdi.

Rayne o sırada Madeline'in yanına gitti ve sessizce konuştu. "Bu iyi insanları farklılıklarını çözmeleri için yalnız bırakmamızı öneriyorum. Ellis, gelininizi ve ailesini Chelmsford'a götürecek aracınız var mı?"

"Evet, lordum. Arabam yakınlarda duruyor. Size ne kadar teşekkür etsem azdır Lord Haviland," diye ekledi Gerard minnetle.

"Daha önce de söylediğim gibi, kız kardeşinize teşekkür etmelisiniz."

Gerard genç karısının elini bıraktı ve Madeline'e yaklaşarak onu sert bir kucaklamayla kendine çekti. "Sonsuz teşekkürlerimi sunarım Maddie," diye fısıldadı kulağına. "Sen gerçekten de kız kardeşlerin en iyisisin."

Kendi boğazında gözyaşlarının sızısını hisseden Madeline, onun kucaklamasına sıcak bir şekilde karşılık verdi. "Bana en azından bir süre beladan uzak duracağına söz ver."

Onu serbest bırakan Gerard sırtarak geri çekildi. "Elimden geleni yapacağım, yemin ederim."

Kardeşini rahatlamış ve mutlu bir halde bırakan Madeline, Rayne'in onu arabasına bindirmesine izin verdi. Rayne'in yanına yerleşirken, Lynette'in ailesinin Gerard'ı kızlarını onlardan çaldığı için affedebileceğine dair umutlu hissediyordu.

Araba kulübeden uzaklaşırken hemen Rayne'e döndü. "Sanırım Ackerby kolyeyi sana satmayı kabul etti?"

"Evet. Onun için daha fazla endişelenmene gerek yok, Madeline. O tüm meseleyi bırakmaya niyetli."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyordu."

Rayne kuru bir sesle, "Değildi," diye cevap verdi. "Özellikle de seni ya da kardeşini bir daha tehdit etmeye cüret ederse, ona bir kurşun sıkmaktan çekinmeyeceğim konusunda onu beri. Ama ona bir şans verdim."

Londra'ya döner dönmez bunu geri alacak."

"Ona ne kadar teklif ettiniz?"

Rayne bir an tereddüt etti. "On bin pound."

Madeline nefesini tutarak pişmanlıkla ona baktı. Gerard'ın evliliğine onay alabilmesi için son derece fahiş bir bedel ödemişti. "Keşke sana bu kadar pahalıya mal olmasaydı."

"Kardeşini hastalıklarından kurtarmak için buna değdi. Bana olan borcunuzun artmasına itiraz etmeden önce, kolyeyi Gerard'a düğün hediyemiz olarak kabul ettiğimi bilmelisiniz."

Rayne'e karşı minnettarlık duyduğunu hissetti. Kardeşine mutluluk için bir şans vermek istemişti ama Rayne bunu mümkün kılmıştı. Eğer ona daha önce aşık olmasaydı, Rayne'in cömertliği kalbini geri dönülmez bir şekilde kazanabilirdi.

Yine de, kendi mutluluk şansının iç karartıcı bir şekilde daha da azaldığını biliyordu. Şu anda Rayne'in yüzünde tek bir duygu bile okuyamıyordu ama onun kendisi hakkındaki çirkin şüphelerini de unutamıyordu. Aralarında temel bir güven bile olmadan, Rayne'in aşkına karşılık vereceğinden şüpheliydi.

Ancak tekrar konuştuğunda ses tonu oldukça sakindi. "Hana dönüp paranızı ödemenizi ve giysilerinizi almanızı öneririm. Londra'ya dönmeden önce James'le konuşmam gerekiyor."

Madeline ona bir soru sorar gibi baktı. "Biz mi?"

"Evet," diye yanıtladı Rayne. "Benimle birlikte seyahat edebilmeniz için kiraladığınız arabayı boşaltacağım. Londra'da gereken acil bir iş var, bu yüzden bir an önce yola çıkmalıyım."

Onun planı karşısında huzursuz hissetti. Evlilikleri böylesine istikrarsız bir zemindeyken, Rayne'le kapalı bir otobüste geçireceği onca saate katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Yine de onun için yaptığı onca şeyden sonra tartışmaya hakkı yoktu.

The Blue Boar'a vardıklarında Madeline itaatkâr bir şekilde yukarı çıkıp valizini aldı. Sonra Rayne sözünü ettiği diğer işlerle ilgilenirken, Madeline de onu beklemek üzere arabasına döndü.

Bayan Pilling elinde büyük bir sepetle aceleyle avluya çıktıMadeline derin düşüncelere dalmıştı. "Lord Hazretleri sizin için erzak sipariş etti leydim. Ayaklarınız için de biraz sıcak tuğla."

Madeline, Rayne'in onun rahatını düşünmesinin düşünceli bir davranış olduğunu kabul etti, her ne kadar Rayne'in bu düşünceli tavrı ona yardım etme arzusundan ziyade nezaketinden ve adil sekse karşı olan özel şövalyelik anlayışından kaynaklanıyor olsa da.

Ne kadar üşüdüğünü düşününce tuğlalar çok hoşuna . Ama bu da umutsuzluğunun bir ölçüsüydü, çünkü titremesinin tek nedeninin sert hava olmadığından şüpheleniyordu.

Sonunda Rayne onun yanına, kadife döşemenin üzerine yerleştğinde, vücudundaki kadınsı yerler onun yakınlığına her zaman olduğu gibi sıcaklık ve özlemle tepki verdi. Yine de diğer kısımları - özellikle midesi- gerilerek karşılık verdi. Bu, korktuğu andı. Savunması bu kadar zayıfken Rayne'in lanet olası suçlamalarıyla daha fazla yüzleşemezdi.

Araba hareket etmeye başladığında, aralarındaki gerilim artarak uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Sonra Rayne tabancasını uzatarak onu şaşırttı. "James bunu kullandığı için teşekkürlerini sunuyor."

Rayne'in ağzı, silahı güvenli bir şekilde retikülüne yerleştirirken eski mizahının bir benzeriyle daha da şaşırdı. "İlk tanışmamız böyle değil miydi? Bir handa, sen bana silahını doğrulttuktan sonra ben sana silahını geri vermemiş miydim?"

Ne var ki Madeline anıya gülümsemeyi ya da silahı ona hiçbir zaman doğrultmadığını iddia etmeyi kendine yediremiyordu. Şu anda sadece Rayne'le beklenmedik ilk karşılaşması için pişmanlık duyabiliyordu. Eğer öyle olmasaydı, asla Rayne'in

Ona delicesine aşık oldu ve kendini acınası bir kalp acısına karşı savunmasız bıraktı.

Kız sessiz kalınca Rayne yerdeki sepeti gösterdi. "Neden Bayan Pilling'in ne verdiği bakmıyorsun? Yemek yemen gerek."

Kardeşine yönelik tehlike geçmiş olmasına rağmen pek aç değildi. Ama yemek yemek Rayne'le olan çatışmasından uzaklaşmasını sağlıyordu, bu yüzden sepetin içindekileri inceledi, ekmek, peynir ve soğuk etler, bir şişe şarap ve bir sıcak çay buldu.

Rayne bir kadeh şarapla yetinirken, Madeline yemeğini coşkusuzca yedi. Sonunda sessizliği o bozdu.

"Sana bir özür borçlu olduğumun tamamen farkındayım Madeline. Aslında birkaç tane."

Onun sessiz itirafı karşısında, doğru duyduğuna güçlük çekerek hareketsiz kaldı. Bakışları adamın yüzüne kaydı ve o devam ederken orada kaldı.

"Kardeşinin başının dertte olduğunu ilk fark ettiğinde bana gelmeliydin ama ben de senin nedenlerini daha fazla kabullenmeliydim. Yaptığım suçlamalardan pişmanım tatlım. Bir sevgiliyle kaçamak yapmayacağını bilmeliydim."

Madeline alt dudağını ısırdı. Rayne onun bir aşığı cezbetmeyecek türden bir kadın olduğunu mu söylüyordu? Ya da onun masumiyet iddialarına inandığını mı?

Samimi görünüyordu, hatta belki de pişmanlık duyuyordu - yoksa bu sadece onun hüsnükuruntusu muydu?

"Haklıydın," diye ekledi aynı ciddi tonda. "Senden sır saklıyordum."

Araştıran bakışları onun mavi gözlerine kilitlenirken, midesi düğümlendi. Sırlardan bahsettiğinde, Rayne'in kendi zina ilişkisini itiraf etmek istediğinden birden emin oldu.

Yine de bir sonraki sözleri onun en büyük korkusunu yok etti. "Geçen hafta Riverwood'da olmamamın bir metresim olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu,

Madeline. Birini tutmuyorum. Aksine, İçişleri Bakanı tarafından Naip Prens'e yönelik bir suikast planını araştırmak üzere görevlendirildim."

"Bir komplo mu?" diye tekrarladı bir süre sonra, rahatladığını hissetmekten korkuyordu.

"Evet. Arkadaşım Will Stokes'la tanıştığınızı hatırlıyor musunuz? Bugün ben yokken görevlerimi o üstlendi, ancak olaylar doruğa ulaşıyor, bu yüzden bir an önce Londra'ya dönmem gerekiyor."

"Elbette," diye mırıldandı Madeline, umutsuzluğu intikam duygusuyla yeniden ortaya çıkmıştı. Rayne önemli devlet meselelerini kritik bir aşamada bırakıp onun sorunlarıyla ilgilenmek üzere Maidstone'a gitmişti ve şimdi sorumluluklarına geri dönmek için sabırsızlandığı belliydi.

"Belki de bu gece Chiswick'e dönseniz daha iyi olur," diye önerdi. "Şu anda oradaki personelim size benden daha iyi bakabilir. Yeni arkadaşlarınız da öyle."

Madeline, Rayne'in neden ondan kurtulmak istediğini anlasa da içten içe irkildi. Rayne'in komployu bozmaya konsantre olması gerektiğinde Madeline sadece dikkat dağıtıcı bir unsur olacaktı. Rayne o yokken Naip öldürülürse kendisini ya da onu affetmekte zorlanırdı.

"Evet," diye kabul etti, aklına gelen ilk bahaneye tutunarak, "en iyisi bu olur. Yarın akademide ders vermem gerekiyor ve derslerimi yeterince ihmal ettim."

İfadesine bakılırsa, istediği cevap bu değildi. Yine de onu zorlamadı. "Pekâlâ. Arabam beni Londra'ya bıraktıktan sonra sizi Riverwood'a götürecektir."

Madeline başını sallayarak yemeğinden arta kalanları sepete geri . Sonra kollarını koruyucu bir şekilde ortasının üzerinde kavuşturarak bakışlarını vagonun penceresinden dışarı çevirdi. İçindeki boşluk genişçe esnerken, sayısız özeleştirisi onu hırpaladı.

Madeline ne kadar aptal olduğunu düşündü. Bir *femme fatale* olmaya çalışmış, Rayne'in kalbini tamamen ele geçirmesine izin vermiş ve zar zor tanıdığı farklı bir yaratığa dönüşmüştü.

Onu baştan çıkarmanın asla işe yaramayacağını, aşkını kazanmanın imkânsız olduğunu bilmeliydi. En çok kendini suçluyordu ama Rayne de hatalıydı, ona umut ettirdiği, özlemine çektiirdiği onca şey yüzünden.

Şimdi umutsuzluğa karşı kendini daha iyi korumuş olmayı diliyordu. Eğer öyle olsaydı, kalbinde bu çaresiz acıyı hissetmezdi.

Madeline kendini korumak için daha iyisini yapması gerektiğine yemin etti.

Yeni kararlılığıyla hareket ederek Rayne'den, onun iri ve kaslı vücudunun sıcaklığından uzaklaştı.

"Sanırım artık dinlenmeyi denemek istiyorum," dedi donuk bir sesle. "Dün gece çok az uyudum."

Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bir an tereddüt etti ama yine ısrar etmedi. "Nasıl isterseniz."

Madeline uzak köşeye kıvrılıp Rayne'den uzaklaşırken karanlık ve ağır bir şey göğsüne bastırdı.

Her ne kadar uyur gibi yapsa da, tüm bu süre boyunca uyanık kaldı, gözleri kuru ve yanıyordu. Arabanın ritmik sarsıntısı ve salınımı, takım değiştirdiklerinde düzenli aralıklarla kesiliyordu.

Birkaç saat sonra, karanlık çöktükten sonra, Rayne'in ensesine hafifçe dokunduğunu hissettiğini düşündü.

"Biz buradayız."

Madeline, araba durduğunda ayağa kalktı.

Bir uşak aracın kapısını açtı ve Rayne inmeden önce ona uzun, sessiz bir bakış attı.

Sonra dönüp sessizce şöyle dedi: "Özrümde ciddiydim Madeline. Ama bunu her şey bittiğinde konuşacağız."

Ancak o zaman Rayne'in yaptığı şeyin son derece tehlikeli fark etti.

"Lütfen kendine iyi bak," diye ısrar etti küçük

bir sesle. "Bakacağım, aşkım."

Sevgi. Kapıyı kapattığında Rayne onun sevgi sözcüğünü kastetmediğini anlamıştı elbette. Bu sadece Rayne'in sık sık kullandığı bir konuşma şekliydi.

Koç, onu dayanılmaz derecede yalnız ve tek başına bırakarak yoluna devam etti. İçinde hiç geçmeyeceğinden korktuğu büyük, derin bir boşluk vardı.

İnsan kalp acısından nasıl kurtulur, anne? Madeline kasvetli bir şekilde düşündü

... yine de annesi cevap vermeyince şaşırmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Boşluk dayanılmaz, anne.

Ertesi gün öğleden sonra Freemantle Akademisi'nden eve dönerken Madeline, "İnanılmaz ama çok mutsuz," diye düşündü. Fransızca gramer dersi sırasında öğrencilerinin canlı coşkusu bile onu bir kefen gibi saran kasveti dağıtamamıştı.

Kalbi göğsünde kurşuni bir ağırlığa dönüşmüştü; bu ağırlık omzunun üzerinden bakıp da arabasının arkasından gelen arabayı fark ettiğinde daha da arttı.

Görünüşe göre Haviland'ın dul kontesi Riverwood'a tekrar uğramıştı.

"Harika," diye mırıldandı Madeline, içten içe yüzünü buruşturarak. "Onun ziyareti şüphesiz mutsuzluğumu mükemmelleştirecek, *anne*."

Arabayı malikânenin etrafından dolaştırarak ahırlara götürdü ve orada bir seyise teslim etti. Ardından, isteksizce eve girdi ve Bramsley'i ön kapıda buldu, dul kadını giriş salonuna kabul etti.

Yaşlı asilzadenin dudakları Madeline'i görünce büzüldü.

Ancak Madeline, ziyaretçisine ulaştığında kendini kibarca reverans yapmaya zorladı. "Leydim, Riverwood'a hoş geldiniz."

Leydi Haviland'ın ifadesi daha da karardı. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Bayan Ellis."

Madeline bu yanlış hitap şekli karşısında yine irkildi. Belli ki Rayne'in büyükannesi onun evliliğinin meşruiyetini kabul etmeyi reddediyordu. "Bramsley önce başlığınızı alabilir mi? Ya da size içecek bir şeyler ikram edebilir mi?"

"Hayır, kalmayabilir. Burada kalmayacağım. Lütfen beni hemen bir salona götürün."

Madeline kendi ve pelerinini çıkarıp Bramsley'e verdikten sonra dişlerini sıkarak Leydi Haviland'ın emrine itaat etti.

Beklenildiği gibi, hanımefendi oturması teklif edildiğinde bunu reddetti. Bunun yerine, kapı arkalarından kapanır kapanmaz konuşmaya başladı.

"Doğrudan konuya gireceğim, Bayan Ellis. Sizi İngiltere'yi temelli terk etmeye ikna edecek meblağ nedir?"

Madeline bakakaldı. Kendini bir tür saldırıya hazırlamıştı ama bu hiç beklenmedik soruya değil.

Leydi Haviland kaba bir şekilde devam etti. "Kıta'ya ya da Britanya dışında başka bir ülkeye taşınırsanız size küçük bir servet teklif etmeye hazırım."

"Neden bana böyle bir teklifte bulundunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Böylece torunumun kabul edilemez evliliği iptal edilebilir ve daha uygun bir gelin seçimiyle yeniden başlayabilir."

Madeline kalbinin sıkıştığını hissetti. Dehşet içinde suskun kaldığında, ziyaretçisi açıkladı.

"Haviland sizinle evlendiği için pişmanlık duyuyor ve birlikteliğinizi sona erdirmek istiyor, ancak fesih talebinde bulunmayacak kadar onurlu biri."

"Ama sen değilsin?" Madeline refleks olarak karşılık verdi.

Kontesin ağzı gerildi. "Torunum için en iyisini istiyorum. Sizinle evlenerek yaptığı hatanın farkına vardı ve onun sorununu çözecek güce sahibim. Eğer onun hayatından çıkmayı kabul ederseniz size elli bin pound vereceğim Bayan Ellis.

Uygun bir aradan sonra Haviland evliliği feshedebilir ve asil konumuna yakışır bir kontes bulabilir."

Seninle evlenerek yaptığı hatanın farkına vardı. Bu sözler Madeline'in içini parçaladı.

Sarsılmış bir halde kanepeye doğru ilerledi ve yere çöktü. Rayne'in büyükannesi onun hayatını temelli terk etmesi için ona rüşvet mi veriyordu?

Aubusson halısına kör şekilde bakarken eli kalbine gitti. Dowager'ın tekrar konuştuğunu hayal meyal duydu.

"Sizi uyarıyorum, Bayan Ellis," diyordu leydi hazretleri, "eğer reddederseniz, Haviland servetimden bir kuruş bile göremez, siz de göremezsiniz." Cevap alamayan soylu kadın burnunu çekti. "Sanırım torunumu tuzağa düşürerek hayattaki şansını artırmak istediğin için seni suçlayamam, ama bu daha da iyisini yapmak için bir şans. Haviland'la sadece servetimin cazibesi için evlendiğine göre, daha savunmasız avlara geçmen senin için pek zor olmasa gerek."

Madeline itiraz edercesine bakışlarını kaldırdı. "Onunla senin servetini miras almasını bekleyerek evlenmedim."

Leydi Haviland ona kibirli bir bakış attı. "Aynı fikirde değilim. Senin gibileri bilirim kızım. Açgözlü, sosyal tırmanışçı bir sonradan görmeden başka bir şey değilsin."

Sertleşerek başını salladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz leydim. Rayne'le evlendim çünkü onu sevmeye başladım."

Dowager alaycı bir ses çıkardı. "Bu duyduğum en saçma yalanlardan biri. Bu kadar kısa sürede aşık olman mümkün değil."

Ama yaptım, diye düşündü Madeline umutsuzca. *Büyük pişmanlığım* rağmen.

Yine de Rayne'in büyükannesine onun acısını görme zevkini istemedi, bu yüzden yüksek sesle, "Teklifinizi değerlendireceğim Leydi Haviland. Şimdi gittiğiniz için teşekkür ederim."

Bu kadar kolay bir zaferi kabullenemeyen dul kadın, şüpheli bir kaş çatmayla ona baktı. "Cevabınızı şimdi almak istiyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur, ama henüz bunu söylemeye hazır değilim."

"Elli bin pound çok büyük bir , Bayan Ellis."

"Bu miktarın yüz katı bile olsa kararımı daha çabuk vermemi sağlamazdı."

Neyse ki Leydi Haviland isteksizce de olsa geri adım . "Pekâlâ. Ama kısa süre içinde sizden haber bekliyorum." Aniden dönerek, kendini salondan dışarı attı.

Bu karşılaşma Madeline'i sersemletti. Göğsündeki ezici ağırlık yüzünden nefes alamıyordu. Dünyası başına yıkılıyordu. Rayne evliliklerini feshetmek istiyordu ve bunu yapmak için ona para ödemeye hazırды.

Evliliklerini sona erdirme düşüncesi, tüm hayatını kökünden değiştirme ve hayallerinden geriye kalan her şeyi terk etme düşüncesi, Rayne'i terk etme düşüncesi.... böylece sosyal olarak kabul edilebilir başka bir bayanla evlenebilme düşüncesi. Sevgili Tanrım.

Rayne'in onunla evlendiğine pişman olduğuna inanabilirdi, özellikle de son birkaç gündür yaşadıkları çatışmalardan sonra. Ama onun bakış açısını anlamak, durumu daha az acı verici hale getirmiyordu.

ham hissetti, korkunç bir boşluğa kapıldı.

Ah, neden Rayne'in baştan çıkarıcı tekliflerine boyun eğmişti ki? Yalnız bir kız kurusu olarak yaşamaya katlanmak bu ıstıraptan çok daha iyi olurdu.

Onu terk etmeye dayanamıyordu. Ona bu kadar umutsuzca aşıkken nasıl yapabiliirdi ki? Yine de, diye düşündü Madeline kasvetli bir şekilde, büyükannesinin teklifini kabul etmesi Rayne için en iyisi olacaktı.

Ona özgürlüğünü vermeli miydi? Onun uğruna böyle bir fedakarlık yapabilir miydi?

Tam o sırada Bramsley salonun kapısına hafifçe vurdu. Madeline başını kaldırıp baktığında, majordomonun yüz hatlarını endişe kapladı. "İyi değil misiniz leydim?"

Madeline yutkundu. Ağlamayı reddettiği için boğazı ağrıyordu ama yine de mücadeleyi geçici olarak kazandı. "Hayır, iyi değilim. Ne oldu, Bramsley?"

"Bay Lunsford aradı ve evde olmadığınızı öğrenmek istiyor."

"Lütfen ona Lord Haviland'ın Londra'da olduğunu söyleyin."

"Bay Lunsford özellikle *sizi* istedi leydim."

Madeline cevap veremeden Freddie salona . Bir an için gözlerini kapadı, keşke şu anda onunla uğraşmak zorunda olmasaydı.

"Şimdilik bu kadar, Bramsley, teşekkür ederim," dedi son ziyaretçisi tören yapmadan kendini bir sandalyeye atarken.

"Freddie onu selamlarken, "Yanından geçtiğim Leydi Haviland'ın arabası mıydı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Madeline, umutsuzca kasvetli hissederek. "Ne istiyormuş?"

Freddie'nin bu kadar pasaklı olması tam da ona göreymi ama Madeline bu ihlali fark etmemişti bile. "Önemli değil. Neden buradasın Freddie?"

"Senden bir iyilik dilemeye geldim."

Ona kaşlarını çattı. "Başka bir sorun mu var? Eğer öyleyse Rayne'e başvurmalısınız ama kendisi şu anda burada değil. Kendisi Londra'da."

"Bilmiyor ?" dedi Freddie huysuzca. "Bir tür gizli casusluk işi olduğunu ediyorum. Ama hayır, bu sefer başım belada *değil*... bir kereliğine. Son fiyaskodan dersimi aldım. Entrikacı dullardan uzak duruyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Gözüme kestirdiğim genç bir bayana benim için iyi şeyler söyleyebileceğinizi umuyordum."

Madeline'in kaşları kalktı. "Genç bir bayanla mı ilgileniyorsunuz?"

"Evet, ama her şey gayet uygun. Bayan Merrywether titiz babamın bile onaylayacağı türden bir kadın. Ve bir erkeğin başını döndürecek kadar güzel bir gülümsemesi var. Ama annesinin ilişkimizi ilerletmemize izin vermeyeceğini söylüyor, çünkü benim çapkın bir şöhretim var. Ben, bir tırmık! Bu hiç adil değil,

Beau Monde'un gerçek apkınlarının eline su dkemem. Ayrıca, rehabilite oldum. Mirastan mahrum bırakılmanın acısıyla sefahat ve eğlence düşüncelerinden vazgeçtim."

Freddie'nin yorumlarıyla Madeline'in de başı dönmeye başlamıştı. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Merrywether ve annesine benden övgüyle söz ederseniz takım elbisemi iyileştirebilirsiniz. Kontes olduğunuz için sizin görüşlerinizi özellikle dikkate alacaklardır."

"Ama daha uzun süre kontes olamayabilirim," dedi Madeline asık suratla.

İfadesi donuklaşan Freddie doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Madeline karşı karşıya olduğu karanlık ikilemi hatırlayınca ürperdi. "Boş verin. Ama korkarım şu anda size yardım edemem."

"Neden olmasın?"

"Freddie, lütfen beni yalnız bırak."

"Tanrım, bugün engerek gibisin."

Elini şakağına götüren Madeline, umutsuz ruh halinin acısını ondan çıkarmaya hakkı olmadığını bildiğinden, onun şikayeti karşısında yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu Madeline?" diye sordu. "Megrimler sende mi?"

İçini çekti. "Hayır, öyle bir şey değil. Özür dilerim Freddie. Bugün sadece kötü bir arkadaşlığım var."

Bakışları kasvetli bir hal aldı. "Neden bana seni bu kadar hüzünlendiren şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Hiçbir fark yaratmazdı."

"Denemeden nasıl bilebilirsin ki? Eğer gerçekten kafama koyarsam iyi bir dinleyici olabilirim. Ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Madeline uzun süre düşündükten sonra Freddie'nin haklı olduğuna karar verdi. Şu anki duygusal durumu göz önüne alındığında bir arkadaşına çok ihtiyacı vardı.

zihni kargaşayla dönüyor, göğsü keder ve öfkeyle ağrıyordu.

"Pekâlâ, sana anlatacağım," diye mırıldandı ve sonra aceleyle gerçeği söyledi. "Leydi Haviland bana İngiltere'yi terk etmem ve Rayne'in hayatından çıkmam karşılığında elli bin pound teklif etti, böylece Rayne evliliğini feshedebilecek ve daha uygun biriyle evlenebilecekti. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye perişan bir halde sözlerini bitirdi.

Freddie'nin gözleri şokla irileşti. "*Elli bin pound mu?* Neden, bu bir kralın fidyesi."

"Biliyorum," diye onayladı Madeline.

"Ama tabii ki kabul etmeyeceksiniz."

"Hayır mı? Neden olmasın? Leydi Haviland, Rayne'in benimle evlenmekle hata ettiğini şimdi anladığını söyledi. Eğer beni istemiyorsa, onun karısı olarak kalmak istemiyorum."

Freddie'nin kaşları düşünceli düşünceli çatıldı. "Ve sen o yaşlı yarasanın sözüne mi güveniyorsun? Belki Rayne seni istemiyordur ama büyükannesini onun için kirli işlerini yapmaya ve seni rüşvetle satın almaya göndereceğine inanmıyorum. Muhtemelen bu tamamen Leydi Haviland'ın fikriydi."

"Öyle bile olsa, belki de en iyisi teklifini kabul etmemdir."

Freddie başını sallayarak ayağa kalktı ve yerde volta atmaya başladı. "Bu kadar aceleci olmamalısın Madeline. Leydi Haviland'ın iddia ettiği kadar uygunsuz biri değilsin."

Kendisi adına öfkelenmesini takdir ediyordu ama Freddie tonun standartları konusunda pek de iyi bir yargıç sayılmazdı.

Ancak ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Bence Rayne'i takdire şayan bir kontes yaptınız. Başından beri böyle düşünmüştüm. Hatta size evlenme teklif etmesi için onu teşvik eden de bendim."

"Öyle miydin?"

"Evet, gerçekten. Bir varis doğurmak için bir eşe ihtiyacı olduğunu biliyordum ve siz iyi bir seçim gibi görünüyordunuz. Güzel olmasan bile bir erkek seninle rahat edebilir." Freddie adımlarına ara vererek ona baktı. "*Gerçi* son zamanlarda görünüşünüzde bir gelişme var gibi."

Madeline onun elinin tersiyle yaptığı iltifat karşısında irkildi. "Rayne'in bir gün beni seveceğini umuyordum," dedi kısık bir sesle.

Umursamaz bir ses çıkardı. "Kalbinin nasıl kırıldığını düşünürsek, bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Kadın . "Ne demek kalbi kırıldı?"

Freddie ona bakmak için tamamen durdu. "Ayrıntıları gerçekten bilmiyorum. Sadece Rayne'in yıllar önce bir Fransız kadınla trajik bir aşk ilişkisi yaşadığını duydum. *Benim* yaşadığım her şeyden çok daha trajik. Ama paramparça olmuş bir ilişki söylentileri doğruysa, Rayne'in çabucak iyileşmesini bekleyemezsiniz."

"Yıllar önce olduğunu söylemiştin."

"Ben de öyle duydum ama yanılıyor olabilirim. Ayrıca, aşk sanıldığı kadar güzel bir şey değil Madeline. *Ben* biliyorum. Sayısız kez aşık oldum ve neredeyse tamamen vazgeçmeye hazırım."

Titrek bir kahkaha atmasına engel olamadı. "Aşktan vazgeçtiğini hayal bile edemiyorum Freddie."

Ona sırtıttı. "Hayır, sanırım ben de yapamam." Sonra ayıldı. "Acele kararlar vermemelisin," diye tekrarladı, "özellikle de kendini bu kadar kötü hissederken. Bana sorarsan, Rayne'e sana aşık olması için bir şans vermelisin, eğer yapabilirse."

"Denedim," diye itiraf etti Madeline. "Ama çabalarımın hiçbir etkisi olmadı. Aksine, aramızdaki meseleleri daha da kötüleştirmiş gibi görünüyorlar."

"Belki de ona biraz daha zaman vermeniz gerekiyordur." "Ne kadar zaman?"

"Nereden bilebilirim ki? Açıkçası aşk konusunda uzman değilim. Ama bu kadar kolay yenildiğine inanamıyorum. Savaşmadan Leydi Haviland'a teslim mi olacaksın? Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında daha iyisini düşünmüştüm, Madeline."

Freddie'nin haklı olduğunu fark edip omurgasını dikleştirdi. Kendisine ne faydası olacağından emin olmasa da en azından Rayne'le yüzleşmek için cesaretini toplaması gerekiyordu. Eğer gerçekten

Evliliklerini sona erdirmek istiyordu, muhtemelen fikrini değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

O içi boş, ezici acının onu tekrar doldurduğunu hissedenden Madeline bir elini karnına bastırdı. Böyle bir boşluk hissedebileceğini bilmiyordu.

Still.... Kmseyen büyükannesinin onun hakkında düşündüklerine rağmen, o gerçekten de ona ve kontesi olmaya layıktı.

Madeline omuzlarını dikleştirerek çenesini ayarladı. Rayne birlikteliklerinin sona ermesini istiyorsa, bunu onun yüzüne söylemeliydi.

Aniden ayağa kalktı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Freddie sordu.

"Rayne'le konuşmak için Londra'ya gidiyorum."

"Yapamazsın. O casusluk işlerine çok meraklı, hatırladın mı?"

Madeline içinde savaşan hayal kırıklığı ve umutsuzlukla tekrar yere çöktü. Freddie yine haklıydı. Rayne şu anda muhtemelen İngiltere Naip Prensi'nin suikastını durdurmaya çalışıyordu. En azından Rayne görevini tamamlayana kadar onunla yüzleşmek için beklemesi gerekiyordu. Evliliğinin geleceği *onun* için hayati önem taşıyor olabilirdi ama bu ülkenin kaderinden ya da Naip'in hayatından daha önemli değildi.

Öyleyse neden kendi hayatı tehlikedeymiş gibi hissediyordu? Madeline umutsuzca merak etti. Ve asıl bir seçim yapmak onun için neden bu kadar zordu?

Yirminci Bölüm

Beni gerçekten seviyor olması mümkün mü, anne? Buna inanabilir miyim?

Parlamento binasının karşısından gelen bir uyarı çığlığı Rayne'i tehlikeye karşı uyardı. Önceden ayarlanmış işaretle hemen harekete geçen Rayne, İngiltere'nin iri yarı Naip Prensi'ni kaldırırma itti ve Kraliyet Hazretleri'ni çok üzecek şekilde, iri cüssesini kendi vücuduyla örttü. Ancak hemen ardından gelen tabanca atışı zararsız bir şekilde tepede ıslık çaldı.

Birkaç dakika sonra Rayne caddenin karşısına baktığında Will Stokes liderliğindeki bir ajanın, suikast planları engellendiği için şok olmuş görünen üç silahlı suçlunun üzerine çullandığını gördü.

Bu sırada Prinny, Rayne'in altında yatıyor, nefes nefese kalıyor ve küfrediyordu. Ancak, sadece itibarının zarar gördüğünü fark eden prens, utangaç bir sırıtışla yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, sen haklıydın Haviland. Beni öldürmeye çalışıyorlardı."

"Neyse ki ıskaladılar, Majesteleri," dedi Rayne, gıcırdayan korseler eşliğinde şişman prensin ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Sana teşekkür ederim Haviland. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Buna gerek yok, Majesteleri. Ancak Koşucu Will Stokes'un çabalarını takdir edebilirsiniz. Stokes geçtiğimiz gece sizin korunmanıza kefil olmak için çok zaman harcadı."

"Öyle yapacağım," diye kabul etti Naip. "Ayrıca büyükannene hizmetlerinden de bahsedeceğim. Bana sorarsanız Mary müthiş bir torun yetiştirmiş."

Rayne daha kuru bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

Naibin her zamanki maiyeti telaşla ona doğru koşarken geri adım attı. Prinny'nin kendisi, ölümden yeni kurtulmuş bir adamın olması gerektiği gibi aşırı üzgün görünmüyordu. Aslında, engellenen saldırı konusunda oldukça neşeli görünüyordu. Belki de adı kötüye çıkmış savurganlıkları yüzünden pek çok çevreden tepki görmesine rağmen, hayatına kastedilmesi kamuoyundaki itibarını artırabilirdi. Tebaası onun politikalarını ya da kişisel davranışlarını umursamasa da, çoğu onun *ölmesini* istemiyordu.

Rayne, Prinny'yi bir selamla kraliyet zümresine teslim etti ve kendini kurtardı. Sonra aval aval bakan kalabalığın arasından geçerek caddeyi geçti Will'i üç ana failin tutuklanmasına nezaret ederken buldu. Günlerce dikkatle takip edildikten sonra suçüstü yakalandıkları için, hiçbiri masum olduklarını iddia etme zahmetine girmedi.

Ne mutlu ki, Rayne'in ayarladığı kapsamlı izleme işe yarıyordu. Bu üç komplocu yargılanacak ve diğer komplocular da yakalanacaktı. Rayne, aleyhlerindeki delillerin çokluğu nedeniyle suçlu bulunacaklarından emindi.

Üçü bağlanarak Old Bailey'e götürülmek üzere bir arabaya yüklenirken Rayne, aynı gün içinde iki kez mahkûmlarla uğraşmak zorunda kalmanın ironisi üzerine düşündü.

Will'e, "Mükemmel iş çıkardın dostum," dedi. "Ekselansları bu arada selamlarını yolladı."

Will, Prinny'den daha geniş bir şekilde sırttı. "Sen ve ben hâlâ bir ekip olarak iyi çalışıyoruz, eski dostum."

Rayne, "Öyleyse var," diye kabul etti.

"Sizi Bow Street'e katılmaya ikna edemeyeceğimden emin misiniz?"

"Şu anda değil - önerinizi dikkate alacağıma söz vermeme rağmen. Ancak şimdi beni mazur görün. İlgilenmem gereken bazı acil kişisel işlerim var."

"Yeni gelininiz," diye yorumladı Will kurnazca eğlenen bir bakışla. Rayne için için yüzünü buruşturarak, "Aynen öyle," diye cevap verdi.

Riverwood'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Aralarında halletmeleri gereken onca kritik mesele varken Madeline'i eve göndermek hiç hoşuna gitmemişti. Ve şimdi ülkesinin hükümdarına karşı görevini yerine getirdiği için sabırsızlık, vicdan azabıyla birlikte Rayne'i acımasızca kemiriyordu. Madeline'e dünkü tatmin edici olmayan özründen daha büyük bir özür borçluydu.

Rayne kendini affettirmek için Haviland mücevherlerinin en iyi parçalarını toplamak üzere yolda kısa bir süreliğine onun evine uğramayı planlıyordu. Ayrıca, Londra'dan uzun bir süre ayrı kalmayı planladığından, Walters'a ikinci bir emre kadar işlerine nezaret etmesini emredecekti. Hemen ardından Rayne, evliliklerinde yarattığı kargaşayı çözmeye çalışarak Madeline ile çok özel bir zaman geçirmeyi umduğu Riverwood'a gidecekti.

Ancak Bedford Caddesi'ne vardığında onu kapıda Walters'ın yerine küçük kız kardeşi karşıladı ve kız kardeşinin üzgün olduğu belliydi.

"Tanrıya şükür buradasın Rayne," dedi Daphne onu içeri sürükleyerek. "Seninle hemen konuşmalıyım."

"Ne oldu aşkım?" Rayne, Walters'ın yakınlarda gezindiğini fark ederek sordu.

Daphne hizmetçinin ihtiyatlı bir mesafeye çekilmesine izin verdikten sonra endişeyle, "Sizi uyarmak için hemen geldim. Büyükanne'nin yeni eşinize karşı nasıl bir entrika çevirdiğini bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Rayne mide kaslarının sıkıştığını hissetti. "Ne demek komplo kurmak?"

"Büyükanne'm bu öğleden sonra Riverwood'a gitti ve evliliğinizin sona erdirilmesi için Madeline'e büyük bir meblağ teklif etmek niyetindeydi."

"Çözüldü mü?"

Daphne endişeyle, "Feshedilmiş gibi," diye açıkladı.

Rayne'in aklından bir düzine soru geçti ama o basit bir tanesinde karar kıldı. "Onun planını nasıl öğrendin, Daphne?"

"Penelope'ye bahsetmiş, Pen de bana söyledi. Büyükannem ona endişelenmemesini, evliliğinizin devam etmeyeceğini söylemiş."

Kasları daha da gerildi. Yaptığı asılsız suçlamalardan sonra Madeline, cömert bir bağımsızlık teklifini kabul edecek kadar evliliklerinden bir çıkış yolu bulmaya hevesli olabilirdi.

"Walters!" Rayne, yardımcısının geri çekilen formuna doğru havladı. "Evet, lordum?"

"Benim için hemen hızlı bir at eyerleyin."

Ata binmek, faytonla ya da hatta at arabasıyla seyahat etmekten çok daha hızlı olacaktı. Dahası, her iki arabayı da kullanmak çok değerli dakikalar alacaktı ki Rayne bu dakikalara sahip olmadığından korkuyordu.

Walters, "Elbette lordum," diye cevap verdikten sonra hemen emirlerini yerine getirmek üzere oradan ayrıldı.

"Nereye gidiyorsun?" Rayne topuklarının üzerinde dönüp çalışma odasına doğru ilerlerken Daphne sordu.

"Sence nerede? Çok geç karımı bulmalıyım."

Daphne onu takip etmeye çalıştığında, Rayne onu omuzlarından kavrayacak ve alnına hızlı bir öpücük konduracak kadar durdu. "Sana minnettarım tatlım, ama artık evine gidebilirsin." Sonra kız kardeşine ön kapıyı işaret ederek onu nazikçe itti.

Çalışma odasına doğru yoluna devam ederken Daphne arkasından seslendi. "Madeline'den çok hoşlanıyorum, Rayne. Büyükannenin senin mutluluk şansını engellemesini istemiyorum."

"Güven bana, buna izin vermeyeceğim," dedi kararlılıkla. "Şimdi evine git ve büyükannemizle ben ilgileneyim."

Rayne, Daphne'nin itaat edip etmediğini görmek için beklemeden çalışma odasına girdi. Masasından bir anahtar aldıktan sonra kasasını açtı ve kadife kaplı büyük bir kutu çıkardı. On dakika sonra, mücevher kutusu eyerinin arkasına bağlanmış halde dörtlü Chiswick'e doğru at sürüyordu.

Yeni bineği kilometrelerce yol kat etmesine rağmen Rayne'in hâlâ çılgınca dűşüncelere dalmak için çok fazla zamanı vardı. İçine dolan korku belki de gerçek paniğe en yakın hissettiği şeydi.

Göğsü daralmıştı, bağırsakları da öyle. Tam da Madeline'in kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamışken onu kaybedemezdi. Yine de onu kendinden uzaklaştırmış olabilirdi. Büyükannesinin finansal önerisi son darbe olabilirdi.

Yaşlı akrabasının entrikaları karşısında öfkelenendiği ve çılgına döndüğu şüphesizdi ve dul kadının her şeye burnunu sokmasını sonsuza dek durdurmaya niyetliydi. Ama şimdilik Madeline'i onu terk etmeye fırsat bulamadan yakalamak zorundaydı.

Yine de Rayne, Riverwood'a doğru dörtmala giderken büyükannesinin arabasını gözlüyor, bir yandan da kafasının içinde kendini suçluyordu.

Madeline'i zina yapmakla ve yalan söylemekle suçlamıştı ama asıl aldatma kendi tarafındaydı; Madeline'le mantık evliliğinden başka bir şey istemediğine kendini ikna etmişti.

Yine de gerçek gözlerinin önündeydi.

Madeline'i *seviyordu*. Onu derinden seviyordu.

Rayne, dűşününce yeni duygularının gücünün aslında o kadar da şaşırtıcı olmadığını fark etti. Duygularının üzerine kapıyı o kadar uzun süre kitlemişti ki, ortaya çıktıklarında onları fark etmemişti bile. Ama onunla tanıştığı ilk andan itibaren aşkı giderek büyüyordu.

Körlüğu de gayet mantıklıydı. Kendini korumaya yönelik şiddetli , aşk gibi hassas duyguları hayatından kovmuş, kalbini tasarlayarak dondurmuştu. Ama aşkın mantıkla pek ilgisi yoktu. Ve ihanete uğrama korkusuna rağmen Madeline'e boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

Kendine özgü bir ruhla onun zırhını delmiş ve hatasız bir şekilde kalbine girmişti.

Ya řimdi? Rayne dűşünceli bir şekilde merak etti.

Başlangıçta onunla evlenmişti çünkü miras bırakacak bir e e ihtiya ı vardı. Ama  imdi çok daha fazlasını istiyordu. Madeline'i sadece çocuklarının annesi olarak değil, arkadaşı, sevgilisi, hayat arkadaşı olarak istiyordu.

Ve karşılığında onun sevgisini istiyordu. Ama *o* ne istiyordu?

Rayne'i yeni bir endişe dalgası sardı. Madeline'in onu terk etmesini zorla engelleyebileceğinden ku kusu yoktu ama ona affedilmez bir şekilde davrandıktan sonra onu asla sevmeyebilirdi.

Dört nala ko an toynakların ritmiyle midesi çalkalanırken, atını daha sert mahmuzladı, acelecilik onu daha da hızlanmaya itti.

Rayne Chiswick'in ancak bir mil dı ındaydı ki, kendisine doğru gelen at arabasının büyükannesine ait olduğunu fark etti. Kasıtlı olarak sağa döndü ve terleyen bineğinin hoplayıp zıplamaya devam ettiği aracın tam önünde durdu.

İlk başta Leydi Haviland'ın arabacısı, Rayne'e doğru hızla gitmeye niyetliymi  ekibi hızlandırdı. Ancak aralarındaki mesafe kapandıkça, u ak arabayı yavaşlatmaya çalışarak dizginleri çılgınca kesmeye başladı.

Rayne  arpı mayı önlemek için atını son anda yana doğru iterken arabacı, "Lordum!" diye bağırdı. "Sizi bir ayak takımı sandım."

"Sakin ol, Muller. B y kannemle konuşmak istiyorum." "Haviland!" diye buyurgan bir ses talep etti. "Bu dünyada ne Bunun anlamı ne?" Soylu kadın arabayı indirmişti. Rayne, onu selamlamak için pencereye gittiğini gördü.

"Ben de sana aynı soruyu sormalıyım, Büyükanne," diye yanıtladı tehlikeli bir ses tonuyla.

İtiraz etmemesi ve yüzündeki temkinli ifade, onun neden orada olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Hızla atından inen Rayne, Muller'e hanımefendinin arabasını geri çevirmesini ve Riverwood'a dönmesini emretti. Ardından atını arabanın arkasına akrabasıyla yüzleşmek üzere arabaya tırmandı.

"Neden böyle havai havai davranıyorsunuz?" Leydi Haviland ağzındaki baklayı çıkarmaya çalıştı.

Rayne onun mağrur bakışlarına kendi sert bakışlarıyla karşılık verdi. "Sanırım biliyorsun, Büyükanne. Konuşmamız gereken ciddi bir mesele var, sence de öyle değil mi?"

En büyük korkusu, Riverwood'a vardıklarında Madeline'in gitmiş olmasıydı. İkinci korkusu ise Madeline'in eşyalarını toplamış olmasıydı. Büyükannesine göre Madeline onun elli bin poundluk teklifini reddetmemiş, hatta düşüneceğine söz vermişti.

Bu nedenle, araba yolda durur durmaz Rayne dışarı fırladı ve arabacıya bir emir vererek ön basamakları üçer üçer çıkmaya başladı.

Ön kapıyı iterek açıp giriş salonuna daldığında, ilk gördüğü kişi majordomosuydu.

"Bramsley, Leydi Haviland nerede?" Rayne sordu. "Yeşil salonda, lordum."

Hızla atan kalp atışları biraz olsun yavaşladı. En azından o hâlâ buradaydı.

Rayne, Walters'ın yanından geçerken, "Atımı ahıra götürün," diye emretti, "ve eyerimin arkasındaki çantanın çalışma odama getirilmesini sağlayın."

"Elbette lordum."

Salona ulaştığında Madeline'i bir kanepede otururken buldu.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Rayne nefesinin altında, sonra fark etti ki yüzü ellerine gömülmüştü.

Sonra Madeline başını kaldırdı ve onu fark etti. Rayne, yüz ifadesinin açık bir acıyla dolu olduğunu gördü, kendini acımasızca kırbaçlıyordu.

Freddie'nin de orada olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama gözleri sadece karısındaydı.

"Rayne," diye nefes nefese kaldı, sesi zar zor duyuluyordu. "Bir sorun mu var?"

"Evet, bir şeyler çok yanlış Madeline," dedi sessizce. "Anladığım kadarıyla büyükannem sana korkunç bir mali teklif yapmış."

Gözleri karanlık ve umutsuzluk doluydu. "Evet," diye fısıldadı.

"Umarım bunu düşünmemişsinizdir."

Rayne cevap veremeden Freddie söze karıştı. "Bunu söylemek bana düşmez Rayne ama büyükannen mükemmel bir cadı."

Rayne sert bir sesle, "Tamamen katılıyorum," dedi. "O zaman onun hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Kuzenini görmezden gelen Rayne, Madeline'e elini uzattı. Şu anda herhangi bir aşk itirafına inanmayabilirdi, bu yüzden sadece ona göstermesi gerekecekti. "Lütfen, benimle gelir misin aşkım?"

Geniş, sorgulayan gözleri yüzü için fazla büyük görünüyordu ama tereddütle ayağa kalktı.

Rayne hiç konuşmadan ona büyükannesinin arabasına kadar eşlik etti. Muller'e arabada kalmasını emretmişti ve dul kadın büyük olasılıkla uzun süredir hizmetinde olan hizmetçisini kovmakla tehdit etmiş olsa da ona itaat edildiğini görmekten son derece memnundu.

Rayne arabanın kapısını aralayarak içeri adım attı. Leydi Haviland arabanın en uzak köşesinde oturuyordu, omurgası kaskatı kesilmiş, gözlerini dikmiş, onu tanımayı reddediyordu.

Rayne, "Karıma utanmazca burnunu soktuğın için içten bir özür dilemenin zamanı geldi, Büyükanne," diye dürtükledi.

Ancak onun bu talebi karşısında soylu kadın gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Bu tartışmayı hizmetkârların önünde yapmayı reddediyorum, efendim," diyerek eliyle arabacılarını ve seyislerini işaret etti.

Ancak Rayne, Freddie'nin de iki uşığıyla birlikte onu dışarıda takip ettiğini, tek izleyicilerinin asası olmadığını fark etti. Yine de onun tartışmasından etkilenmemişti. "Kimin duyduğunun umurunda olduğunu mu sanıyorsun?"

Onun kararlı ses tonu karşısında büyükannesinin ifadesi değişirken, kendi sesi de yumuşayarak neredeyse yalvaran bir tona büründü. "Rayne, görmüyor musun? Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Yaptığın gibi evlenerek korkunç bir hata yaptın. Haviland unvanının varislerini istiyordum, doğru, ama bu fiyata değil."

"Büyükanne..." Rayne uyarırcasına, öfkesinin yükseldiğini söyledi.

Bunun üzerine Leydi Haviland zayıf bir çığlık attı ve elini kalbine götürdü. Kadın köşedeki koltuğa yığılırken Rayne dişlerini sıktı. Aynı dramatik performansı daha önce de görmüştü, hem de birden fazla kez. Kadının yine kalp krizi numarası yaptığından şüphelenerek blöfünü görmeye karar verdi.

"Muller, lütfen Leydi Haviland'ı doğrudan Londra'daki doktorlarına götür. Kendisi şu anda bu tartışmayı sürdüremeyecek kadar zayıf ve yatağa bağlı kalması gerekiyor."

Emri istediği etkiyi yarattı. Arabanın kapısını kapatmaya hazırlanırken, Leydi Haviland aniden doğruldu. "Hayır, bekleyin!"

Rayne, Madeline'i öne doğru çekti ve onu saldırıdan korur gibi yanına sıkıştırdı. Büyükannesi karısına sert bir bakış attığında, elindeki silahı yere bıraktı. "Eğer ikinizden birini seçmek zorunda kalırsam, Büyükanne, Madeline'i seçeceğim. Onu seviyorum ve karım olarak kalmasını istiyorum. Fesih söz konusu olmayacak."

Madeline'in kendisine karşı sertleştiğini hissetti. Yaşlı asilzadeyi izliyordu ama onun açıklamasıyla şok olmuş bakışları onunkilere .

İnançsızlıkla "Beni seviyor musun?" diye fısıldarken ısıltılı gözlerinde şaşkınlık ve şüphe vardı.

Rayne ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Söyleyebileceğimden çok daha fazlası, tatlım."

Dikkatini büyükannesine vererek, bir ses tonuyla, "Onu aileye kabul edeceksin, yoksa seninle bir daha işim olmaz. O zamana kadar ne burada ne de evlerimin hiçbirinde istenmiyorsun."

Leydi Haviland çenesini inatla dikmişti ama onun tehdidi karşısında gevşedi. Belli ki ona inanmıştı; çünkü sonunda mırıldandı: "Peki o zaman.... eğer ısrar ediyorsanız *özür dilerim*."

"Bu yeterince iyi değil," diye tersledi Rayne. "Özrünüzü karıma yöneltmelisiniz."

Dowager dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, yüz ifadesi ekşidi. Ama sonra sinirli bir iç çekişle pes etti. "Affınıza sığınıyorum Bayan Ellis, yani Leydi Haviland. İşlerinize karışmamalıydım."

Rayne onun kindar ses tonuna itiraz etmeye başladı ama Madeline elini onun koluna koydu.

"Teşekkür ederim leydim," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer kabul ederseniz, bu tartışmayı tamamen unutacağız ve bir yanlış anlamaya bağlayacağız."

Leydi Haviland barış teklifini reddedecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda sert bir şekilde başını salladı.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Rayne, şu anda konuyu daha fazla zorlamamaya karar vererek. İsteddiği gibi bir taviz olmasa da, büyükannesi isteksizce dilediği özürle önemli bir adım atmıştı ve Madeline'in konuyu kapatmaya istekli olduğu belliydi. Rayne onun cömertliği karşısında kalbinin kabardığını hissetti.

Rayne arabacıya işaret ederek geri çekildi ve Madeline'i de yanına çekti. Her ikisi de arabacının kırbacını takıma doğru savurmasını ve arabanın uzaklaşmasını izledi.

Sonra Rayne Madeline'e döndü. Madeline ona bakıyordu, gözlerindeki bakış bir özlem ve umut bakışıydı; yüz ifadesi Rayne'in hissettiği duyguları aynen yansıtıyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Demek gerçek aşkın neşesinden kastın buydu, Anne. Katılıyorum, gerçekten büyülü.

Madeline Rayne'e bakarken nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Düşünceleri ve duyguları ayaklanırken kalbi yavaş ve acı verici vuruşlarla çarpmaya başlamıştı.

"Seni bir kez olsun suskun mu bıraktım?" diye sordu .

Boğazındaki kuruluğu bastırmak için yutkunmaya çalıştı. "Sanırım belki de öyle."

Sesinin belirsizlikten nasıl titrediğini fark eden Madeline, büyükannesinin sarsıcı teklifini aldığından beri aklını kurcalayan o can alıcı soruyu sormak için kendini çelikleştirdi. "Ciddi miydin? Evliliğin iptalini istemiyor musun?"

Rayne, "Fesih istemediğim gibi," dedi, "beni terk etmeye kalkarsan seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım."

Sevgiliye benzemeyen yemini tamamen erkek sahiplenmesine dayanıyor olabilir, diye düşündü Madeline şaşkınlıkla, ama en azından Rayne'in onu karısı olarak tutmak istediğini umması için bir neden veriyordu.

Öte yandan, şok edici aşk ilanı, yaşlı akrabasına duyduğu öfkenin hararetiyle yapılmıştı. Onun gerçekten bunu kastettiğine kendini inandırabilir miydi?

Garip bir şekilde, Rayne'in gözlerindeki ifade pişmanlık ve endişenin bir karışımıydı. "Anladığım kadarıyla büyükannem evliliğimizi feshetmen için sana elli bin pound teklif etmiş Madeline."

"Evet," dedi, hâlâ boğuk bir sesle.

"Kabul edeceğinden korkuyordum."

Rayne korkmuş muydu? Bahse girerim, *onun korktuğunun* onda biri kadar bile korkmamıştır.

Madeline kararlılıkla başını salladı. "Büyükanne'nin parasını istemiyorum, Rayne."

"O zaman neden ona teklifini değerlendireceğinizi söylediniz?"

"Çünkü bunu sizin adınıza yaptığını düşünmüştüm, yani boşanmayı kabul etmemi istediğinizi."

Çenesinde bir kas esnedi. "Hayır, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bilseydim, seni onun hışmından kurtarmak için elimden geleni yapardım. Çok özür dilerim, tatlım. İzinsiz girmesi çok çirkindi ve affedilemezdi."

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Madeline derin bir rahatlama ürpertisi geçirdi. "Evliliğin feshinin senin yararına olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Leydi Haviland, sosyal çevrenizde hareket edebilecek ve tondaki konumunuzu güçlendirebilecek bir eşi hak ettiğinize inanıyor."

Rayne'in ifadesi ciddiyetini korudu. "Neye inandığı umurumda değil. Tonun umurumda olmadığını biliyorsun. Ayrıca, istediğin çevrede - benim, onun, Kraliyet'in, her yerde- hareket edebilecek niteliklere sahipsin."

Madeline titrek bir nefes aldı. Umut, göğsünü belli belirsiz, filizlenmekte olan bir sevinç duygusuyla birlikte doldurdu. Buna boyun eğmeye cesaret edebilir miydi?

Yüksek sesle, "Senin için en iyisinin evliliğimizi feshetmek olduğunu düşünmemin tek nedeni sosyal konumlarımızdaki farklılık değildi. Leydi Haviland ayrıca seninle evli kalırsam servetinden bir kuruş bile miras alamayacağını söyledi."

Bakışları daraldı. "Yani mirasımı korumaya mı çalışıyordun?"

"Şey... evet."

Rayne sanki sabır göstermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Her şeyden önce, benim kendi servetim var ve büyükanne'nin servetine ihtiyacım yok."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben çok zengin bir adamım. Fark etmedin mi?"

Madeline zayıf bir sesle, "Hayır," dedi. "Kız kardeşlerin, oğullarının büyükannenin cömertliğinden mahrum kalacağından son derece endişeliydiler. Freddie de onun seni uygun bir eş almaya zorlamak için servetini başının üstünde tuttuğunu söyledi."

"Durum hiç de öyle değil. Doğu Hindistan Şirketi'ne yaptığım akıllıca yatırımlar sayesinde neredeyse büyükannem kadar varlıklı biriyim, yani benim için evliliğimizi feda etmene gerek yok."

"Oh," diye mırıldandı.

"Söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?"

Aslında biliyordu ama Rayne'in tepkisinden korktuğu için cesaretini toplamakta zorlanıyordu. Sonunda Madeline kelimeleri zorla da olsa çıkardı. "Gerçekten mi... gerçekten mi? Beni gerçekten seviyor musun?"

Yüz hatları yumuşadı. "Kesinlikle, ciddiydim. Seni gerçekten seviyorum, tatlı Madeline."

Keskin, şiddetli bir sevinç onu vurdu. Sarsıldığını, içinin titrediğini hissetti.

Onun suskunluğu karşısında Rayne daha da yaklaştı. Uzanarak avucunu hafifçe yanağına doğru eğdi, oradaki çürük deriden kaçınmaya özen gösterdi ve sanki onu öpmeye niyetliymiş gibi başını eğdi....

Ancak Freddie'nin dudakları onunkilerle buluşmadan önce Madeline bir boğaz temizleme sesi duydu. Yalnız olmadıklarını hatırlayınca içinden şiddetli bir hayal kırıklığı dalgası geçti; Rayne'in uşaklarından biri atını ahıra götürerek ortadan kaybolmuş, diğeri de ihtiyatlı bir mesafeye çekilmiş olsa da Freddie hâlâ yakınlarda geziniyordu.

"canına," diye coştı Freddie, "işte *bu* duyduğum en romantik yemin. Şimdi çok mutlu olmalısın Madeline. Bütün korkuların boşunaymış."

İstenmeyen izleyicileri karşısında tedirgin olan Madeline Rayne'den uzaklaşırken Freddie neşeli gözlemlerine devam etti. "Rayne'in ideal bir aşık olduğu söyleniyor, ama bunu şimdi kendim de açıkça görebiliyorum. Ondan ders alabileceğime hiç şüphe yok-"

"Freddie, eski dostum," diye sertçe araya girdi Rayne, "lütfen ortalıkta görünmez olur musun? Sorunların ne olursa olsun, ileriki bir zamanı beklemek zorunda kalacaklar. Şu anda karımla yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette," dedi Freddie sırtarak. "Ben sadece tme fırsatını yakaladığım için seviniyorum. AŞka yenik düŐmenin zamanı gelmişti. Her zaman aşık olunan kişi olmaktan bıkmıŐtım. DŐŐnsene, çöpçatanlık yapmandan *ben* sorumluyum-"

"Freddie," diye Rayne.

"Pekala, ben gidiyorum! Ama Madeline, serbest kaldığındaBayan Merrywether'ın annesiyle birlikte beni savunman gerektiğini unutma."

Bütün dikkati kocasının üzerinde olmasına raŐmen, "Yapacağım Freddie," diye söz verdi.

Rayne de aynı Şekilde karşılık verdi, onun elini tuttu ve dudaklarını parmaklarına deŐdirdi. "Bu konuşmaya içeride devam edelim mi aşkım?" diye sordu. "Konuşmamız gereken çok özel konular var."

Madeline ona titrek bir gülümsemeyle onay verdiğinde, iri ve sıcak eli Madeline'in sırtına yerleşti ve onu malikânenin n merdivenlerine kadar götürerek Freddie'yi arabasının getirilmesini ayarlaması için geride bıraktı.

Eve girdiklerinde Rayne onu çalışma odasına götürdü ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. "Şimdi, nerede kalmıŐtık?"

Durduktan sonra Madeline beklentiyle ona döndü. "Hatırladığım kadarıyla beni öpmek zereydin."

Ağzında hızlı bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Seni pmekten çok daha fazlasını yapmak isterdim aşkım, ama sanırım önce senden özür dilemem gerekiyor. Büyükannem için ve daha da önemlisi kendim için."

PıŐmanlığını gizleyen Madeline, Rayne'in güven verici kucağını hissetme ihtiyaını bastırdı ve basitçe, "zre ihtiyaım yok, Rayne. Sadece beni sevdiğini bilmeye ihtiyaım var."

Gözleri niyetli ve çok maviydi. "Seni seviyorum Madeline. Ve beni terk etmene izin vermeyeceğim. Ama en azından sana karşı neden bu kadar dirençli olduğumu açıklamama izin ver."

Rayne'a açıklamasını duymayı çok istiyordu, bu yüzden Rayne'e kanepeye kadar eşlik etti ve Rayne de yanına çekti.

"Sana aşık olmamak için elimden geleni yaptığımı itiraf ediyorum," başladı. "Aslında, hayatımın geri kalanında aşka benzer hiçbir şey hissetmemeyi planladım."

Bakışları karşısında donup kalan Madeline, kararını neyin hızlandırdığına dair bir tahminde bulunmaya kalkıştı. "Freddie bir keresinde trajik bir aşk macerası yaşadığınızı ve asla toparlanamadığınızı söyledi."

Rayne yüzünü buruşturdu. "Freddie lanet olası bir çingiraklı." "Ama bu doğru mu?"

"Evet, gerçi benim hikâyem tam olarak trajik değildi. Birkaç yıl önce, aristokrat ailesini zulümden kurtarmam bana karşılık veriyormuş gibi yapan bir Fransız kadına aşık oldum. Ama onlar sağ salim İngiltere'ye varır varmaz, sevgilisine dönmek için beni bir kenara attı."

Madeline Rayne'in itirafı karşısında koruyucu bir sempati duydu. "Senin yerine başkasını tercih ettiğine göre delirmiş olmalı," dedi sadakatle.

Gülümsemesi yine kısa sürdü. "İltifatınızdan onur duydum tatlım ama dürüst olmak gerekirse, onun sevgiliyle birleşme arzusunu anlayabiliyorum. Yine de ilk gençlik aşkımın ihanete uğraması beni tetikte tuttu. Savaş bittikten sonra, duygusal bağlardan sonsuza dek uzak kalmaya kararlı bir şekilde İngiltere'ye döndüm." Uzandı ve bir parmak ucuyla onun yanağını okşadı. "Ama sen benim için her şeyi değiştirdin Madeline."

"Öyle görünmüyordu," dedi küçük bir sesle. "Yeminlerimizi ettiğimizden beri, gün geçtikçe daha da uzaklaştın."

"Biliyorum ve geri çekildiğim için pişmanım, tatlım. Tek mazeretim, sana olan hislerimi kabullenmek için zamana ihtiyacım olmasıydı."

Rayne onun elini kendi elinin içinde tutarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Felaketimden çok daha önce şüphelenmeliydim. Seninleyken beni çılgına çeviriyordun, ayrı kaldığımızda da sürekli seni düşünüyordum. Yine de en önemli işaret, Ackerby sana her yaklaştığında kıskanç bir öfkeye kapılmamdı, oysa normalde son derece sakin biriyimdir."

Madeline'in iki kaşı da havaya kalktı. "Gerçekten kıskanıyor muydun?" "Son derece."

Rayne'in itirafına hayret ederek başını salladı. "Hiçbir erkeğin benim yüzümden kıskançlık hissettiğini görmedim."

"Öyleydim, hem de şiddetle. Maidstone'a gitmek üzere yola çıktığınızda bu kadar öfkelenmemin başlıca nedeni buydu. Ackerby'yle buluşup kaçamak yapacağını sanmıştım."

"Eninde sonunda onunla buluşmayı planlıyordum ama düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil. Kardeşimi kurtarmaya çalışıyordum."

"Şimdi bunun farkındayım... ama o zamanlar kendi geçmişim gözümü kör etmişti. Seninle tarihin tekrerrür etmesinden korkuyordum. Ama seni ilk aşkımla ilişkilendirmek saçmaydı. Birçok açıdan ona hiç benzemiyorsun."

Madeline onun bakışlarını sorgulayarak karşıladı. "Beni en çok inciten şey, sadakatsizlikten suçlu olduğumu düşünecek kadar bana güvenmemenizdi."

Rayne'in gözlerindeki pişmanlık çok açıktı. "Özür dilerim aşkım. Ama şüphelerim bir kez kök salmaya başlayınca birbirlerini beslediler. Kendimi savunmam gerekirse, senden şüphe etmeye başlamamın başka nedenleri de vardı. En önemlisi de aniden evlendiğim kadından farklı bir kadın haline gelmendi. Kadınsı cazibeni açıkça benim üzerimde kullanıyordun, tıpkı eski aşkımın yaptığı gibi."

Suçlu görünme sırası Madeline'deydi. "Rayne. Bilerek baştan çıkarıcı bir kadın gibi davranıyordum."

"Neden?"

"Çünkü sana deliler gibi aşkıttım ve karşılığında senin de beni sevmeni istedim."

Bakışları ona sabitlenmişti, sert ve niyetliydi. "Beni seviyor musun?"

Başını salladı. "Bir süredir var."

Mavi gözlerindeki parlaklık daha da derin bir ışıltıya büründü. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı hararetle, elini onun elinin etrafında sıkarak.

"Seninle evlenmeyi bu yüzden kabul ettim," diye ekledi Madeline, "ve seni baştan çıkarmak için bu kadar uğraştım." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne kadar ironik. Daha çekici olmaya çalışırken, seni kendimden daha da uzaklaştırdım."

Rayne hafifçe güldü ama onun gözlemine katılmadı. "Beni uzaklaştırdığını söyleyemem. Sen ne kadar baştan çıkarıcıysan, ben de o kadar sert düştüm."

"Beni tamamen kandırdın."

"Ben de kendimi kandırdım. Ancak Daphne'den büyükannemin ne planladığını öğrendiğimde sana olan hislerimle ilgili gerçeği anladım. Sonra da çok geç kaldığımdan korktum; seni vazgeçirmeye fırsat bulamadan onun teklifini kabul edeceksin diye."

"Sadece Leydi Haviland'ın sözüne güvenerek bu kadar önemli bir karar veremezdim, Rayne. Londra'ya gidip önce sizi görmek niyetindeydim ama Naip'in hayatını kurtarma çabalarınızı bölmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Şu anda Londra'da olman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Prinny şu an için güvende."

"Yani potansiyel suikastçılar çemberini kırdınız mı?"

"Sadece bir saat önce.. ve sonrasında doğruca buraya geldim."

Madeline hayranlıkla, "Onları durdurmayı başaracağından hiç kuşkum yoktu," dedi. Sonra acı veren şüphelerini hatırlayınca ürperdi. "Riverwood'dan neden kaçtığını ve bunun yerine sık sık Londra'da kaldığını öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsin. Bir metres tuttuğunuzdan korkmuştum."

"Değilim, Madeline."

"Ama dün bunu ima ettiniz."

"Seni yanlış yönlendirmekle çok zalimlik ettim. Beni hiç affedebilecek misin?" Gözlerindeki şefkat parıltısı öylesine çıplak ve yoğun ki

yumuşadı, kalbi eridi.

"Elbette." Rayne'in kalbini fethettiğine inandığı için artık her şeyi .

Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Seninle tanıştığımndan beri başka bir kadını düşünmedim bile."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Rayne'in gözlerindeki arzu ve şefkat dolu ifade kalbinin güm güm atmasına neden oldu. Sonunda onu öpmeye niyetlenmişti, diye düşündü Madeline sevinçli bir beklentiyle.

Parmaklarını kadının boğazında hızla atan nabzına götürdü, sonra başının arkasını kavrayıp eğdi. Dudakları onunkilerin üzerinde nefis bir baskıyla oynamaya başlamadan önce ılık nefesi ağzını okşadı. Sonra dili yavaşça kadının ağzına kaydı ve şehvetli bir dansa karıştı.

Madeline çaresizce inledi ve ellerini onun ipeksi, kuzguni saçlarına doğru kaldırdı. Öpücüğü şefkatli ve büyülüydü; uyandırdığı hisler büyüleyiciydi. Dili Madeline'inkine karşı kışkırtıcı bir şekilde okşuyor, baştan çıkarıyor, dudakları şekillendiriyor, tadına bakıyor, alay ediyordu.

Adamın enfes saldırısı Madeline'in kanında bir vahşilik uyandırdı ve içindeki yoğun özlemi yeniden uyandırdı. Sonunda adam ara verdiğinde Madeline ağır ağır nefes alıyordu. Adamın durmasına itiraz etmek istedi ama Rayne dudaklarını Madeline'in saçlarına bastırdı ve onu kendine doğru çekti.

Madeline hülyalı bir iç çekişle başını onun omzuna yasladı. Bir süre sonra, "Bana aşık olduğunu kabul etmekte hâlâ zorlanıyorum," dedi. "Nasıl oldu bu? Evlilik için düşündüğün diğer adaylara hiç benzemiyorum. Kesinlikle güzel değilim."

Adam ensesini okşarken onun dokunuşundaki şefkati hissetti. "Görüyorum ki seni büyük bir yanılgıdan kurtarmam gerekecek, sevgilim. Sen tanıdığım en güzel, en arzulanan, en özel kadınsın. Ve seni çok seviyorum."

Seni çok seviyorum. Madeline o güne kadar duyduğu en güzel sözlerin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Rayne düşünceli bir şekilde, "Seni sevmekten kendimi alamadım," diye devam etti. "Sanırım seninle ilk tanıştığımda beni tabancanla tehdit başladı."

Sesine alaycı bir mizah notası girmişti ama Madeline yine de onun iddiasına itiraz etti. "İlk seferinde seni hiç tehdit etmemiştim, hatırlarsın."

"Hayır, tehditlerini Ackerby ile düello yaptığım zamana sakladın." Rayne usulca kıkırdadı. "Kadınlarımın güçlü ve alıngan olmasını sevdiğim için şanslıyım."

Ona bakmak için geri çekildi. "Beni alıngan mı buluyorsun?"

"Diğer pek çok değerli özelliğimizin yanı sıra. Naziksin, cesursun, onurlusun, şefkatlisin, zekisin, beceriklisin....

Ruhunuz, zekanız, canlılığınız, sıcaklığınız, macera anlayışınız, hepsi kalbimi fethetti."

Madeline onun övgüleriyle ısınmış bir halde sessiz bir gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki kendimi hiç maceraperest olarak görmedim."

"Öyle olmalısın. Son iki yılda yaşadığım maceradan daha fazlasını son iki haftada yaşadım. Düşünsenize, hayatıma girdiğinizden beri tek bir sakın anım bile olmadı. Ama ben de tam böyle istiyorum."

"Emin misin, Rayne?"

Kadının sorusunda bir şüphe izi duymuş olmalıydı ki çenesini tuttu ve gözlerini sabit bir şekilde ona dikti. "Kesinlikle eminim, aşkım. Sen bir eşte beklediğimden çok daha fazlasısın ama *tam da* istediğim şeysin."

Madeline sessiz kalıp onun güven veren bakışlarını içine çekince Rayne başparmağını Madeline'in alt dudağında gezdirdi. "Sana en başından beri kendi çekiciliğine çok az inandığını söyledim."

"Evet, söyledin ama bunu gerçekten kastettiğine inanmadım."

"Artık bana inanacağınıza inanıyorum."

"Evet ama düğün gecemizde bile benimle kalmadığında beni sevebileceğini düşünmemem şaşırtıcı mıydı?"

"Hayır, şaşılacak bir şey yok. Benim için affedilmez bir şeydi, biliyorum."

Madeline kaşlarını ona doğru çattı. "Bırakın evlilik yatağımızı paylaşmayı, henüz bir geceyi bile birlikte geçirmedik."

Tövbe etmiş görünen Rayne onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Bunu doğrudan düzeltmek istiyorum. Şu andan itibaren benim yatağında uyuyacaksın. Bu gecedan itibaren."

Madeline memnuniyet ve onay dolu bir iç çekti ve başını bir kez daha onun omzuna yasladı.

Rayne bu kez onun saçlarına bir öpücük kondurarak, "Başarılı bir baştan çıkarıcı olduğunu söylemeliyim," dedi.

Tekrar gülümsedi. "Yardım aldım. Senin gibi bir adamı yakalamak için daha fazla cephaneye ihtiyacım olduğunu düşündüm, bu yüzden Arabella ve Roslyn'e kocalarının onları sevmesini nasıl sağladıklarını sordum. Bana tavsiyelerde bulunacak kadar naziktiler ve fahişe arkadaşlarından biri bana bazı sanatlarını öğretti."

"Bir fahişe mi? Gerçekten mi? *Bu* hikayeyi duymak isterim."

Madeline'in yüzü kızardı ama Fanny Irwin'in genç kadınlara koca bulma konusunda verdiği öğütlerden ya da baştan çıkarma konusundaki daha kişisel talimatlarından bahsetmemeye karar verdi. "Sana bir gün anlatabilirim ama şimdilik tekniklerimi kendime saklamak niyetindeyim. Zaten çok fazla avantajınız var."

"Pekala, ama aksi takdirde, bundan sonra daha fazla açıklık için çaba göstermemizi öneririm. Aramızda çok fazla sır sakladık. Artık sır yok, aşkım, anlaştık mı?"

Ona tekrar bakmak için başını kaldırdı. "Peki ya senin casusluk sırların?"

Rayne, "Bunların bazılarının gizli kalması gerekebilir," diye itiraf etti.

"Yani casusluk kariyerine devam etmek mi istiyorsun?"

"Dışişleri Bakanlığı'nın şu anda diplomatik istihbarata pek ihtiyacı yok ama İçişleri Bakanlığı için çalışmayı düşünüyorum. Henüz karar vermedim. Freddie'yi beladan uzak tutmakla yeterince meşgul olabilirim." Rayne'in ağzında sevecen bir gülümseme belirdi. "Sanırım evliliğimizi Freddie'ye borçluyuz. O olmasaydı, o gece handa seninle asla karşılaşamazdım."

Gözlerindeki şefkatli kahkaha Madeline'in yüreğini kabarttı. "Lord Ackerby'ye de borçluyuz," diye belirtti Madeline. "Yine de ona herhangi bir kredi vermekten nefret ediyorum."

Rayne'in yüz ifadesi acıya dönüştü. "Ben de öyle. Hâlâ düellomuz sırasında onu vurmama izin vermen gerektiğini düşünüyorum. Sana şantaj yaptığını bilseydim vururdum."

Boğuk kahkahalar boğazında düğümlendi. "O zaman bilmediğine sevindim."

"Aslında seninle uğraşacak cesareti bulmasına şaşırdım. Ama kardeşini durumda bulduğunda hemen bana gelmeliydin."

"Bunun şimdi farkındayım. Söz veriyorum gelecekte de anlayacağım."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Kendi iyiliğin için fazla bağımsızsın, sevgili Madeline." Elini dudaklarına götüren Rayne, parmak eklemlerine okşayıcı bir öpücük kondurdu. "Görüyorsun ya, seninle ilgili *her şeye* hayran değilim. İyi özelliklerin olduğu kadar hataların da var... tıpkı benim gibi. Ve bir de büyükannem var."

Rayne'in neşesi aniden kayboldu. "Yine de onun iğrenç teklifi için özür dilemeliyim. Onu affetmeni beklemiyorum."

"Kolay olmayacak ama denemek istiyorum. İkinizin arasında kalıcı bir uçurum yaratmak istemiyorum."

"Aramızdaki anlaşmazlığı kendisi yarattı ve bunu nasıl düzelteceğini çok iyi biliyor. Eğer düzeltmezse, onu hayatımızdan çıkaracağım."

"O senin ailen, Rayne. Ve artık öyle bir yaşa geldi ki, davranışlarını değiştirmesi *cult*."

Onun cömertliği karşısında başını salladı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Rayne'in ona böyle bir övgüde bulunması Madeline'i heyecanlandırmıştı ama Rayne ona bunun üzerinde duracak zaman bırakmamıştı.

"Aileden bahsetmişken..." Bir eliyle devasa masasına doğru işaret etti. "Şuradaki çantayı görüyor musun? Bunlar Haviland mücevherleri ve artık sizin olma hakkına sahipler."

Madeline onun bu jestinden çok etkilendiğini hissetti; Rayne onu kontesi olarak kabul ediyordu. Yine de onun kontesi olmak, karısı olmanın yanında önemsiz kalıyordu. "Mücevherlerini hiç istemedim Rayne. Sadece aşkını istedim."

Elinin tersini usulca yüzünün yan tarafına indirdi. "Bu benim için hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor, tatlım. Ve senin sevgini... dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Sadakatini ve güvenini de istiyorum. Geçen hafta ona gösterdiğin sadakat için kardeşini kışkandım. Ama bunları kendim için kazanmam gerektiğini biliyorum."

Madeline ciddiyetle onun bakışlarını tuttu. "Başka ne istiyorum biliyor musun Rayne? Seninle gerçek bir evlilik istiyorum, kolay bir evlilik değil. Benimle sadece bir varis elde etmek evlendiğini biliyorum ama ben sana gerçek bir eş olmak istiyorum."

"Gerçek bir evlilik yapmaya niyetim var. Yeni bir başlangıç yapmaya ne dersin tatlım?"

"Bunu her çok isterim."

"O zaman anlaştık. Şu andan itibaren evliliğimize yeniden başlıyoruz."

"Peki bu gece senin yatağında mı uyuyacağım?" diye sordu umutla.

"Kesinlikle. Dediğin gibi, sana hiç doğru dürüst bir düğün gecesi yaşatmadım. Ama seni uyarıyorum aşkım, bu gece baştan çıkarmaya niyetliyim."

Madeline uzanarak kollarını onun boynuna doladı ve kocasının büyüleyici öpücüğünü davet etti. "Şimdilik sana herhangi bir itirazda bulunmayacağım. Sana karşı direncimin her zaman inanılmaz derecede zayıf olduğunu biliyorsun."

Rayne boğuk bir kahkaha atarak başını eğdi ve onun dudaklarına yapıştı.

* * *

Madeline ikinci düğün gecelerinin ilkinden çok farklı geçtiğini şükranla fark etti; sadece ikisinin olduğu samimi bir akşam yemeğiyle başlamıştı. Sonra Rayne onu kendi dairesi yerine üst kattaki Lord'un dairesine götürdü.

Yatak odası zarıftı ama koyu yeşil ve altın rengi vurgularla erkeksi bir havaya bürünmüştü; devasa yatağın Rayne'in iri bedenine uygun olarak yapıldığına şüphe . Sessiz ocak ateşi ve mumlar, Rayne'in en son buluşmaları için ayarladığına benzer sıcak bir parıltı yayıyordu. Ama bu kez aralarında titreşen arzu, şüphe ve kuşku değil, şefkat ve sevgiyle doluydu.

Dahası, diye düşündü Madeline, Rayne onu odaya sokarken ona bakarak, artık düğün gecesindeki gibi masum, deneyimsiz bir bakire değildi. Bu akşam kendisini nasıl bir coşkunun beklediğini çok iyi biliyordu. Bakışları birbirine kocasının da aynı düşüncelere sahip olduğunu fark etti.

Rayne kapıyı arkalarından kapatıp onları içeri kilitlediğinde beklentisi içini titretti. Ona doğru ilerlerken gözleri gece yarısı safiri rengindeydi. O inanılmaz gözlerden sadece bir bakışla Madeline, tahrikten sıcak ve sıvı hale geldiğini hissedebiliyordu. Kendini yumuşak ve şişmiş hissediyor, ona duyduğu ihtiyaçtan dolayı zayıf düşüyordu. Kalbi heyecanla çırpınarak soyunmaya başladı.

Ancak Rayne, ona doğru ilerlerken buyurgan bir el kaldırarak onu durdurdu. "Sana söyledim aşkım, bu gece baştan çıkarmak *benim* görevim."

"O zaman neden başlamıyorsun?" diye sordu sabırsızlıkla.

Yavaş gülümsemesi onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Yine de elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarmakta acele etmedi.

Sonunda Madeline ıplak kaldığında, adamın kararmış gözleri Madeline'in üzerinde gezinerek onu yaktı. Madeline'in muhteşem vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındaydı ama yine de ona dokunmadı.

Bunun yerine, onu daha da uzun süre bekleterek kendi soyunmaya başladı. Paltosunu, kravatını ve gömleğini, sonra ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Nihayet, sonunda, onun önünde cırılıplak durdu.

Madeline şömine ışığının kaynayan parıltısında Rayne'in görüntüsünü seyre daldı; güçlü bedeni, sert düzlemleri, dalgalanan kasları, hepsi her zamanki gibi muhteşemdi. Doğrusu, Rayne onunla son kez seviştiğinden beri daha da güzelleşmiş gibiydi.

O kadar güzeldi ki nefesini .

Adamın karanlık erkekliği, yaklaştıkça kızın solgun yumuşaklığıyla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Kadın ona dokunmaya can atıyordu ama adam onun inisiyatif almasına izin vermiyordu. Ellerini onun beline koyarak başını eğdi.

O zaman bile onu özlemle beklediği gibi öpmedi. Dudakları sadece ağzını, elmacık kemiğini, şakağını sıyırdı, sonra da saçlarına gömüldü.

"Bu gecenin senin için mükemmel olmasını istiyorum," diye fısıldadı.

Mükemmel *olacağını* biliyordu, adamın derin sesinin içinde titreşmesinin tadını çıkarıyordu. Madeline beklentiyle titredi. Rayne'i istemek, onu sevmek için yanıp tutuşuyordu. Onun güçlü kollarının kendisini sarmasını, teninin altına gömülmeyi umutsuzca istiyordu.

Yine de yavaş gitmeye, anı uzatmaya kararlı olduğu belliydi.

Hareketleri durgunlaşan Rayne, aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırarak ona doğru son adımını attı. Sonunda onun sıcak, çıplak tenini karşısında hisseden Madeline nefesini tuttu. Sonra yavaşça onu daha da yakına, vücudunun sert sıcaklığına doğru çekti.

Rayne ellerini kaldırmadan önce bile, onun kucaklamasının erotik hissi - sinirli kasları, karnını okşayan şişmiş penisi - içinde toplanan acı verici özlemi yoğunlaştırdı.

göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde kucakladı. Meme uçları, avuçlarının baştan çıkarıcı okşayışına cevap vererek aceleyle değişti.

Madeline bir inilti yuttu ama içgüdüsel olarak göğüslerini adamın ellerinin keşfine doğru itti.

"Çok tatlı," diye mırıldandı, sesi kızın kulağında boğuk bir törpüye dönüşmüştü. "Çok güzel."

Ağzına daha iyi erişim sağlamak için başı geriye düşerken verdiği yanıt çaresiz bir zevk sesiydi.

Başparmakları göğüs uçlarının üzerinde kavurucu daireler çizerken, tekrar eğilerek alevli öpücüklerini Madeline'in boğazından aşağıya doğru bıraktı. Bunun keskin hazzı Madeline'in karnına ve belinin derinliklerine saplandı.

Ellerini onun omuzlarına dayayarak inledi. Sonra Rayne'in ağzı ıslak ve aç bir şekilde tepedeki uca kapandı, kadife rengi dili sivri meme ucunu yaladı.

İçinden geçen his o kadar dayanılmaz derecede ki dizlerinin bağı çözüldü.

Bir süre göğüsleriyle ilgilendi, emdi, tahrik etti, eziyet etti. Sonunda her iki kolunu da kadının etrafına dolayarak onu tamamen kucakladı ve vücuduna daha da yaklaştırdı.

Isı ve açlık şiddetli dalgalar halinde içine doldu. Uyluklarının arasındaki, zonklayan göğüslerindeki tatlı acıyı dindirmek için Rayne'e ihtiyacı vardı.

Adam onu kaldırıp bacaklarını kalçalarına dolayarak kendisine kilitlediğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Onu yatağa taşıyarak ipek çarşafların üzerine indirdi ve peşinden gitti. Çıplak bedenini onunkine bastırıp sıcak tenini ve azgınlığını hissetmesine izin verirken gözleri parlıyordu.

Kollarını onun boynuna dolamak için kaldıran Madeline, Rayne'in başını kendisine doğru çekti. Vücudunun Rayne'inkiyle mükemmel bir uyum içinde olmasından gurur duyuyordu ama yine de kalbini hoplatan şey Rayne'in dudaklarıydı -tadı, dokusu, sıcaklığı-.

Öpücüğü, ağzının her zerresinde harika, özlem dolu bir zayıflık uyandıran samimi bir bilgiydi. Sonunda öpücüğü bıraktığında Rayne'e baktı ve gözlerinin derinliklerine daldı.

Elini dudaklarında gezdirirken, onun hevesli bakışlarına yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seni ne kadar güzel bulduğumu nasıl anlatabilirim?" diye mırıldandı.

Parmak uçları dayanılmaz bir şefkatle Madeline'in yanağında gezindi. "Benim için son derece güzelsin Madeline, ama güzelliğin hem içinden hem de dışından geliyor. Heyecan verici, ilgi çekici ve inanılmaz derecede uyarıcısın. Sana aldığım zevk, seninle birlikte olmaktan, karım olduğunu bilmekten duyduğum sevinçle yarışıyor."

Ona sevgisini göstermeye niyetliydi, Madeline biliyordu, boğazında dokunaklı bir sızı vardı.

Adamın eli aşağı inerek kadının elini kapadı ve kalbinin üzerine bastırdı. "Başka hiçbir kadın beni daha fazla tatmin edemez ya da benim için daha iyi bir eş olamaz, tatlım. Sen benim istediğim, isteyebileceğim her şeysin. Sana bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var...."

Bunlar uzun bir süre boyunca söylediği son sözler oldu. Madeline'in nefesi, adam ona sevgilisinin yeminine dair fiziksel kanıtlar sunmaya başladığında tamamen kesildi.

Rayne, şefkatli dokunuşları ve şefkatli öpücükleriyle onu harap etti, ta ki kadın şiddetle titreyene kadar. Şehvet ve özlemle çılgına dönene kadar. Damarları ürpertici bir sıcaklıkla dolana kadar.

Vücudu zonkluyor, ona duyduğu ihtiyaçla titriyordu; kadınsı oyukları arzuyla ıslanmış, onun sert erkek etiyle birleşmek için can atıyordu.

Sonunda Madeline'in avuçlarını çıplak kasıklarına doğru yönlendirirken, kendi eli de bacaklarının arasından kayarak onun kadınsı yarığına bastırdı. Madeline boğuk bir inilti çıkardı ve sırtını dikleştirdi.

Kaygan kıvrımlarını yoklarken teni adamın çıplak uyarılmasına karşı yanıyordu. Şaftının ipeksi başını titreyen kızın içine soktuğunda

Madeline, adamın kalın aletinin içinde kaydığını hissedince uzun, ürpertici bir nefes aldı.

Yavaşça battı, sadece yarı yolda geri çekildi, sonra tekrar içine itti ve kabzasına kadar eve kaydırıldı.

Sertliğinden etkilenen kadın, adamın penetrasyonunun dolgunluğu karşısında inledi.

Yine de Rayne'in de bu enfes hislerden en az onun kadar etkilendiğinden şüpheleniyordu. Rayne'in içinde bir gerilimin titrediğini hissetti ve onun tutkuyla parlayan gözlerinin kendi gözlerini yansıttığını biliyordu.

"Güzel," fısıldadı tekrar, içinde hareket etmeye başladığında, sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

Madeline bacaklarını onun etrafına sardı, onu karşıladı, sıkıca tuttu, kalbini dolduran kelimeleri söylerken onu vücudunun daha da derinlerine almaya çalıştı. "Seni seviyorum Rayne... hem de çok."

Buna karşılık, gözleri içten gelen bir ateşle parlıyor gibiydi. Eliyle kadının kalçalarını kavrayarak kalçalarını kendisiyle buluşacak şekilde kaldırdı ve kocaman, yakıcı aletini kadının içine soktu.

"Ve seni seviyorum, tatlı, sevgili Madeline," diye mırıldandı.

Bunun güzelliği karşısında ağlamak istedi. Rayne ona vaatler, sevgiler fısıldamaya devam edip onu teşvik ettiğinde yarattığı büyüleyici hisler hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Artık adamın artan aceleciliğini hissedebiliyordu. Nefesi sert ve düzensizdi, ağzını onunkinin üzerine indirip birleşmelerinin ritmini yoğunlaştırırken dokunuşu artık nazik değildi.

Boğazından bir zevk hıçkırığı daha yükseldiğinde, Rayne'in öpücüğü daha sert, daha şiddetli, neredeyse ilkel bir hal aldı. Kolları onu tamamen sarıp ezici bir sıkılıkla kavrarken, okşamaları da aynı derecede hararetliydi. Rayne onun içindeki arzuyu, duyguları ve tutkuyu tadabiliyordu.

Madeline onun kucaklayışındaki şiddetin bir aşk itirafı olduğunu kesinlikle biliyordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, sanki ruhu onun ısrarlı talebine cevap vermesine bağlıymış gibi onu geri öptü.

Artık aralarında gergin, vahşi bir ihtiyaç alevlenmişti. Rayne'in bedenini sertçe itmesini memnuniyetle karşıladı, dili onu tekrar tekrar doldururken aynı acımasız tempoda daldı.

Aralarındaki gerilim dayanılmaz hale gelene kadar arttı. İçindeki sarsıcı kargaşa patlak verdiğinde Madeline haykırdı, bu haykırış bir sonraki anda Rayne'in boğazından çıkan sert iniltiyle eşleşti.

Aşk ve zevk fırtınası içinde birlikte boşaldılar, dudakları kızın vahşi inlemelerini içiyordu.

Coşku onları birbirlerine sarılmış halde bıraktı. Bir süre sonra Rayne'in eli Madeline'in boğazını sıkamak için kalktı, gürleyen nabız atışını yatıştırırken, ağzı Madeline'in yüzüne öpücükler kondurdu.

Sonra ağırlığını onun yanına vererek onu kendine çekti ve kucakladı.

Madeline başını onun omzuna koymuş, hissettiği mutluluğa hayret ederek kemiksiz bir şekilde orada yatıyordu. Göğsü kelimenin tam anlamıyla aşkın doluluğuyla ağrıyordu. İkinci düğün gecelerinin tamamlanması sadece evlilik yeminlerinin onaylanması değil, aynı zamanda ruhların şiddetli bir şekilde çiftleşmesi olmuştu.

Artık gerçekten Rayne'in karısıydı. El üstünde tutulduğunu, sevildiğini hissediyordu.

Ve ona, sahiplenici, koruyucu, savaşçı şövalyesine, kalbini koruması ve güvende tutması için ona teslim eden tehlikeli lorduna duyduğu aşkla dolup taşıdığını hissetti.

Madeline derin bir memnuniyet iç çekişiyle onun çıplak tenine bir öpücük kondurdu.

Onun bu sevgi gösterisi Rayne'in konuşacak kadar heyecanlanmasına neden oldu. "Bu gecedan sonra benim için ne kadar özel olduğundan ya da seni ne kadar sevdiğimden şüphe etmeyeceğine inanıyorum," diye mırıldandı kısık sesle.

Madeline yenilenmiş bir sevinçle gülümsemekten kendini alamadı. Rayne'in ona karşı olan hisleri konusunda artık hiçbir şüphesi yoktu. "İtiraf etmeliyim ki

Beni ikna etmek için iyi iş ."

"Sadece *adil mi?*" Rayne parmağını Madeline'in çenesinin altına koyarak Madeline'i bakışlarını onunkilere kaldırmaya zorladı. "Cidden karıcığım, seni ne kadar sevdiğimin farkında mısın?"

"Anlamaya başlıyorum," diye cevap verdi tüm dürüstlüğüyle. Rayne'in onu kendi ruhunda dolaşan aynı ateş ve tutkuyla sevdiğini biliyordu.

Yine de Madeline kolunu onun boynuna dolayarak ağzını tahrik edici bir şekilde büzdü. "Ama sanırım daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım var, kocacığım. Neden bana tekrar göstermiyorsun?"

Baştan çıkarıcı meydan okuması Rayne'usulca gülmesine ve başını eğerek dudaklarına yapışmasına neden oldu. "Seve seve yaparım aşkım. Son yıkıcı sevişmemizden sonra gücümü toplar toplamaz."

Sonsöz

Seni özliyorum anne, ama kalbimin diğer yarısını bulduğum için benim adıma mutlu olacağını biliyorum.

Londra, Kasım 1817

Rayne yavaşça, zevk ve memnuniyetin birbirine karıştığı duygularla uyandı. Zevk, çünkü yağmurlu öğleden sonrasının çoğunu karısıyla sevişerek geçirmiş, sonra da doygunluk ve yorgunluktan uykuya dalmıştı. Memnuniyet, çünkü ebenin Madeline'in onun çocuğunu doğuracağı tahminini kutluyorlardı.

Şimdi onun kollarında kaşık kaşık yatıyor, hâlâ huzur içinde uyukluyordu. Yağmur dinmiş, Londra'daki yatak odaları sessiz bir huzurla dolmuştu.

Rayne elini dikkatlice Madeline'in çıplak karnının üzerinde gezdirdi ve onun yemyeşil, sıcak vücudunun tadını çıkardı. Tohumunun onun içinde büyüdüğü düşüncesine hayret ediyordu.

Hafifçe geri çekilerek, onu daha iyi görebilmek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Cildinin ne kadar ince ve berrak olduğuna hayran kalarak, onda ek bir parlaklık olduğunu fark etti.

Onun sade olduğunu nasıl düşünebilmişti? Rayne merak etti. Onun güzel olduğunu düşünmeye ne zaman başlamıştı? Muhtemelen en başından beri. Yine de onun güzelliği derinin ötesindeydi. Madeline onun ilgisini çekmiş, onu heyecanlandırmış, ona dokunmuş, onu harekete geçirmişti.

Ve birbirlerine olan aşklarını kabul ettiklerinden beri geçen haftalarda, Rayne ona bunu davranışlarıyla göstermeye özen göstermişti.

Onun için ne kadar sevimli olduğunu, için ne kadar önemli olduğunu sadece güzel kelimelerle ifade etti.

Onun tüm şüphelerini yok etmeye kararlıydı. Gerçi Madeline aşkta henüz yeniydi ve bu yüzden sık sık güvenceye ihtiyacı vardı. Ancak evlilik yataklarında, içgüdüsel bir ustalıkla büyüleyici baştan çıkarıcı rolüne kayarak gelişen bir güven sergiledi.

Kadının tutkusu harikulade bir armağandı ama onu kalbinden yakalayan da tutkulu ruhuydu. Ona duyduğu ihtiyaç gün geçtikçe daha da güçleniyordu.

Rayne elini kaldırarak Madeline'in yüzündeki bir saç telini geriye doğru itti ve parmakları onun yumuşak, ipeksi teninde gezindi. Madeline'de hiç şüphesiz beklenmedik bir hazine bulmuştu. Hayata dört elle sarılan, canlı ve dinamik bir kadındı. Onu yeniden aşka ulaşması için cezbetmiş, kalbinin soğuk yerlerini ısıtmış ve ruhundaki boş yerleri doldurmuştu. Onsuz yaşayabileceğini nasıl düşünebildiğini şimdi anlayamıyordu.

Onu çok seviyordu, şiddetle.

Şefkatli okşaması sonunda istenen etkiyi yarattı, çünkü Madeline uyandı. Uyku sersemi, sıcak ve çok çekici görünen Madeline yavaşça dönüp ona baktı.

Sanki onun düşüncelerini paylaşıyormuş gibi, ona saf sevgi dolu, durgun bir gülümseme verdi.

Rayne kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Hayatının her günü o güzel gülümsemeyi görmek, kahkahasının günlerini aydınlatmasını istiyordu.

"Uyuyakalmak istememiştim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Seni suçluyorum, benim yakışıklı kocam. Senin erkekliğin benim gibi sıradan kadınları mahvediyor."

Hafifçe gülerek parmak uçlarını kızın dudaklarına dokundurdu ve yüzüne yansıyan sevinci sevdi. "Sende sıradan olan hiçbir şey yok, sevgilim. Ve sen daha da suçlusun

Uykuya dalmamızı. Bu öğleden sonra hislerimi yok ettin. Asla kendime gelemeyebilirim."

Gülümsemesi parlak ve şehvetli bir hal aldığında Rayne acıyan açlığına teslim oldu ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırmak için parmaklarını saçlarının derinliklerine daldırdı. Dudaklarını almadan önceki anda, onun parlak gözlerinin dumanlı ve sıcak olduğunu gördü.

Madeline uzun ve zevkli bir an boyunca onun bu gür davetine boyun eğdi... ama sonra avuçlarını adamın çıplak göğsüne bastırdı ve onu öpücüğünü kesmeye zorladı.

"Rayne... Will Stokes birazdan gelir, nişanınızı unuttunuz mu?"

"Hayır, unutmadım."

"Bütün öğleden sonra tembellik ederken yakalanmak skandal olur." "O anlayacaktır."

"Cidden, Rayne...."

Son ve kalıcı bir öpücükle teslim oldu. "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun."

Rayne daha sonra Madeline'in yataktan kalkmasına yardım etti, ancak yıkanma ve giyinme çabaları daha sık öpücükler ve kollarını ona sarma ihtiyacı ile kesintiye uğradı.

Belli ki umurunda değildi; keyifli iç çekişlerine bakılırsa, onun dikkatini dağıtmaktan zevk alıyordu.

Rayne elbisesinin arkasındaki kancalara yardım ettiğinde, ellerini beline dolayarak hafifçe şişen karnını kucaklamaktan kendini alamadı.

Onun nazik dokunuşuyla Madeline bir kez daha iç çekti, bu seferki tam bir memnuniyetti. "Hayatımın bu kadar büyük ölçüde değişmesi beni hâlâ şaşırtıyor," diye mırıldandı. "İki ay önce sevip değer vereceğim harika bir kocam olacağını ya da senin çocuğunu bekliyor olabileceğimi asla hayal edemezdin. Mutluluktan uçuyorum Rayne."

Çenesini onun başının üstüne yasladı. "Ben de öyle, aşkım."

"Bugünlerde mutluluk çok yaygın gibi görünüyor. Büyükanne beni ciddi şekilde onaylamıyor olabilir ama umarım unvanının yakında bir varisi olabileceğini öğrenmekten memnun olur. Sen de bir süre daha çocuk sahibi olmak için uğraşmayacağını bildiğin için memnun olmalısın."

Rayne gülümsemesini onun saçlarına bastırdı. "Sizi temin ederim ki bu bir aşk emeğiydi."

Madeline yumuşak bir kahkaha attı. "Ve Gerard da senin sayende mutluluğu buldu. Lynette'in ailesi onu tamamen oğulları olarak kabul etti. Ama kim Freddie'nin düzgün bir genç bayana gönül vereceğini ve böylece babasını memnun edeceğini düşünebilirdi ki?"

Rayne'in dudakları, aceleci kuzeninin saygın bir evlilik yapma ihtimali karşısında kıvrıldı. Madeline'le tanışmasından bu yana geçen iki ay içinde çok şey değişmişti.

"Ve Loring kardeşlerin üçü de evliliklerinde çılgınca mutlular," diye devam etti Madeline çetelesine. "Belki de en çok Lily."

Loring'in en küçük kız kardeşi, yeni kocası Claybourne Markisi ile çıktığı düğün gezisinden kısa süre önce dönmüştü. Lily, Madeline'i hemen benimsemişti ve hızla arkadaş olmaya başlamışlardı.

"Seni yakalamama yardım ettikleri için Arabella ve Roslyn'e her zaman minnettar olacağım Rayne," diye ekledi Madeline içtenlikle, "Fanny'ye de."

"Onlara çok fazla kredi veriyorsun, tatlım."

"Sanmıyorum. Özellikle Fanny'nin tavsiyeleri beni fark etmeniz için çok değerliydi."

Madeline'e işinin inceliklerini öğreten fahişenin adını öğrendiğinde şaşırmamıştı. Ancak şaşırtıcı , Fanny Irwin'in yeteneklerini tamamen başka bir kariyere, Gotik romanlar yazmaya yönelttiğini öğrenmesiydi. İlk çalışması kısa bir süre önce isimsiz olarak yayınlanmış ve büyük bir edebi beğeni kazanmasa da çok satmıştı.

"Artık sadece Tess Blanchard için endişeleniyorum," diye itiraf etti Madeline, sesi sıkıntılı bir hal almıştı.

En büyük sürpriz ise, Bayan Blanchard'ın komşu bir dük tarafından tehlikeye atıldığını fark etmesi ve büyük bir skandaldan kaçınmak için onunla evlenmesiydi.

"Tess aşk evliliği yapmak istiyordu," dedi Madeline şaşkınlıkla, "ama birliktelikleri bir aşk evliliği olmaktan çok uzak. En azından aralarındaki havai fişeklere birbirlerine karşı güçlü bir fiziksel çekim duyuyorlar. Umarım Fanny benim evliliğime yaptığı gibi Tess'in evliliğine de yardım edebilir."

Rayne hafifçe, "Belki de onların kendi sorunlarını çözmelerine izin vermelisiniz," dedi.

Madeline karşı çıkmaya başladı, tam o sırada dışarıda, sokakta yavaşlayan araba tekerleklerinin sesini duydu. Rayne'e pencereye kadar eşlik ederek aşağı baktı ve Haviland'ın dul Kontesi'nin at arabasını tanıdı.

Düşmanıyla tekrar karşılaşma düşüncesi Madeline'in midesinin çukurunda bir düğüm oluşturdu.

"Sanırım büyükannen benim durumumla ilgili mesajına cevap veriyor," dedi Rayne'e. Nezaketen dün yaşlı akrabasına Madeline'in muhtemel hamileliğini bildiren kısa bir mektup göndermişti ama Leydi Haviland'la haftalar önce Riverwood'daki hararetli karşılaşmalarından beri konuşmamıştı.

"Öyle olmasını beklerdim. Göreceğiz."

Ancak Rayne'in giyinmeyi bitirmek için hiç acelesi yoktu, Madeline'in ise daha da az. Aşağı indiklerinde Leydi Haviland onları salonda bekliyordu.

Dowager onlar içeri girdiğinde buyurgan bir şekilde ayağa kalktı. Yine de şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde sanki karşılanmaktan korkuyormuş gibi belirsiz bir ifade vardı. Yine de Madeline'i kızarmasına neden olacak kadar dikkatle inceledi.

Leydi Haviland soğukkanlılıkla, ama Madeline'in beklediği kavgacı tavırdan uzak bir şekilde, "Anladığım kadarıyla tebrik etmek gerekebilir," dedi.

"Bu," diye yanıtladı Rayne, kendi sesi sertti, "utanç verici davranışından pişmanlık duyup duymadığına bağlı. Madeline'e düzgün davranmaya ve onu aileye kabul etmeye istekli olana kadar içeri alınmamanız için emir verdim. Walters'ı bunu kabul etmeye hazır olduğuna ikna etmiş olmalısın."

Dul kadın dudaklarını ısırarak "Evet."

Kolunu Madeline'in omuzlarına korumacı bir şekilde doladığında yüz ifadesi soğuktu ve hiç yumuşamıyordu. "Evet, *ne*, Büyükanne?"

"Karınıza ailemize hoş geldiniz demek için geldim."

Rayne onun isteksiz kabullenışı karşısında sabırsızlandı. "Karımın adı *Madeline*, Büyükanne. Ve tam burada durduğu için bunu doğrudan yüzüne söyleyebilirsiniz."

Bir an için kontesin mağrur yüz hatlarında bir mücadele belirdi, ama sonra iç çatışması çökmüş gibiydi. "Pekâlâ, o zaman," dedi, Madeline'in bakışlarıyla karşılaştığında sesi inanılmaz derecede pişmanlık doluydu. "Hoş geldin Madeline. Sana karşı bu kadar iğrenç davranmakla son derece hata ettim ve alçakgönüllülükle beni affetmen için yalvarıyorum. Yeniden başlayabilmemiz en büyük dileğim."

Leydinin bu alçakgönüllülüğü karşısında şaşkına dönen Madeline önce Rayne'e, sonra tekrar büyükannesine baktı. "Elbette leydim. Yeniden başlamayı çok isterim."

Leydi Haviland son derece rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim, hayatım. Şimdi sakıncası yoksa oturacağım. Kalbim oldukça zayıf, biliyorsunuz."

Madeline, Rayne'in asık suratının azaldığını gördü, ancak akrabasının rahat bir sandalyeye yerleşmesine yardım etmeye giderken yerini bıkkın bir eğlence aldı.

"Özrün yeterliydi, Büyükanne, hatta memnun ediciydi. Ancak sürekli sempati arayışınız artık eskidi. Buna göre

Doktorlarınız, ileri yaştaki bir hanımefendi için oldukça sağlıklı olduğunuzu söylüyor. Hatta torunlarınızdan bile uzun yaşayabilirsiniz."

"Bu konuda ciddi şüphelerim var," diye mırıldandı leydi hazretleri, "özellikle de bu kadar saygısız olmakta ısrar ediyorsanız."

Ancak Rayne'in kaşlarını çatıldığını görünce onun elini tuttu. "Bağışla beni oğlum, kavga etmek istememiştim. Dürüst olmak gerekirse, artık evlenmene karşı değilim. İyi bir evlilik yapmanı ve bir varis bırakmanı umuyordum, böylece o rezil amcan unvan üzerinde hak iddia edemeyecekti ama senin mutlu olmanı daha çok istiyorum. Ve Daphne bana Madeline'in sizi çok mutlu ettiğini ve çocuklarınıza iyi bir anne olacağından kuşku duymadığını söyledi."

"Son derece mutluyum, Büyükanne," diye kabul etti Rayne. "Ama önceki mesleğimde çalışmaya devam etmek istediğimi öğrendiğinizde pek memnun olmayacaksınız."

Rayne, İçişleri Bakanı Vikont Sidmouth'a bağlı özel bir ajan olarak çalışmayı kabul etmişti; görevi, ülkeyi ve vatandaşlarını yabancı tehditlerden ziyade iç tehditlere karşı güvende tutmaktı.

Madeline, Rayne'in özel yetenekleri için tatmin edici yeni bir amaç bulmuş olmasından çok memnundu, çünkü onun başkalarına yardım etme dürtüsünü anlıyordu. Gerçekten de Rayne'in yiğitliği, merhameti ve güçlü adalet duygusu Madeline'in ona aşık olmasını sağlayan şeylerin başında geliyordu.

Bu açıklama üzerine Leydi Haviland dilini ısırarak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Bu konudaki bakış açımı da değiştirdin Rayne. Prinny'nin kendisi Kraliyet'e verdiği cesur hizmeti övdü ve biliyorsun ki Naip'in arzularına asla müdahale etmem. Gerçekten de beni oldukça gururlandırdın oğlum."

Rayne eğilip onun yanağına bir öpücük kondurduğunda, asilzade kadın onun şefkatli jesti karşısında hafifçe kasıldı, sonra memnun görünüyordu. "Söylemeliyim ki Rayne, evlilikte mutluluğu bulmuş olmana fevkalade sevindim. Tanrı biliyor ya, benimle sadece servetim için evlenen büyükbabanla asla bulamadım."

Hatırlamak için dudaklarını birbirine bastırarak dikkatini Madeline'e geri verdi. "Korktuğum kadar çıkarıcı değilsin, yoksa servet teklifimi kabul ederdin. Sanırım bu torunumu az da olsa sevdiğinizi kanıtlıyor."

"Onu seviyorum, Leydi Haviland. Hem de çok."

"Eğer öyleyse, her şeye rağmen ona layık olabilirsin. Ve daha şık kıyafetlerinizle görünüşünüzü büyük ölçüde iyileştirmişsiniz. Şimdi o avam okulunda öğretmenlik yapmayı bırakırsanız, sizi çevremdekilere gönül rahatlığıyla tanıtabilirim."

"Büyükanne," dedi Rayne uyarırcasına, Madeline ise sadece gülümsedi.

Hayatı Rayne'inki kadar tatmin edici olacak, Freemantle Akademisi'ndeki hevesli öğrencilere öğretmenlik ve rehberlik yapacak, genç zihinlerini şekillendirecek ve onlara genç hanımlar olma yeteneği kazandıracaktı.

Ama en tatmin edici olanı kendi çocuklarına sahip olmaktı. Onun ve Rayne'in.

"Oh, pekâlâ," dedi hanımefendileri oflayarak. "Elimdekilerle çalışmak için elimden geleni yapacağım."

Tam o sırada Walters salonun kapısında belirdi ve kibarca boğazını temizledi. "Bay Stokes sizi görmek istiyor, lordum."

Rayne Madeline'e kaşlarını kaldırdığında, onun kendisini onaylamayan akrabasının merhametine terk etmek istemediğini anladı.

Yine de cesaretlendirici bir ses tonuyla konuştu. "Sen git ve Bay Stokes'la olan işlerini hallet, Rayne. Leydi Haviland ve ben yalnız geçireceğimiz zamanı daha iyi tanışmak için kullanacağız."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Özür dilerim büyükanne ama önceden verilmiş bir sözüm var."

Rayne daha sonra Madeline'in elini tutarak onu dışarıya, koridora çekti.

"Onunla yalnız kalmayı kaldırabileceğinden emin misin?" sordu, kapıyı arkalarından kapatıp yalnız kalmalarını sağladıktan sonra.

"Evet, eminim," diye yanıtladı Madeline. "Büyükannenin benimle uzlaşmaya çalışmasının nedeni şüphesiz senin onu hayatından çıkarma tehdidine inanması. Ama beni ailenize kabul etme konusunda samimi olmasa bile, bir gün onu kazanacağıma dair umutlarım var."

"Onu affetmeye istekli olmanızı hâlâ dikkate değer buluyorum. Siz benim olabileceğimden çok daha cömertsiniz."

Madeline gülümsedi. "Onu affedebilirim Rayne, çünkü içten içe seni seviyor ve senin için en iyisini istiyor. Ve eğer düşünürsen, ona teşekkür borçluyuz. Senden bir gelin bulmanı isteyen oydu. Aksi takdirde, asla mantık evliliği yapmak ve benimle evlenmek zorunda hissetmezdin."

Rayne yavaşça sırtıttı, sesi sevecen bir alaycılıkla karşılık verirken, "Hiç de uygun değilsin, aşkım, beni çok rahatlattın ve memnun ettin. Neyse ki, meydan okumaktan zevk alıyorum."

Madeline güldü. "Ben de öyle. Eski bir casus ve dahi ile evli olmaktan oldukça memnunum. Başka herhangi bir adam benim için fazla uysal ve mülayim olurdu."

"Beni tamamen evcilleştirdin, aşkım. Ama seni seçecek kadar zeki olduğum için daha büyük bir övgüyü hak ettiğime inanıyorum."

Madeline ona eğlenerek bakarken elini Rayne'in göğsüne koydu ve kalp atışlarının güçlü, sabit ritmini hissetti. "Beni seçtiğin için sana son derece minnettarım, sevgili kocacığım. Beni evde kalmış bir kızın kimsesiz hayatından kurtardın."

"Ve sen, tatlı Madeline, beni can sıkıntısı ve sefalet bir hayattan kurtardın. Daha da önemlisi, beni aşksız bir hayattan kurtardın."

Yumuşak bir gülümsemeyle başını hayretle salladı. "Çeşitli akrabalarımızın ve tanıdıklarımızın entrikalarından ve çılgınlıklarından -kardeşim, Ackerby, büyükannen, hatta Freddie-sağ çıkmamız bir mucize."

Rayne kollarını onun etrafına doladı ve şiddetli koruyuculuğu onu sararken güven veren sıcaklığını hissetmesine izin verdi. "Biliyorum. Ve şimdi, ne yazık ki, görev beni uzaklara çağırıyor."

Lord Sidmouth yeni bir dava için Rayne'den yardım istemiş, Rayne de yardım etmesi için Will Stokes'u çağırmıştı. İkisi şu anda yeni bir operasyon planlamakla meşguldü.

Madeline ona, "Will seni bekliyor," diye hatırlattı.

Neyse ki Rayne ayrılışını onunla tutkulu bir öpücük paylaşacak kadar geciktirdi. Onun muhteşem dudaklarının tadına , sevildiğini, değer verildiğini ve el üstünde tutulduğunu hissederek memnuniyetle iç çekti.

Ve sonunda onu serbest bıraktığında, Rayne de kendi isteğiyle gitmesine izin verdi. Ayrı kaldıkları süre boyunca onu özleyecek olsa da, Rayne'in her zaman evine döneceğinden emin olduğu için derin bir sevinç duyuyordu.

Uzun boylu, yakışıklı kocasının adım adım uzaklaşmasını izlerken iyi talihi karşısında yüreği kabardı.

Madeline özel bir gülümsemeyle büyükannesinin yanına gitmek üzere salona döndü. Sonunda otoriter Leydi Haviland'ı yenecekti. Huysuz yaşlı soylu kadınlarla başa çıkma konusunda bolca tecrübesi vardı ve Rayne'in büyükannesi de bir istisna olmayacaktı. Özellikle de leydinin çok istediği varisi ona verirse.

Madeline'in tek dileği, sevgili annesinin de burada olup ilk torununu kucağına alabilmesiydi.

Misafir odasının kapısını açan Madeline durakladı, sonra annesinin huzur içinde olacağını bilerek boğazındaki acıyı yuttu.

"Artık çocukların için endişelenmene gerek yok *anne*," diye mırıldandı Madeline. "Gerard ve ben bundan daha mutlu olamazdık."

*TheGoddessBlogs.com'daki tüm harika dostlarıma
Geçtiğimiz birkaç yılı çok özel kıldınız.*

Nicole Jordan tarafından

Kur Savaşları

BİR BAYANI MEMNUN
ETMEK İÇİN BİR GÜZELİ
YATAĞA ATMAK İÇİN
BİR GELİNİ BAŞTAN ÇIKARMAK İÇİN
ÇEKİCİ BİR HAYDUTLA AŞK YAŞAMAK
TEHLİKELİ BİR LORDU
EVCİLLEŞTİRMEK

Cennet Serisi

BAŞTAN ÇIKARMANIN
EFENDİSİ BAŞTAN
ÇIKARMANIN EFENDİSİ KÖTÜ
FANTEZİ
ATEŞ RÜYALARI

Notorious Serisi

TUTKU ARZU
EKSTAZİ
ZEVK PRENSİ

Diğer Romanlar

AŞIK SAVAŞÇI
BANA ATEŞLE DOKUN

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Büyüleyici Prenses

tarafından Nicole Jordan

Ballantine Books tarafından yayınlandı

Chapter One

Londra, Mayıs 1816

Kehribar rengi ipeğin *parıltısı*, onu giyen güzel kadın kadar olmasa da ilgisini çekmişti.

Beaufort'un sekizinci Markisi Ashton Wilde, kalabalık balo salonunda bir sütuna umursamazca uzanırken, bakışlarını spekülasyona dikti. Sarışın güzel, soylu erkek konuklarından birinin peşinden Fransız kapılarından geçerek terasa çıkmıştı.

Maura Collyer, kız kardeşinin en yakın arkadaşı. Neyin peşindeydi?

Ash onun niyetini düşünürken merak, garip bir hayal kırıklığıyla savaşıyordu. Görünüşe göre Bayan Collyer Vikont Deering'le kaçamak yapıyordu.

Tüm güzelliğine rağmen Maura'yı asla o kızıl kadın türünden biri olarak görmezdi. Bildiği kadarıyla Maura çoğu erkekten *hoşlanmıyordu* bile ve yirmi dört yaşındayken uzun süredir raftaydı. Ama yine de Lord Deering'e büyük bir balonun ortasında, ay ışığının aydınlattığı bir terasta, randevu gibi görünen bir şey için eşlik etmişti.

Sıkıntısı aniden buharlaşan Ash, kolondan uzaklaştı ve ışıltılı, mücevherlerle süslü şirket denizinde bir yol açtı. Bayan Collyer'dan daha iyisini beklemişti.

Bu tuhaf düşünce karşısında ağzı alaycı bir eğlenceyle doldu. Tutkulu Wilde klanının önde gelen üyesi bir bayanı kınayabilirdi.

Bir aşk kaçamağıyla edep kurallarını çiğnemek ironinin doruk noktasıydı. Wilde'ler uzun zamandır skandallarla *dolu* maceralarıyla efsaneleşmişlerdi, soyadları *Beau Monde*'u yöneten kuralları açıkça hiçe saymakla eşanlamlıydı ve Ash'in kendisi şu anda ailesinin en büyük suçlusuydu.

Yine de Katharine'in en yakın arkadaşının Deering'i sevgili olarak kabul etmesi fikri karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu bastıramıyordu.

Teras kapıları, avizelerin sıcaklığını ve parfüm kokulu bedenlerin yarattığı izdihamı hafifletmek için açılmıştı. Ash eşiğe ulaştığında gözlerinin terastaki loş ışığa alışması ve taş korkuluğun yanındaki çifte odaklanması için durakladı.

Kucaklaşmalar da birbirlerine yakın duruyorlardı, daha doğrusu hanımefendi beyefendinin önünde duruyordu. Kadının duruşu Ash'e kadının profilini görme imkânı veriyordu, böylece elleri sıkıca kenetlenmişken narin çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu.

Bunun romantik bir buluşma değil, bir yüzleşme olduğuna karar verdi. Kadının Vikont'a yalvaran alçak ve ateşli sesini duyabiliyordu ama arkasındaki dans eden kalabalığın gürültüsü kadının sözlerinin çoğunu bastırıyordu.

Ash bir adım daha yaklaştı, tam o sırada müzikteki bir anlık durgunluk Bayan Collyer'in acil açıklamasını ona getirdi.

"İmparator ona ait değildi, size söylüyorum! Onu size satmaya hakkı yoktu."

Deering, güzel kadının sinirlerini bozduğu belli olan kibirli bir ses tonuyla, "Elimde aksini söyleyen yasal bir satış belgesi var," diye karşılık verdi.

Sanki duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "O zaman onu geri almama izin verin... *Lütfen*."

"Benim fiyatımı karşılayamazsınız, Bayan Collyer."

"Fonları bir şekilde toplayabilirim. Gerekirse tüm ahırları satarım."

Deering o kibirli tavrıyla güldüğünde Ash de aynı rahatsızlığı hissetti.

Deering Vikontu Rupert Firth'ü oldukça iyi tanıyordu. Benzer yaşlardaydılar -otuzunu bir yıl geçmişti- Cambridge'e aynı dönemde gitmişlerdi. Ash gibi Deering'in de koyu kıvrık saçları, soylu bir unvanı ve önemli bir serveti vardı. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. En önemlisi, Vikont'un boyu bir baş daha kısaydı ve vücudu aşırı Porto şarabı içmekten başlamıştı.

Ash, Deering'den hiç hoşlanmamıştı, bunun başlıca nedeni de kendini beğenmiş tavırlarıydı. Tartışma devam ettikçe bu hoşnutsuzluk daha da arttı:

Deering, Ash'in müdahale etmek istemesine neden olan bir sırtışıla, "Bir bedel karşılığında... ikna edilebilirim," dedi.

"Ne fiyatı?" Bayan Collyer ihtiyatla sordu.

Asilzade cevap olarak uzandı ve durgun bir parmağını kadının çıplak boğazından geçirerek elbisesinin yakasına kadar götürdü.

Kadın gözle görülür bir şekilde dişlerini sıktığında Ash, Vikont'un teklifini kabul etmediği için biraz memnuniyet duydu. Yine de kendi şiddetli tepkisi karşısında şaşırdı: Ellerini zampananın boğazına sarma dürtüsü içinden fıskırdı.

Sonra Deering, öfkesini daha da artıran alçak, baştan çıkarıcı bir kahkaha attı.

"Demek istediğimi anladığınızı görüyorum, Bayan Collyer. Mülkünüzü geri almakla gerçekten ilgileniyorsanız, isteklerimi yerine getireceksiniz. Oldukça güzelsiniz. Muhteşem aygırınızı arzuladığım kadar sizi de arzuladığımı fark ettim."

İrkilerek geriye doğru bir adım attı, yüzünün her çizgisinde hoşnutsuzluk okunuyordu. "Teklifinizi reddetmek zorunda olduğum için üzgünüm Lord Deering."

"Dilencilerin seçici olamayacağını anlamalısın."

"Henüz bir dilenci değilim."

Vikont daha da yaklaştı ama o yerinde durdu. Adamın parmakları göğsünü kapatıp sıktığında Ash refleks olarak onlara doğru bir adım attı.

Ama Maura Collyer'ın savunmaya ihtiyacı olmadığı belliydi, çünkü topuğunu Vikont'un ayağına sertçe indirerek onu kendisini bırakmaya zorladı. Yumuşak gece terlikleriyle bile bu darbe canını yakmış olmalıydı.

Vikont'un acı dolu hırıltısı bir gösterge ise, .

"İnatçılığın bana lanet olası babanı hatırlatıyor!" Deering dişlerinin arasından haykırdı. "Onu satmaya ikna edemedim ama sonunda kazanmanın bir yolunu buldum. Üvey annen çok daha uzlaşmacıydı."

Bayan Collyer bir an için dondu kaldı, yüzünde yıkılmış bir ifade . Ash ancak o zaman ailesi ile Vikont arasındaki husumeti hatırladı. Deering iki yıl önce babasını kâğıt oyunlarında hile yapmakla suçlamıştı ama Noah Collyer bu mesele çözülemeden ölmüştü.

Deering tekrar göğsüne uzandığında, kadın felç halinden vahşice kurtuldu. Duyulabilir bir küfür savurarak dizini Vikont'un saten pantolonunun özellikle savunmasız bir noktasına temas ettirdi.

Deering sert bir inilti çıkardı ve taşaklarını tutarak iki büküm oldu. Sonra Maura iyi bir önlem için diğer ayağına da vurdu.

Ash o anda hangi duygusunun daha güçlü olduğunu bilmiyordu; eğlence, hayranlık ya da öfke.

Eğlence çünkü yıllardır aynı şeyi Deering'e yapmak istiyordu.

Hayranlık çünkü kendi ailesindekiler dışında çok az kadın kendisinden çok daha iri bir adamla fiziksel bir kavgaya girecek ruha ya da cesarete sahipti.

Ve öfkeliydi çünkü kibar bir genç bayan kendi evinde saldırıya uğramıştı. Özellikle de Katharine'in arkadaşı olan ve bu nedenle onun korumasını hak eden bu genç hanım.

Deering'in kızgın olduğu belliydi; hatta öfke içindeydi. "Sen... buna pişman olacaksın... seni lanet cadaloz!" diye , hâlâ eğilmişti

bitti.

"Pişman olduğum tek şey," diye karşılık verdi Bayan Collyer, "davamı savunmama izin verecek kadar onurlu olduğunuzu düşünmem! Atımı geri almaya tamamen hazırdım, kendimi size satmaya değil!"

O da en az acı çeken rakibi kadar nefes nefese kalmıştı ama nefessizliği acıdan değil öfkeden kaynaklanıyordu. Ash uzaktan bile onun gözlerinden çıkan kıvılcımları görebiliyordu. Vikont'un alaycı yüzüne bir darbe indirecekmiş gibi yumruklarını sıktığında Ash müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi.

"Artık gitme vaktin geldi Deering," diyerek terastan onlara doğru yürüdü.

Onun aniden ortaya çıkmasıyla Bayan Collyer , Vikont ise acı içinde doğruldu.

"Bu seni ilgilendirmez, Beaufort!" Deering tersledi.

"Bu daha çok benim meselem. Misafirlerimden birine saldırdınız."

"Ona saldırdım mı?" diye kekeledi. "Bana saldıran o dişi şeytan!"

Ash gülümsemekten kendini alamadı. "Senin yerinde olsam bu gerçeğin reklamını yapmazdım, Rupert. Sadece aşağılanmaya davetiye çıkarır ve kendini karikatüristlerin hedefi haline getirirsin. Arabanızı çağırmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Lanet olsun... hayır, kendi cehennem arabamı çağırabilirim."

"O zaman öyle yap. Artık burada istenmiyorsun."

Vikont Ash'e son derece hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Bir akranına böyle davranamazsın Beaufort, o cadının tarafını tutarken bana gitmemi emrediyorsun."

"İtirazlarını bana bırak. Tam olarak hak ettiğin şeyi aldın. Eğer o olmasaydı sana ben zarar verecektim."

Deering'in ifadesi daha da karardı. Bayan Collyer'a bir kez daha sertçe baktıktan sonra topallayarak balo salonuna doğru yürüdü.

Terasta onunla yalnız kalan Ash döndü ve bakışlarının Maura'nın çizdiği büyüleyici tabloya takılıp kaldığını gördü. Maura onunla birlikte duruyordu.

Yumrukları hâlâ sıkılı, yanakları öfkeden kızarmış, göğsü hafifçe kabarmıştı. Balo salonunun pencerelerinden sızan mum ışığında ateşli ve güzel görünüyordu; bal rengi saçları, uzun ve kıvrak vücudunu süsleyen altın işlemeli kehribar rengi ipekten sadece birkaç ton daha açıktı.

Bayan Collyer'ı bu kadar şık giyinmiş görmeye alışık değildi. Balo elbisesi, kısa kabarık kolları ve göğüslerinin olgun kabarıklıklarını yetersiz bir şekilde örten dekoltesiyle zarif bir şekerlemeydi. Genellikle düz muslin ya da kerseymere ya da -babasının iki yıl önce kalp yetmezliğinden beklenmedik ölümünden bu yana- yas için siyah bombazine giyerdi.

Uzun beyaz çocuk eldivenleri kollarını gecenin serin havasından koruyordu ama yine de titriyordu, şüphesiz soğuktan ziyade öfkenin etkisiyle.

Tüm bu titreyen yoğunluğu gören Ash, yatağında, tutkunun sancıları içinde titrerken hayal edebiliyordu.

İçinden geçen ilkel şehvet farkında olan , uygunsuz dürtülerini bastırırken aynı zamanda kızın elbisesinin bir kolunun soluk beyaz omzunu açıkta bırakacak şekilde aşağı çekildiğini fark etti.

Maura'ya yaklaşarak kolunu düzeltti ve yardımsever hareketini sıradan ve kardeşçe göstermeye çalıştı.

Sanki birdenbire Vikont'un alçakça cinsel girişimleri de dahil olmak üzere tüm olaya tanık olduğunu fark etmiş gibi kızarması derinleşti.

Ash kolunu yeniden yerleştirmeyi bitirdiğinde, hızla Fransız kapılarına doğru döndü. Ama Ash eldivenli koluna dokunarak onu durdurdu. "Bir süre burada kalmalısın. Balo salonuna bu kadar dağınık ve perişan bir halde dönemezsin."

"Ben perişan değilim! Öfkeliyim."

"Lafı dolandırma," dedi şakayla karışık. "Her şey aynı kapıya çıkıyor. Ateş püskürüyorsun. Bütün misafirlerimi korkutacaksın."

Kadın hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu ama görünüşe bakılırsa ona katılıyordu, çünkü kısa bir tereddütten sonra, eldivenli parmaklarıyla gri taşa tutunarak korkulukta durmaya başladı. "Neden buradasınız ki Lord Beaufort? Kız kardeşinizin balosuna ev sahipliği yapıyor olmanız gerekiyordu."

Küpeştede ona katılan Ash dürüstçe cevap verdi. "Deering'i buraya kadar takip ettiğinde merakımı uyandırdın. Sevgilinle bir ilişki yaşıyor olabileceğini düşündüm."

"*Lord Deering* ile mi?" Sesi dehşete düşmüş, iğrenmiş gibiydi. "Bir yılını sevgili edinmeyi yeğlerim -herhangi bir türden bir sevgili edineceğimden değil," diye eklemek için acele etti. "Ya da öyle bir şey yaparsam bu seni ilgilendirir."

Ash onun ilgi çekici inkârını görmezden geldi. "Konuşmanıza kulak misafiri olduğumda ondan hoşlanmadığınızı fark ettim."

"Kimse sana kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?" diye mırıldandı.

Onun sorusuna gülümsedi. "Birçok insan bana kibar davranışlar öğretmeye çalıştı ama korkarım ki öğrettiklerinin pek azı tuttu. Ancak sizin durumunuzda, beni kulak misafiri olmaya iten şey kabalık değildi."

"Hayır mı?"

"Hayır. Gizemden hoşlanırım ve neredeyse ölümcül bir can sıkıntısı çekiyordum. Siz kaçıp gittiğinizde, nihayet bu akşam ilginç bir şeyler oluyor diye çok sevindim. Sonra da burada, terasta kaldım çünkü benim korumama ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Senin korumana ihtiyacım yok. Kendimi savunabilirim."

Ash kuru bir eğlenceyle, "Belli ki," dedi. Ela gözleri hâlâ hançer gibi parlıyordu. "Eğer görünüş öldürseydi, Deering şimdiye kadar yerin bir metre altında olurdu. Ama sen onu geçici olarak insansız bıraktın."

Maura dişlerini sıkarak, "Keşke kalıcı olabilseydi," dedi.

Tedirginliği hâlâ gözle görülebiliyordu ve çocuk eldivenlerini kaba taşa vurarak parçalamaya niyetli görünüyordu.

Tam o sırada balo salonundan gelen sesler, arkalarındaki açık kapılardan içeri süzölerek daha da yükseldi. Seyirci istemeyen Ash bir dürtölle uzandı ve Bayan Collyer'ın parmaklarını korkuluktan çekti.

"Benimle gel," diye emretti ve onun elini tuttu. Teras merdivenlerine doğru dönerek onu arkasından çekti.

"Beni nereye götürölyorsun?" diye sordu, geri çekilmeye çalışarak.

"Sadece bahçeye inin ki serinleyebilesiniz. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacın var."

Daha sonra istemeyerek de olsa ona eşlik etti.

Onu geniş mermer basamaklardan aşağı indirirken Ash, Maura'ya karşı neden bu kadar korumacı hissettiğini ve daha açıklanamaz bir şekilde, ona karşı neden bu beklenmedik sahiplenme duygusunu hissettiğini analiz etmeye çalıştı.

Birkaç dakika önce herhangi bir sevgili istemediğini söylemesi ona garip bir memnuniyet vermişti. Bayan Collyer'ın herhangi bir romantik ilişkiye girdiğini hiç duymamıştı ama bu, onun gizli saklı bir ilişki yaşamadığı anlamına gelmiyordu.

Bu korumacı tavrının kız kardeşi Katharine ve kuzeni Skye ile olan yakın ilişkisinden kaynaklandığını düşünüyordu. Üç kız yıllar önce seçkin yatılı akademilerinde çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Katharine gibi Maura da yaşlıtlarına göre daha erkeksi uğraşlardan hoşlandığı için benzersizdi. Yarış atı yetiştirmek de kesinlikle kadınlara göre bir meslek değildi. Babasını beklenmedik bir şekilde kaybettikten sonra Maura taşraya çekilmiş ve kendisine miras kalan at yetiştirme ahırlarını geliştirerek geçimini sağlamaya çalışmıştı.

Ash onun ateşinden ve ruhundan her zaman etkilenmişti. Yine ellerini ondan uzak tutmuştu çünkü onun yasak olduğunu düşünüyordu.

Yine de onu fark etmişti kuşkusuz. Aslında on altı yaşına girdiği andan itibaren, Beauvoir'a yaptığı ziyaretlerden birinde.

Hangi kırmızı kanlı erkek hissetmez ki? Maura gibi bir güzelliğin cazibesine kapılmamak için ölü olmak gerekirdi. Ama bir centilmen, hatta bir Wilde bile masum kız öğrencileri, özellikle de kız kardeşinin sınıf arkadaşını baştan çıkarmaya kalkışmazdı.

Maura'nın artık bir kız olmadığı açıktı. Terasın altındaki bahçelere ulaştıklarında Ash onun zarif, olgun vücudunun dikkatle farkındaydı. Ayrıca artık babasının yasını tutmuyordu, bu da onu takip etmeyi seçerse.... onu adil bir oyun haline getiriyordu.

Bu fikir ilgisini çekti ama Maura'ya ara sıra Çin fenerlerinin aydınlattığı bir patikada rehberlik ederken şimdilik bir kenara bıraktı.

"Belki de oturmalısın," diyerek onu leylak ağacının gölgelediği taş bir banka götürdü.

Onun önerisini dikkate almadı, elini adamın elinden çekti ve kaldırım taşlı patika boyunca ileri geri yürümeye başladı.

Onun yerine banka yerleşen Ash'in ağzını eğlence kapladı. Onu şımartmaya hazırlanarak uzun bacaklarını önüne uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı. Onu izlemekten duyduğu zevke rağmen, onu telaşından uzaklaştırmaya çalışmasının daha centilmence olacağını biliyordu.

Bunun üzerine bir süre sonra sessizliği bozdu. "Size özürlerimi sunmama izin verin, Bayan Collyer."

"Ne için?" diye sordu dalgınca.

"Deering'in zamparalığına katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm." "Onun iğrenç davranışlarının suçlusu sen değilsin."

"Hayır, ama burası benim evim ve konuklarımın davranışlarından ben sorumluyum."

"Belki, ama Deering bir beyefendiden olabildiğince uzak. Kendimi ona satmakla ilgileneceğimi sanıyor," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Onu iyi idare ettiniz. Hayranlık duyuyorum. Bir adamı etkisiz hale getirme numarasını nereden öğrendin?"

"Komiserim Gandy'den. Yarış dünyasında bazı çirkin karakterler var ve Gandy herhangi biriyle karşılaşmam durumunda hazırlıklı istedi."

"Katharine ve Skye'ın kendini savunma konusunda yetenekli, nazik yetiştirilmiş tek dişiler olduğunu sanıyordum. Kate'e bu hareketi ben öğrettim."

Buna da yanıt gelmeyince Ash rahatça devam etti. "Size teşekkür etmeliyim. Tartışmanız akşamımı renklendirdi ve beni dayanılmaz bir sıkıntıdan kurtardı."

Onun bu itirafı bir an için dikkatini çekmiş gibiydi ya da en azından durup ona baktı. "Madem bu kadar bıkkınsın, neden balo düzenledin ki?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü Katharine benden bunu istedi." "Ve sen onu asla reddedemezsin?"

"Onu düzenli olarak reddediyorum ama bu sefer ağabeyi olarak görevimi yapıyordum. Sonunda bir koca aramaya hazır olduğunu söyledi, çok şaşırdım."

Maura volta atmaya devam ederek, "Bu beni de şaşırttı," diye izin verdi.

Açıkçası, iki hafta önce Katharine'in aniden bir koca bulma arzusunu dile getirmesi ve uygun adayları bulmasına yardımcı olması için bir balo talep etmesi Ash'i ürkütmüştü.

Ama şu anda kız kardeşinin evlilik olasılıklarıyla ilgilenmiyordu. Onun yerine, en yakın arkadaşının soylu konuklarından biriyle karşı karşıya gelmesine neyin yol açtığını bilmek istiyordu. Özellikle de Deering'in neden Maura Collyer'ın cazibesinin satılık olduğunu düşündüğünü....

"Neden bana Deering ile karşılaşmanıza neyin sebep olduğunu anlatmıyorsunuz?" Ash önerdi. Kadın hemen cevap vermeyince, daha da ileri gitti. "Sana teklifte bulunmasına ne sebep oldu?"

"Benim üzerimde kozu olduğuna inanıyor," dedi alçak bir sesle. "Benim için çok değerli olan bir şeyi yasadışı bir şekilde ele geçirdi."

"Senin aygırın, Cesur İmparator, anladığım kadarıyla?" "Evet."

Gerçekten de çok değerli, diye düşündü Ash. Geçmişte ünlü aygırı yarışırken görme ayrıcalığına sahip olmuştu. Thoroughbred soyunun üç özel babasından biri olan Byerley Turk'ün ve son zamanlarda da şampiyon Noble'ın soyundan gelen İmparator, müthiş bir hıza ve olağanüstü bir dayanıklılığa sahipti ve muhteşem kariyeri boyunca sayısız prestijli yarışta rakiplerini ezip geçmişti. On yaşında olan at artık yarışmıyordu ama Maura'nın Newmarket yakınlarındaki çiftliğinde harada duruyordu ve şimdiye kadar bir düzine kazanan ata babalık yapmıştı.

Gerçekten de, Collyer Stud, öncelikle aygırın üstün soyu ve yaşlanan ahır ustası George Gandy'nin kurnaz uzmanlığı sayesinde İngiltere'nin önde gelen damızlık ahırlarından biri olarak tanınmaya başlamıştı.

Ash, "İmparator'un mülkiyetinin el değiştirdiğini duymamıştım," dedi.

"Üvey annem onu üç hafta önce Deering'e sattı, her ne kadar gerçek sahibi ben olsam da." Maura'nın sesindeki acılık açıktı. "İmparator her zaman bana aitti. Babam onu doğduğu gece bana verdi ve ben de tayı büyütürken ona yardım ettim."

"O zaman üvey annen onu Deering'e satmayı nasıl başardı?"

Belki de dilini tutamayacak kadar öfkelendiği için hikâye o anda ortaya döküldü. "Lord Deering'in kendi yarış ahırları var ve uzun zamandır ödüllü bir aygıra sahip olmanın prestijini yaşamak istiyor. Priscilla'nın bağlılığını, kızlarının sosyeteye girişleri için himayesini vaat ederek kazanmayı başardı."

Bu iddia Ash'in Maura'nın aile durumu hakkında bildikleriyle örtüşüyordu. Küçük yaşta annesini ateşli bir hastalıktan kaybetmiş, babası da bir düzine yıl kadar önce, iki genç kızı olan dul bir kadınla yeniden evlenmişti; kızlar artık evlenme çağına gelmişlerdi ama bir aldatma skandalı sırasında aile adlarının lekelenmesi yüzünden mütevazı evlilikler yapma şansları bile ortadan kalkmıştı. Maura'nın üvey annesiyle büyük ölçüde şu nedenlerden ötürü huzursuz bir ilişkisi olduğu bildirilmektedir

Anne kıskançlığı. Maura'nın oldukça sade üvey kardeşlerini bu kadar gölgede bırakması Priscilla Collyer'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Ash, "Babanızın Bayan Collyer'a yeterli bir servet sağladığını ama damızlığı size bıraktığını sanıyordum," diye sordu.

"Öyleydi," diye kabul etti Maura. "Babam öldüğünde Londra'daki evimiz Priscilla'ya kaldı ama vasiyeti çiftliği ve ahırları, tüm atlar da dahil olmak üzere bana bıraktı. Ancak İmparator'un doğum senedi benim değil babamın adınaydı ve Priscilla bu gerçeği istismar etti. Birkaç hafta önce çiftliğimi ziyaret ettiğinde, tapuyu dosyalarımından aldı ve ardından İmparator'u Vikont Deering'e önemli bir meblağ karşılığında sattı. Deering, İmparator'u almak için şerifle birlikte gelene kadar ne yaptığının farkında bile değildim. O öğleden sonra evde değildim, bu yüzden Gandy atımı bırakmak zorunda kaldı."

"Mülkiyete sahip olduğunuza dair kanıtınız yok mu?"

"Hayır, yok. Benim de çok az başvurum var. Mahkemede dava açmayı deneyebilirim ama kazanamayabilirim. Ve hukuki meseleler çözülene kadar İmparator telafisi mümkün olmayan bir zarara uğrayabilir." Maura'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve endişesini belli etti. "Deering onu Londra'ya getirdi ve kaçacak yeri olmayan sıkışık bir yerde tutuyor. Ve Gandy'nin bağlantılarına göre, Deering İmparator'a birden fazla kez kırbaç çekmiş. Onun dövüldüğünü ve istismar edildiğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Yani kaybedebileceğiniz bir yasal mücadeleye girmektense aygırı geri almaya mı karar verdiniz?"

Maura başını salladı. "Şu anda elimde öyle büyük bir meblağ yok, çünkü tüm mirasımı Collyer Stud'ı inşa etmek için harcadım, ancak kan stoğu çok değerli ve diğer iki aygırımı ve tüm anaçları satmaya hazırım. Aslında tam da bu amaçla, Deering'e teklifimi bizzat yapmak için hemen Londra'ya geldim. Ama her aradığımda beni kabul etmeyi reddetti. Sonra Katharine bana yardım etmek için bir plan yaptı."

"Ne tür bir plan?"

"Olanları öğrendiğinde, Deering'in bu akşamki balosuna katılmasını sağlayacağına söz verdi, böylece benim de bir şansım olacaktı.

onunla konuşmak için."

Ash kaşlarının hafifçe çatıldığını hissetti. "Bu ne zaman oldu?" "İki hafta önce."

Katharine'in ondan kendisine büyük bir balo düzenlemesini istediği zamanı fark etti. Zamanlama tuhaf görünüyordu. Doğrusu, burada kız kardeşinin ince elini neredeyse tanıyabiliyordu. Katharine sık sık kaderi kendi iradesine göre yönlendirmek için planlar yapardı. Bütün bu baloyu sırf yakın arkadaşına yardım etmek için planlamış olsa hiç şaşırmazdı.

"Ama tüm dikkatli planlarımız boşa gitti," diye mırıldandı Maura.

"Deering teklifinizi açıkça reddettiği için mi?" Ash sordu.

"Evet. Onun iğrenç cevabını duydunuz. Onunla yüzleştiğimde öfkemi kontrol edeceğime yemin ettim ama bunu başaramadım." Alt dudağını ısırdı. "Teklifi tamamen iğrenç olsa bile onu asla incitmemeliydim sanırım."

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı Ash alaycı bir ifadeyle, Vikont'un intikamını aldığını hatırlayınca ağzı bir karış açık kaldı.

Ancak Maura adımlarını durdurup ona ters ters bakınca gülümsemesini bastırdı. "Bu senin cesaretini eleştirmek için değildi, tatlım. Sadece Deering'in yenilmeye dayanamayacağını kastettim. Gururunu inciterek onun düşmanlığını açıkça kazandın. 'Dişi şeytan', 'cadı', 'cadaloz'... az önce sana başka hangi isimlerle hitap etti?"

Sesi kızgınlıkla titriyordu. "O işbirlikçi kötü adam için de birkaç isim biliyorum. Yine de İmparator'u bana geri satması için onu ikna etme şansımı muhtemelen mahvettim." Maura sanki yaptıklarının sonuçlarını yeni fark ediyormuş gibi aniden elini şakağına götürdü.

Ash'i şaşırtacak şekilde, bankın üzerine doğru yürüdü ve onun yanına . Zarif giysili omuzları çökmüş, gözlerini yere dikmişti.

"Deering'in masum bir hayvanı cezalandırmasına gönlüm razı olmazdı," diye yakındı, "ama bana olan öfkesini atımdan çıkarırsa kendimi asla affetmem."

Ash ne Maura'nın sesindeki umutsuzluktan ne de yüzündeki yenilgi ifadesinden hoşlanmıştı. Maura'nın hüsrana ve hayal kırıklığına teslim olmaksızna ateş püskürmesini tercih ederdi.

Titreyip eldivenli kollarını ovuşturduğunda Ash, öfkesi biraz yatıştığı için nihayet çevresinin farkına vardığını anladı. Bahar gecesi havası burada, bahçelerde daha serindi ve kalan teninde tüylerini diken diken eden bir nemlilik barındırıyordu.

Ash refleks olarak kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Her ne kadar iyi niyetli bir hareket olsa da tam olarak uygun bir hareket değildi ve kız da buna uygun olarak sertleşti.

"Protestalarınızı sürdürün Bayan Collyer," diye hafifçe öğüt verdi. "Sıcaklığa ihtiyacınız var ve ben bunu sağlayabilirim. Aynı şeyi kız kardeşim ve kuzenim için de yaparım."

Maura tartışmak yerine onun sıcaklık teklifini kabul etti ve kolunun etrafında kalmasına izin verdi.

"Sana paltomu ödünç verebilirim," diye ekledi Ash, "ama baloya döndüğümüzde benim kıyafetlerimi giyerken görölmek itibarını zedeler."

"Şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Lordum," diye karşılık verdi her zamanki neşesiyle. "Adabı umursamadığınızı sanıyordum."

"Normalde yapmam ama ne de benim misafirimsiniz."

Ona sarılıp vücut ısınısını paylaşırken kısa bir sessizlik oldu. Masum niyetlerini dile getirmesine rağmen Ash kendini kandırmadığını fark etti; Maura'ya karşı *en ufak bir* kardeşlik duygusu hissetmiyordu.

Onun nefis yumuşak formunun kendi tarafına doğru bastırıldığının bu kadar farkındayken olmazdı.

Boğazını temizledi. "Belki Deering'le başa çıkmanıza yardımcı olabilirim," diye önerdi, dikkatini başka bir yere odaklamak için olduğu kadar, ona yardım etmek için bilinçli bir plan yapmak için de.

Şaşkın bir ifadeyle başını kaldıran Maura cevap vermeden önce onun yüzünü inceledi. "Teşekkür , Lord Beaufort, ama ben

kendi sorunlarımı çözüyorum. Ayrıca Katharine zaten benim adıma kendini yeterince ortaya koydu."

Vikont'u karşısına alma cesaretini takdir etse de, bu sorunun üstesinden tek başına gelebileceğine ikna olmamıştı. "O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir şeyler düşüneceğim. İmparator'u uzun süre onun ellerine bırakmaya niyetim yok. Ama bedenim ödenemeyecek kadar yüksek bir bedel-" Yüzünü buruşturarak sözünü kesti ve tekrar başka tarafa baktı. "İşte buradayım, sizi hiç ilgilendirmeyen özel meselelerimden bahsedip duruyorum. Lütfen beni affedin."

Ash, Maura'nın gevşeyen dilinden oldukça utanmış görüldüğünü fark etti. Maura'nın mahrem sırlarını bu kadar ayrıntılı bir şekilde paylaşmaya alışık olduğundan şüpheliydi. Üstelik kadın haklıydı; onun işleri onu ilgilendirmezdi. Ama yine de içindeki şövalye ruhlu bir parça, onu Deering gibi bir zamparayla tek başına yüzleşmeye terk etmekten çekiniyordu.

"Yardım teklifimi elinizin tersiyle itmemelisiniz," öğüt verdi. "Bir akran olarak, sizin sahip olmadığınız kaynaklara sahibim."

Belli ki sinirlerine dokunmuştu, çünkü Maura yine kaskatı kesildi. "Bunu ne kadar iyi biliyorum," diye homurdandı nefesinin altında. "Zengin ve güçlü asilzadelerin işledikleri cinayetler yanlarına kâr kalabiliyor. Babamı öldüren adama yalvarmak zorunda kalmak beni çok üzüyor."

Kadının o sert ses tonuyla dile getirdiği vahşi iddiası Ash'i şaşkına çevirdi ama o yine de ölçülü bir cevap verdi. "Bu ciddi bir suçlama, benim tatlı cadım. Onun babanın ölümünde suç ortağı olduğunu nereden biliyorsun?"

Sert bir omuz silkme hareketi yaptı. "Babamı *doğrudan* öldürmediğini biliyorum. Sadece hile yaptığı suçlamasıyla onu erken bir mezara sürükledi. Babam adını temize çıkaramadan kalbi durdu ve doktorlar skandalın başlıca neden olduğuna inanıyor."

"Hikâyenin tamamını duyduğumu hiç sanmıyorum," dedi Ash öncü bir tavırla.

"Oldukça basit. Deering, İmparator'a sonsuza dek göz dikti ve sık sık onu satın almayı teklif etti, ancak Papa onu asla satmadı. Bu yüzden iki yıl önce lord hazretleri aygırımızı kazanmak için

babamı kumar masalarında zorladı. Babamı bir kumarhaneye çekti ve sonra da işaretli kartlarla oynadığını iddia etti. Elbette bu küstahça bir yalandı ama önde gelen bir asilzade tarafından suçlanan sıradan birine kim inanır ki?"

Ash, kadının vücudundaki gergin titreşimlerden onun yeniden sinirlenmeye başladığını anladı.

"Ve sonra Deering'in bu gece başarısıyla övündüğünü duymak..." Maura fısıldadı. "Göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. O aşağılık adamdan nasıl da nefret ediyorum! Onunla kibarca konuşmak için kendimi zor tuttum." Boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkardı. "Ama ona mı yoksa onunla mücadele etmekteki acizliğime mi daha çok öfkeliyim bilmiyorum."

Çaresiz görünmüyordu, diye düşündü Ash kendi kendine, ama şimdi onun öfkesini daha iyi anlıyordu. Maura babasının ölümünden sadece Deering'i sorumlu tutmakla kalmamış, Vikont'un birkaç hafta önce el altından aygırına el koyması da yarasına tuz biber ekmişti.

Şimdi öfkeyle gerilmişti. Ash onun vücudunda bir başka öfke ve nefret ürpertisi hissettiğinde, dikkatini öfkesinden uzaklaştırmaya karar verdi. Seçtiği dikkat dağıtma yöntemi muhtemelen onu tedirgin edecekti ama Maura'yı umutsuzluğundan sıyırıp her zamanki neşeli mizacını geri getirmek için bildiği en etkili yol buydu.

Yine de onu uygun bir şekilde uyarmanın adil olacağına karar verdi. "Derin bir nefes almalısın, aşkım."

Bir sonra adamın yaptığı, derin nefes alıp kontrollü bir şekilde verdi.

"Tekrar," diye emretti ve kız iki kez daha itaat edene kadar bekledi. "Henüz sakinleşmedin mi?"

"Hayır, neden?"

"Çünkü seni öptüğümde aynı şekilde karşılık verip vermeyeceğini bilmek istiyorum."

Maura irkilerek başını kaldırıp ona baktı. "Beni öpemezsin, Beaufort."

Ash bir kaşını kaldırdı. Bu tür kel bir meydan okuma bir Wilde için karşı konulmazdı. "Elbette yapabilirim ve yapacağım da. Öfkenizin hâlâ yatırılmaya ihtiyacı var."

Sessiz bir inançsızlıkla ona baktı. Adam kolunu ona doladığında, ciddi olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

Güzelliği altın fener ışığında çok çekiciydi,

Ash ona yaklaşırken dudaklarının son derece davetkâr olduğunu düşündü.

Bu onun için çok çirkindi, aşırı derecede kışkırtıcıydı ve selefinin aldığı tepkinin aynısını ona da kazandırabilirdi. Ama yine hareket ediyordu, başını eğip kadının olgun ağzını yakalamak için içgüdülerini takip ediyordu....

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

